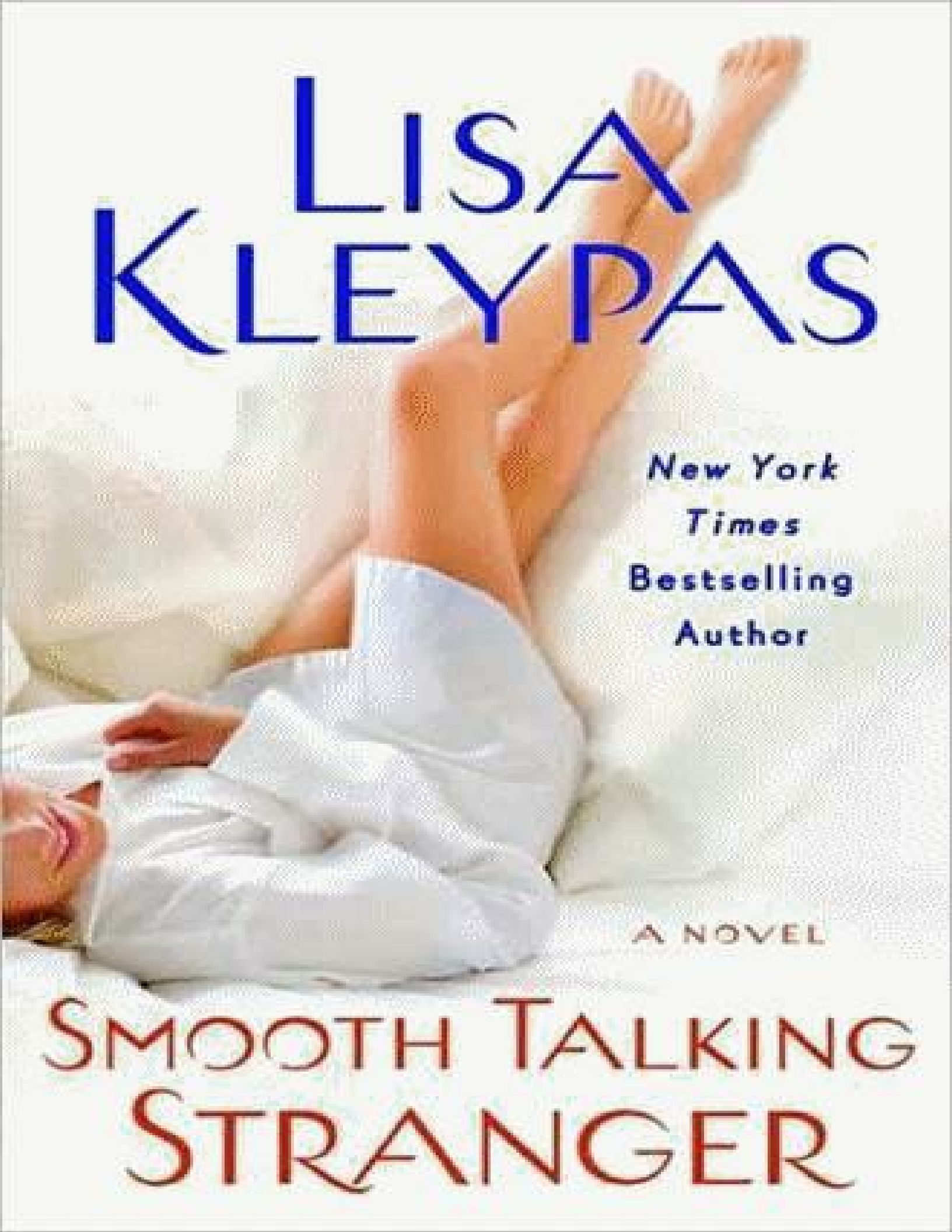

LISA
KLEYPAS

*New York
Times*
Bestselling
Author

A NOVEL

SMOOTH TALKING
STRANGER

Người tình hoạt ngôn

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Cảm nhận tác phẩm](#)

[Giới thiệu truyện](#)

[MỘT](#)

[HAI](#)

[BA](#)

[BỐN](#)

[NĂM](#)

[SÁU](#)

[BẢY](#)

[TÁM](#)

[CHÍN](#)

[MƯỜI](#)

[MƯỜI MỘT](#)

[MƯỜI HAI](#)

[MƯỜI BA](#)

[MƯỜI BỐN](#)

[MƯỜI LĂM](#)

[MƯỜI SÁU](#)

[MƯỜI BẢY](#)

[MƯỜI TÁM](#)

[MƯỜI CHÍN](#)

[HAI MƯƠI](#)

[HAI MƯƠI MỐT](#)

[HAI MƯƠI HAI](#)

[HAI MƯƠI BA](#)

[CHƯƠNG KẾT](#)

[Notes](#)

Mục lục

[Cảm nhận tác phẩm](#)

[Giới thiệu truyện](#)

[MỘT](#)

[HAI](#)

[BA](#)

[BỐN](#)

[NĂM](#)

[SÁU](#)

[BẢY](#)

[TÁM](#)

[CHÍN](#)

[MƯỜI](#)

[MƯỜI MỘT](#)

[MƯỜI HAI](#)

[MƯỜI BA](#)

[MƯỜI BỐN](#)

[MƯỜI LĂM](#)

[MƯỜI SÁU](#)

[MƯỜI BẢY](#)

[MƯỜI TÁM](#)

[MƯỜI CHÍN](#)

[HAI MƯƠI](#)

[HAI MƯƠI MỐT](#)

[HAI MƯƠI HAI](#)

[HAI MƯƠI BA](#)

[CHƯƠNG KẾT](#)

[Notes](#)

Cảm nhận tác phẩm

Đây là một cuốn truyện mà không có lấy một tình tiết nào thừa thãi, một cuốn truyện mà mọi lời thoại đều có ẩn ý mô tả sắc bén tính cách nhân vật. Một cuốn truyện không thu hút vì những bước ngoặt giật gân hay cao trào tình cảm, nói đơn giản dễ hiểu là chẳng có tí "ngược" nào hết. Thế mà sức cuốn hút vẫn rất lớn, đã đọc hết một chương là không thể bỏ cuốn sách xuống được. Thông điệp rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng: Cứ sống đi, đơn giản hóa mọi chuyện để sống vui vẻ.

Tất cả các nhân vật, chính hay phụ, trong cuốn truyện đều có đời sống riêng, cho dù được miêu tả kỹ càng hay sơ lược thì độc giả cũng hình dung ra được đời sống của họ, đều là những nút thắt quan trọng hình thành nên bức tranh sống động êm ả trong cuộc tình của hai nhân vật chính.

Hiếm khi một cuốn truyện ít tình tiết sôi động lại có thể mang lại cho người đọc cảm giác nhói đau ở ngực, hay buốt đến đầu ngón tay trước những lời nói, cử chỉ của nhân vật.

Động lại trong độc giả là ánh mắt điềm tĩnh, đăm đăm của Jack mỗi khi thấy Ella vật lộn để cưỡng lại tình cảm và hạnh phúc của chính mình.

Là cơn run rẩy nức nở của Ella khi thấy mình được cho một cơ hội thứ hai để nói lời yêu, và để thả mình trong tình yêu.

Là cái ôm lúc bình minh để an ủi cho cơn đau sắp tới mà Jack dành cho người mình yêu thương.

Là ánh mắt rạng ngời bừng sáng đầy tình mẫu tử khi Ella nhận được nụ cười đầu tiên từ Luke.

Là cảm giác trống rỗng quen thuộc đến vô vọng của một cô gái chịu đủ sự thiếu thốn và mất mát từ tuổi thơ, cố gồng sức mình nhận thêm đắng cay của số phận với tâm thế của một cái cây, không cảm xúc, không suy nghĩ, không đau khổ.

Là cơn choáng váng đến điếng người của một người đàn ông thoát khỏi cửa tử và biết rằng mình còn sống, khẳng định sự sống của mình bằng cách nguyên thủy nhất, đời nhất, con người nhất.

Là những cuộc nói chuyện đưa đẩy sắc sảo hóm hỉnh, dè dứ nhau, trì nín cảm xúc như kìm nén khoái cảm trong sex.

Và những khoảnh khắc ân ái bùng nổ không khoan nhượng, để nếu tình yêu và đam mê còn chưa được thể hiện qua lời nói, thì cũng được bùng cháy trong từng va chạm vuốt ve họ dành cho nhau.

Là sự chấp nhận bỏ cuộc quân tử đầy thấu hiểu của Dan khi đặt ra một câu hỏi cũng là thông điệp của cả tác phẩm: "Nếu nói chuyện giống như sex, vậy thì sex như thế nào???"

Là một định nghĩa mới cho từ "Acapella" quen thuộc... Rất hóm hỉnh, rất ngọt ngào, rất nghịch ngợm.

Một tác phẩm đẹp, và giản dị. Cứ sống đi, sống đơn giản, và sống vui vẻ! Sống tốt, không có nghĩa là gạt bỏ những điều xấu ra khỏi cuộc sống của mình, mà biến nó thành một phần của cuộc sống để biết yêu quý những phút giây ngọt ngào hơn!

Giới thiệu truyện

Anh không đáp lại tình cảm của bất kỳ ai...

Chưa từng có ai thực sự chạm vào trái tim, tâm hồn Jack Travis ... cho đến khi Ella Varner tới. Cô xuất hiện ở cửa phòng anh với sự phẫn nộ trong đôi mắt và một đứa trẻ sơ sinh trong đôi tay. Cô em gái phiền phức của cô là mẹ đứa bé, và theo Ella, Jack Travis là cha đứa bé. Nhưng khi Ella yêu cầu Jack nhận trách nhiệm lần đầu tiên trong đời, thì anh kết thúc với nhiều hơn thế....

Cô không tin tưởng ai...

Ella Varner có trách nhiệm và giữ mình rất chắc. Tuổi thơ đã dạy cho cô biết tình yêu là thứ phù du tốt nhất nên tránh xa. Đó là trước khi bé Luke xuất hiện trong đời cô khi Tara, cô em gái bất cần của cô bỏ rơi bé. Điều Luke cần là sự ổn định và Ella quyết tâm mang đến cho bé điều tốt nhất. Khi tình cảm của cô và đứa trẻ bơ vơ khăng khít hơn, Ella đi tới Houston để tìm kiếm người cha. Nhưng điều cô tìm thấy ở đó sẽ thay đổi cuộc đời cô mãi mãi...

Và khi có gì nung nấu giữa hai người này, thì thời gian dành cho chuyện trò đã xa lâu lắc...

Lisa Kleypas để cho tia lửa lóe lên một lần nữa trong cuốn tiểu thuyết khắc họa gia đình Travis nổi tiếng. Tràn ngập nhục dục âm ỉ và nhiệt huyết, lối kể chuyện của cô thu hút sự chú ý ngay từ những dòng đầu tiên.

MỘT

“Đừng nhắc máy,” tôi nói khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo lên trong căn hộ. Dù là diêm báo hay hoang tưởng, thì âm thanh đó cũng nhấn chìm toàn bộ cảm giác thoải mái tôi vẫn tự dặt quanh mình.

“Cuộc gọi từ mã vùng 281 đấy,” bạn trai Dane của tôi thông báo trong khi vẫn đang đổ hộp sốt cà chua vào chảo rán đậu. Chúng tôi dùng đậu nành làm sốt thay cho thịt bò nghiền. Tôi những muốn khóc thét lên rồi, nhưng vì Dane, tôi đang cố gắng làm quen với nó. “Em nhìn thấy trên màn hình rồi.”

281. Mã vùng Houston. Ba chữ số đó là đủ làm cho tôi thở dốc. “Chắc là mẹ hoặc em em,” tôi tuyệt vọng. “Cứ để máy tự động trả lời đi.”

Reeng.

Ngừng khuấy để cho vào sốt một nắm rau đông lạnh, Dane nói, “Em không thể cứ lẩn tránh nỗi sợ của mình mãi được đâu. Em vẫn nói thế với độc giả của em còn gì nữa?”

Tôi phụ trách mục Tâm sự cho *Vibe*, tạp chí về tình yêu, tình dục và văn hóa đô thị. Mục “Tư vấn Quý cô Độc Lập” ban đầu được xuất bản như tạp chí của sinh viên, nhưng tôi đã nhanh chóng phát triển nó. Sau khi tốt nghiệp, tôi đã mang Quý cô Độc lập đến tạp chí *Vibe*, và họ dành cho tôi một tuần mục. Hầu hết các giải đáp của tôi được in lên tạp chí, nhưng tôi cũng gửi những phản hồi tư vấn có phí cho những người có nhu cầu. Để thêm thu nhập, thi thoảng tôi viết cho vài tạp chí phụ nữ khác.

“Em không lẩn trốn nỗi sợ của chính mình, mà lẩn trốn gia đình mình.” Tôi nói với Dane.

Reeng.

“Cứ nghe máy đi, Ella. Em luôn khuyên người ta đối mặt với rắc rối của chính họ đấy.”

“Đúng thế, nhưng em thì thích bỏ qua vấn đề của chính mình và để cho nó mưng mủ lên luôn.” Tôi ngập ngừng đến gần cái điện thoại và nhận ra số. “Ôi trời ơi. Mẹ em.”

Reeng.

“Đi nào,” Dane nói. “Điều tệ nhất có thể là gì?”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, vừa chán ghét vừa ái ngại. “Chỉ trong khoảng 30 giây, mẹ em có thể nói cái gì đó làm em phải đi điều trị tâm lý vô hạn định.”

Reeng.

“Nếu em không biết mẹ em muốn cái gì, thì em sẽ lại lo lắng cả đêm cho mà xem.” Dane nói.

Tôi thở hắt ra rồi chộp lấy điện thoại. “Alo?”

“Ella. Có chuyện gấp!”

Với Candy Varner mẹ tôi thì chuyện gì cũng là chuyện gấp. Mẹ tôi là người thích kiểm soát, một nữ hoàng quyền lực tối thượng. Nhưng bà che giấu nó lão luyện đến mức chẳng có mấy người thêm nghi ngờ có rận trong chần. Mẹ luôn bắt chúng tôi trưng ra hình ảnh lý tưởng của

một gia đình hạnh phúc, tôi và Tara cũng phải hòa theo bà mà không vặn vẹo gì.

Cũng có những khi mẹ muốn gần gũi với chị em tôi, nhưng cũng chẳng mấy chốc bà mất kiên nhẫn và nổi nóng. Chúng tôi học cách đọc từng dấu hiệu thay đổi cảm xúc của mẹ. Hai chị em như những người đuổi bão, cố gần tâm bão để không bị cuốn bay đi.

Tôi đi vào phòng khách để tránh Dane và mấy cái chảo xì xèo. “Mẹ khỏe không Mẹ? Có chuyện gì thế?”

“Mẹ mới nói rồi đấy. Chuyện gấp! Tara mới về nhà hôm nay. Rồi lại biến đi mà chẳng thêm nói năng gì. Con bé có con.”

“Con của em ý á?”

“Chứ không thì nó làm gì với con của người khác hả? Phải, con của nó. Con không biết là nó có bầu à?”

“Không,” tôi khó nhọc thốt lên, mò mẫm cái sofa sau lưng. Tôi tựa lưng vào ghế, nửa ngồi nửa đứng. Tôi cảm thấy da dầy mình nhộn nhạo. “Con không hề biết. Lâu rồi chị em con không gặp nhau.”

“Lần cuối con nhắc máy lên gọi em con là lúc nào thế? Con có thêm nghĩ gì đến mẹ và em con không, Ella? Cái gia đình duy nhất mà con có ấy? Con có dành chỗ nào cho nó trong danh sách ưu tiên của con không?”

Tôi chết lặng, tim đập điên cuồng như cái máy sấy đầy giày ướt, trong lòng ngập tràn cảm giác tồi tệ như suốt thời thơ ấu. Nhưng tôi không còn là một đứa trẻ nữa. Tự nhắc mình rằng giờ đây tôi đã là một phụ nữ với tấm bằng đại học, có sự nghiệp, có bạn trai và sống giữa nhiều người bạn tốt, tôi cố gắng bình tĩnh trả lời lại. “Con có gửi thiệp mà.”

“Chẳng có tí chân thành nào cả. Thiệp mừng Ngày của Mẹ gần đây nhất chẳng hề nhắc đến tất cả những gì mẹ đã dành cho con khi nuôi con trưởng thành. Toàn bộ quãng đời hạnh phúc của mẹ đấy.”

Tôi đập tay lên trán với hy vọng giữ cho đầu tôi không bùng nổ. “Mẹ, Tara có đó không?”

“Nếu nó ở đây thì mẹ cần gì phải gọi cho con? Nó--” Mẹ tôi bị ngắt lời khi có tiếng trẻ con khóc thét lên. “Con có nghe thấy mẹ đang phải chịu đựng cái gì không? Tara bỏ con nó lại đây, Ella! Nó bỏ đi rồi. Mẹ phải làm gì bây giờ?”

“Con bé có nói bao giờ sẽ quay lại không mẹ?”

“*Không.*”

“Mà cũng không có ai đi cùng con bé sao? Nó có nói ai là bố đứa bé không?”

“Mẹ còn không nghĩ là nó biết nữa kìa. Nó tự hủy hoại đời mình rồi Ella. Không người nào muốn nó nữa đâu.”

“Chắc mẹ phải ngạc nhiên rồi,” tôi nói. “Giờ nhiều phụ nữ chưa chồng có con lắm.”

“Nhưng vẫn bị đàm tiếu. Con biết mẹ đã phải làm gì để chuyện đó không xảy ra cho con và Tara rồi đấy.”

“Kể từ sau người chồng cuối cùng của mẹ, con nghĩ chúng con thà bị đàm tiếu còn hơn,” tôi

nói.

Giọng mẹ tôi lạnh băng. “Roger là người tốt. Cuộc hôn nhân của mẹ lẽ ra vẫn còn nếu con và Tara chịu học cách sống cùng ông ấy. Không phải lỗi của mẹ khi các con mình tổng khứ ông ấy đi. Ông ta yêu các con, nhưng các con không bao giờ cho ông ta cơ hội.”

Tôi đảo tròn mắt. “Chỉ là Roger yêu bọn con hơi quá thôi, mẹ ạ.”

“Con nói thế là ý gì?”

“Chúng con đã phải ngủ với một cái ghế chận ở cửa, để ban đêm ông ta không mò được vào giường chúng con. Mà con không nghĩ là ông ấy muốn vào để trải phẳng ga giường đâu.”

“Toàn là con tự tưởng tượng ra thôi. Không ai tin khi con nói như thế đâu Ella.”

“Có Tara tin con đấy.”

“Con bé chẳng nhớ được cái gì về Roger hết,” mẹ tôi đắc thắng nói. “Không chút nào.”

“Chuyện đó có bình thường không mẹ? Khi một người hoàn toàn quên bằng một quãng thời gian dài trong tuổi thơ của mình? Mẹ không nghĩ là con bé nên nhớ *cái gì đó* về Roger à?”

“Mẹ nghĩ đó là dấu hiệu của việc uống rượu và chơi thuốc quá nhiều. Những cái đó là từ bên nhà nội đấy.”

“Nó cũng là dấu hiệu của sự tổn thương tinh thần và lạm dụng đấy. Mẹ, mẹ có nghĩ là Tara chỉ đi mua sắm gì thôi không?”

“Không. Nó để lại giấy nhấn.”

“Mẹ thử gọi cho em chưa?”

“Tất nhiên rồi! Nhưng nó không nghe máy đâu.” Mẹ tôi gần như sắp điên tiết lên. “Mẹ đã dành những năm tháng đẹp nhất cuộc đời để nuôi lớn các con. Mẹ sẽ không trải qua chuyện đó lần nữa đâu. Mẹ còn quá trẻ để có cháu ngoại. Mẹ không muốn ai biết chuyện này hết. Con đến đây đón nó trước khi có ai thấy nó đi Ella! Làm gì với thằng bé đi, nếu không mẹ sẽ gửi nó đến Dịch vụ Xã hội đấy.”

Tôi tái nhợt đi khi nghe bà nói, biết rằng đó không phải là lời đe dọa suông. “Đừng làm gì hết,” tôi nói. “Đừng gửi đứa bé cho ai cả. Con sẽ đến trong vài giờ nữa.”

“Mẹ phải hủy cuộc hẹn tối nay rồi,” mẹ rầu rĩ.

“Con xin lỗi, mẹ. Con đến đây. Con đi bây giờ đây. Đừng làm gì cả. *Đợi con*, được chứ mẹ?”

Điện thoại tút dài. Tôi lo lắng, run rẩy, gió điều hòa thổi vào gáy làm tôi rùng mình. *Một đứa con*, tôi đau khổ nghĩ. *Con của Tara*.

Tôi lê vào bếp. “Cho đến giờ, em cứ nghĩ vụ nấu nướng của anh là tệ nhất tối nay rồi đấy.”

Dane đã nhắc xoong ra khỏi bếp và đang đổ thứ gì đó có màu cam sáng vào cốc martini. Anh quay lại đưa nó cho tôi, đôi mắt màu xanh lá cây ánh lên sự cảm thông. “Uống một ít đi.”

Tôi nhấp một ngụm rượu gừng ngọt, nhăn mặt. “Cảm ơn anh. Em cứ nghĩ em cần đến cả một ly nước ép cà rốt.” Tôi đặt cốc xuống. “Nhưng tốt nhất là nên thôi. Tối em còn phải lái xe.”

Tôi nhìn vào khuôn mặt lo lắng của Dane và cảm thấy như được ôm ấp trong vẻ điềm tĩnh,

chín chắn của anh. Anh cũng không hẳn quá đẹp trai, tóc vàng, thanh mảnh, làn da rám nắng như mới đi biển về. Hầu như Dane chỉ mặc quần bò, áo thô và giày dép thân thiện với môi trường, như thể anh lúc nào cũng sẵn sàng cho các chuyến đi phượt đến vùng cận xích đạo nào đó. Nếu được yêu cầu kể về chuyến đi nghỉ tuyệt vời nhất, chắc chắn Dane sẽ kể chuyến đạp xe dã ngoại xuyên qua khu rừng nguyên sinh, chỉ có túi nước và con dao bỏ túi làm hành trang.

Dane chưa từng gặp mẹ hay em gái tôi, nhưng tôi cũng đã kể nhiều cho anh nghe, những kỷ niệm mà tôi rón rén khai quật lại như đụng phải đồ dễ vỡ. Thật không dễ khi nói về quá khứ, bất cứ phần nào. Tôi đã phải cố gắng thuyết phục Dane ở những điểm cơ bản: ba mẹ ly dị, ba bỏ đi khi tôi mới được 5 tuổi. Tất cả những gì tôi biết về ba là ông tái hôn và đã có con. Tôi và Tara không còn chỗ trong cuộc sống mới của ông nữa.

Mặc dù ông không làm tròn bốn phận người cha, tôi cũng khó lòng trách ông vì đã muốn bỏ đi. Chỉ có điều, tôi vẫn buồn vì ba tôi biết ông để lại chị em tôi cho một người mẹ như thế nào. Có lẽ ông tin rằng con gái thì dễ hòa hợp với mẹ hơn. Có lẽ ông hy vọng rằng mẹ tôi rồi sẽ tốt dần lên. Hoặc có lẽ ông sợ một đứa trong hai chị em tôi lớn lên sẽ giống hệt mẹ, và ông không chịu đựng nổi điều đó.

Chẳng có người đàn ông nào đáng kể trong cuộc đời tôi trước khi gặp Dane ở Trường Đại học Texas. Anh luôn dịu dàng, hiểu mọi điều tôi không nói, và không bao giờ đòi hỏi quá nhiều. Anh mang cho tôi cảm giác bình yên lần đầu tiên trong đời.

Thế nhưng vẫn có gì đó thiếu vắng giữa hai chúng tôi, tôi luôn cảm thấy như có viên sỏi trong giày của mình vậy. Cho dù sự trống vắng đó là gì thì nó cũng làm cho tôi và Dane không thể gần gũi nhau tuyệt đối.

Khi đang đứng trong bếp, Dane đặt một bàn tay ấm áp lên vai tôi. Cái lạnh rùng mình trong tôi dần tan biến. “Từ những gì anh nghe được,” Dane nói, “thì Tara đã bất ngờ dí một đứa con cho mẹ em, và mẹ em thì đang định bán nó trên eBay hả.”

“Dịch vụ Xã hội,” tôi nói. “Mẹ em vẫn còn chưa kịp nghĩ đến eBay đâu.”

“Mẹ em muốn em làm gì?”

“Mẹ muốn em đến đón đứa bé,” tôi nói, vòng tay ôm lấy mình. “Em không nghĩ mẹ em nghĩ sâu xa hơn như thế đâu.”

“Không ai biết Tara đang ở đâu à?”

Tôi lắc đầu.

“Muốn anh đi cùng không?” anh dịu dàng hỏi.

“Không,” tôi gần như bật ra trước cả khi anh hỏi xong. “Anh đã có quá nhiều việc ở đây rồi.” Dane mới khởi động công ty sản xuất thiết bị theo dõi môi trường của mình, và công việc kinh doanh đang phát triển quá nhanh. Sẽ thật khó khăn cho anh nếu bị gián đoạn. “Hơn nữa,” tôi nói, “em cũng không biết mất bao lâu để tìm thấy Tara, mà nếu thấy thì không biết con bé đang trong tình trạng thế nào.”

“Thế nếu em bị vướng với đứa bé thì sao? Không, để anh nói lại – em định làm gì để *không* bị dính lấy đứa bé?”

“Có lẽ em mang nó về đây vài ngày, chỉ vài ngày thôi được không?”

Dane cương quyết lắc đầu. “Đừng mang nó về đây, Ella. Không trẻ con.”

Tôi nhìn anh u ám. “Thế nếu là một con gấu trúc con hoặc một con chim cánh cụt Galapagos con thì sao? Em cá là anh sẽ muốn có đấy.”

“Những loài vật bị đe dọa là ngoại lệ,” anh trả lời.

“Đứa bé này đang bị đe dọa đấy. Nó đang ở với mẹ em.”

“Đến Houston và giải quyết cho suôn sẻ đi. Anh sẽ chờ cho đến khi em quay về.” Dane ngừng lại và kiên quyết thêm vào. “Một mình.” Quay ra lò, anh nhấc cái chảo sốt rau, đổ lên đĩa mì làm từ ngũ cốc nguyên cám¹, rồi rắc phô mai đậu nành lên trên. “Em ăn chút gì đi rồi hãy đi – món này cung cấp đủ năng lượng đấy.”

“Không cần đâu, cảm ơn anh,” tôi nói, “em chẳng muốn ăn gì nữa.”

Một nụ cười uể oải lướt trên miệng anh. “Chắc như quỷ là em có muốn ăn. Chỉ 10 phút sau thôi em sẽ lao thẳng qua cửa sổ gần nhất để vớ một cái bánh mì kẹp thôi.”

“Anh nghĩ em đang lừa dối anh à?” Tôi vặn lại bằng giọng điệu oan ức nhất có thể tạo ra.

“Vớ thằng khác thì không. Nhưng vớ một cái bánh mì kẹp phô mai thì có đấy...mà chỉ trong nháy mắt thôi.”

HAI

Tôi luôn ghét cay ghét đắng 3 tiếng đồng hồ đi từ Austin về Houston. Nhưng quãng đường dài cho tôi cơ hội lướt lại những ký ức thời thơ ấu, và tìm ra cái gì đã khiến Tara sinh ra một đứa bé khi chưa sẵn sàng.

Tôi đã sớm nhận ra rằng cái gì nhiều quá cũng không tốt, nhan sắc là một trong số đó. Tôi may mắn được sinh ra với nhan sắc thường thường, mắt xanh, tóc vàng, làn da trắng ngà mà khi được tắm trong ánh nắng Texas khắc nghiệt thì lập tức đỏ lên như tôm luộc. “Trong người em không hề có tí melatonin nào,” Dane đã từng ngạc nhiên thốt lên. “Cứ như thể em sinh ra chỉ để sống trong thư viện thôi ấy.” Với chiều cao 1m63, tôi cao trung bình và có đôi chân khá đẹp.

Nhưng Tara thì có vẻ đẹp lộng lẫy trời phú. Cứ như thể tạo hóa đã quyết định tạo ra một kiệt tác sau khi đã làm đủ thí nghiệm với tôi trước vậy. Tara được thừa hưởng những nét di truyền đẹp nhất với những đường nét đẹp như tạc, mái tóc bạch kim óng ả, và đôi môi mềm mướt mà không loại collagen nào sánh bằng. 1m77, con bé rất cao và thường bị nhầm tưởng là một siêu mẫu. Lý do duy nhất Tara không đi theo con đường sự nghiệp được định sẵn cho mình là vì ngay cả những kỷ luật và tham vọng tối thiểu nhất của nghề mẫu cũng là xa vời với con bé.

Tôi chưa bao giờ thấy ghen tỵ với Tara về chuyện đó hay bất cứ thứ gì khác. Nhan sắc, với

sức hút tuyệt đối của nó đã làm cho người ta lầm tưởng và lợi dụng con bé. Sắc đẹp của con bé làm người ta nghĩ là con bé ngu ngốc, và thật lòng mà nói, Tara cũng không cố gắng thể hiện trí thông minh của mình ra. Người ta không mong đợi trí khôn ở một người phụ nữ đẹp. Mà hầu hết mọi người thấy khó chịu với một người đẹp thông minh. Chỉ vì một người có cả hai thứ ấy thì quá là may mắn. Cho nên nhan sắc quá độ chỉ mang đến rắc rối cho em gái tôi mà thôi. Vào lần cuối gặp nhau tôi đã thấy Tara có tình cảm với nhiều đàn ông lắm rồi.

Y như mẹ tôi.

Cũng có vài người bạn trai của mẹ là người tốt. Thoạt đầu họ thường nhìn thấy ở mẹ tôi một người phụ nữ xinh đẹp và sôi nổi, một người mẹ đơn thân, đi làm và cống hiến cuộc đời cho hai cô con gái của mình. Nhưng cuối cùng thì họ đều hiểu được mẹ tôi như thế nào, một phụ nữ rất khao khát tình yêu nhưng không thể học cách đáp trả, một phụ nữ luôn tìm mọi cách kiểm soát và thống trị những người muốn đến gần bà. Bà đá phăng người cũ rồi lại có ngay người mới, liên tục thay đổi người yêu và bạn bè.

Steve, người chồng thứ hai của bà chỉ chịu được bốn tháng rồi ly hôn. Ông tốt bụng và biết điều, dù chỉ ở với gia đình một thời gian ngắn, nhưng ông vẫn cho tôi thấy rằng không phải người lớn nào cũng như Mẹ tôi. Khi ông chào tạm biệt Tara và tôi, ông áy náy nói rằng chúng tôi là những cô gái ngoan, và ước gì ông có thể mang chúng tôi đi theo. Nhưng rồi sau đó mẹ tôi lại nói rằng Steve ra đi vì tôi và Tara. Bà nói thêm rằng chúng tôi sẽ không bao giờ có được một gia đình nếu chị em tôi không biết điều.

Khi tôi lên 9, mẹ kết hôn với Roger, người chồng gần đây nhất của mẹ. Và mẹ cũng chẳng thèm nói trước với chị em tôi. Gã là một người quyến rũ đẹp trai, có vẻ thân thiện và quan tâm đến con gái riêng của vợ đến mức lúc đầu chúng tôi đã quý gã. Nhưng chẳng được bao lâu, người đàn ông vẫn đọc truyện ru chúng tôi ngủ đã cho chúng tôi xem tranh trong mấy tạp chí khiêu dâm. Gã thích chơi trò cù lét với chúng tôi lâu đến bất thường, mà đó cũng không phải là trò chơi một người đàn ông trưởng thành nên chơi với các cô bé.

Roger đặc biệt thích Tara, gã hay chơi trò bố con với nó và mua những món quà đẹp cho em tôi. Rồi Tara bắt đầu mơ thấy ác mộng và hay giật mình, chỉ chọc chọc vào đồ ăn chứ không chịu ăn. Và con bé xin tôi đừng để nó ở một mình với Roger.

Mẹ điên tiết lên khi tôi và Tara cố nói cho mẹ biết. Thậm chí mẹ còn phạt chúng tôi vì tội nói dối. Chúng tôi không dám nói với người ngoài, vì nghĩ rằng đến mẹ còn không tin, thì làm sao người ngoài tin chúng tôi được. Cách duy nhất là tôi phải cố bảo vệ Tara đến cùng. Khi ở nhà, tôi bám lấy em đến từng phút. Con bé ngủ cạnh tôi, và tôi đặt ghế chèn vào cánh cửa.

Một đêm Roger gõ cửa phòng đến gần 10 phút.

“Thôi nào Tara. Cho dựng vào nào, nếu không dựng không mua quà cho con nữa đâu đấy. Dựng chỉ muốn nói chuyện thôi mà. Tara-“ Gã đẩy mạnh vào cửa, làm cái ghế kê kéo kẹt. “Hôm đó dựng đã rất tử tế với con, không phải sao? Dựng yêu con, dựng nói với con rồi mà. Nhưng dựng sẽ không như thế nữa đâu, nếu con không chịu kéo cái ghế ra. Mở cửa ra, Tara, không tao sẽ nói với mẹ mày là mày đang dựng chuyện đấy. Rồi mày sẽ bị trừng phạt.”

Cô em gái nhỏ của tôi co người lại như quả bóng, run rẩy nép sát vào tôi. Con bé giơ 2 tay lên che tai. “Đừng để ông ấy vào, chị Ella,” con bé thì thào. “Xin đừng.”

Tôi cũng hoảng hồn. Nhưng vẫn giém chắn quanh người Tara rồi đứng dậy. “Con bé ngủ rồi,” tôi nói đủ to để con quỷ râu xanh bên kia cánh cửa nghe được.

“Mở cửa ra, đồ thối tha!” Chốt cửa rung lên khi gã đẩy mạnh hơn. Mẹ tôi đang ở đâu chứ? Sao mẹ không làm gì cả?

Trong ánh sáng yếu ớt vàng vọt của đèn ngủ trong phòng, tôi điên cuồng lục lọi hộp dụng cụ thủ công của chúng tôi dưới gầm giường. Ngón tay tôi bám quanh tay cầm lạnh lẽo của cái kéo chúng tôi vẫn dùng để cắt áo cho búp bê, hoặc cắt hình từ tạp chí hay vỏ hộp ngũ cốc.

Tôi nghe thấy tiếng đập thành thịch khi Roger huých vai mạnh hơn vào cánh cửa làm cho cái ghế bị xô lệch. Xen giữa những tiếng đập thành thịch, tôi nghe thấy tiếng khóc thút thít của em gái. Chất adrenaline dâng lên làm nhịp tim tôi đập loạn lên cuồng nộ. Thở nặng nhọc, tôi bước đến cánh cửa, nắm chặt cái kéo trong tay. Một tiếng đập, rồi một tiếng nữa, cùng với tiếng gõ rung lên, rạn nứt. Ánh sáng từ hành lang lọt vào khi gã Roger đẩy được cánh cửa ra đủ rộng để luồn tay vào. Nhưng khi gã mới định đẩy cái ghế sang bên thì tôi đã lao lên đâm kéo vào tay gã. Tôi cảm thấy kinh tởm khi cái vật bằng kim loại dễ dàng phập vào. Có một tiếng rít đau đớn và giận dữ vang lên, và rồi... không gì cả... ngoại trừ tiếng bước chân đi xa dần.

Vẫn còn nắm chắc cái kéo, tôi bước lại giường với Tara. “Em sợ lắm,” cô em gái bé bỏng của tôi vẫn sụt sịt, nước mắt thấm ướt cả vai áo tôi. “Đừng để gã lại gần em, chị Ella.”

“Hắn không dám nữa đâu,” tôi cứng cổ nói dù vẫn còn run. “Nếu hắn quay lại, chị sẽ chọc tiết hắn như chọc tiết lợn. Giờ thì em đi ngủ đi.”

Và rồi con bé nằm rúc vào tôi ngủ cả đêm, còn tôi thì thức trắng, tim nháy lên mỗi khi nghe thấy tiếng động.

Sáng hôm sau, Roger vĩnh viễn cút ra khỏi nhà.

Mẹ không bao giờ hỏi chúng tôi về đêm đó, hoặc thắc mắc chuyện gì đã xảy ra, hay xem chúng tôi nghĩ gì về chuyện Roger đột ngột bỏ đi. Mẹ tôi chỉ nói duy nhất một điều, “Bọn mày sẽ không bao giờ có một người cha nào nữa đâu. Chúng mày không xứng đáng.”

Có nhiều người đàn ông khác, nhưng không có ai tồi tệ như Roger.

Điều lạ lùng nhất là Tara không hề nhớ đến Roger hay cái đêm tôi xiên kéo vào tay gã. Con bé ngỡ ngàng khi tôi kể lại vài năm sau đó. “Chị chắc không?” nó nhú mày bắn khoăn hỏi. “Chắc là chị mơ ấy chứ.”

“Sáng hôm sau chị còn phải rửa kéo cơ mà,” tôi nói. Con bé ngây ra làm tôi phát sợ. “Có máu trên kéo mà. Còn cái ghế thì bị gãy làm đôi. Em không nhớ gì sao?”

Tara hoang mang lắc đầu.

Sau chuyện đó, hàng loạt người đàn ông đến nhưng không bao giờ ở lại nhà chúng tôi, tôi như con chim sợ cành cong, không dám tin tưởng vào bất cứ người đàn ông nào. Nhưng khi Tara lớn hơn thì con bé lại hoàn toàn khác. Con bé có nhiều bạn tình không đếm xuể và đời sống tình dục phong phú. Và tôi thực sự không hiểu con bé được thỏa mãn đến mức nào, nếu có, từ chuyện đó.

Thôi thúc bảo vệ và che chở Tara không bao giờ rời khỏi tôi. Ở tuổi thiếu niên, tôi đã phải đi

đến nhiều địa điểm lạ trong đêm để đón con bé sau khi bị bạn trai bỏ lại... Tôi đã để dành tiền đi làm bồi bàn của mình cho Tara mua váy dạ hội... Tôi đưa con bé đến bác sỹ để kê thuốc uống tránh thai. Lúc đó con bé mới chỉ 15 tuổi.

“Mẹ mắng em là đồ đĩ,” Tara thì thầm khi chúng tôi chờ trong phòng khám. “Mẹ điên lên vì em không còn trong trắng nữa.”

“Cơ thể em là của em,” tôi thì thầm lại, nắm chặt bàn tay lạnh cóng của em. “Em có thể làm bất cứ điều gì em muốn. Nhưng đừng để mang bầu. Mà... chị nghĩ em không nên để bọn con trai làm chuyện đó với em, trừ khi em yêu hẳn.”

“Họ luôn nói yêu em mà,” Tara cười cay đắng. “Làm thế nào để biết khi nào thì họ nói thật lòng hả chị?”

Tôi bất lực lắc đầu.

“Chị vẫn còn trinh hả Ella?” Tara hỏi sau một lúc im lặng.

“Uhm.”

“Vì thế mà tuần trước Bryan chia tay chị à? Vì chị không làm chuyện đó với anh ấy à?”

Tôi lắc đầu. “Chị chia tay anh ta đấy.” Nhìn vào đôi mắt nhung xanh của em, tôi cố cười rầu rĩ, nhưng hoá ra lại thành nhăn nhó. “Chị đi học về và bắt gặp anh ta với mẹ.”

“Họ đang làm cái gì thế?”

Tôi lưỡng lự một lúc lâu rồi mới trả lời. “Uống rượu với nhau,” tôi chỉ nói có thể. Tôi cứ tưởng tôi đã khóc cạn nước mắt rồi, nhưng mắt tôi lại ầng ậc nước khi tôi gạt đầu lại. Và dù Tara nhỏ tuổi hơn tôi, con bé cũng choàng tay ôm đầu kéo xuống đôi vai gầy của nó để xoa dịu tôi. Chúng tôi ngồi với nhau như thế cho đến khi y tá gọi đến tên Tara.

Tôi không nghĩ mình có thể trụ được nếu tuổi thơ của tôi không có Tara, và với Tara cũng như thế. Chúng tôi là sợi dây duy nhất gọi nhớ đến quá khứ của nhau... đó là sức mạnh của tình máu mủ, và cũng là điểm yếu của chúng tôi.

Công bằng mà nói, đáng nhẽ ra tôi có thể thích Houston hơn nếu không nhìn nó qua lăng kính của kỷ niệm cũ. Houston bằng phẳng, ẩm ướt như một cái tắt ướt, và có nhiều nơi xanh mướt đến kỳ diệu, chạy tới vùng rừng nổi liền từ Đông Texas. Thành phố này phát triển nhanh chóng với mạng lưới căn hộ và toà nhà, văn phòng được bố trí như mạng nhện. Houston là một thành phố sôi nổi, hào nhoáng, xa hoa, bận rộn và nhộn nhịp. Dần dần những đồng cỏ mùa hè biến thành đại dương đường nhựa đầy khói với những hòn đảo thương mại mua sắm và cửa hiệu lớn. Đâu đó chỉ có một toà nhà cao chọc trời như một cái cây biểu tượng cho sự tăng trưởng nhảy vọt của Houston.

Mẹ tôi sống ở khu tây nam, trong khu vực dân cư tầng lớp trung lưu với một quảng trường trước kia toàn là nhà hàng và cửa hiệu. Giờ thì quảng trường đã bị thay thế bằng một toà nhà tái định cư lớn. Nhà mẹ tôi gồm có 2 phòng, thiết kế theo kiểu trang trại, đằng trước có nhiều cột mỏng màu trắng. Tôi lái dọc con phố, sợ hãi thời điểm tôi phải dừng lại.

Dừng xe trước gara, tôi nhảy ra khỏi chiếc Prius và lao lên cửa trước. Chưa kịp bấm chuông cửa, mẹ tôi đã ra mở cửa. Mẹ đang nói chuyện điện thoại với cái giọng trầm khàn quyến rũ.

“...hứa là sẽ bù cho cứng mà,” bà thủ thủ. “Lần tới nhé.” Mẹ tôi cười khẽ. “Ôi, anh biết là bù kiểu gì mà...” Tôi đóng cửa lại và đợi trong khi mẹ tôi vẫn tiếp tục nói chuyện.

Trông mẹ tôi vẫn thế: gầy, khoẻ mạnh, và ăn mặc như một ngôi sao nhạc pop dù đã gần 50. Mẹ tôi mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát, kèm chân váy bò ngắn có vành đai nạm kim cương giả, và một đôi guốc cao gót. Trán mẹ tôi căng như vỏ một quả nho. Tóc mẹ tôi nhuộm màu vàng như kiểu Hilton, từng lọn được uốn tỉ mỉ rủ xuống vai. Khi mẹ liếc sang nhìn, tôi biết chính xác mẹ tôi nghĩ gì về cái áo phong trắng giản dị của tôi, một chiếc áo tiện dụng có khuy cài đằng trước.

Vừa nghe điện thoại, mẹ vừa ra hiệu cho tôi đi về phía phòng ngủ. Tôi gật đầu, đi tìm đứa bé. Ngôi nhà có mùi bí bí của điều hoà, thảm cũ và nước hoa xịt phòng mùi nhiệt đới, các phòng tối thui, im ắng.

Một chiếc đèn trang điểm nhỏ được để trong phòng ngủ. Tôi thở gấp vì hồi hộp khi bước đến bên giường. Cậu bé nằm giữa giường, một bọc không lớn hơn ổ bánh mỳ là bao. Một cậu nhóc. Nó mặc bộ đồ màu xanh, hai tay giang ra, môi mím chặt khi ngủ. Tôi bò lên giường cạnh cậu bé, ngắm nhìn sinh vật yếu ớt có khuôn mặt nhỏ bé như ông già và làn da hồng mỏng manh. Làn mi xanh nhạt khép kín đôi mắt nhắm nghiền đang ngủ. Cái đầu nhỏ bé được che bởi mái tóc đen nhánh, những ngón tay đã có những chiếc móng nhỏ sắc như vuốt của con chim nhỏ.

Nhìn đứa bé làm tôi lo lắng khôn cùng. Khi tỉnh dậy, cậu bé sẽ khóc. Và tè. Cậu nhóc cần nhiều thứ, những thứ huyền bí mà tôi chẳng hề có tí khái niệm nào, mà cũng không muốn được biết.

Tôi gần như thông cảm với Tara vì đã đùn đẩy trách nhiệm lớn lao này cho người khác. Gần như thôi. Nhưng trên hết tôi vẫn muốn giết em gái. Vì em tôi đáng ra phải biết rằng để mặc con cho mẹ chúng tôi không phải là một ý hay. Nó phải biết rằng mẹ chúng tôi sẽ không bao giờ giữ thẳng bé lại. Và nó hẳn phải biết trước tôi sẽ là người bị triệu đến để làm cái gì đó. Tôi đã luôn là người đi giải quyết các vấn đề trong gia đình, cho đến khi tôi tự rũ bỏ để tự vệ. Họ vẫn không tha thứ cho tôi về chuyện đó.

Từ lúc đó tôi vẫn thường tự hỏi làm thế nào tôi có thể làm lành với mẹ và em, nếu chúng tôi đều thay đổi đủ để có thể có được một mối quan hệ khả quan hơn. Tôi còn nuôi hy vọng được như trong phim của Hallmark, với nhiều cảnh ôm hôn và cười đùa khi chúng tôi cùng ngồi trên xích đu.

Thật đẹp. Nhưng không phải là gia đình tôi.

Khi cậu nhóc ngủ, tôi lắng nghe tiếng thở khẽ khàng của nó. Sự nhỏ bé và cô độc của thằng bé đặt lên tôi một gánh nặng vô hình, vừa buồn vừa giận. Tôi sẽ không bỏ qua cho Tara lần này đâu, tôi kiên quyết tự hứa. Tôi sẽ đi tìm con bé, và nó sẽ phải đối mặt với hậu quả từ hành động của mình ngay lập tức. Nếu không được, thì tôi sẽ đi tìm cha đứa bé và ép hẳn phải chịu trách nhiệm.

“Đừng đánh thức thằng bé,” mẹ tôi nói vọng vào từ cửa. “Mất 2 tiếng mới đặt nó nằm được đấy.”

“Chào mẹ,” tôi nói. “Mẹ trông khỏe đấy.”

“Mẹ đang tập với huấn luyện viên riêng. Anh ấy gần như không thể rời tay khỏi mẹ. Con lên cân đấy Ella. Tốt hơn là nên để ý tí đi... con giống bên nội, họ hàng bên đấy ai cũng béo cả đấy.”

“Con có tập luyện rồi,” tôi khó chịu bác lại. Tôi chẳng béo chút xíu nào hết. Tôi có thân hình cong hấp dẫn và khỏe khoắn, tôi tập Yoga 3 lần trong tuần. “Mà con cũng chẳng thấy Dane phản nản gì hết,” tôi hung hăng bật ra trước khi tự ngừng mình lại. Ngay lập tức tôi chỉ muốn tự đập đầu mình. “Mà người ta nghĩ về con thế nào cũng được, miễn là con thấy hài lòng với bản thân.”

Mẹ tôi liếc sang bất bình. “Con vẫn hẹn hò với anh chàng ấy à?”

“Vâng. Và sẽ quay lại với anh ấy càng sớm càng tốt, cho nên mẹ con mình phải tìm Tara thôi. Mẹ nói lại cho con biết chuyện gì xảy ra khi mẹ gặp lại em không?”

“Vào bếp ngồi đi.”

Tôi bước xuống giường đi theo mẹ.

“Tara đến mà không báo trước,” mẹ tôi bắt đầu khi chúng tôi đã ngồi vào bếp, “và nói, ‘Đây là cháu ngoại mẹ đấy’. Chỉ thế thôi. Mẹ để nó vào rồi rót trà và ngồi nói chuyện. Tara nói nó đang sống với Liza, chị họ bọn con, và có một công việc tạm thời ở văn phòng nào đó. Nó có bầu với một trong số bạn trai nó, và theo lời nó nói thì hiện tại hẳn không thể giúp đỡ nó. Con biết thế là thế nào rồi đấy. Hoặc là hẳn không có xu sút nào, hoặc hẳn có gia đình rồi. Mẹ khuyên Tara cho đứa bé làm con nuôi, nhưng nó nói nó không muốn. Nên mẹ nói, ‘Cuộc sống của con sẽ không bao giờ như trước nữa. Mọi chuyện sẽ thay đổi khi con có con’. Và Tara nói nó đã bắt đầu nhận ra điều đó rồi. Rồi nó pha sữa cho thằng bé và cho nó ăn, còn mẹ về phòng ngủ. Khi mẹ tỉnh dậy thì Tara đã đi rồi, còn thằng bé vẫn ở đây. Con phải đưa nó đi trước ngày mai. Không thể để bạn mẹ biết về chuyện này được.”

“Tại sao không ạ?”

“Mẹ không muốn anh ấy biết mẹ đã thành bà ngoại.”

“Những người khác ở tuổi mẹ đều đã có cháu hết rồi,” tôi thẳng thừng.

“Nhưng mẹ trông không già như tuổi, Ella. Ai cũng nghĩ mẹ trẻ hơn tuổi nhiều.” Trông bà có vẻ tự ái vì phản ứng của tôi. “Lẽ ra con phải tự hào chứ. Đó cũng là tương lai của con mà.”

“Con không nghĩ con sẽ giống mẹ khi con già,” tôi châm biếm. “Giờ con còn chẳng giống mẹ tí nào.”

“Đáng lẽ ra có thể giống đấy nếu con chịu khó một chút. Sao con để tóc ngắn thế? Mặt con không hợp với kiểu này.”

Tôi đưa lên vuốt kiểu đầu bob, kiểu tóc phù hợp nhất với mái tóc thẳng, mỏng của tôi. “Con xem thư Tara để lại được không?”

Mẹ tôi mang ra một bì thư để lên bàn bếp. “Nó trong này, cùng với các giấy tờ ở bệnh viện.”

Tôi mở bì thư và thấy mẫu giấy xé ra từ sổ tay ở trên cùng. Nét chữ xiêu vẹo, không đều của em tôi quen thuộc đến nhói lòng. Chữ viết nhấn mạnh như muốn đục thủng trang giấy bằng bút bi.

Mẹ ơi,

Con phải đi đâu đó để thông suốt mọi việc. Không biết lúc nào mới quay lại được. Qua đây con ủy quyền nuôi dưỡng, chăm sóc và là người bảo hộ của con trai con cho mẹ và chị con là Ella, cho đến khi con quay lại.

Con của mẹ,

Tara Sue Varner

“Ủy quyền à,” tôi cười cay đắng, tựa trán vào tay. Em gái tôi hẳn đã nghĩ rằng những từ có tính pháp lý như thế có thể làm mọi chuyện nghiêm túc hơn. “Mẹ nghĩ chúng ta nên liên hệ với Văn phòng Bảo vệ Trẻ em và cho họ biết vấn đề của mình. Nếu không người ta sẽ xác nhận đứa bé bị bỏ rơi đấy.”

Liếc qua một lượt các giấy tờ khác trong phong bì, tôi tìm thấy tờ giấy khai sinh. Không có tên cha. Thằng bé đã tròn 1 tuần tuổi, được đặt tên là Luke Varner. “Luke ư?” tôi hỏi. “Sao nó lại đặt tên này cho thằng bé? Mình có quen ai có tên đó không?”

Mẹ tôi đến tủ lạnh lấy ra một lon nước soda Big Red ăn kiêng. “Anh họ bọn con, Porky – mẹ nghĩ tên thật của nó là Luke. Nhưng Tara đâu có biết nó.”

“Con có anh họ tên là Porky à?”

“Anh họ xa, cạch trên cạch dưới. Nó còn con nhà Big Boy.”

Một nhánh họ hàng mà chẳng bao giờ chúng tôi va chạm đến. Có quá nhiều cá tính bùng nổ và hỗn độn để nhét được vào chung một căn phòng, khi đó chúng tôi sẽ như một danh mục sống của DSM-IV, hướng dẫn sử dụng của bác sỹ tâm thần. Quay lại với tờ giấy khai sinh, tôi nói, “Nó sinh ở Bệnh viện Phụ sản. Mẹ có biết ai đi cùng nó không? Nó có kể gì không?”

“Liza, chị họ con,” mẹ tôi chưa chát trả lời. “Con tự gọi mà hỏi nó đi. Nó chẳng nói gì với mẹ cả.”

“Con sẽ gọi. Con...” Tôi lắc đầu sững sốt. “Chuyện gì đang xảy ra với Tara? Trông nó có tuyệt vọng lắm không? Có sợ hãi gì không? Nó có ốm không mẹ?”

Mẹ tôi rót soda vào ly nước đá, nhìn bọt màu hồng sủi lên thành cốc. “Nó trông nặng nề. Và mệt mỏi. Đó là những gì mẹ thấy.”

“Có lẽ đây là hội chứng sau sinh. Nó chắc cần đến thuốc chống trầm cảm.”

Mẹ tôi rót thêm rượu vodka vào ly soda. “Con muốn đưa thuốc gì cho nó cũng được. Nó chẳng bao giờ muốn đứa bé đâu.” Hóp một ngụm chất lỏng có ga nhạt màu, mẹ tôi nói, “Nó cũng chẳng muốn có con hơn gì mẹ đâu.”

“Vậy sao mẹ lại sinh bọn con hả mẹ?” tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Đó là điều phụ nữ làm khi họ kết hôn. Và mẹ đã cố hết sức. Mẹ đã hy sinh để cho các con tuổi thơ tuyệt vời nhất có thể. Mà chẳng đứa nào có vẻ nhớ đến điều đó cả. Thật hổ thẹn, đứa con nào cũng vô ơn. Nhất là con gái.”

Tôi không thể nói rằng tôi không thể dùng lời nào để tả được sự vật vã khi cố góp nhặt

những ký ức tuổi thơ tốt đẹp của mình. Rằng với tôi, sự âu yếm của mẹ - một cái ôm, một câu chuyện trước giờ ngủ - đều là những món quà từ thiên đường. Thời thơ ấu của tôi, và cả của Tara, cứ như những bậc thang đi xuống, trải dài mãi dưới chân chúng tôi. Rồi cả việc mẹ hoàn toàn không có chút bản năng làm mẹ nào - ngay cả đến nhu cầu cơ bản bảo vệ các con mình - cũng đã gây khó khăn cho tôi và Tara trong việc xây dựng mối quan hệ với người khác.

“Xin lỗi mẹ,” tôi cố nói, giọng tôi sít lại vì tiếc nuối. Nhưng tôi khá chắc rằng mẹ tôi không hiểu được tôi buồn vì chuyện gì.

Một tiếng khóc ré lên từ phòng ngủ. Tiếng khóc làm tôi ớn lạnh. Thằng bé muốn gì đó.

“Đến giờ ăn rồi,” mẹ tôi nói, đi về phía tủ lạnh. “Mẹ sẽ hâm nóng sữa. Đi bế nó đi, Ella.”

Lại một tiếng khóc nữa, lần này to hơn, làm rằng tôi nghiêng lại, đau đớn như thể cần phải một cái lá thiếc. Tôi bước nhanh hơn và thấy một hình dáng nhỏ nhoi nằm trên giường, đang quẫy đạp như một con hải cẩu con. Tim tôi đập nhanh đến mức tôi gần như cảm thấy nó chẳng hề ngừng lại giữa các nhịp đập.

Tôi cúi xuống, ngấp ngừng với tay ra, không biết phải bế bé như thế nào. Tôi không giỏi chăm con nít. Tôi chưa từng muốn ôm con của bạn tôi - chẳng thấy chúng có chút xúu hấp dẫn nào. Tôi trượt tay xuống dưới cơ thể nhỏ bé đang lắc lư. Rồi đến cái đầu. Tôi biết rằng cần phải đỡ đầu và cổ em bé. Làm cách nào đó mà tôi bế được bé dựa vào người, cảm giác vừa mong manh vừa năng nề, và rồi tiếng khóc ngưng bắt, rồi đứa bé ngược lên nhìn tôi với kiểu liếc đặc trưng kiểu Clint-Eastwood², và rồi lại cất tiếng khóc. Nhìn bé thật mong manh. Tuyệt vọng. Tôi chỉ nghĩ được một điều khi bước vào bếp, không ai trong gia đình này, kể cả tôi, đáng được tin tưởng để mang lại điều gì đó cho bé.

Tôi ngồi xuống, vụng về đặt lại Luke thoải mái trong tay, rồi mẹ đưa tôi một bình sữa. Tôi thận trọng đặt cái núm silicone trông chẳng giống ti mẹ tí nào, vào cái miệng bé tí xíu. Thằng bé vồ lấy rồi im bật, tập trung mút sữa. Tôi đã không biết tôi đang nín thở cho đến khi tôi buông ra một hơi nhẹ nhõm.

“Con có thể ở lại đêm nay,” mẹ tôi nói. “Nhưng ngày mai thì con phải đi, cùng với thằng bé. Mẹ quá, quá bận để mà lo ba cái chuyện này.”

Tôi nghiêng chặt rằng để không cãi lại - thật không công bằng... đây không phải lỗi của tôi... và tôi cũng bận nữa... tôi có cuộc sống riêng của mình chứ. Nhưng điều khiến tôi im lặng, không chỉ vì vốn biết mẹ tôi chẳng màng quan tâm, mà còn vì cái người gây ra vấn đề lại không thể tự nêu lên ý kiến của mình. Luke như một củ khoai tây nóng, bị chuyền qua chuyền lại cho đến khi có người bị ép buộc phải giữ nó lại.

Rồi tôi chợt nghĩ: nếu bố nó nghiện hay là tội phạm thì sao? Tara đã ngủ với bao nhiêu người rồi, và tôi phải tìm họ rồi làm xét nghiệm hết cả sao? Nếu họ từ chối thì sao? Tôi có phải thuê luật sư không?

Ôi, chuyện này sẽ hay ho lắm đây.

Mẹ chỉ cho tôi cách vỗ ợ và thay bỉm cho bé. Kỹ năng của mẹ làm tôi ngạc nhiên, nhất là khi mẹ tôi chẳng bao giờ là một người thích con nít, và không nghi ngờ gì là mẹ tôi đã không làm những việc như này rất lâu rồi. Tôi cố hình dung ra cảnh mẹ tôi là một bà mẹ trẻ, kiên nhẫn với những công việc liên tu bất tận để chăm con. Tôi không thể hình dung mẹ tôi thích việc nào trong số đó. Mẹ tôi, với chỉ một đứa bé bên cạnh, một đứa bé cần đến mẹ tôi, một sinh vật ồn

ào, không biết nói... không, không thể có cảnh đó được.

Tôi quay ra xe lấy túi đồ, thay đồ ngủ rồi bế đứa bé vào phòng ngủ cho khách.

“Bé ngủ ở đâu đây mẹ?” Tôi hỏi, không biết phải làm gì khi không có cái cũi nào trong phòng.

“Đặt nó nằm trên giường cạnh con ấy,” mẹ tôi gợi ý.

“Nhưng lỡ con nằm đè lên bé thì sao, hay lỡ tay hẩy nó xuống dưới.”

“Thế lót cái đệm dưới sàn đi.”

“Nhưng--”

“Mẹ đi ngủ đây,” mẹ tôi vừa nói vừa bước về phòng. “Mẹ mệt rồi rồi rồi. Trông nó suốt cả ngày rồi đấy.”

Khi đặt Luke nằm trong cái nôi nhựa, tôi trải đệm cho cả 2 dì cháu dưới sàn. Tôi cuộn một cái gối chặn giữa hai chúng tôi. Sau khi đặt Luke nằm xuống một bên đệm, tôi nằm bên phía bên kia và rút điện thoại ra gọi cho Liza.

“Em đang ở cùng Tara đấy à?” Liza hỏi ngay khi tôi alo.

“Em đang hy vọng nó ở với chị.”

“Đâu có. Chị gọi cho nó cả trăm lần rồi mà nó có thèm bắt máy đâu.”

Dù cùng tuổi và tôi cũng thích Liza nhưng chúng tôi chưa bao giờ làm gì cùng nhau. Cũng giống hầu hết phụ nữ bên nhà ngoại, Liza có mái tóc vàng và đôi chân dài, và sở hữu một sức hấp dẫn muôn thưở với nam giới. Với khuôn mặt dài và hơi gầy khi cười, Liza không xinh bằng Tara, nhưng chị vẫn có *nó*, một phẩm chất không thể nhầm lẫn mà đàn ông không cưỡng lại nổi. Cứ thử đi vào một nhà hàng với chị ấy mà xem, đàn ông chắc chắn sẽ quay ghế để nhìn theo cô nàng.

Qua nhiều năm Liza đã tích lũy được nhiều mối quan hệ. Chị ấy đã hẹn hò với những chàng trai nhà Houston giàu có và bạn bè họ, trở thành một phần thưởng cho dân chơi, hay nói trắng ra, là một kiểu ngôi sao tình dục trong vùng. Không nghi ngờ gì là khi em tôi sống với Liza thì cũng sẽ là mục tiêu cho các đối tượng mà Liza thả hời.

Chúng tôi nói chuyện một lúc, Liza cho tôi biết chị ấy biết vài nơi Tara có thể đến. Và có thể gọi đến đó. Chị khá chắc là Tara ổn. Không có vẻ gì là tuyệt vọng hay mất trí. Chỉ quá bối rối thôi.

“Tara đã rất vất vả chuyện đứa bé,” Liza nói. “Nó không chắc là muốn giữ nó. Nên đã thay đổi nhiều lần trong những tháng đó, chị đã phải từ bỏ những dự đoán về chuyện nó sẽ làm.”

“Nó có bao giờ đến văn phòng tư vấn tâm lý hay gì đó không?”

“Chị không nghĩ thế.”

“Thế còn bố đứa bé?” tôi hỏi. “Ai vậy?”

Chị ngập ngừng một lúc lâu. “Chị không nghĩ Tara chắc chắn biết đâu.”

“Nhưng hẳn phải có vài suy đoán gì đó chứ.”

“Ừ thì, nó nghĩ là nó biết, nhưng... em biết Tara đấy. Nó thường không tự thu xếp tốt lắm.”

“Thế cần phải biết thu xếp như thế nào để biết là mình đang ngủ với ai?”

“Chắc, bọn chị đều dự nhiều tiệc tùng cùng lúc... và không dễ để xác định được thời điểm, hiểu không? Chị đoán chị có thể liệt kê ra vài cái tên đã hẹn hò với Tara.”

“Cảm ơn chị. Ai là người đầu tiên trong danh sách vậy? Ai có vẻ là người bố của con Tara nhất?”

Lại ngập ngừng một lúc lâu nữa. “Nó nói nó nghĩ đó là Jack Travis.”

“Hắn là ai?”

Liza cười vẻ không tin nổi. “Cái tên đó không có nghĩa gì với em sao Ella?”

Mắt tôi mở to. “Ý chị là một người nhà *Travis* sao?”

“Người con thứ ấy.”

Người đứng đầu gia đình nổi tiếng ở Houston là Churchill Travis, một tỷ phú, và là một nhà tài phiệt. Ông là chiếc Rolodex vàng của giới truyền thông, giới chính trị gia và những người nổi tiếng. Tôi thấy ông trên CNN vài lần, trên cả tạp chí và báo của bang Texas. Ông và các con sống trong thế giới nhỏ bé của những con người quyền lực, hiếm khi phải đối mặt với những hậu quả do mình gây ra. Họ là những người kiểm soát nền kinh tế, không màng đến sự đe dọa của quân đội hay chính phủ, không cần biết đến trách nhiệm. Họ chỉ sống như chính họ mà thôi.

Đứa con trai nào nhà Churchill Travis cũng là những gã hư hỏng hết.

“Tuyệt thật,” tôi lầm bầm. “Em đoán là tình một đêm hả?”

“Không cần phải phê phán thế đâu Ella.”

“Liza, em không thể nghĩ ra cách nào để hỏi câu đó mà không nghe có vẻ đang phê phán cả.”

“Tình một đêm đấy,” chị họ tôi trả lời ngắn ngủn.

“Vậy có vẻ trận chiến này là dành cho Travis đấy,” tôi nói to suy nghĩ của mình. “Hoặc là không. Có khi hắn quên với mấy vụ này suốt rồi. Những đứa bé đột nhiên mọc lên như hoa cúc ấy.”

“Jack hẹn hò với nhiều người,” Liza thừa nhận.

“Chị đã hẹn hò với anh ta chưa?”

“Bọn chị chơi chung với vài nhóm. Chị là bạn của Heidi Donovan, thi thoảng có hẹn hò với anh ấy.”

“Anh ta làm gì để sống, ngoài việc chờ đợi Bố Già nạp thêm đạn vào túi?”

“Ôi, Jack không phải loại đó đâu,” Liza phản đối. “Anh ấy có công ty riêng...cái gì đó về quản lý bất động sản...ở 1800 đường Main. Em biết cái tòa nhà kính ở khu trung tâm không, có cái chóp ngồ ngộ đó?”

“Có, em biết nó ở đâu.” Tôi thích tòa nhà đó, được trang trí toàn bằng kính và có một kim tự

tháp bằng kính ở trên nóc. “Chị kiểm số của anh ta cho em được không?”

“Để chị xem.”

“À mà trong lúc đó chị gọi điện cho những người khác trong danh sách chứ?”

“Chị đoán thế. Nhưng chị không nghĩ Tara sẽ vui vẻ với chuyện đó đâu.”

“Em không nghĩ Tara đặc biệt vui vì bất cứ chuyện gì trong lúc này,” tôi nói. “Giúp em tìm nó đi, chị Liza. Em cần biết nó có ổn không, rồi còn phải xem phải làm gì tiếp. Em cũng muốn tìm ra ai là bố đứa bé và lên kế hoạch cho đứa bé tội nghiệp bị bỏ rơi này.”

“Nó không bị bỏ rơi,” chị họ tôi phản đối. “Một đứa bé không bị bỏ rơi khi em biết em để nó ở đâu.”

Tôi tính nói ra lỗ hổng trong logic của chị nhưng rõ ràng đó là chuyện phí thời gian. “Xin hãy gọi cho những người trong danh sách nhé, Liza. Nếu Jack Travis không phải là cha đứa bé, em sẽ phải ép từng người Liza đã ngủ cùng trong năm vừa qua để làm xét nghiệm huyết thống đấy.”

“Sao phải làm to chuyện thế Ella? Em không thể trông chừng thằng bé cho đến khi Tara quay lại sao?”

“Em...” Tôi bỗng không tìm ra được từ gì để nói trong một lúc. “Em có cuộc sống của em, Liza. Em có công việc. Em có một người bạn trai không muốn có con nít. Không, em không thể làm vai trò vú em vô thời hạn không được trả lương cho Tara được.”

“Chị chỉ hỏi thế thôi,” Liza phòng thủ. “Vài người thích con nít, em biết đấy. Mà chị không nghĩ công việc là vấn đề trở ngại...chỉ là đánh máy thôi mà, phải không?”

Tôi phải nuốt xuống tiếng cười. “Công việc của em có liên quan đến đánh máy, Liza ạ. Nhưng trước đó thì em cũng phải suy nghĩ một chút đấy.”

Chúng tôi nói thêm một lúc, hầu hết là về Jack Travis. Rõ ràng hắn là loại đàn ông chuyên đi săn và đi câu, lái xe hơi nhanh một chút, sống chậm một chút là quá khó. Phụ nữ xếp hàng từ Houston đến tận Amarillo để chờ là người bạn gái tiếp theo của hắn. Và từ những gì Heidi với Liza thì Jack Travis có thể làm bất cứ chuyện gì trên giường, và có một sức chịu đựng khủng khiếp. Trên thực tế --

“TMI³”, tôi nói với Liza.

“Được rồi. Nhưng để chị nói với em điều này: Heidi kể một đêm anh ấy tháo cà vạt ra và dùng nó để--“

“TMI, Liza.” Tôi kiên quyết.

“Em không tò mò sao?”

“Không. Mục báo của em nhận đủ loại thư từ, email về chuyện giường chiếu rồi. Chẳng có gì làm em sốc được nữa đâu. Nhưng em thà không biết về cuộc sống tình dục của Travis khi em sẽ phải đối mặt với hắn và yêu cầu hắn làm xét nghiệm huyết thống.”

“Nếu Jack đúng là bố đứa bé,” Liza nói, “anh ấy sẽ hợp tác thôi. Anh ấy là người có trách

nhiệm.”

Tôi không tin. “Người có trách nhiệm không có chuyện tình một đêm và làm cho người ta ẽnh bụng ra.”

“Em sẽ thích anh ấy cho xem,” chị nói. “Ai cũng thế cả thôi.”

“Liza, em không bao giờ thích kiểu đàn ông mà phụ nữ nào cũng thích.”

Sau khi tắt điện thoại, tôi ngắm đứa bé. Đôi mắt bé tròn như đôi cúc áo xanh tròn, và khuôn mặt bé nhăn nheo như đang lo lắng. Tôi tự hỏi bé có ấn tượng gì với cuộc sống sau một tuần đến với thế giới này. Nhiều lần đi đi lại lại, ngồi ô tô, những khuôn mặt, giọng nói khác nhau. Có lẽ bé muốn nhìn khuôn mặt của mẹ, nghe giọng nói của mẹ. Ở tuổi bé, một chút nhất quán cũng không phải đòi hỏi gì quá đáng. Tôi nhẹ nhàng đặt lên đầu bé, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tơ mượt. “Một cuộc gọi nữa thôi nhé,” tôi nói với bé, trượt mở điện thoại lần nữa.

Dane nhắc máy sau tiếng chuông thứ hai. “Vụ giải cứu bé sơ sinh đến đâu rồi em?”

“Em đã giải cứu được đứa bé. Và đang cần ai đó giải cứu mình.”

“Quý cô Độc lập không bao giờ cần ai đó cứu cả.”

Tôi cảm thấy nụ cười thoáng nở trên khuôn mặt mình, như một vết nứt trên tảng băng mùa đông. “À phải rồi. Em quên mất đấy.” Tôi kể cho anh nghe mọi chuyện xảy ra, và cả về khả năng Jack Travis là cha đứa bé.

“Nếu là anh thì anh sẽ nhìn nhận mọi chuyện một cách tỉnh táo,” Dane nhận xét. “Nếu Travis là người hiến tinh trùng, em không nghĩ là Tara giờ đã đến với anh ta rồi sao? Từ những gì anh biết về em gái em, được con trai của một tỷ phú ngó ngang là kỳ tích cao nhất rồi đấy.”

“Em gái em luôn làm những chuyện chẳng theo logic như chúng ta đâu. Em không thể đoán sao nó lại làm thế này. Và khi em tìm thấy nó, em cũng không chắc nó có thể chăm sóc Luke hay không nữa. Khi chúng em còn nhỏ, nó còn không thể nuôi một con cá vàng nữa kia.”

“Anh có quan hệ,” Dane lặng lẽ nói. “Anh biết vài người có thể giúp để tìm một gia đình tốt cho đứa bé.”

“Em cũng không biết nữa.” Tôi liếc sang bé, mắt đã nhắm nghiền. Tôi không chắc có thể sống với ý tưởng đã gửi bé cho những người xa lạ. “Em phải tìm ra cách nào tốt nhất cho bé. Ai đó sẽ phải đặt nhu cầu của thằng bé đầu tiên. Nó không phải là người bắt người ta sinh nó ra.”

“Ngủ một giấc đi em. Em sẽ tìm ra cách thôi Ella. Em luôn luôn làm được.”

Tôi biết Dane thờ ơ với con nít, vì thế mà anh đề nghị chẳng chút mĩa mai nào rằng tôi nên ngủ một giấc thật ngon. Cháu trai tôi là một rắc rối sống động đang ngủ. Đó chắc chắn là đêm tồi tệ nhất trong đời tôi, nhiều lần bị tiếng khóc đánh thức, rồi pha sữa, cho bé ăn, vỗ ợ và thay bỉm, và rồi sau khoảng 5 phút nó lại bắt đầu lại. Tôi không biết làm sao người ta có thể sống nổi với vài tháng như thế. Chỉ sau một đêm tôi đã toi tả rồi.

Sáng dậy, tôi tắm, vặn vòi nóng đến phát bồng với hy vọng nước nóng có thể làm dịu đi cơ bắp của mình. Ước gì trước đó tôi có thể đoán trước được mà mang theo bộ đồ nào đó ấn tượng hơn, tôi trông vào bộ đồ sạch sẽ duy nhất tôi có: quần jean, một chiếc áo phông, và đôi giày da bệt. Tôi chải tóc đến khi nó suôn thẳng, và nhìn vào gương mặt xanh xao, trắng bệch như đá của mình. Mắt tôi mờ và khô đến độ tôi chẳng màng đeo kính áp tròng nữa. Tôi quyết định đeo kính thường, cặp mắt kính gọng viền hình chữ nhật.

Tâm trạng tôi vẫn không khá hơn khi tôi đi vào bếp, mang theo Luke nằm trong nôi, và thấy mẹ tôi đang ngồi ở bàn. Bàn tay bà đeo đầy nhẫn, tóc uốn xoắn và có xít keo giữ nếp. Mẹ tôi mặc quần sooc, chân bà mịn màng rám nắng, và một trong những ngón chân được sơn móng của bà nổi bật phía trên đôi sandal, óng ánh với một cái nhẫn pha lê.

Tôi đặt nôi của Luke lên phía bên kia bàn, tránh xa khỏi mẹ.

“Đứa bé có còn quần áo nào khác không? Tôi hỏi. “Bộ đồ của bé bẩn rồi.”

Mẹ tôi lắc đầu. “Có một cửa hàng giảm giá ở dưới phố ấy. Con có thể mua đồ cho nó ở đó. Con cần mua một bịch bỉm to đấy-tuổi này chúng nó dùng tốn lắm.”

“Không đùa chứ,” tôi uể oải nói, bước đến bình cà phê.

“Tối qua con nói chuyện với Liza chưa?”

“Rồi mẹ.”

“Nó nói gì?”

“Chị ấy nghĩ Tara ổn. Hôm nay chị ấy sẽ gọi cho vài người để tìm nó.”

“Thế còn bố đứa bé thì sao?”

Tôi đã quyết định không nói gì đến khả năng liên quan đến Jack Travis. Vì nếu có điều gì đó thu hút sự chú ý của mẹ tôi và cả sự can thiệp ngoài ý muốn, thì đó là cái tên của một người đàn ông giàu có.

“Vẫn chưa biết mẹ ạ,” tôi thờ ơ trả lời.

“Hôm nay con định đi đâu?”

“Có vẻ như con phải tìm một phòng khách sạn.” Tôi không cần phải nói với giọng buộc tội. Chẳng cần thiết.

Người bà cứng nhắc trên ghế. “Người mẹ đang hẹn hò không thể biết chuyện này được.”

“Vì mẹ là bà ngoại rồi ấy à?” Tôi ngoan cố hài lòng khi thấy mẹ tôi giật mình. “Hay vì Tara

sinh con khi chưa có chồng?”

“Cả hai. Anh ấy trẻ hơn mẹ. Bảo thủ nữa. Anh ấy không thể hiểu được chẳng thể làm gì nhiều với những đứa trẻ ngỗ ngược.”

“Con và Tara đã không còn là trẻ con lâu rồi, mẹ ạ.” Tôi hợp một ngụm cà phê đen, vị đắng rung lên trên đầu lưỡi. Sống với Dane, tôi phải miễn cưỡng ép mình làm dịu khẩu vị với sữa đậu nành thay vì cà phê. *Của nợ*, tôi nghĩ, với lấy cái cốc đúp trên quầy. Tôi đổ thoải mái cà phê vào đó.

Lớp son bóng của mẹ tôi mím lại thành một dải mỏng, khô. “Con luôn tỏ ra là biết mọi chuyện. Chắc, rồi con sẽ biết con *không* biết cái gì thôi.”

“Tin con đi,” tôi làm bầm, “Con là người đầu tiên thừa nhận không biết cái gì về những chuyện này hết. Con chẳng liên quan gì cả. Thằng bé đâu phải con con.”

“Thế gửi nó đến Dịch vụ Xã hội đi.” Mẹ tôi nổi nóng. “Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với thằng bé thì đó là lỗi của con, không phải của mẹ. Từ bỏ nó đi nếu con không thể gánh nổi trách nhiệm.”

“Con có thể lo liệu được,” tôi nói, giọng tôi trầm xuống. “Được thôi mẹ. Con sẽ chăm sóc thằng bé. Mẹ không phải lo lắng gì nữa đâu.”

Mẹ tôi dịu xuống như một đứa trẻ thỏa mãn khi thấy cái kẹo mút. “Con sẽ phải học như mẹ thôi,” mẹ tôi nói sau một lúc im lặng, cúi xuống chỉnh lại nhấn ngón chân. Một thoáng thỏa mãn pha lẫn trong giọng nói khi bà thêm vào, “Khá khó khăn đấy.”

Trời đã nắng rực rỡ, tôi đưa Luke xuống cửa hàng giảm giá, khi bé đang đập lên đập xuống, cáu tiết với tấm vải bọc sơ sinh rách tươm dính vào tay cầm của cái giỏ. Cuối cùng thì Luke cũng nín khi chúng tôi rời đi, được đựng đưa bởi những bánh xe của xe đẩy khi chúng lăn trên mặt đường thô đến bãi đỗ xe.

Ngoài trời nóng như đổ lửa, trong khi bên trong thì có điều hòa mát lạnh. Khi đi ra đi vào, cứ vừa ra mồ hôi rồi lại được hong khô, cuối cùng cũng sẽ thấy mình bị bọc trong một màng muối vô hình nhớp nháp. Tôi và Luke bị hun nóng như một con tôm luộc.

Và khi đó tôi sẽ gặp Jack Travis.

Tôi gọi cho Liza, hy vọng chị đã xoay sở để có được số của hắn.

“Heidi không đưa cho chị,” Liza nói với giọng ghê tởm. “Nó nói cái gì đó về chuyện không an toàn – chị nghĩ nó sợ chị sẽ tiếp cận anh ấy! Chị đã phải tự cắn lưỡi để không nói với nó về những lần chị có thể đi theo anh ấy nhưng đã thôi, vì nghĩ đến tình bạn của bọn chị. Mà, nó cũng biết giống mọi người là có cả tá Jack Travis trên đời này mà.”

“Thật lạ là gã đàn ông đó có thể ngủ được đấy.”

“Jack giao ước không gần bó với một người nào, nên không ai mong đợi được điều đó đâu. Nhưng Heidi đã là bồ của anh ấy lâu lâu rồi, chị nghĩ nó đang tự huyễn hoặc mình là nó có thể trói chân anh ta với một cái nhấn dính hôn.”

“Cứ như lông trong dạ dày ấy,” tôi thích thú nói. “Thôi thì chúc cô ta may mắn. Nhưng mà làm thế nào em gặp anh ta được đây?”

“Chị không biết nữa Ella ơi. Chỉ còn cách đột nhập vào và xin gặp thôi, chị chẳng biết cách nào khác.”

“May là em có nhiều kỹ năng đột nhập lắm đấy.”

“Chị là em thì chị sẽ cẩn trọng đấy,” chị họ tôi thận trọng nói. “Jack là một gã dễ thương, nhưng sẽ không tử tế nếu bị ép dâu.”

“Em cũng không nghĩ thế,” tôi đồng ý, trong khi ruột tôi thắt lại vì lo lắng.

* * *

Giao thông ở Houston có quy luật huyền bí riêng. Chỉ có sự thông thuộc và kinh nghiệm to lớn mới có thể giúp bạn luồn lách qua nó được. Vì thế, tôi và Luke bị tắc trong cái đường phố dừng – đi và chuyển đi 15 phút trở thành 45 phút.

Vào lúc chúng tôi đến được công trình kiến trúc lấp lánh đầy nghệ thuật ở 1800 đường Main thì Luke đã đang gào thét và mùi hôi nồng nặc trong xe, bằng chứng hùng hồn là một đứa trẻ chắc chắn sẽ có một cái tã bẩn trong thời điểm khó khăn nhất và ở nơi tồi tệ nhất.

Tôi vòng xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, mà chỗ đỗ cho xe ngoài đã không còn chỗ trống nên tôi lại phải vòng ra. Tôi tìm thấy một bãi đỗ xe công cộng mất phí ở đường bên ngoài. Khi đã đỗ xe vào một ô trên đường, tôi xoay sở thay bím cho Luke trên băng ghế sau của chiếc Prius⁴.

Cái nôi trẻ em dường như nặng cả tấn khi tôi xách nó băng qua phố quay lại tòa nhà. Không khí lạnh phả vào tôi từng đợt khi tôi bước vào sảnh sang trọng, sàn lát bằng đá cẩm thạch, trang trí với thép mạ và gỗ bóng loáng. Sau khi liếc sang nhìn sơ đồ văn phòng bằng kính, tôi đi thẳng đến bàn lễ tân. Tôi biết chẳng có cách nào để họ cho một phụ nữ vô danh không hẹn trước cũng không quen biết gì được phóng thẳng đến thang máy.

“Thưa cô--” một người đàn ông ngồi sau quầy ra hiệu cho tôi đến chỗ anh ta.

“Có người đang xuống gặp xuống tôi,” tôi rạng rỡ nói. Thò tay vào cái túi đeo trên vai, tôi lôi ra cái túi đựng tã bẩn. “Chúng tôi có chuyện gấp, có cái nhà vệ sinh nào gần đây không anh?”

Ngần ngại nhìn vào cái túi đang phồng lên, anh ta vội vã chỉ cho tôi đường đến nhà vệ sinh ở phía bên kia dãy thang máy.

Đi qua quầy lễ tân, tôi xách Luke đến giữa hai hàng thang máy. Ngay khi cửa thang máy mở, tôi bước vào trong cùng với 4 người nữa.

“Cô bé được bao nhiêu ngày tuổi rồi?” một phụ nữ mặc váy vest đen mỉm cười hỏi. “Cậu bé chứ,” tôi nói. “1 tuần tuổi rồi.”

“Nếu thế thì hai mẹ con hồi phục quá tốt đấy.”

Tôi định thanh minh mình không phải mẹ đứa bé, nhưng như thế chỉ gợi ý cho nhiều câu hỏi khác, nên tôi không định nói chút nào về tình huống tôi và Luke bị xô vào nhau. Tôi chỉ mỉm cười nói nhỏ, “Vâng, cảm ơn chị, mẹ con tôi đều rất khỏe.” Khi thang máy chạy lên những tầng tiếp, tôi tự hỏi không biết Tara đang như thế nào, không biết có được chữa trị cẩn thận sau khi sinh hay không. Chúng tôi đã đến tầng 11, tôi mang Luke ra khỏi thang máy và bước đến cửa

Tư vấn Quản lý Travis.

Chúng tôi bước vào nơi yên tĩnh được trang trí với những gam màu tự nhiên và vài nhóm đồ nội thất bọc da hiện đại. Tôi đặt nôi của Luke xuống, xoa bóp cánh tay đau nhức rồi bước đến quầy lễ tân. Khuôn mặt cô ta là một mặt nạ lịch sự. Viền kẻ mí mắt trên của cô ta được kéo dài để tạo ra một đường hất cong phía đuôi mắt, như một phần trong danh sách cô phải làm sáng nay. *Mắt phải? ... tích. Mắt trái?...tích.* Tôi mỉm cười để truyền tải thông điệp tôi là một người phụ nữ dễ thương trên đời.

“Tôi biết thế này là khá đường đột,” tôi nói, đẩy gọng kính đang tuột xuống mũi tôi lên, “nhưng tôi cần gặp anh Travis vì một chuyện khẩn cấp. Tôi không hẹn trước. Và chỉ cần 5 phút thôi. Tên tôi là Ella Varner.”

“Chị có quen với anh Travis không?”

“Không. Tôi biết anh ấy từ một người bạn của bạn anh ấy.”

Khuôn mặt cô ta không biểu hiện một cảm xúc nào. Tôi gần như đã nghĩ cô ta với xuống bàn và bấm nút gọi bảo vệ. Bất cứ lúc nào, những người đàn ông trong bộ đồng phục vải hồ cứng màu be cũng có thể băng qua cửa và lôi tôi ra ngoài.

“Chị muốn gặp anh Travis về chuyện gì?” cô lễ tân hỏi.

“Tôi chắc anh ấy không muốn cho ai biết cho đến khi anh ấy được biết trước đâu.”

“Anh Travis hiện đang họp.”

“Tôi đợi được.”

“Cuộc họp này kéo dài đấy,” cô ta nói.

“Không sao. Tôi sẽ chờ khi nào nghỉ giữa giờ.”

“Chị sẽ phải đặt hẹn và quay lại sau thôi.”

“Khi nào anh ta có thời gian?”

“Lịch của ông ấy kín trong suốt 3 tuần tới. Nên có thể vào cuối tháng—”

“Chuyện này không thể đợi được đến cuối *ngày*” tôi kiên quyết. “Nghe này, tôi chỉ cần 5 phút thôi. Tôi đến từ Austin. Tôi đang phải lo một chuyện mà anh Travis nhất thiết phải biết – “tôi ngưng bật khi nhìn thấy vẻ mặt cô ta.

Cô ta nghĩ tôi bị điên.

Tôi cũng bắt đầu nghĩ mình như thế.

Phía sau, đứa bé bắt đầu khóc toáng lên.

“*Chị phải dỗ đứa bé nín đi,*” cô lễ tân gấp gáp nói.

Tôi chạy về chỗ Luke, bế bé lên, rồi tóm lấy bình sữa nguội ngắt bên cạnh túi bỉm sạch. Tôi chẳng hâm nóng lên được, nên đành ấn núm ti vào mồm bé.

Nhưng ông cháu tôi lại không thích sữa nguội. Bứt môi ra khỏi núm ti, cậu chàng lại la toáng lên.

“Chị Varner--” cô lễ tân bối rối gọi.

“Bình sữa bị nguội.” Tôi mỉm cười hồi lỗi. “Trước khi đuổi chúng tôi ra, cô làm ơn hâm nóng sữa lại giúp được không? Chỉ việc đặt nó vào một cốc nước nóng một phút thôi? Xin cô?”

Cô nàng thở hắt ra một hơi ngắn. “Đưa nó cho tôi. Tôi sẽ mang đến quầy pha cà phê.”

“Cảm ơn cô.” Tôi cười xoa dịu, nhưng cô ta đã quay đi nên không nhìn thấy.

Tôi lững thững đi lại ở khu vực lễ tân, nhẹ nhàng bế, vuốt ve, làm bất cứ chuyện gì có thể nghĩ ra được để dỗ dành Luke. “Luke, dì không đưa con đi đâu được mất. Lúc nào con cũng gây chuyện thôi. Mà lại chẳng bao giờ biết nghe lời cả. Dì nghĩ đến lúc mình nên đi gặp mọi người rồi đây.”

Nhận thấy có bóng người bước đến từ phía sảnh khu vực lễ tân, tôi nhẹ nhõm quay lại. Tôi mong thấy cô nhân viên lễ tân quay lại với bình sữa. Nhưng đó lại là 3 người đàn ông đang đi ra, ai cũng mặc vest đen đắt tiền. Một người trông có vẻ cao, mảnh khảnh, một người thấp lùn và có vẻ hơi bệ vệ, còn người kia trông cực kỳ ấn tượng.

Anh ta cao lớn, đầy cơ bắp và nam tính, đôi mắt sẫm màu và mái tóc đen cắt tỉa cực khéo. Cách anh ta di chuyển đầy vẻ tự tin, đôi vai thả lỏng, cho thấy anh ta là người quen điều hành. Dừng lại giữa cuộc nói chuyện, anh ta liếc tôi đầy cảnh giác, và tôi nín thở. Mặt tôi đỏ rần lên, mạch máu ở cổ họng tôi đập rộn ràng.

Chỉ một cái nhìn và tôi biết chính xác anh ta là ai và là cái gì. Mẫu đàn ông cổ điển, kiểu người đầy quá trính tiến hóa lùi lại đến cả 500 năm bằng cách thu hút mọi phụ nữ trong tầm nhìn. Họ quyến rũ, dụ dỗ, và cư xử như sở khanh, nhưng phụ nữ, về mặt sinh học mà nói, không thể cưỡng lại sức hút DNA diệu kỳ từ họ.

Vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, người đàn ông cất tiếng với giọng nam trầm làm tôi sồn da gà. “Tôi nghĩ tôi nghe có tiếng trẻ con ngoài này.”

“Anh Travis phải không ạ?” tôi quả quyết hỏi, vỗ về ông cháu đang nức nở. Anh ta gật đầu ngắn ngủn.

“Tôi mong có thể gặp anh giữa các cuộc họp. Tôi là Ella. Đến từ Austin. Ella Varner. Tôi cần nói chuyện với anh một chút.”

Cô lễ tân bước ra từ phía sảnh bên kia, cầm trên tay bình sữa. “Ôi trời đất,” cô ta lẩm bẩm, vội đi lên trước. “Anh Travis, xin thứ lỗi--”

“Không sao đâu,” Travis nói, ra hiệu cô ta đưa bình sữa cho tôi.

Tôi lấy bình sữa, lắc một vài giọt sữa ấm ra cổ tay như mẹ tôi bày, rồi nhét núm ti vào miệng đứa cháu. Luke rên rĩ thỏa mãn rồi rơi vào sự im lặng bận rộn khi mút sữa.

Quay lại nhìn vào đôi mắt sẫm như mật, tôi hỏi, “Tôi có thể nói chuyện với anh vài phút thôi được không?”

Travis chăm chú nhìn tôi. Tôi đầy những cảm xúc mâu thuẫn về anh ta, trong bộ quần áo đẹp đẽ đắt tiền và những đường nét góc cạnh thô ráp, anh ta có vẻ nam tính chết người khiến bạn vừa muốn tranh cướp chỗ đứng bên cạnh vừa muốn tránh xa khỏi anh ta.

Tôi không thể không so sánh anh ta với Dane, Dane có vẻ đẹp trai với mái tóc vàng và khuôn mặt mềm mại luôn có vẻ dễ gần dịu dàng. Chẳng có gì dịu dàng ở Jack Travis hết. Có lẽ ngoại

trừ giọng nam trầm của anh ta.

“Chuyện đó còn tùy,” Travis nói. “Cô định bán cho tôi thứ gì sao?” Anh ta có giọng nói đặc sệt âm điệu vùng Texas, kiểu giọng nhấn vào âm G như dội đá xuống sàn.

“Không. Đây là chuyện riêng.”

Một nét thú vị lẩn khuất nơi khóe miệng anh ta. “Tôi luôn để dành những vấn đề cá nhân sau 5 giờ chiều.”

“Tôi không thể đợi đến lúc đó được.” Tôi hít một hơi sâu trước khi liền tiếp tục, “Và tôi nên cảnh báo rằng cho dù anh có lờ tôi bây giờ, thì anh sẽ phải đối mặt với tôi sau này thôi. Tôi khá dai dẳng đấy.”

Nụ cười thoáng hiện trên đôi môi anh ta khi quay lại với hai người kia. “Cảm phiền hai anh đợi tôi ở quầy bar dưới tầng 7 một chút được không?”

“Không vấn đề,” một người nhanh nhẹn trả lời với âm sắc Anh. “Chúng tôi chưa có dịp khám phá quầy bar ở đây. Tôi gọi luôn cho anh nhé, Travis?”

“Có chứ, tôi không nghĩ sẽ mất nhiều thời gian đâu. Cho tôi một Dos Equis chanh, không đá.”

Khi hai người kia đã rời đi, Jack Travis quay lại chú ý tới tôi. Dù tôi có chiều cao trung bình, không hề lùn chút nào, trông anh ta vẫn cao vượt hẳn tôi. “Văn phòng tôi.” Anh ta ra hiệu cho tôi đi theo. “Cánh cửa cuối cùng bên tay phải.”

Tôi bế Luke vào dãy văn phòng. Một dãy cửa sổ hé ra để lộ đường chân trời, khi ánh nắng mặt trời không ngừng nhảy múa trên mặt kính của tòa nhà. Đối lập với khu vực lễ tân tẻ nhạt, văn phòng trông có vẻ rất tiện nghi với những chiếc ghế bọc da, những dãy tủ sách và thư mục, và ảnh gia đình có khung viền đen.

Sau khi lấy ghế cho tôi, Travis ghé lên ngồi trên bàn, nhìn thẳng vào tôi. Các nét của anh ta rất sắc, mũi thẳng và chắc chắn, hàm anh ta gần như cắt chuẩn xác đường nét của mình.

“Xin vui lòng nhanh lên, cô Ella-đến-từ-Austin.” Anh ta nói. “Đang phải bàn về mấy cột dầm, mà tôi thì không muốn để hai người kia phải đợi đâu.”

“Anh sẽ quản lý bất động sản cho họ sao?”

“Chuối khách sạn.” Anh ta liếc sang Luke. “Cô nên dốc cái bình thêm chút nữa – con bé đang mút không khí đấy.”

Tôi nhú mày, điều chỉnh cái bình. “Con trai đấy. Sao mọi người cứ nghĩ nó là con gái nhỉ?”

“Vì cậu bé đang mặc quần Hello Kitty.” Giọng của anh ta có vẻ gì đó không hài lòng.

“Chỉ còn kiểu này vừa với thằng bé thôi,” tôi nói.

“Cô không thể đút một cậu bé vào cái quần hồng được.”

“Thằng bé mới 1 tuần tuổi thôi. Tôi đã cần phải lưu ý đến chuyện phân biệt giới rồi sao?”

“Cô đến từ Austin phải không?” anh ta châm biếm. “Tôi giúp gì được cho cô đây, Ella?”

Việc giải thích thật khó khăn, mà tôi thì chẳng biết bắt đầu từ đâu. “Chỉ để anh chuẩn bị tinh thần,” tôi nói với giọng nói công việc, “chuyện tôi sắp kể kết thúc không có hậu đâu.”

“Tôi quen rồi. Tiếp tục đi.”

“Em gái tôi là Tara Varner. Năm ngoái anh có hẹn hò với nó.” Nhận ra cái tên chẳng rung lên hồi chuông nào, tôi thêm, “Anh biết Liza Purcell phải không? ... Chị ấy là chị họ tôi. Chị ấy giới thiệu anh với Tara.”

Travis suy nghĩ một lúc. “Tôi nhớ ra Tara rồi,” cuối cùng anh ta nói. “Cao, tóc vàng, chân dài.”

“Chính xác.” Thấy Luke đã mút xong bình sữa, tôi đặt cái bình không vào túi bím, vác đứa bé lên vai rồi vỗ ợ. “Đây là Luke, con trai của Tara. Con bé sinh nó ra, rồi bỏ nó lại cho mẹ tôi, và đi đâu đó. Chúng tôi đang cố tìm con bé. Trong lúc đó thì tôi cố tìm cách nào đó để lo cho đứa bé.”

Travis vẫn ngồi im. Bầu không khí trong phòng bắt đầu có vẻ lạnh lẽo thù địch. Tôi nhận ra mình đang được coi như một mối đe dọa, hay có lẽ chỉ là một mối phiền toái. Dù thế nào, thì miệng anh ta giờ cũng đã mím lại khắc nghiệt.

“Tôi cho là tôi đã biết được cái rắc rối mà cô đang muốn nói tới rồi,” anh ta nói. “Đứa bé không phải con tôi đâu, Ella.”

Tôi ép mình giữ cái nhìn thẳng vào đôi mắt đen đáng sợ đó. “Nhưng theo Tara thì đúng đấy.”

“Cái tên nhà Travis khuyến khích nhiều phụ nữ chú ý đến mối liên hệ giữa tôi và những đứa bé không cha của họ. Nhưng điều đó là không thể, vì hai lý do. Thứ nhất, tôi không bao giờ quan hệ tình dục mà không cài chốt an toàn cho súng của mình.”

Mặc cho tính chất nghiêm trọng của cuộc nói chuyện, tôi cũng vẫn muốn mỉm cười với lối ví von của anh ta. “Ý anh là bao cao su hả? Biện pháp bảo vệ đó vẫn có một tỷ lệ rủi ro trung bình là 15%.”

“Cảm ơn giáo sư. Nhưng tôi vẫn không phải là bố đứa bé.”

“Sao anh chắc chắn thế?”

“Vì tôi chưa từng ngủ với Tara. Cái đêm tôi đưa cô ta ra ngoài, cô ta đã uống quá nhiều. Mà tôi không bao giờ ngủ với phụ nữ trong tình trạng đó.”

“Thật sao,” tôi hoài nghi hỏi.

“Thật,” anh ta trả lời nhẹ nhàng.

Luke ợ, ngả đầu vào hõm cổ tôi như một bịch đậu.

Tôi nghĩ về những gì Liza kể về đời sống tình dục phong phú của Jack Travis, về huyền thoại lăng nhăng với phụ nữ của anh ta và không thể kìm nổi một nụ cười châm biếm. “Vì anh là người đàn ông có quy tắc cao sao?” Tôi đánh đá hỏi.

“Không, thưa quý cô. Chỉ vì tôi muốn người phụ nữ cùng tham gia thôi.”

Trong một lúc tôi không thể ngăn mình tưởng tượng cảnh anh ta với một phụ nữ, kiểu tham gia mà anh ta muốn, và tôi rên thầm khi thấy màu sắc chạy rần trên mặt mình. Nó còn tệ hơn khi anh ta liếc sang tôi thích thú, như thể tôi là một tên trộm vặt mới bị tóm cổ.

Điều đó càng làm tăng quyết tâm giành lại thế chủ động. “Anh có uống gì trong đêm đi chơi với Tara không?”

“Có lẽ.”

“Thế thì lời khẳng định của anh không chắc chắn rồi. Có lẽ cả trí nhớ của anh nữa. Anh không thể chắc 100% là không có gì xảy ra. Chẳng có lý do gì để tôi tin anh cả.”

Travis im lặng, vẫn nhìn tôi. Tôi nhận ra không thể giấu nổi anh ta điều gì – quãng thâm dưới mắt tôi, nước dãi của đứa bé khô trên vai tôi, và cả bàn tay đang đỡ đầu Luke nữa.

“Ella,” anh ta lặng lẽ nói. “Tôi không thể là người duy nhất cô tìm đến để giải quyết chuyện này được.”

“Không.” Tôi thừa nhận. “Nếu anh không phải là cha đứa bé thì tôi sẽ phải tìm đến những ứng viên may mắn khác để làm xét nghiệm huyết thống. Nhưng tôi đang cho anh cơ hội để giải quyết chuyện này êm thấm, không rắc rối và không công khai. Chỉ cần làm xét nghiệm, và nếu nó chứng minh anh đúng, thì anh sẽ ra khỏi danh sách.”

Travis nhìn tôi như thể tôi là một con thần lăn xanh nhỏ xíu thích trườn vào các ngôi nhà ở Texas vậy. “Tôi có những luật sư có thể quay cô vòng vòng hàng tháng trời đấy cưng ạ.”

Tôi cười châm biếm. “Thôi nào Jack. Đừng tước đoạt hân hạnh được xem anh hiến một ít mẫu DNA chứ. Thậm chí tôi sẵn sàng trả tiền cho anh.”

“Đề nghị thú vị đấy,” anh ta nói, “nếu chuyện đó liên quan đến gì đó thú vị hơn một cái tắm bông cho vào miệng.”

“Xin lỗi. Tôi ước gì có thể tin lời anh nói về chuyện không ngủ với Tara. Nhưng nếu có thì anh cũng không có động lực mà thừa nhận đâu đúng không?”

Anh ta nhìn tôi với đôi mắt màu cà phê cháy. Một luồng điện nóng lạ lẫm chạy thẳng xuống mông tôi.

Jack Travis là một gã mèo đực to lớn gợi cảm, và không nghi ngờ gì là em gái tôi sẽ cho anh ta tất cả, bất cứ thứ gì anh ta muốn. Và tôi không thêm quan tâm Travis tháo chốt an toàn cho súng của anh ta, bọc nó tới 2 lần, hay thắt nút nó lại. Anh ta có thể khiến một người phụ nữ mang bầu với chỉ một cái nháy mắt.

“Ella, nếu cô cho phép...” Anh ta làm tôi ngạc nhiên khi với tới và nhẹ nhàng tháo cặp kính ra khỏi mắt tôi. Tôi nhìn hoang mang nhìn và nhận ra anh ta đang dùng khăn giấy lau sạch cặp kính bị nhòe của tôi. “Đây.” Anh ta nói, cẩn thận đeo kính vào cho tôi.

“Cảm ơn anh,” tôi cố thì thầm, nhìn anh ta với những đường nét mới, đẹp đến nín thở.

“Cô đang ở khách sạn nào?” Tôi nghe anh ta hỏi, và đấu tranh để gom suy nghĩ lại.

“Tôi vẫn chưa biết. Tôi sẽ tìm đâu đó sau khi xong ở đây.”

“Không. Đang có hai hội nghị lớn ở Houston. Trừ khi cô có sợi dây nào đó để giật, còn không thì sẽ phải lái xe đến tận Pearland để tìm một phòng trống đấy.”

“Tôi chẳng có sợi dây nào hết,” tôi thú nhận.

“Thế thì cô cần giúp đỡ đấy.”

“Cảm ơn anh, nhưng tôi không--”

“Ella,” anh ta ngắt lời với giọng không nhân nhượng. “Tôi không có thời gian để tranh cãi với

cô. Nếu muốn thì phàn nàn sau, nhưng giờ thì im đi và theo tôi.” Đứng lên, anh ta với lấy đứa bé.

Thoáng giật mình, tôi ôm chặt lấy Luke.

“Không sao,” Travis thì thầm. “Để tôi bế bé.”

Đôi tay to lớn của anh ta trượt giữa tôi và đứa bé, khéo léo ôm cơ thể mềm mại của Luke và đặt nó xuống cái nôi trên sàn. Tôi vừa thấy nhẹ nhõm vừa ngạc nhiên khi thấy Travis xoay sở với đứa bé, cùng lúc cũng cảm nhận thấy anh ta. Mùi hương của anh ta, tươi mát như mùi gỗ tuyết tùng và mùi đất, làm cho đầu óc tôi rung lên sáng khoái. Tôi thoáng thấy bóng của những cọng râu màu whisky nhạt màu ngay cả những dao cạo sắc nhất cũng không thể loại bỏ hoàn toàn được, và những lọn tóc đen dày được cắt ngắn thành tầng khéo léo.

“Anh rõ ràng có kinh nghiệm với con nít thật đấy,” tôi nói, túm lấy túi bỉm, kiểm tra xem khóa đã được kéo kín chưa.

“Tôi có một cháu trai.” Travis đặt Luke nằm một cách an toàn rồi nhấc cái nôi nặng lên dễ dàng. Không hỏi trước, anh ta dẫn tôi ra phía trước văn phòng, dừng lại một chút ở cửa ra vào. “Helen,” anh ta nói với một người phụ nữ tóc nâu ngồi đằng sau hàng đồng thư mục, “đây là cô Ella Varner. Tôi cần chị tìm cho cô ta một phòng khách sạn cho vài đêm. Nơi nào đó gần gần đây thôi.”

“Vâng thưa ông.” Helen mỉm cười xã giao rồi nhấc điện thoại.

“Tôi sẽ tự trả,” tôi xen vào. “Chị cần số thẻ tín dụng của tôi, hay—”

“Chúng ta sẽ bàn cụ thể sau,” Travis nói. Anh ta dẫn tôi đến khu vực lễ tân, đặt Luke ở ghế bên cạnh, rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống. “Ngồi đây đợi như một cô gái ngoan nhé,” anh ta thì thầm, “chờ đến khi Helen thu xếp xong.”

Cô gái ngoan ấylà? Cái chủ nghĩa Sô vanh cố ý làm hàm tôi rớt xuống. Tôi vụt nhìn lên anh ta, nhưng cơn phẫn nộ của tôi bị chặn đứng khi tôi nhận ra anh ta đã biết chính xác phản ứng của tôi sẽ là gì. Anh ta cũng biết tôi không ở trong tình thế có thể phản đối được.

Rút ví ra, Travis lấy một danh thiếp đưa cho tôi. “Số điện thoại của tôi đây. Tối nay tôi sẽ liên hệ lại.

“Vậy là anh đồng ý làm xét nghiệm chứ?” tôi hỏi.

Travis liếc xéo tôi, ánh mắt anh ta đầy thách thức.

“Tôi không biết là tôi có lựa chọn cơ đấy,” anh ta nói rồi rời văn phòng với những sải chân dài.

Helen đặt cho tôi một căn sang trọng với khu vực tiếp khách riêng và một tủ bếp có gắn bồn và lò vi sóng. Chỉ nhìn thoáng qua cái khách sạn kiểu nghỉ dưỡng Châu Âu ngự trên phố Galleria là tôi đã biết số dư tín dụng của tôi sẽ tăng vọt lên từng giờ. Có khi từng phút.

Nhưng căn phòng thật rộng rãi, sàn nhà trải thảm dày, phòng tắm lát đá cẩm thạch sáng bóng lên và đầy những sản phẩm dưỡng da dưỡng tóc.

“Tiệc tùng thôi,” tôi nói với Luke. “Đột kích tủ lạnh nào.” Tôi mở một hộp sữa lấy từ xe, pha vài bình sữa rồi chất vào tủ lạnh. Sau khi lau sạch bồn tắm bằng khăn tắm, tôi đổ đầy nước ấm rồi thả Luke vào.

Khi thằng bé đã được sạch sẽ, ăn no và buồn ngủ, tôi đặt bé xuống giữa cái giường rộng. Khi tôi kéo rèm cửa sổ, ánh sáng của buổi chiều bị che đi bởi tấm rèm thổ cẩm dày nặng. Tôi hưởng sự yên tĩnh và mát mẻ của căn phòng, tôi bước vào phòng tắm định tắm. Nhưng tôi dừng lại khi liếc sang thằng bé lần nữa. Luke trông thật nhỏ bé và cô đơn, mắt đang nhấp nháy nhìn lên trần với vẻ im lặng nhẫn nại. Tôi không thể để bé ở lại một mình khi vẫn đang thức. Không khi bé đang kiên nhẫn chờ đợi điều gì tiếp theo sẽ đến với bé. Tôi trườn lên giường và nằm cạnh bé, vuốt ve mái tóc sẫm màu trên đầu bé.

Sống với Dane, tôi đã nghe và bàn luận, suy nghĩ về rất nhiều điều bất công trên đời. Nhưng có vẻ như không có gì tệ hơn một đứa bé ngoài ý muốn. Cúi thấp đầu, tôi áp má vào làn da mỏng manh của bé, hôn lên đường cong mềm mại trên đầu. Tôi ngẩng nhìn đôi lông mi hạ thấp xuống, và miệng mím lại như một ông già. Đôi bàn tay bé đặt lên ngực như con sao biển màu hồng bé xíu xiu. Tôi chạm ngón tay vào, và bàn tay bé nắm chặt lấy nó.

Bé ngủ mà vẫn nắm lấy tay tôi. Đó là sự kết nối gần gũi chẳng giống với bất cứ cái gì tôi thấy trước đây. Một nỗi đau lạ lẫm, ngọt ngào quét qua ngực tôi, như thể trái tim tôi như muốn vỡ tung ra.

Tôi thiu thiu ngủ một lúc. Rồi dậy tắm một lúc lâu, bận vào chiếc áo phông xám quá khổ và quần sooc bó. Quay về giường, tôi mở máy tính kiểm tra email. Có một email từ Liza:

ella ơi, đây là danh sách những người chị biết Tara có hẹn hò cùng, chị sẽ gửi thêm nếu chị nhớ thêm ai đó, chị cảm thấy rất tội tệ vì làm chuyện sau lưng Tara thế này, em biết là còn bé có quyền riêng tư mà...

“Quý sú,” tôi lầm bầm rửa, rõ ràng em gái tôi đã tự từ bỏ quyền riêng tư ngay khi bỏ con mình lại cho mẹ rồi.

...chị nghĩ là chị biết Tara đang ở đâu, nhưng chị đang đợi người ta gọi lại để biết chắc, mai kia chị sẽ cho em biết.

“Liza ơi là Liza,” tôi chán nản, “không ai chỉ cho chị cách bấm phím “shift” để viết hoa hay

sao chứ?”

Tôi mở tệp đính danh sách đính kèm và lắc đầu rên rĩ, tự hỏi làm sao email vẫn gửi đi được mà không bị tắc vì vượt quá dung lượng.

Tôi tải xuống và lưu vào máy.

Trước khi mở các email khác, tôi vào Google tra tên Jack Travis, tò mò vì những kết quả có thể hiện ra.

Có một hàng dài kết quả, xen lẫn với tên người bố, Churchill Travis và người anh cả, Gage.

Nhưng có vài đường dẫn thú vị đến Jack, một trong số chúng là một bài báo của tạp chí kinh tế quốc gia. Có tên “Người con thứ cũng đã trỗi dậy.”

Cho đến gần đây, lý lịch của Jack Travis, người con thứ của tỷ phú Churchill Travis, được đánh giá cao trong các câu lạc bộ và cuộc sống về đêm hơn là trong giới kinh doanh. Nhưng mọi chuyện đang có chiều hướng thay đổi khi Jack tự mình lập ra hàng loạt dự án và hợp đồng hợp tác giữa khối nhà nước và tư nhân, hứa hẹn đưa anh đến hàng ngũ cấp cao của các nhà phát triển Texas.

Dù kinh doanh ở lĩnh vực khác với cha, Jack Travis đã chứng minh quy luật con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Nhưng khi được hỏi về tham vọng của mình, Travis chỉ coi mình như một người ngẫu nhiên trở thành doanh nhân mà thôi. Nhưng thực tế lại chứng minh điều ngược lại và có thể coi đó như sự khiêm tốn giả tạo.

Dự án A: Công ty Tài chính Travis. một nhánh mới được thành lập của Tập đoàn Tư vấn Quản lý Bất động sản Travis. mới dành được khu Alligator Creek. một sân golf rộng 300 acre ở Nam Florida bằng khoản tiền chưa được tiết lộ sau nhiều tháng đàm phán. Sân golf này được một công ty đối tác ở Miami quản lý.

Dự án B: TMS hiện đang xây dựng một khu nhà trong trung tâm Houston, rộng bằng 10 khu nhà ở Manhattan. gồm có các tòa nhà văn phòng. tòa nhà chung cư. một cửa hàng bán lẻ, một rạp chiếu phim, tất cả được một chi nhánh mới được thành lập của TMS điều hành.

Bài báo tiếp tục mô tả các dự án tương tự. Quay lại với danh sách kết quả phù hợp, tôi thấy một dãy các bức ảnh và bấm vào một vài tấm. Mắt tôi mở to khi thấy một bức ảnh Jack cởi trần, lướt nước, thân hình anh ta rắn chắc, khỏe mạnh, cơ bụng được tạc thành từng múi. Ở một bức khác, Jack và một diễn viên truyền hình nổi tiếng đang đi dạo ở bãi biển Hawaii. Rồi Jack và một nữ phóng viên thời sự nhẩy trong một bữa tiệc từ thiện.

“Anh bận rộn quá đấy, Jack ạ.” Tôi lầm bầm.

Trước khi có thể mở thêm ảnh, tôi bị ngắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại. Vớ lấy túi, tôi lôi điện thoại ra, hy vọng tiếng ồn không đánh thức đứa bé.

“Alo?”

“Mọi chuyện thế nào rồi?” Dane hỏi.

Tôi nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng nói quen thuộc. “Em đang tung tẩy với một chàng trai trẻ hơn.” Tôi nói. “Anh ấy hơi lùn so với em, có một chút rắc rối vì thiếu kiểm chế...nhưng bọn em

đang cùng cố gắng để khắc phục chuyện đó.”

Dane cười khúc khích. “Em đang ở nhà mẹ đấy à?”

“Ôi giờ. Mẹ em đá đít em từ sáng sớm rồi. Nhưng giờ bọn em đang ở trong một khách sạn sang chảnh đấy. Ngài Travis đã lệnh cho thư ký tìm phòng cho bọn em. Em nghĩ giá một đêm cũng phải tầm khoản tiền trả góp xe ô tô hàng tháng của em đấy.” Vừa kể lại chuyện xảy ra trong ngày, tôi vừa rót cho mình một ly cà phê. Tôi không thể không tự cười với bản thân vì đã đổ cà phê vào cái hộp đựng đôi từ nhà mẹ.

“Vậy là Travis đồng ý làm xét nghiệm,” tôi kết thúc, hớp một ngụm cà phê. “Còn Liza thì vẫn cố tìm Tara. Mục báo của em đã bị muộn rồi, nên tối nay em phải hoàn thành cho xong.”

“Em cho rằng Travis nói dối chuyện hần không ngủ với Tara à?”

“Có thể không hần là nói dối. Nhưng em cho là có khả năng anh ta nhầm lẫn. Mà rõ là anh ta cũng nghĩ như thế, nếu không thì anh ta đã chẳng đồng ý làm xét nghiệm làm gì.”

“Chắc, nếu nó đúng là con anh ta thì Tara sẽ trúng số độc đắc đấy nhỉ?”

“Con bé có thể nhìn nhận mọi chuyện theo cách đó.” Tôi tự thấy đôi mày mình nhíu lại. “Em hy vọng con bé không cố lợi dụng Luke để moi tiền từ Travis khi nào con bé cần. Thằng bé xứng đáng được đối xử tử tế hơn một tấm thẻ ATM.” Tôi liếc nhìn thân hình bé nhỏ đang ngủ trên giường. Luke đã cựa quậy nằm xiêu vẹo trong lúc ngủ mơ. Tôi không biết lúc người ta mơ thấy gì khi được 1 tuần tuổi.

Tôi thận trọng cúi xuống chỉnh lại chăn cho lén ngang ngực thằng bé. “Dane ơi,” tôi nói nhẹ, “có nhớ có lần anh kể về con vịt và trái bóng tennis không? Về chuyện con vịt con dính lấy ngay vật đầu tiên nó nhìn thấy sau khi sinh ấy?”

“Đánh dấu.”

“Anh nói lại được không? ...”

“Sau thời gian trứng vịt được ấp nở, có một giai đoạn cửa sổ cho bất kỳ sinh vật nào, kể cả sinh vật vô tri vô giác, để đánh dấu vào hệ thống thần kinh của mình, và rồi gắn bó với nó. Trong nghiên cứu mà anh đọc được thì con vịt con đã tự đánh dấu mình với một trái banh tennis.”

“Giai đoạn cửa sổ kéo dài bao lâu?”

Giọng Dane trở nên vừa cảnh giác vừa thích thú. “Sao thế? Em sợ mình là quả bóng tennis à?”

“Em không biết nữa. Có khi Luke lại quả bóng ấy chứ.”

Tôi nghe thấy tiếng anh khẽ chửi thề. “Đừng có gắn bó với nó đấy Ella.”

“Không đâu,” tôi vội nói. “Em sẽ quay về Austin ngay khi có thể. Em chắc chắn là sẽ không--” Tôi bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa phòng. “Đợi em chút nhé,” tôi nói với Dane. Đi chân trần trong phòng, tôi tháo chốt và mở cửa.

Jack Travis đang đưa đó, cà vạt nói lỏng, tóc anh ta xoa xuống che một phần trán. Anh ta liếc tôi, chụp hình khuôn mặt được rửa sạch sẽ, và cả đôi chân trần của tôi nữa. Chậm chậm anh ta

lại lướt nhìn tôi. Tôi cảm thấy một cái thót giật mình ngay bụng.

Tay tôi nắm chặt điện thoại. “Dịch vụ phòng anh ạ,” tôi nói với Dane. “Em gọi lại sau nhé.”

“Được rồi em yêu.”

Tắt điện thoại, tôi bước lùi lại phía sau và ra hiệu cho Jack đi vào. “Chào,” tôi nói. “Khi anh nói sẽ liên hệ lại, tôi cứ nghĩ là kiểu gì đó như gọi điện thoại.”

“Nhanh thôi. Tôi có hẹn với khách hàng. Họ cũng đang ở đây. Cả hai người đang bị lệch múi giờ và với họ thì bây giờ đang là ban ngày. Phòng ổn chứ?”

“Ổn. Cảm ơn anh.”

Chúng tôi đứng đối mặt với nhau trong sự im lặng đặc quánh. Những ngón chân không sơn sửa của tôi bấm sâu xuống tấm thảm lông dưới sàn. Tôi thấy thất thế trong chiếc quần sooc và áo phông trong khi anh ta vẫn mặc đồ đi làm.

“Bác sỹ của tôi sẽ gặp chúng ta vào sáng mai để làm xét nghiệm,” Jack nói. “Tôi sẽ đón cô dưới sảnh lúc 9h.”

“Anh có biết mất khoảng bao lâu mới biết kết quả không?”

“Thường là từ 3-5 ngày. Nhưng bác sỹ của tôi sẽ làm cấp tốc, nên có thể sẽ có kết quả vào tối mai. Cô có tin gì của em gái chưa?”

“Tôi nghĩ là sẽ có tin tức gì đó sớm thôi.”

“Nếu cần thì tôi có một người có thể tìm người khá nhanh đấy.”

“Một thám tử tư à?” tôi hoài nghi nhìn anh ta. “Tôi không biết anh ta có làm được gì không – chẳng có gì nhiều nhận cả.”

“Nếu em gái cô có điện thoại di động thì chỉ cần 15 phút là xác định được chỗ của cô ấy thôi.”

“Thế nếu điện thoại tắt nguồn thì sao?”

“Nếu nó là kiểu điện thoại đời mới thì vẫn có thể dò ra được. Ngoài ra thì vẫn còn có nhiều cách để lần theo dấu vết một người...giao dịch ATM, SSN, thẻ tín dụng...”

Có điều gì đó trong tông giọng lạnh lùng logic của anh ta làm tôi khó chịu. Anh ta có tư duy của một gã thợ săn.

Nghĩ đến Tara, lo lắng cho con bé, tôi đưa tay xoa thái dương và nhắm mắt một lúc. “Nếu ngày mai tôi vẫn không tìm được con bé,” tôi nói, “Tôi sẽ bắt đầu nghĩ đến những mối liên hệ đó.”

“Cô ăn gì chưa?” tôi nghe Jack hỏi.

“Ngoài mấy gói bimbim trong tủ lạnh thì chưa.”

“Cô muốn ra ngoài ăn tối không?”

“Với anh ấy à?” Mất cảnh giác, tôi nhìn anh ta ngạc nhiên. “Anh hẳn phải có một đêm dài bận rộn chứ. Không phải anh có hẳn một hậu cung hay gì đại loại thế sao?”

Jack nheo mắt nhìn tôi.

Tôi lập tức thấy hối hận. Tôi không có ý định ngoa ngoắt thế. Nhưng trong trạng thái kiệt quệ về cả thể chất và tinh thần như bây giờ, tôi chẳng còn có chút hứng thú xã giao gì cả.

Trước khi xin lỗi được, Jack đã thấp giọng hỏi, “Tôi đã làm gì cô chưa Ella? Ngoài việc giúp cô tìm một phòng để ở và đồng ý làm xét nghiệm vô lý đó?”

“Tôi sẽ trả tiền phòng. Và cả chi phí xét nghiệm nữa. Và nếu tất cả những chuyện đó là nhằm nhí thì anh đã chẳng màng quan tâm rồi.”

“Giờ tôi vẫn có thể rút lại đấy. Tôi phải chịu đựng rất nhiều đấy, kể cả với một cái tắm bông miện miễn phí.”

Một nụ cười hối lỗi lướt qua khóe miệng tôi. “Xin lỗi anh,” tôi nói. “Tôi đói và thiếu ngủ. Tôi không được chuẩn bị cho bất kỳ phần nào trong chuyện này. Tôi không thể tìm ra em gái, mẹ tôi thì điên lên, còn bạn trai tôi thì vẫn đang ở Austin. Tôi sợ anh sẽ đối mặt với chuyện này một cách điên tiết. Và tôi cho là, về mặt nhận thức, anh đại diện cho tất cả những gã đã làm em gái tôi ểnh bụng ra.”

Jack liếc tôi nhạo báng. “Sẽ dễ dàng để làm ai đó phình bụng nếu thật sự ngủ với cô ấy.”

“Chúng ta đã làm rõ là anh không chắc 100% là có ngủ với Tara hay không.”

“Tôi chắc chắn 100%. Điều duy nhất chúng ta làm rõ là cô không tin tôi.”

Tôi phải nén một nụ cười nữa. “À, mà tôi rất cảm kích lời mời ăn tối. Nhưng anh thấy đấy, tôi không có đồ mặc đi ra ngoài. Nếu không vì tôi mệt với chuyện phải xách một đứa bé nặng hơn 4kg đi đây đó thì anh cũng chẳng tìm được chỗ nào để đưa tôi đi ăn đâu. Tôi ăn kiêng, mà ở Houston thì chẳng ai nấu được cái gì mà không cho thực phẩm có nguồn gốc động vật vào cả.”

Nhắc đến bữa tối chắc hẳn đã kích thích cơn đói của tôi, vì dạ dày tôi chọn đúng lúc ấy mà gầm lên một tiếng to phát xấu hổ. Tôi ngượng ngập đưa tay lên ôm bụng. Cùng lúc đó, một tiếng khóc cáu kỉnh vang lên từ giường, tôi nhìn về phía đó. Luke đã thức dậy, đôi tay đang huơ huơ.

Tôi vội chạy đến tủ lạnh lấy bình sữa ra và đặt vào cốc nước nóng. Khi chờ sữa ấm, Jack đến giường bế Luke lên. Ôm bé vững chắc, Jack khẽ thì thầm với Luke. Chẳng ích gì cả. Luke giẫy giụa, mồm ngoác ra mà mắt vẫn nhắm tịt.

“Chẳng dễ bé được đâu.” Tôi lục lọi cái túi bím để tìm một cái khăn sữa. “Anh chàng chỉ càng hét càng lúc càng to cho đến khi có được cái mình muốn.”

“Cách đó luôn hiệu quả với tôi đấy,” Jack nói.

Sau vài phút, tôi nhắc cái bình sữa ra khỏi cốc, kiểm tra rồi bước đến một cái ghế không có tay vịn. Jack đưa Luke cho tôi, đặt bé vào đôi tay đang chờ sẵn. Cậu chàng bập miệng vào núm ti rồi mãi một chút.

Jack đứng phía trên tôi, nhìn tôi sắc lẹm. “Sao cô lại ăn kiêng?”

Từ kinh nghiệm tôi có thì những cuộc nói chuyện bắt đầu bằng câu hỏi đó thường chẳng dẫn đến cái gì tốt đẹp.

“Tôi không muốn nói đến chuyện đó/”

“Đó không phải là chế độ ăn dễ dàng gì,” Jack nói. “Nhất là ở Texas.”

“Tôi có ăn gian đấy,” tôi thú nhận. “Chỉ chút xíu thôi. Thi thoảng cho vào 1 xíu bơ, hay ăn một chút khoai tây chiên.”

“Cô không được ăn khoai tây chiên sao?”

Tôi lắc. “Không biết được là họ dùng dầu cá hay dầu động vật để chiên.” Tôi nhìn xuống Luke, vuốt nhẹ ngón tay lên mu bàn tay bé xíu đang ôm lấy bình sữa. Bụng tôi lại gào lên, còn to hơn lần trước. Tôi ngượng chín mặt.

Jack nhướn mày. “Nghe như hôm nay cô chưa ăn gì cả Ella.”

“Tôi đói điên lên được. Tôi luôn thấy đói.” Tôi thở dài. “Lý do ăn chay của tôi là vì Dane, bạn trai tôi ăn chay. Chỉ 20 phút sau khi ăn là tôi đã thấy đói rồi, chẳng dễ dàng gì để có đủ năng lượng cả.”

“Thế sao cô còn ăn kiểu ấy?”

“Tôi thích những lợi ích sức khỏe nó mang đến. Lượng cholesterol và huyết áp của tôi khá thấp. Và tôi cảm thấy tinh thần khỏe khoắn hơn khi tôi không ăn thức ăn từ động vật.”

“Tôi biết có vài cách chữa trị để có một tinh thần sáng khoái đấy,” anh ta nói.

“Tôi chắc là anh biết.”

“Nghe như nếu không vì ông bạn trai thì cô sẽ vẫn ăn thịt đấy nhỉ.”

“Có lẽ,” tôi thừa nhận. “Nhưng tôi đã đồng ý với Dane rồi, và nó gần như không gây khó khăn cho tôi. Nhưng không may là tôi hay bị cảm dễ lắm.”

“Tôi thích điều đó ở phụ nữ. Chuyện đó luôn luôn bù đắp được cho tinh thần sớm nắng chiều mưa của các cô.”

Tôi phải phì cười. Anh ta thật tinh quái, tôi nghĩ. Đây là lần đầu tiên tôi từng nhận thấy điều đó là hấp dẫn từ một người đàn ông. Khi mắt chúng tôi chạm nhau, anh ta cười rạng rỡ đến mức đủ tiêu chuẩn để được coi là một phương pháp điều trị hỗ trợ sinh sản. Bụng tôi lại thót lại.

DNA kỳ diệu, tôi ủ ê tự nhắc nhở mình.

“Jack này, có lẽ giờ anh nên đi về đi.”

“Tôi sẽ không để một người phụ nữ đang đói ở lại với đồng bim bim chán ngắt trong tủ lạnh đâu. Và chắc chắn là cô sẽ không tìm thấy được đồ ăn chay ở khách sạn này rồi.”

“Có một nhà hàng ở tầng dưới.”

“Nhà hàng bít tết đấy.”

“Tôi chắc họ có salad rau xanh hoặc hoa quả gì đó.”

“Ella ơi,” anh ta nhìn xuống tôi khiển trách. “Tôi chắc cô cần đến một bữa ăn lớn hơn thế nhiều.”

“Đúng thế. Nhưng tôi có quy tắc của mình. Và tôi cố sống theo nó. Hơn nữa, tôi nhận ra là sau mỗi lần tôi vượt rào thì việc quay trở lại còn khó khăn hơn gấp vạn.”

Jack nhìn tôi với nụ cười bốn cột trên môi. Anh ta chậm chạp với lên cà vạt, kéo nút thắt và tháo nó ra. Tóc tôi như có điện khi nhìn ngắm anh ta. Cái cà vạt được cuộn lại một cách lơ đãng và đút vào túi áo khoác. “Anh làm gì thế?” tôi hỏi.

Jack nhún mình khỏi áo khoác và vắt nó lên lưng ghế gần đó. Anh ta có thân hình hấp dẫn của một người hay hoạt động ngoài trời, cơ thể rắn chắc và đầy cơ bắp. Không cần phải nói cũng biết có nhiều cơ bắp được gói trong cái bộ đồ doanh nhân bảo thủ đó. Khi ngắm người đàn ông tráng kiện trước mặt, tôi cảm thấy như mình bị miễn cưỡng kéo ngược lại hàng triệu năm tiến hóa.

“Tôi sẽ khám phá ra cô đang bị cám dỗ đến mức nào.”

Tôi hắt ra một tiếng cười. “Nghe này Jack, tôi không—”

Đặt một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, anh ta bước đến điện thoại. Bấm số, đợi, rồi mở cuốn sổ hướng dẫn bọc da. “Phục vụ ăn tại phòng cho 2 người,” anh ta nói qua điện thoại.

Tôi nheo mắt ngạc nhiên. “Tôi thực sự không thấy thoải mái lắm đâu.”

“Tại sao không?”

“Vì cái danh tiếng hoang đường của anh đấy.”

“Tôi đã có một thời trai trẻ sôi nổi,” anh ta thừa nhận. “Nhưng điều đó lại khiến tôi trở thành người ăn tối cùng thú vị đấy.” Anh ta quay lại với cái điện thoại. “Phải, tính vào tiền phòng luôn.”

“Tôi cũng không thích cả chuyện đó luôn,” tôi nói.

Jack liếc sang tôi. “Thế thì tệ quá. Tôi sẽ coi đó như một điều kiện để mời bác sỹ của tôi đến đây sáng mai. Nếu cô muốn có mẫu gene trong miệng tôi, thì cô sẽ phải mời tôi một bữa tối.”

Tôi suy nghĩ một lúc. Ăn tối với Jack Travis... chỉ với mình anh ta trong một phòng khách sạn.

Tôi nhìn Luke đang mài miết với bình sữa. Tôi vẫn đang bế bé, mệt rũ rượi và không thể nhớ lần cuối tôi chải đầu là lúc nào. Trời biết là tôi không định gọi cảm giác tình dục nào cho Jack Travis. Anh ta đã có một ngày dài, và anh ta đói. Anh ta có thể là kiểu người không thích ăn một mình.

“Được thôi,” tôi lưỡng lự. “Nhưng không thịt, cá hay chế phẩm từ sữa. Bao gồm cả bơ và trứng. Và không mật ong.”

“Sao không? Ông có phải động vật đâu.”

“Thuộc loại động vật chân đốt. Như tôm và cua.”

“Vì Chúa--” Anh ta bị xao lãng vì người nói bên kia đầu dây. “Phải, chúng tôi sẽ dùng một chai rượu vang Hobbs.”

Tôi không biết bữa ăn sẽ tiêu tốn mất bao nhiêu. “Anh làm ơn hỏi xem nó có được làm từ khâu gì liên quan đến chế phẩm từ động vật không?”

Jack lơ đi và tiếp tục đặt. “Chúng tôi muốn món khai vị là xúc xích cay phủ trứng vịt tái. Và 2 dẻ sườn bò Angus. Vừa chín tới.”

“Cái gì đấy?” Mắt tôi trợn lên. “Anh đang làm cái gì thế?”

“Tôi đang đặt hai lát thịt bò hảo hạng USDA,” anh ta cho tôi biết. “Nó gọi là đạm đấy.”

“Anh là tên khốn ác ý,” tôi cố nói, trong khi nước miếng túa ra đầy miệng. Tôi không nhớ được lần cuối tôi ăn thịt bò là khi nào.

Đọc được biểu hiện của tôi, Jack nhe ra cười và quay lại với cái điện thoại. “Khoai tây nướng,” anh ta nói. “Nghỉ ngơi. Có kem chua, thịt xông khói...”

“Và pho mát,” tôi sững sốt nghe tiếng mình nói. Pho mát thật sự tan chảy. Và tôi khó nhọc nuốt xuống.

“Và pho mát,” Jack lặp lại. Anh ta liếc sang tôi, mắt ánh lên tia quỷ quyệt. “Còn món tráng miệng thì sao?”

Mọi ý chí kháng cự bị tan biến. Nếu tôi định vượt rào, phản bội lại Dane, thì tôi phải làm cho đáng.

“Cái gì đó có sô cô la,” tôi nghe tiếng mình hụt hơi.

Jack rà thực đơn. “Hai suất bánh sô cô la. Cảm ơn.” Đặt điện thoại xuống, anh ta nhìn tôi đắc thắng.

Vẫn còn chưa muộn. Tôi vẫn có thể bắt anh ta hủy phần ăn của tôi và thay vào đó với salad rau xanh, một củ khoai tây nướng, và rau luộc. Nhưng đầu gối tôi nhũn ra với hình ảnh của miếng dễ sườn.

“Mất bao lâu thì món thịt bò mới xong?” tôi hỏi.

“35 phút.”

“Tôi nên bảo anh cắt xuống dạ ngục mới phải,” tôi thì thào.

Anh ta cười tự mãn. “Tôi biết là cô không làm thế đâu.”

“Sao anh biết?”

“Vì nếu một phụ nữ đã ăn gian chút xíu thì có thể bị thuyết phục để ăn gian nhiều nhiều.” Jack bật cười khi tôi nhăn nhó với anh ta. “Thoải mái đi Ella. Dane không biết được đâu.”

Hai người phục đẩy xe đồ ăn đặt ở phòng khách. Họ mở khay thức ăn nóng đặt lên bàn phủ khăn trắng, và mang đĩa và dao đĩa bạc ra. Khi rượu được rót ra thì đồ ăn đã được bày lên bàn rồi, còn tôi thì run lên vì đói.

Nhưng Luke đang nổi cáu sau khi thay bím, và khóc ré lên mỗi lần tôi cố đặt bé xuống. Bé bé áp vào một bên vai, tôi mê mải ngắm nhìn miếng bít tết trước mặt mà không biết phải xoay sở làm sao với chỉ một tay.

“Để tôi,” Jack thì thầm, bước đến bên bàn tôi. Anh ta cắt bít tết thành miếng nhỏ, vừa miệng với sự khéo léo làm tôi phải nhìn anh ta nửa cảnh giác nửa châm biếm.

“Anh sử dụng dao ngon lành thật đấy.”

“Tôi đi săn bất cứ khi nào có dịp.” Làm xong, Jack đặt dao đĩa xuống rồi cài khăn lên lên cổ áo tôi. Đốt sống tay của anh ta vuốt nhẹ lên da tôi, làm tôi rùng mình. “Tôi có thể lột da một con hươu chỉ trong 15 phút,” anh ta nói.

“Thật ấn tượng. Ghê tởm, nhưng vẫn ấn tượng.”

Anh ta cười không chút hối lỗi khi trở về chỗ ngồi. “Nếu nói ra sẽ làm cô thấy khá hơn, thì tôi ăn bất cứ thứ gì bắt hay săn được.”

“Cảm ơn, chẳng làm tôi thấy ổn hơn tí nào. Ồ tôi biết rằng thịt không tự dung bị phù phép để có mặt trong các thùng xốp hay giấy bóng kính trong cửa hàng. Nhưng tôi luôn tránh nghĩ đến quy trình đó. Tôi không nghĩ có thể ăn thịt nếu tôi đi săn hay...”

“Lột da hay mổ bụng nó?”

“Đúng vậy. Nhưng đừng nói đến chuyện đó nữa.” Tôi cắn một miếng bít tết. Cho dù do tôi đã lâu không đụng đến, hay vì chất lượng thịt, hay trình độ của đầu bếp... thì miếng thịt mềm mại, hơi ám mùi khói, nóng bỏng lưỡi cũng là thứ ngon lành nhất tôi từng được ăn trong đời. Tôi nhắm mắt trong một thoáng, hòng tôi rung lên.

Anh ta cười khê khi thấy biểu hiện của tôi. “Thừa nhận đi thôi Ella. Làm động vật ăn thịt cũng không tệ lắm đâu.”

Tôi với lấy một khoanh bánh mỳ và phết lên lớp bơ màu vàng. “Tôi không phải động vật ăn thịt, chỉ là tạp ăn khi có cơ hội thôi.” Tôi cắn miếng bánh mỳ dày và tận hưởng vị béo ngậy ngọt ngào của bơ tươi. Tôi đã quên mất thức ăn có vị ngon như thế nào rồi. Thở dài, tôi ép mình chậm lại để thưởng thức.

Tia nhìn của anh ta vẫn không rời mắt tôi. “Cô là một phụ nữ thông minh đấy Ella.”

“Anh thấy e ngại một phụ nữ giàu vốn từ vựng à?”

“Quý sứ ạ, phải đấy. Bất kỳ phụ nữ nào có IQ cao hơn nhiệt độ phòng cũng làm tôi cúc luôn. Trừ phi cô ấy trả tiền cho bữa tối.”

“Thế tôi sẽ cầm như hén và *anh* sẽ trả tiền ăn.”, tôi đề nghị.

“Muộn rồi. Cô đã dùng đến từ có 5 âm tiết rồi.”

Cảm thấy Luke đang trở nên nặng hơn, tôi nhận ra cậu chàng đã ngủ. Đến lúc đặt rồi. “Chờ chút nhé...” Tôi cố đứng dậy. Ngay lập tức Jack bước đến bên, kéo ghế cho tôi.

Tôi bước đến giường và nhẹ nhàng đặt bé xuống, phủ chăn lưới lên người bé. Quay lại bàn, Jack vẫn đứng đợi tôi, tôi ngồi xuống khi anh ta kéo ghế cho tôi. “Kinh nghiệm với Luke,” tôi nói, “đã xác nhận tất cả những gì tôi từng nghĩ về việc làm mẹ. Cái chính là đó là cái mà tôi chẳng bao giờ sẵn lòng làm.”

“Thế nếu cô kết hôn với Dane thì sẽ phải đợi trước khi có con à?” Anh ta gật đầu về phía Luke.

Tôi xiên vào đĩa khoai tây, múc lên một đĩa đầy khoai tây nghiền trắng sùng bơ và phủ một lớp phô mát cheddar. “Ôi, Dane và tôi sẽ chẳng bao giờ kết hôn đâu.”

Jack nhìn tôi sững sờ. “Sao không?”

“Bọn tôi chẳng tin vào nó chút nào. Chỉ là một mẫu giấy thôi mà.”

Anh ta có vẻ trầm ngâm. “Tôi chưa bao giờ hiểu được sao mọi người lại nói cái gì đó chỉ như một mẫu giấy. Vài mẫu giấy còn đáng giá chết đi được ấy chứ. Bằng cấp. Hợp đồng. Hiệp ước.”

“Trong những trường hợp đó, tôi đồng ý giấy tờ có giá trị gì đó. Nhưng trong hợp đồng hôn nhân và những thứ đi kèm nó, nhẫn cưới, váy cưới trắng dài, chẳng có nghĩa lý gì cả. Tôi có thể cam kết về mặt pháp lý với Dane là sẽ yêu anh ấy mãi mãi, nhưng làm thế nào để biết chắc là tôi làm được? Anh không thể chế hóa cảm xúc. Cũng không thể sở hữu người khác được. Nên sự kết hợp đó đơn thuần chỉ là thỏa thuận chia sẻ tài sản mà thôi. Và lẽ dĩ nhiên nếu có con thì cũng phải cùng nhau thống nhất chuyện nuôi dưỡng con cái... nhưng những cái đó đều có thể thu xếp được mà không cần kết hôn. Quy định đó đã lỗi thời rồi.” Tôi cắn một miếng khoai tây phủ bơ phô mai, ngọt và ngon đến mức tôi muốn ăn nó một mình trong bóng râm.

“Cảm giác muốn thuộc về ai đó cũng tự nhiên thôi mà,” Jack nói.

“Người ta không thể thuộc về ai khác được. Nếu có thì đó cũng chỉ là ảo giác mà thôi. Mà nếu không thì như thế là sự nô dịch.”

“Không,” anh ta phản đối, “Chỉ là nhu cầu được gắn bó thôi.”

“À...” tôi dừng lại để cắn một miếng khoai tây khác. “Tôi có thể cảm thấy rất gắn bó với một người mà không cần phải biến nó thành một thỏa thuận pháp lý. Trong thực tế, có thể nói rằng quan điểm của tôi lãng mạn hơn. Điều duy nhất giữ hai người ở bên nhau phải là tình yêu. Không phải ràng buộc pháp lý.”

Jack hớp một ngụm rượu rồi dựa ra sau, nghiêng cứu tôi. Anh ta vẫn tiếp tục cầm ly rượu, những ngón tay dài khẽ ôm cái ly pha lê. Đó không giống chút gì với mong đợi của tôi về một người đàn ông giàu có, rậm nắng, thô ráp, móng tay cắt sát. Không phải một bàn tay duyên dáng nhưng vẫn hấp dẫn với những vết chai khỏe khoắn...nhưng nâng ly rất nhẹ nhàng...tôi không thể rời mắt khỏi. Và trong một thoáng tôi tưởng tượng cái chạm của những ngón tay đó lên da tôi, và ngay lập tức, tôi thấy mình rạo rục. “Cô làm gì ở Austin, Ella?”

Câu hỏi bứt tôi ra khỏi những suy nghĩ nguy hiểm. “Tôi có một mục tư vấn. Tôi viết về các mối quan hệ tình cảm.”

Jack ngậy ra. “Cô viết về tình cảm mà không tin vào hôn nhân sao?”

“Không với riêng tôi. Nhưng không có nghĩa tôi phản đối hôn nhân của người khác. Nếu đó là cách mọi người chọn để bảo đảm cam kết thì tôi hoàn toàn ủng hộ.” Tôi cười, “Quý cô Độc lập đưa ra toàn lời khuyên hữu ích cho người có gia đình đấy.”

“Quý cô Độc lập à.”

“Chính tôi.”

“Nó có phải dạng tư vấn đá đít đàn ông không?”

“Không hề. Tôi thích đàn ông. Tôi cực kỳ hâm mộ giới của các anh. Nhưng mặt khác, tôi luôn nhắc phụ nữ rằng chúng tôi không cần một người đàn ông để cảm thấy hoàn thiện.”

“Cút thật.” Anh ta lắc đầu khẽ cười.

“Anh không thích phụ nữ tự lập sao?”

“Có chứ. Nhưng họ có nhiều việc quá.”

Tôi không chắc loại việc mà anh ta nói tới là gì. Mà chắc chắn là cũng chẳng hỏi.

“Thế thì tôi nghĩ cô biết câu trả lời cho mọi chuyện.” Jack từ từ nhìn vào tôi.

Tôi nghiêm mặt, không thích ý tứ gây sự trong câu nói đó. “Tôi không bao giờ tự cho mình biết hết mọi chuyện. Tôi chỉ muốn giúp đỡ họ tìm ra câu trả lời, nếu được thôi.”

Chúng tôi nói về cột báo của tôi, rồi phát hiện ra cả hai chúng tôi đều tốt nghiệp từ Đại học Texas, dù Jack hơn tôi 6 khóa. Chúng tôi cũng nhận ra là cùng thích nhạc Jazz của Austin.

“Tôi thường đi nghe nhóm Crying Monkeys bất cứ khi nào họ chơi ở Elephant Room,” Jack nói, nhắc đến phòng nhạc ở tầng hầm nổi tiếng ở Phố Quốc hội, nơi mà các nhạc công siêu đẳng nhất thế giới thường biểu diễn. “Tôi và các bạn có thể ngồi đến hàng tiếng, thưởng thức tiếng nhạc Jazz du dương và uống Jim Beam suông...”

“Rồi vớ vài phụ nữ quanh đó nữa.”

Miệng anh ta mím lại. “Tôi hẹn hò với nhiều phụ nữ. Nhưng tôi không ngủ với bất kỳ ai tôi đi chơi cùng.”

“Thật nhẹ nhõm quá,” tôi nói. “Vì nếu thế thì có khi anh sẽ phải làm nhiều xét nghiệm tế bào hơn ở phòng mạch đấy.”

“Tôi có nhiều thú vui khác ngoài chuyện theo đuổi phụ nữ.”

“Phải tôi biết. Anh cũng thích đuổi theo những con hươu hoảng sợ nữa.”

“Và, để nhắc nhở, tôi không ngủ với em gái cô.”

Tôi nhìn anh ta nghi ngờ. “Nó nói là có. Anh với nó nói khác nhau. Và anh không phải là gã đầu tiên tìm cách lẩn ra khỏi một chuyện như thế này.”

“Cô ấy cũng không phải người đầu tiên nói dối về người đàn ông làm mình có bầu.”

“Anh dẫn nó đi chơi. Anh không thể chối là không thích nó.”

“Chắc chắn là có thích rồi. Lúc đầu thôi. Nhưng 5 phút sau cuộc hẹn thì tôi biết là tôi sẽ

không ngủ với cô ấy. Có những dấu hiệu báo trước.”

“Như là?”

Ánh mắt anh ta trở nên suy tư. “Trông có vẻ cô ấy đang phải quá cố sức. Cười quá to. Luôn căng thẳng. Câu hỏi và câu trả lời chẳng ăn nhập.”

Tôi hiểu điều anh ta muốn diễn tả. “Quá thận trọng,” tôi nói. “Thất thường. Như thể một cái nhỏ nhất cũng làm nó nhảy căng lên được. Như thể con bé cố nghĩ trước mọi chuyện.”

“Chính xác.”

Tôi gật khi tìm kiếm những ký ức không xa. “Đó là do cách chúng tôi được nuôi dưỡng. Bố mẹ tôi ly dị khi tôi mới 5 tuổi, Tara lên 3, và từ lúc đó, Bố bước ra khỏi cuộc sống của bọn tôi. Chúng tôi chỉ còn lại mẹ, mà mẹ luôn khiến mọi người xung quanh phát điên. Giận dữ. Cãi cọ. Chẳng có gì bình thường trong những ngày đó. Sống với mẹ suốt những năm đó đã dạy Tara và tôi chờ đón thảm họa bất kỳ lúc nào. Chúng tôi đều tự xây dựng cơ chế tự vệ, trong đó có cả sự thận trọng. Đó là một thói quen khó bỏ.”

Jack nhìn tôi chăm chú. “Thế mà cô làm được.”

“Tôi được tư vấn rất nhiều hồi học đại học. Nhưng tôi ổn hầu như do Dane. Anh ấy dạy tôi cách sống với người khác mà không cần phải có cãi cọ hàng ngày. Tôi không nghĩ Tara có ai đó làm dịu cuộc sống của nó như Dane làm với tôi.” Tôi chìa ly rượu về phía anh ta, và anh ta rót đầy nó. Tư lự nhìn vào ly rượu vang sẫm màu, tôi tiếp. “Tôi cảm thấy có lỗi vì đã không gần gũi con bé trong những năm qua. Nhưng tôi mệt mỏi vì cứ phải giúp đỡ nó rồi. Đó là tất cả những tôi có thể làm để tự cứu mình.”

“Không ai được trách cô vì chuyện đó,” anh ta nói khẽ. “Cô không phải người giám hộ của em gái. Kệ nó đi Ella.”

Tôi lúng túng vì cảm giác của sự gần gũi, được thấu hiểu, thật vô lý. Anh ta là người lạ. Và tôi đang nói quá nhiều. Tôi quyết định rằng có lẽ tôi đã kiệt sức hơn tôi tưởng. Tôi cố gom lại một nụ cười. “Tôi phải làm gì đó với cảm giác tội lỗi hàng ngày của mình. Hôm nay có lẽ là vì Tara.” Nâng ly rượu hớp một ngụm, tôi nói. “Thế, một anh chàng xuất thân từ một gia đình tài phiệt thì thế nào? Anh có phải đưa con hoang đang trong nhà không?”

“Không, một chút thôi. Tôi không thể nói chuyện về các chiến lược đầu cơ, đầu tư, ký quỹ... Chẳng có gì hấp dẫn với tôi. Tôi thích xây dựng. Lắp ghép. Tôi là con người hành động.”

Tôi chợt nhận ra là Jack và Dane có một tính cách hiếm hoi giống nhau: ai cũng biết chính xác mình là ai, và hoàn toàn hài lòng với nó.

“Tôi bắt đầu làm việc cho một công ty quản lý bất động sản sau khi tốt nghiệp,” Jack tiếp, “và cuối cùng cũng vay được một khoản để mở công ty.”

“Bố anh có giúp không?”

“Có mà giúp.” Anh ta cười buồn. “Tôi đã mắc nhiều sai lầm mà lẽ ra bố tôi có thể cứu được. Nhưng tôi không muốn ai nói gì về chuyện ông ấy làm cho tôi. Tôi tự chịu trách nhiệm cho những rủi ro đó. Và tôi có nhiều thứ để chứng minh, nên tôi chắc như quỷ là không muốn bị thất bại.”

“Rõ là không.” Tôi chăm chú nhìn anh ta. “Hav thật. Anh có vẻ như là mẫu đàn ông cổ điển tuýp alpha⁷, nhưng lại là con thứ. Thường con thứ thì ngỗ nghịch hơn.”

“Nếu là một Travis thì tôi là ngỗ nghịch đấy.”

“Ừì.” Tôi cười và bắt đầu với bánh sô cô la. “Tôi sẽ đá anh sau bữa tối đấy Jack. Tôi có một đêm dài trước mặt.”

“Bao lâu thì đưa bé tỉnh dậy một lần?”

“Khoảng 3 tiếng.”

Chúng tôi kết thúc món tráng miệng và chỗ rượu kia. Jack bước đến điện thoại, bấm số gọi phục vụ đến dọn bàn, rồi nhặt áo khoác lên.

Dừng lại ở cửa, anh ta nhìn xuống tôi. “Cảm ơn vì bữa tối.”

“Không có gì. Như tôi báo trước đấy, nếu anh lẩn vụ bác sỹ sau bữa tối thì tôi sẽ làm ầm lên đấy.”

“Tôi sẽ đón cô lúc 9 giờ.” Jack vẫn đứng im. Chúng tôi đứng gần nhau, và tôi bối rối khi thấy nhịp thở nhanh lên. Dù anh ta trông khá thoải mái nhưng vẫn to lớn hơn tôi nhiều đến mức tôi thoáng có cảm giác bị đàn áp về mặt thể chất. Điều ngạc nhiên là tôi lại không thấy phiền với cảm giác đó chút nào.

“Dane có phải tuýp alpha không?”

“Không. Lúc nào cũng là beta⁸. Tôi không chịu đựng nổi mẫu alpha.”

“Sao thế? Họ làm cô căng thẳng à?”

“Còn lâu.” Tôi liếc anh ta đe dọa bốn cột. “Tôi dùng những người nam alpha làm bữa sáng đấy.”

Đôi mắt đen của anh ta ánh lên vẻ nghịch ngợm. “Thế thì mai tôi sẽ qua sớm nhé.” Rồi rời đi trước khi tôi có thể trả lời.

Tôi không thể tin lại có chuyện này, đêm thứ hai với Luke còn tệ hơn đêm đầu tiên. Sự mãn nguyện tôi có được từ bữa tối với bò bít tết, rượu ngon, và cuộc nói chuyện thú vị đã hoàn toàn tan biến vào bữa ăn thứ hai. “Con thật là giỏi làm cụt hứng đấy Luke,” tôi nói với bé, có vẻ chẳng thèm để ý đến lời tôi nói tí nào. Tôi không đếm nổi thằng bé thức dậy bao nhiêu lần, và bao nhiêu bím tôi phải thay, nhưng có vẻ như tôi không có nổi một giấc ngủ kéo dài hơn 20 phút. Khi tiếng chuông báo thức vang lên lúc 7 rưỡi, tôi đau đớn bò ra khỏi giường, chui vào nhà tắm đánh răng và tắm.

15 phút tắm và hai cốc cà phê từ cái máy pha cà phê mini đã hồi sinh tôi tí chút. Tôi mặc quần kaki và áo sơ mi xanh nhạt tay lửng, và một đôi sandal bện gai bệt. Tôi không biết có nên sấy khô tóc không, sợ đánh thức thằng bé, rồi tôi kiên quyết cho là không thể thì nó cũng vẫn khóc.

Sau khi sấy tóc thành kiểu đầu bob ôm, tôi tắt máy sấy. Im lặng.

Có chuyện gì với Luke sao? Sao bé lại im ắng thế? Tôi lao vào phòng ngủ kiểm tra. Thằng bé đang nằm yên lành, ngực nhấp nhô lên xuống, má ửng hồng. Tôi chạm nhẹ để biết là bé ổn. Cậu chàng ngáp rồi nhắm mắt chặt hơn.

“Giờ thì anh muốn ngủ rồi đấy hả,” tôi thì thầm. Tôi ngồi bên cạnh bé, ngắm nhìn làn da sáng mông, làn mi cong và những đường nét bé tí xíu. Lông mày của bé thừa thớt, mỏng mịn, gần như không nhìn thấy được. Thằng bé trông giống Tara. Tôi có thể nhìn thấy nét tương đồng ở cánh mũi và khuôn miệng – dù tóc thằng bé sẫm màu. Giống tóc Jack Travis, tôi nghĩ, vuốt ve từng lọn tóc.

Tôi chồm dậy khỏi giường để rút điện thoại ra khỏi sạc. Tôi bấm số của Liza.

Chị nhắc máy ngay. “Alo?”

“Em Ella đây.”

“Đứa bé thế nào?”

“Bé ổn. Chị có tin gì mới của Tara không? Nếu không thì—“

“Chị thấy con bé rồi,” Liza hân hoan nói.

Mắt tôi mở to. “Cái gì? Con bé đang ở đâu? Chị nói chuyện với con bé chưa?”

“Không nói trực tiếp. Nhưng có một anh chàng mà con bé thi thoảng tìm đến khi buồn bã...”

“Tìm đến ư?” Tôi thận trọng nhắc lại. “Ý chị là hẹn hò ấy hả?”

“Không hẳn là hẹn hò đâu. Anh ta có gia đình rồi. Nhưng thôi, chị nghĩ Tara đến chỗ anh ta. Nên chị tìm thấy số anh ta và để lại lời nhắn, cuối cùng anh ta cũng gọi lại. Anh ta nói con bé ổn, đang ở với anh ta mấy ngày vừa rồi.”

“Anh ta là ai?”

“Chị không cho em biết được. Anh ta muốn giữ kín tên mình ra khỏi chuyện này.”

“Em cá là anh ta muốn thế. Liza ơi, em muốn chính xác chuyện gì đang xảy ra với em gái em, con bé ở đâu, và--”

“Con bé đang ở một trung tâm y tế ở New Mexico.”

Tim tôi chạy đua đến mức tôi chóng mặt. “Loại trung tâm gì? Phục hồi chức năng? Con bé nghiện à?”

“Không không, không phải ma túy đâu. Chị nghĩ con bé suy sụp hay gì đó.”

Từ “suy sụp” làm tôi hoảng sợ, giọng tôi rít lên, “Tên nơi đó là gì?”

“Thung lũng Sức khỏe.”

“Người đàn ông mà chị nói chuyện cho nó nhập viện à? Hay con bé tự vào? Con bé hiện nay thế nào?”

“Chị không biết. Em phải tự mình hỏi nó thôi.”

Mắt tôi khép lại khi tôi ép mình hỏi tiếp, “Liza...con bé...không cố làm mình bị thương đâu phải không?”

“Ôi không đâu. Chị có thể nói là có con là một việc quá sức với con bé. Có lẽ con bé cần một kỳ nghỉ thôi.”

Tôi cười châm biếm vì biết rõ Tara cần nhiều hơn một kỳ nghỉ rất nhiều.

“Dù sao thì,” chị họ tôi nói, “đây là số của trung tâm. Mà chị nghĩ giờ em gọi di động cho con bé cũng được.”

Tôi ghi lại thông tin, tắt máy và bước thẳng đến máy tính.

Kết quả từ Google cho thấy trung tâm đó là một nơi nghỉ dưỡng ngắn hạn nằm ở một thị trấn nhỏ gần Santa Fe. Những bức ảnh trên mạng cho thấy nó giống như một trung tâm chăm sóc sắc đẹp hay nơi nghỉ mát hơn là một trung tâm y tế. Thực tế thì có một vài liệu pháp tâm linh và khóa dinh dưỡng được nhắc đến. Nhưng có vẻ như nơi này cũng có một chuyên gia có bằng cấp và được cấp phép hành nghề, và cũng có một vài dịch vụ chăm sóc tâm lý. Trang “điều trị” mô tả tầm quan trọng của sức khỏe thể chất và tinh thần, với mục tiêu không sử dụng hoặc hạn chế tối đa dược phẩm.

Thung lũng Sức khỏe trông khá nhẹ đô đối với một người bị chấn động tâm lý. Họ có đủ nguồn lực để giúp đỡ con bé không? Họ có chăm sóc tâm lý cho con bé ngoài việc dưỡng da và móng không?

Dù tôi rất muốn gọi đến văn phòng quản lý ở trung tâm, tôi biết chắc không có cách nào để họ tiết lộ thông tin bảo mật của bệnh nhân.

Ngồi xuống cái bàn trong góc phòng, tôi ôm đầu giữa hai tay. Tôi không biết em tôi đang bấn loạn như thế nào. Sợ hãi, nuối tiếc, giận dữ, đau đớn, tất cả ập đến trong tôi khi tôi nhận ra chẳng có cách nào để người ta có thể sống tốt được khi được nuôi dưỡng giống như chúng tôi.

Tôi nghĩ đến những cơn điên của mẹ tôi, sự bẻ ngược logic và những lần cáu giận làm chúng tôi sợ hãi. Người đàn ông nào đến và đi, cũng đều do mẹ tôi tuyệt vọng tìm một người mang lại hạnh phúc cho mình. Nhưng không tìm được một ai, và hạnh phúc cũng không bao giờ đến.

Cuộc sống của chúng tôi không hề bình thường, nhưng chúng tôi vẫn cố giả vờ, làm cho tôi và Tara bị cô lập. Chúng tôi lớn lên với nhận thức rằng mình hoàn toàn xa lạ với những người khác.

Không ai trong hai đứa gần gũi ai cả. Kể cả giữa chúng tôi với nhau. Gắn bó có nghĩa là người bạn yêu thương nhất có thể làm bạn tổn thương nhiều nhất. Sao lại không nhận ra điều đó chứ? Nó được dệt nên chắc như cơ với mạch máu. Không thể tách nó ra được.

Tôi chậm chạp cầm điện thoại và bấm số Tara. Lần này, không giống những lần trước, con bé nhắc máy. “Alo?”

“Tara, chị đây.”

“Ella à.”

“Em ổn không?”

“Ồ em khỏe.” Giọng con bé cao và run rẩy. Giọng nói của một đứa trẻ. Âm thanh dội lên và hàng ngàn kỷ niệm ập về. Tôi nhớ đến con bé khi còn là đứa trẻ. Tôi nhớ mình đã đọc truyện cho con bé nghe cả đêm hàng ngày vào những lúc chúng tôi bị bỏ mặc một mình quá lâu, khi không có đủ thức ăn để no mà không biết mẹ đang ở đâu. Tôi đã đọc sách về những sinh vật huyền bí, những cô cậu bé dũng cảm, và những chú thỏ phiêu lưu. Tara luôn lắng nghe, ôm chặt lấy tôi, nhưng tôi vẫn không bao giờ kêu ca cho dù cả hai đứa đều nóng và ướt sũng trong phòng không điều hòa.

“Này,” tôi nói khẽ, “Có chuyện gì thế em?”

“À, không có gì lắm.”

Chúng tôi đều bật cười khúc khích. Tôi thấy nhẹ nhõm, kể cả em tôi có mất trí đi chẳng nữa thì con bé vẫn còn có khiếu hài hước.

“Tara Sue...” Tôi bước đến giường liếc sang Luke. “Em là người duy nhất chị biết cũng ghét những bất ngờ như chị. Không lẽ nói trước một chút không được sao? Lẽ ra em nên gọi cho chị. Hoặc gửi thư điện tử. Viết cho chị một bài luận kiểu ‘em đã làm gì trong suốt kỳ nghỉ hè’. Thế mà chị lại nhận được cuộc gọi từ mẹ đêm hôm trước.”

Im lặng kéo dài. “Mẹ có nổi điên vì em không?”

“Mẹ lúc nào chả điên tiết,” tôi nói. “Nếu em muốn biết mẹ phản ứng về Luke thế nào thì... chắc, chị nghĩ nếu mẹ biết trước một trong hai đứa mình có thể phạm một tội lỗi tày đình là biến mẹ thành bà ngoại, thì mẹ đã triệt sản hai chị em từ trước khi mình dậy thì cơ.”

Giờ thì giọng Tara sũng nước mắt. “Thằng bé ổn không?”

“Thằng bé tuyệt lắm,” tôi nói ngay. “Khỏe mạnh, và ăn tốt.”

“Em đoán... em đoán chị không biết vì sao em lại để bé lại cho mẹ.”

“Ừ. Nhưng trước khi nói về chuyện đó, em đang ở đâu thế? Ở trung tâm mà Liza nói cho chị biết hả?”

“Vâng. Em đến đây đêm qua. Nơi này đẹp lắm Ella. Em có phòng riêng. Em có thể đến và đi bất cứ lúc nào em muốn. Họ nói em có thể ở lại ít nhất 3 tháng.”

Tôi im bật. Sao lại là 3 tháng? Làm sao họ biết đó là khoảng thời gian cần thiết để giải quyết các vấn đề của Tara? Họ đã khám và kết luận là con bé chỉ bị điên trong 3 tháng thôi? Chắc chắn là nếu con bé tự tử hay bị trầm cảm thì họ có thể muốn giữ con bé lâu hơn. Hay họ không muốn nói thật với Tara chuyện họ có chương trình dài hơn cho con bé? Có hàng tá câu hỏi tôi biết ngay lập tức, tất cả đều rất khẩn cấp đến mức nó dồn lên một lúc và tôi không thể nói ra lời. Tôi hắng giọng, cố xoa dịu những cục nghẹn có vị mặn như muối đó.

Như thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của tôi, Tara nói, “Anh Mark bạn em đã mua vé máy bay cho em, và thu xếp mọi chuyện.”

Mark. Người đàn ông đã có vợ.

“Em có muốn ở đó không?” tôi dịu dàng hỏi.

Con bé thì ào. “Em không muốn ở đâu hết Ella.”

“Em có nói chuyện với ai không?”

“Có, một phụ nữ. Bác sỹ Jaslow.”

“Em có thích bà ấy không?”

“Chị ấy có vẻ tử tế.”

“Em có cảm thấy chị ta giúp được em không?”

“Em nghĩ thế, em cũng không biết nữa.”

“Em nói gì với chị ấy?”

“Em kể về chuyện để Luke lại cho mẹ. Em không định thế, chỉ để thằng bé lại thế thôi.”

“Em nói cho chị biết vì sao em làm thế được không? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Sau khi rời khỏi bệnh viện với Luke, em về đến căn hộ của em với Liza vài ngày. Nhưng mọi chuyện thật lạ. Thằng bé như không thuộc về em. Em không biết làm thế nào để sống như một người mẹ cả.”

“Tất nhiên là không rồi. Cha mẹ chúng ta cũng đâu cư xử như các vị phụ huynh đâu. Em không có tấm gương nào để noi theo cả.”

“Như thế em không thể chịu thêm một giây phút nào nữa về bản thân mình. Mỗi lần nhìn Luke, em không biết cảm giác em có đúng là cái mà người ta thường cảm thấy không. Và rồi như thế em thoát ra khỏi cơ thể mình, bay biến đi. Kể cả sau khi đã trở lại, em vẫn như trong một màn sương mù. Em nghĩ em vẫn còn cảm thấy thế. Em ghét nó.” Tara im lặng một lúc rồi hỏi tôi, “Em sẽ phát điên phải không Ella?”

“Làm gì có,” tôi nói ngay. “Thì thoảng chị cũng gặp vấn đề giống em. Bác sỹ tâm lý của chị ở Austin nói rằng sự mơ hồ đó là một dạng trốn thoát hiện tại của chúng ta. Một cách để vượt qua sự thương tổn.”

“Giờ chị còn bị thế nữa không?”

“Về chuyện bị lơ lửng khỏi thân xác á?... Không từ lâu rồi. Một bác sỹ tâm lý có thể giúp em để kết thúc chuyện đó.”

“Chị có biết cái gì làm em điên không Ella?”

Có. Tôi biết, nhưng vẫn hỏi. “Cái gì thế em?”

“Em thử nghĩ về những chuyện đến với chị em mình, sống với mẹ và những cơn điên giận của mẹ, cùng với những người đàn ông mẹ mang về nhà...và phần duy nhất em có thể nhớ rõ là khoảng thời gian ở với chị...khi chị nướng bánh cho em ăn bữa tối, và khi chị đọc truyện cho em nghe. Những chuyện như thế. Nhưng những phần khác thì hoàn toàn trống rỗng. Và khi em cố nhớ mọi chuyện thì em thấy sợ hãi và choáng váng.”

Khi tôi có thể nói trở lại thì giọng tôi đã dày sít, khản đặc, như thể một làn sương mỏng mà tôi cố phết lên cái bánh. “Em kể cho bác sỹ Jaslow nghe về những gì em kể về Roger cho chị chưa?”

“Em có nói một chút,” con bé nói.

“Tốt. Có lẽ chị ấy có thể giúp em nhớ được nhiều hơn.”

Tôi nghe tiếng hơi thở run rẩy. “Thật khó.”

“Chị biết mà Tara.”

Rồi lại im lặng. “Khi còn nhỏ, em thấy mình như một con chó sống với một cái quạt điện. Chỉ có điều mẹ luôn xoay cái quạt lung tung. Em không bao giờ biết chắc mình đi đâu để không bị thổi vụt đi. Lúc ấy mẹ điên lắm Ella ạ.”

“*Lúc ấy à,*” tôi khô khan nói.

“Nhưng chẳng ai muốn nghe điều đó cả. Người ta không muốn tin một người mẹ lại có thể như thế.”

“Chị tin. Chị cũng ở đó mà.”

“Nhưng chị không có ở đó để em nói chuyện. Chị đến Austin. Bỏ lại em.”

Cho đến lúc này tôi chưa từng cảm thấy tội lỗi dâng đầy đến mức đầu óc tôi gào thét với nỗi đau đó. Tôi đã quá tuyệt vọng để thoát khỏi cuộc sống địa ngục đó, thoát khỏi những chuyện làm cho tâm hồn bị mục ruỗng, và tôi đã bỏ em tôi lại để tự bảo vệ chính mình. “Chị xin lỗi,” tôi cố nói, “Chị--” Có tiếng gõ cửa.

Lúc này là 9h15. Lẽ ra giờ này tôi phải ở dưới sảnh với Luke để đợi Jack Travis.

“Khỉ thật,” tôi rửa. “Đợi chút nhé Tara-đó là dịch vụ phòng. Đừng tắt máy.”

“Vâng.”

Tôi bước đến cửa, mở ra và ra hiệu cho Jack Travis bước vào bằng một cái vẫy tay nôn nóng. Tôi đang bối rối, cảm thấy như muốn bay biến đi.

Jack bước vào phòng. Sự hiện diện của anh ta có gì đó làm cho những tiếng thùm thụp trong tai tôi dịu đi. Mắt anh ta đen và bí hiểm. Anh ta cảnh giác nhìn tôi, đánh giá tình hình. Với một cái gật khẽ ra hiệu *Mọi chuyện vẫn ổn*, anh ta bước đến giường và nhìn xuống đứa bé đang nằm ngủ.

Anh ta mặc quần bò suôn nhẹ và áo phông thể thao xanh có xẻ vạt, kiểu dáng mà chỉ có một người đàn ông có dáng chuẩn mới mặc, không cần phải lo về chuyện làm cho mình cao lớn hơn,

cơ bắp hơn, vì anh ta đã được như thế rồi.

Giác quan của tôi dựng lên cảnh báo khi tôi nhìn người đàn ông vạm vỡ đầy sức mạnh cúi xuống đứa bé, vẫn đang nằm cuộn mình nhỏ bé trên giường. Trong một giây tôi sững sốt với bản năng bảo vệ của mình với đứa bé không phải con mình. Tôi như con hổ mẹ sẵn sàng chồm lên. Nhưng tôi nhẹ người khi thấy Jack kéo lại chăn để phủ qua ngực cho Luke.

Tôi ngồi xuống một ghế băng dài. “Tara,” tôi thận trọng nói, “Chị hơi băn khoăn về vai trò của Mark bạn em trong chuyện này. Anh ta trả tiền cho em ở trung tâm à?”

“Vâng.”

“Chị muốn lo chuyện đó. Chị không muốn em mắc nợ anh ta cái gì cả.”

“Mark không bao giờ bắt em trả lại đâu.”

“Ý chị là nợ anh ta về mặt tình cảm ấy. Thật khó mà không có khi người ta cho em từng đống tiền. Chị là chị em. Chị sẽ lo chuyện đó.”

“Không sao đâu Ella.” Giọng con bé khó chịu và mệt mỏi. “Quên chuyện đó đi. Đó không phải là cái em cần từ chị đâu.”

Tôi cố moi thông tin nhẹ nhàng nhất có thể. Như thể đang cố rút cánh hoa ở giữa bông hoa mà không làm cho các cánh khác bị rụng. “Anh ta có phải cha đứa bé không?”

“Đứa bé không có cha. Chỉ của mình em thôi. Xin đừng hỏi về chuyện đó nữa. Với tất cả những chuyện khốn kiếp em đang gặp phải giờ--”

“Được thôi,” tôi ngập ngừng nói. “Được rồi. Chỉ là...nếu em không tìm cha cho Luke thì thằng bé không được nhận sự hỗ trợ hợp pháp từ người bố. Và nếu em muốn có được sự hỗ trợ tài chính nào thì người ta cũng sẽ đòi biết tên người cha.”

“Em không cần làm thế. Cha Luke sẽ giúp khi em cần. Nhưng anh ấy không muốn thăm nom hay chăm sóc gì hết.”

“Em chắc chứ? Anh ta nói thế à?” “Vâng”

“Tara...Liza nói với chị đó là Jack Travis.”

Tôi thấy lưng Jack cứng lại, vòm lưng cơ bắp vồng lên dưới lớp vải xanh.

“Không phải đâu,” con bé dừng dừng. “Em chỉ nói thế vì chị ấy cứ liên tục hỏi, mà em biết nói thế thì chị ấy mới im.”

“Em chắc không? Vì chị đã ép được anh ta đi làm xét nghiệm rồi.”

“Ôi trời Ella, *đừng* có làm phiền Jack Travis nữa. Không phải anh ta đâu. Em chưa bao giờ ngủ với anh ta cả.”

“Thế sao em lại nói với Liza là có?”

“Không biết nữa. Em đoán vì em thấy ngượng, anh ta không muốn em, mà em thì không muốn thừa nhận với Liza.”

“Chị chẳng thấy có lý do mà ngượng cả,” tôi khẽ nói. “Chị nghĩ anh ta muốn lịch sự thôi.” Ở đuôi mắt, tôi thấy Jack ngồi xuống mép giường, mắt anh ta gắn vào tôi.

“Gì cũng được.” Giọng con bé có vẻ mệt mỏi và bất cần. “Em phải đi đây.”

“Không. Đợi chút. Chỉ chút nữa thôi. Tara, em có phiền nếu chị nói chuyện với bác sỹ Jaslow không?”

“Được thôi.”

Tôi ngạc nhiên trước sự đồng ý của con bé. “Cảm ơn em. Nói với chị ấy là nói chuyện với chị không sao. Chị ấy sẽ muốn có giấy giới thiệu đấy. Và điều này nữa...Tara...em muốn Luke như thế nào trong khi em ở trung tâm?”

Sự im lặng dài tuyệt đối đến mức tôi không biết có phải do đường dây bị ngắt không.

“Em cứ tưởng chị sẽ chăm sóc cho bé,” cuối cùng Tara nói.

Tôi có cảm giác trán tôi bị đập lõm vào hộp sọ. Tôi chà tay lên trán, day day, ấn mạnh vào sống mũi gần trán. Tôi bị bầy. Dồn vào góc tường. “Chị không nghĩ có thể thuyết phục được Dane.”

“Chị có thể chuyển đến ở với Liza. Trả một nửa tiền phòng cho em.”

Tôi nhìn trống rỗng vào cửa phòng và nghĩ rằng Tara không nhìn thấy vẻ mặt của tôi bây giờ là còn may. Tôi đã trả tiền nhà tháng này cho Dane rồi. Và ý tưởng chuyển đến ở với người chị họ thường xuyên dẫn đàn ông về nhà...chưa kể đến phản ứng của Liza khi phải sống với một đứa trẻ sơ sinh lúc nào cũng khóc thét...không, chuyện đó không được.

Tara lại tiếp tục nói, từng từ nặng trình trịch như bị kéo lê. “Chị phải tự nghĩ cách đi. Em không nghĩ được. Em không biết phải nói gì. Thuê ai đó đi. Em sẽ nói Mark trả tiền.”

“Chị nói chuyện với Mark được không?”

“Không,” con bé dữ dội nói. “Cứ quyết định đi. Nhưng tất cả những gì em cần là chị chăm sóc đứa bé trong 3 tháng. Chỉ 3 tháng trong suốt cuộc đời chị thôi Ella. Chị không làm được cho em sao? Đó là điều duy nhất em từng hỏi chị trong đời! Vậy mà chị không giúp em sao Ella? Không được sao?”

Giọng con bé rít lên vì giận dữ và hoảng loạn. Tôi nghe thấy giọng mẹ tôi khi Tara nói, và tôi sợ hãi.

“Được,” tôi khẽ nói. Tôi nhắc lại cho đến khi con bé dịu đi. “Được...được.”

Và rồi chúng tôi không thể nói được gì cả.

3 tháng, tôi chán chường nghĩ, để Tara vượt qua toàn bộ tuổi thơ dữ dội và tàn tích còn lại của nó. Con bé có làm được không? Và liệu tôi có thể giữ cho cuộc sống của mình cho đến lúc đó không?

“Tara...” tôi nói sau một lúc, “nếu chị là một phần của chuyện này, thì chị sẽ tham gia. Em sẽ để chị nói chuyện với bác sỹ Jaslow. Và nói chuyện với *em*. Chị sẽ không thường xuyên gọi, nhưng nếu chị gọi thì đừng tránh. Em cũng muốn biết đứa bé thế nào phải không?”

“Được thôi”

“Và, để nhắc nhở thôi,” tôi không thể không thêm, “đây không phải là điều duy nhất em hỏi chị đâu.”

Tiếng cười như xé giấy của con bé dội vào tai tôi.

Trước khi Tara cắt máy, con bé cho tôi biết số phòng và số điện thoại bàn tôi có thể gọi đến trung tâm để gặp con bé. Dù muốn nói chuyện lâu hơn nhưng con bé đã lập tức dập máy. Tôi tắt điện thoại và chà mặt điện thoại sũng nước lên quần, rồi thờ ơ đặt máy sang bên. Mụ mị, tôi cố bắt kịp tất cả mọi chuyện đang xảy ra. Cứ như đuổi theo xe hơi vậy.

“Mark là gã khốn nào thế?” tôi hỏi thành tiếng.

Tôi chờ ra. Không thể di chuyển hay nhìn lên ngay cả khi đôi giày của Jack Travis đến trong tầm mắt. Đôi giày da có đế dày. Anh ta đang cầm cái gì đó...một tệp giấy. Không một lời anh ta đưa nó cho tôi.

Mở tờ giấy ra, tôi nhìn thấy địa chỉ của một trung tâm ở New Mexico, và bên dưới và tên *Mark Gottler*, kèm theo số điện thoại và địa chỉ của Hội Sự thật Vĩnh cửu.

Tôi lắc đầu hoang mang, “Anh ta là ai? Sao nhà thờ lại liên quan đến chuyện này?”

“Gottler là trợ lý của mục sư.” Jack ngồi xổm xuống trước mặt tôi. “Tara vào trung tâm bằng một thẻ tín dụng của hắn.”

“Ôi trời. Làm sao mà anh--” Tôi tắc nghẹn, quẹt lòng bàn tay qua vầng trán rịn mồ hôi. “Ôi,” tôi ngập ngừng. “Thám tử của anh *tốt* thật đấy. Sao anh ta có thông tin nhanh thế?”

“Tối qua tôi gọi cho anh ta sau khi ở đây về.”

Tất nhiên rồi. Với nguồn lực không biết lớn đến mức nào để điều hành thì Jack có thể làm mọi thứ để kiểm tra. Không nghi ngờ là anh ta cũng đã kiểm tra cả tôi nữa.

Tôi liếc xuống tờ giấy lần nữa. “Sao em gái tôi lại dính đến một trợ lý mục sư đã có vợ chứ?”

“Có vẻ như văn phòng lâm thời cô ấy làm việc thi thoảng cử cô ấy tới đó.”

“Để làm gì chứ?” Tôi cay đắng hỏi. “Cầm đĩa đi thu quyên góp à?”

“Đó là một nhà thờ lớn. Một đơn vị kinh doanh lớn đấy. Họ thuê thạc sỹ kinh doanh, cung cấp tư vấn đầu tư, và có nhà hàng riêng. Nhìn nó gần giống Disneyland cơ đấy. Có khoảng 35 ngàn hội viên và còn đang tăng lên. Gottler xuất hiện trên truyền hình thay vị mục sư khi cần.” Anh ta nhìn tôi xoắn ngón tay vào nhau, để rơi tờ địa chỉ và số điện thoại xuống đất. “Công ty tôi có một vài hợp đồng bảo dưỡng với Hội Sự thật Vĩnh cửu. Tôi cũng gặp Gottler vài lần rồi.”

Tôi liếc sang anh ta. “Thật sao? Anh ta thế nào?”

“Nhẹ nhàng. Thân thiện. Mẫu người của gia đình. Không giống với một người phản bội vợ.”

“Ho không bao giờ có vẻ thế đâu.” tôi thì thào. Nhưng trước khi nhân ra mình làm gì, tay tôi đã tự động xếp hình theo một trò chơi trẻ con – *đây là nhà thờ..đây là gác chuông...*⁹ Tôi kéo các ngón tay ra và nắm lại thành nắm đấm. “Tara không thừa nhận gã là cha đứa bé. Thế thì vì sao gã lại làm tất cả những điều này cho con bé chứ?”

“Chỉ có một cách để biết chắc thôi. Nhưng tôi không nghĩ anh ta sẵn sàng làm xét nghiệm đâu.”

“Không,” tôi đồng ý, cố tiêu hóa hết mọi chuyện. “Những đứa con hoang không phải là bộ phóng sự nghiệp cho những người truyền giáo trên truyền hình.” Máy lạnh dường như đã hạ nhiệt căn phòng xuống dưới 0 độ. Tôi rùng mình. “Tôi cần gặp anh ta. Làm sao gặp được bây

giờ?”

“Tôi không khuyến khích cô lảng vảng ở đó mà không hẹn trước đâu. Văn phòng tôi khá là linh động với mấy vụ đó. Nhưng cô không bao giờ bước qua được cửa Hội Sự thật Vĩnh cửu đâu.”

Tôi quyết thẳng thừng hơn. “Anh có thể giúp tôi hẹn gặp Gottler không?”

“Để tôi nghĩ đã.”

Có nghĩa là không, tôi nghĩ. Mũi và môi tôi tê cóng. Tôi nhìn qua vai Jack về phía giường, không biết đứa bé có bị lạnh không.

“Cậu bé ổn,” Jack khẽ nói, như thể đọc được suy nghĩ của tôi. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi Ella.”

Tôi hơi giật mình khi cảm thấy tay anh ta nắm lấy tay tôi. Tôi tròn mắt nhìn anh ta, không biết anh ta muốn gì. Nhưng chẳng có gì có ý khêu gợi từ cái nắm tay hay ánh mắt anh ta cả.

Tay anh ta làm tôi nảy lên vì sức mạnh và hơi ấm của nó. Có điều gì như thể một sự thu hút làm tôi sống động lên như được nhận một mũi tiêm tĩnh mạch vậy. Với những điều gần gũi ấy, những bàn tay nắm vào nhau ấy. Sự thoải mái và thỏa mãn tôi có được từ nó là sự phản bội không lời với Dane. Nhưng trước khi tôi có thể chối bỏ cảm xúc ấy, sự va chạm ấm áp đã không còn.

Trong suốt cuộc đời, tôi đã luôn phải vật lộn với sự thiếu thốn một người cha. Điều đó để lại một lỗ hổng trong tôi về sức hút với người đàn ông mạnh mẽ, nhưng người gia trưởng và quyền uy, và điều đó làm tôi sợ hãi. Nên tôi luôn cố tránh khỏi sức hút đó, để hướng đến những người như Dane, luôn bắt tôi phải tự giết nhện và tự xách đồ cho mình. Đó chính xác là điều tôi muốn. Và không một ai như Jack Travis, một người thiếu tin cậy, tự tin như quỳ vào bản thân, lại là một bí ẩn gần như ma lực với tôi.

Tôi phải liếm đôi môi khô rang trước khi có thể nói. “Anh không ngủ với Tara.”

Jack lắc đầu, tia nhìn khóa vào tôi.

“Tôi xin lỗi,” tôi nhún nhường nói. “Tôi đã chắc là anh có.”

“Tôi biết.”

“Không biết vì sao tôi lại bướng bỉnh về chuyện đó thế.”

“Bình thường cô không bướng bỉnh sao?” anh ta hỏi khẽ.

Tôi nheo mắt. Tôi vẫn cảm thấy hơi ấm ở bàn tay tôi nơi anh ta khẽ bóp chặt. Những ngón tay tôi vẫn còn lưu giữ cảm giác đó. “À thì,” tôi nói, bỗng dừng hệt hơi, “Anh có thể đi được rồi. Hủy cuộc hẹn với bác sỹ đi, anh ra khỏi cuộc chơi rồi. Tôi hứa sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa đâu.”

Tôi vẫn đứng, Jack cũng thế, gần tôi đến mức tôi có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ anh ta. Quá gần. Lẽ ra tôi nên lùi lại, chỉ có điều cái ghế lại đang ngay sau tôi.

“Cô sẽ chăm sóc đứa bé cho đến khi em cô phục hồi,” anh ta khẳng định hơn là hỏi.

Tôi gật.

“Bao lâu?”

“Con bé nói 3 tháng.” Tôi cố nói bình thường. “Tôi sẽ lạc quan và mong rằng không lâu hơn thế.”

“Cô sẽ mang thằng bé đến Austin à?”

Tôi nhún vai tuyệt vọng. “Tôi sẽ gọi Dane. Tôi... tôi không biết sẽ thế nào nữa.”

Nó sẽ không ổn chút nào. Tôi biết Dane đủ để chắc rằng đây sẽ là một rắc rối to giữa chúng tôi.

Có vẻ như tôi có thể mất anh vì chuyện này.

Vào ngày hôm qua, cuộc sống của tôi đã thật tuyệt. Và giờ thì nó đang vỡ vụn. Làm sao tôi có thể dành một chỗ trong cuộc sống của tôi cho một đứa trẻ bây giờ? Làm sao tôi hoàn thành công việc được? Làm sao để giữ được Dane?

Một tiếng khóc nhỏ vang lên từ phía giường. Bằng cách nào đó âm thanh đó đưa mọi chuyện tập trung vào một hướng. Dane không phải vấn đề bây giờ. Chỗ ở, tiền bạc, sự nghiệp, chẳng có gì quan trọng. Điều quan trọng duy nhất bây giờ là cơn đói của một đứa bé sơ sinh.

“Gọi lại cho tôi khi nào cô quyết định xong nhé,” Jack nói.

Bước về phía tủ lạnh, tôi chộp lấy một bình sữa. “Tôi sẽ không làm phiền anh nữa đâu. Thật đấy. Tôi xin lỗi vì đã--”

“Ella này.” Anh ta bước đến bên tôi chỉ bằng vài sải chân, tóm lấy khuỷu tay tôi và tôi bật thẳng dậy. Tôi căng thẳng vì cảm thấy nó, khẽ bị tóm trong những ngón tay khỏe mạnh ấm áp đó. Anh ta đợi cho đến khi tôi có thể nhìn lên.

“Anh không có liên quan đến chuyện này,” tôi nói, cố làm ra vẻ biết ơn nhưng kiên quyết. Buông tha anh ta.

Jack không để tôi tránh đi. “Gọi cho tôi biết quyết định của cô.”

“Chắc rồi.” Tôi không có ý định gặp lại anh ta lần nữa, và cả hai chúng tôi đều biết điều đó. Miệng anh ta mím lại.

Tôi đứng sững. Tôi không thích khi có ai đó thấy cái gì đó thích thú ở tôi.

“Gặp sau nhé Ella.”

Rồi anh ta đi.

Luke bắt đầu vùng vẫy trên giường.

“Dì đến đây,” tôi nói và vội bước về phía giường với bình sữa trên tay.

Tôi cho Luke ăn và thay bỉm cho bé. Phải đợi đến khi cu cậu sẵn sàng đi ngủ lại thì mới gọi cho Dane được. Tôi nhận ra mình đang thu xếp cuộc sống của mình theo nếp của Luke. Bữa ăn và giấc ngủ, chu kỳ thức dậy của cậu nhóc ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ xung quanh.

Đặt cậu bé xuống giường, tôi choàng lên người bé, thì thầm vài đoạn hát ru, thu vén nó từ những gì nhớ được khi còn bé. Luke cựa và đập, mắt nhìn theo còn miệng bắt chước tôi. Tôi tóm lấy một bàn tay đang hươ hươ lên và ấn vào má mình. Lòng bàn tay bé nhỏ như đồng xu. Cậu chàng giữ tay áp lên má tôi, nhìn chăm chăm vào mặt tôi, tìm kiếm sự gần gũi giống như tôi đang cố.

Tôi chưa từng được muốn, được cần bởi bất cứ ai trên đời này. Trẻ con thật nguy hiểm... chúng làm bạn dễ dàng yêu chúng trước khi biết được chuyện gì đang xảy ra. Sinh vật nhỏ bé, nghiêm nghị này thậm chí không thể gọi tên tôi, và hoàn toàn phụ thuộc vào tôi. Hoàn toàn. Tôi mới chỉ biết nó hơn một ngày. Nhưng tôi vẫn có thể tự lao ra trước đầu xe vì nó. Tôi lậm nặng quá rồi. Thật tệ.

“Dì yêu con lắm Luke ạ,” tôi thì thầm.

Anh chàng rõ ràng chẳng hề ngạc nhiên trước thổ lộ đó chút nào. *Tất nhiên là dì yêu con rồi, biểu hiện của anh chàng như muốn nói. Con là trẻ con. Đó là điều con luôn có.* Bàn tay cậu bé khẽ gại trên má tôi, kiểm tra độ đàn hồi của nó.

Móng tay cậu bé hơi sắc. Cắt móng tay cho bé như thế nào nhỉ? Có dùng được cắt móng tay người lớn không, hay phải có dụng cụ riêng? Tôi nhắc chân bé lên và hôn lên lòng bàn chân hồng hào, nhẵn nhụi như chân mèo con. “Hướng dẫn sử dụng của con ở đâu rồi?” tôi hỏi. “Số điện thoại phục vụ khách hàng trẻ em ở đâu hả?”

Tôi chợt nhận ra tôi vẫn chưa dành đủ ngưỡng mộ và thấu hiểu cho Stacy, cô bạn đã kết hôn của tôi, khi nàng ý có con. Tôi đã có một vài quan tâm đầy cảm thông, nhưng hoàn toàn không biết gì về những gì nàng ta phải đối mặt. Không biết được cho đến khi chính mình phải trải qua. Liệu cô nàng có thấy choáng ngợp với sự thiếu hụt cho trách nhiệm nuôi dưỡng một con người? Có luôn nghe phụ nữ có bản năng cho chuyện này, một kho dự trữ kiến thức làm mẹ ở đâu đó sẽ được mở khóa khi cần.

Nhưng chẳng có cảm giác gì như thế đến với tôi cả.

Điều duy nhất tôi có thể xác định được là sự thúc giục mạnh mẽ phải gọi điện bán than với Stacy. Với niềm tin vào tác dụng trị liệu thì thoảng có hiệu quả của việc than vãn, tôi gọi cho bạn. Tôi đang ở một lãnh địa mới mà mọi cạm bẫy hiểm nguy trong đó lại hoàn toàn quen thuộc với Stacy. Nàng ta hẹn hò với bạn của Dane nhiều năm rồi, vì thế nên chúng tôi mới biết nhau. Rồi bất chợt cô nàng dính bầu với Tom, và anh ấy đã làm điều nên làm, cưới cô ấy. Con của họ là một bé gái tên Tommie, bây giờ đã 3 tuổi rồi. Stacy và Tom đều thề đó là điều tốt nhất đến với họ trong cuộc đời. Tom thật sự có ý đó còn hơn cả Stacy.

Dane và Tom vẫn là bạn thân, nhưng tôi biết Dane cho là Tom đào ngũ. Trước đó Tom là một nhà hoạt động vì tự do và kiên định với chủ nghĩa cá nhân, nhưng giờ anh đã có gia đình,

sở hữu một xe tải nhỏ có dây đai an toàn, sàn xe đầy vỏ hộp nước trái cây và đồ chơi Happy Meal.

“Stace ah,” tôi nói gấp, nhẹ người khi cô bạn nhắc máy. “Tớ đây. Tớ nói chuyện chút được không?”

“Chắc chắn chứ. Cậu thế nào?” Tôi tưởng tượng bạn tôi đứng ở bếp trong ngôi nhà nhỏ đầy nghệ thuật mới được cải tạo, mắt sáng lên như những viên kẹo trên khuôn mặt sáng mịn, mái tóc được tết cầu kỳ vắt lên để lộ cái cổ trần.

“Đuối,” tôi nói. “Tớ đuối rồi.”

“Tắc vì mục báo à?” cô nàng thông cảm hỏi.

Tôi lưỡng lự. “Ừ. Tớ phải đưa ra lời khuyên cho một phụ nữ độc thân, em gái cô ấy có con ngoài giá thú và muốn cô ấy chăm sóc con hộ mình trong ít nhất 3 tháng. Trong lúc đó thì cô em sẽ ở trong một trung tâm sức khỏe tâm thần để cố gắng tỉnh táo trở lại mà làm mẹ.”

“Vụ này khó đấy,” Stacy nói.

“Còn tệ hơn cơ. Cô chị sống ở Austin với bạn trai, mà bạn trai cô ấy thì nói không được mang đứa bé về sống cùng họ.”

“Thằng khốn,” cô nàng nói. “Lý do là gì?”

“Tớ nghĩ anh ấy không muốn phải chịu trách nhiệm Tớ nghĩ anh ấy sợ chuyện đó sẽ cản trở kế hoạch cứu thế giới của mình. Và có lẽ anh ấy sợ chuyện này sẽ thay đổi mối quan hệ của họ và bạn gái sẽ muốn ở anh ta nhiều hơn trước kia.”

Cuối cùng Stacy cũng hiểu ra. “Ôi. Trời. Ơi. Ella, cậu đang nói về cậu với Dane đấy à?”

Thật sung sướng khi có được ai đó làm bạn như Stacy, một người bạn trung thành, tự động về phe mình. Và cho dù tôi có đang cố gắng vi phạm nguyên tắc của Dane khi cố đưa đứa bé vào cuộc sống của chúng tôi, Stacy cũng dành trọn vẹn sự cảm thông cho tôi.

“Tớ đang ở Houston với đứa bé,” tôi nói. “Chúng tớ ở trong một khách sạn. Thằng bé đang ở ngay cạnh tớ. Tớ không muốn chuyện này. Nhưng thằng bé là người đầu tiên tớ nói “yêu” kể từ hồi trung học. Ôi Stacy ơi, cậu không biết thằng bé dễ thương thế nào đâu.”

“Đứa bé nào chả dễ thương,” Stacy u ám nói.

“Tớ biết, nhưng thằng bé này thì hơn mức trung bình cơ.”

“Đứa nào chả hơn mức trung bình.”

Tôi ngừng lại để nghiêm mặt với thằng bé đang chu mỏ thối bong bóng. “Luke nằm trong top 1% những đứa bé trên mức trung bình.”

“Giữ máy nhé. Tom về nhà ăn trưa. Tớ muốn anh ấy nghe. *Toooooommmmm oiiiiiii!*”

Tôi đợi đến khi Stacy giải thích xong mọi chuyện với chồng. Trong số cực nhiều bạn của Dane, Tom luôn là người tôi thích. Không bao giờ có chuyện tế nhị hay u sầu khi có Tom ở bên...rượu, cười đùa, nói chuyện dễ dàng. Ở bên Tom người ta thấy mình thông minh và dí dỏm. Stacy là cái lưới căng đáng tin cậy để Tom đầy màu sắc vẫy cánh tự do và kêu gọi.

“Cậu để Tom nghe ở máy khác được không?” tôi hỏi Stacy.

“Giờ nhà tớ chỉ có một cái điện thoại thôi. Tommie làm rơi cái kia vào bờ rồi. Nên...mà cậu nói chuyện với Dane chưa?”

Bụng tôi xoắn lại. “Chưa, tớ muốn gọi cho cậu trước. Tớ phải chuẩn bị vì biết trước Dane sẽ nói gì.” Một đám mây nhức nhối lướt qua mắt tôi. Giọng tôi nhỏ và bần lên vì cảm xúc. “Anh ấy sẽ không đồng ý đâu Stace. Anh ấy sẽ nói tớ đừng quay lại Austin nữa.”

“Khỉ thật. Cậu mang đứa bé quay lại đi.”

“Không được. Cậu biết Dane rồi đấy.”

“Đúng thế, thế nên tớ mới nghĩ đến lúc anh ấy phải có trách nhiệm rồi. Đó là chuyện người trưởng thành cần phải làm, anh ấy phải đối mặt với nó.”

Vì lý do nào đó tôi thấy cần phải đứng về phía Dane. “Dane là người trưởng thành rồi mà,” tôi nói, quệt mắt vào tay áo. “Anh ấy có công ty riêng. Nhiều người phụ thuộc vào anh ấy. Nhưng chuyện này khác. Dane lúc nào cũng rõ ràng, anh ấy không muốn có con. Nếu vì tớ bị ép vào tình thế này thì tớ không nghĩ có lý do gì để Dane cũng phải chịu đựng nó.”

“Tất nhiên là có chứ. Anh ấy là bố cậu. Mà có con không phải tra tấn đâu. Đó là--” cô nàng ngưng lại khi chồng nói cái gì đó. “Thôi đi Tom. Ella, khi một đứa bé bước vào cuộc đời cậu, cậu sẽ phải cho đi rất nhiều. Nhưng cậu sẽ còn được nhận lại nhiều hơn thế. Rồi cậu sẽ thấy.”

Luke bắt đầu chậm chạp hấp háy mắt khi cơn buồn ngủ xâm chiếm cậu bé. Tôi đặt tay lên bụng cậu, cảm nhận tiếng réo của bộ máy tiêu hóa trên lòng bàn tay.

“...có một tuổi thơ đáng sợ,” Stacy nói, “và anh ấy đã đến tuổi để ổn định rồi. Ai quen Dane cũng biết anh ấy sẽ là một người cha tốt. Cậu cần phải kiên quyết, Ella. Một khi Dane nhận ra có con tuyệt đến thế nào, rằng trẻ con hoàn thiện cuộc sống của các cậu thế nào thì anh ấy sẽ sẵn sàng để cam kết.”

“Anh ấy chỉ có thể cam kết với quần sooc thôi,” tôi nói. “Anh ấy muốn được tự do triệt để cơ Stacy ời.”

“Chẳng ai có tự do hoàn toàn cả,” cô bạn tôi nói.

“Điểm cốt lõi của một mối quan hệ là ở bên cạnh khi người ta cần mình. Nếu không thì đó chỉ là...đợi mình chút.” Cô nàng ngưng lại, và tôi nghe thấy tiếng nói thì thào. “Cậu muốn Tom nói chuyện với anh ấy không? Tom nói anh ấy sẵn lòng đấy.”

“Không,” tôi nói nhanh. “Tớ không muốn Dane thấy bị dồn ép.”

“Sao anh ấy lại được nuông chiều đến thế hả?” Stacy chán nản nói. “*Cậu* mới đang là người phải chịu áp lực, không phải sao? *Cậu* đang phải đối mặt với một tình thế khó khăn – vậy thì sao anh ấy không giúp cậu chứ? Tớ thề đấy Ella, nếu Dane không ủng hộ cậu, tớ sẽ đập lên đầu anh ấy--” Cô nàng dừng lại khi chồng mình xen vào. “Em sẽ làm thế đấy Tom! Vì Chúa, nếu Ella có bầu giống em trước đây thì sao? Anh đã bước đến nhận lấy trách nhiệm – không phải là Dane cũng nên thế sao? Em chẳng thèm quan tâm quái gì đến chuyện đó có phải con anh ấy hay không. Thực tế là Ella cần anh ấy hỗ trợ.” Cô bạn quay sang tôi. “Cho dù Dane nói gì thì cậu cũng cứ bế đứa bé về đây đi Ella. Cậu có bạn bè mà. Chúng tớ sẽ giúp.”

“Tớ không biết nữa. Như thế thì ngại với Dane quá...kỳ dị ấy, sống gần anh ấy nhưng không ở cùng. Có khi tớ thử tìm một căn hộ ở Houston xem. Chỉ 3 tháng thôi.”

“Rồi khi mọi chuyện ổn thỏa thì quay lại với Dane à?” Stacy cúi kính.

“À thì...ừ.”

“Tớ đoán nếu cậu mà có bị ung thư thì cậu cũng tự lo cho mình chứ không muốn làm phiền anh ấy đâu hả? Để Dane tham gia vào đi. Cậu nên tin tưởng anh ấy, Ella! Cậu...này, Tom muốn nói gì đó.”

Tôi đợi cho đến khi nghe thấy giọng nói nhẵn nhụi của Tom. “Ella à.”

“Chào anh Tom. Trước khi anh nói...xin đừng nói điều Stace muốn em nghe. Cho em biết sự thật. Anh là bạn thân nhất của anh ấy, anh hiểu anh ấy hơn ai hết. Dane sẽ không động chân động tay đâu phải không?”

Tom thở dài. “Với cậu ấy thì mọi chuyện là một cái bẫy, bất cứ cái gì gọi nhớ đến một gia đình, chó cưng, vợ, và lũ trẻ 2 tuổi rưỡi. Không giống Stacy hay những người khác mà chúng ta nghĩ, anh không cho rằng Dane sẽ là một ông bố tốt đâu. Cậu ta chỉ chưa đến mức bạo dâm thôi.”

Tôi cười buồn bã, biết rằng Tom sẽ ăn đủ với Stacy vì đã thành thật. “Em biết Dane thà cứu cả thế giới hơn cứu một đứa bé. Nhưng em không hiểu vì sao.”

“Trẻ em là những khách hàng khó tính mà Ella,” Tom nói. “Người ta nhận được nhiều tín nhiệm hơn khi cố cứu thế giới. Mà lại còn dễ dàng hơn nữa.”

"Em bị đặt vào một tình huống mà không thể bút ra được," tôi nói với Dane qua điện thoại. "Nên em sẽ cho anh biết em muốn làm gì, và sau khi nghe xong thì anh có thể cho em biết em còn lại lựa chọn gì. Hoặc không có."

"Ôi Trời, Ella ơi," anh lặng lẽ nói.

Tôi nhú mày, "Đừng vội nói Ôi trời Ella chứ. Em còn chưa nói kế hoạch của em mà."

"Anh biết nó là gì rồi."

"Anh biết sao?"

"Anh biết từ lúc em rời Austin kìa. Em luôn là người đi giải quyết hậu quả cho gia đình em." Sự tử tế nhún nhường của Dane chỉ cách xa sự tiếc nuối một bước chân thôi. Tôi thích anh gây sự hơn. Anh làm tôi cảm thấy cuộc đời giống như một rạp xiếc mà tôi luôn là người đi đằng sau con voi vậy.

"Không ai bắt ép em một khi em không muốn," tôi phản đối.

"Theo anh biết thì chăm sóc con của em gái không nằm trong danh sách mục tiêu sống của em đâu, đúng không?"

"Con bé mới có con được một tuần thôi. Mà em cũng được phép chỉnh sửa danh sách của mình chứ, phải không?"

"Tất nhiên. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh cũng phải điều chỉnh mục tiêu của anh." Anh thở dài. "Nói với anh hết đi. Cho dù em có tin hay không, anh cũng sẽ ủng hộ em."

Tôi kể lại mọi chuyện, cuộc nói chuyện với Tara, và cố gắng bào chữa, "Chỉ 3 tháng thôi. Rồi em hầu như không còn phải quan tâm đến đứa bé nữa." *Trừ khi mình đột nhiên thích ngủ*, tôi nghĩ. "Nên em sẽ tìm một căn hộ ở Houston và ở đây cho đến khi Tara khá hơn. Em nghĩ Liza cũng sẽ giúp nó. Rồi sau đó em sẽ quay lại căn hộ ở Austin. Với anh." Tôi nhanh nhẹn kết thúc. "Có vẻ là một kế hoạch ổn đấy anh nhỉ?"

"Nó nghe giống một kế hoạch," anh nói. Tôi nghe thấy tiếng hơi thở chậm chậm được kìm nén của anh. "Em muốn anh nói gì bây giờ, Ella?"

Tôi muốn anh nói, *Về nhà đi. Anh sẽ giúp em*. Nhưng tôi nói, "Em muốn biết anh thật sự nghĩ gì."

"Anh nghĩ em vẫn bị vướng vào cái vòng luẩn quẩn đó thôi," Dane nói khẽ. "Mẹ em ngoắc ngón tay hay em gái em xoắn xuýt lên là em sẽ đặt cuộc sống của mình qua một bên để lo liệu mọi thứ. Nhưng nó không phải chỉ 3 tháng thôi đâu Ella. Mà có khi cả 3 năm cho đến khi Tara có thể ngẩng cao đầu lên. Và nếu em em có thêm con thì sao? Em cũng sẽ lo cho bọn chúng như thế này à?"

"Em cũng đã nghĩ đến chuyện đó," tôi khó khăn thừa nhận. "Nhưng em không thể lo về chuyện có thể xảy ra. Hiện giờ chỉ có Luke thôi, thằng bé cần em."

"Thế còn cái em cần thì sao? Em được mong đợi viết một cuốn sách mà, đúng không? Rồi

làm thế nào để em duy trì chuyên mục của mình đây?”

“Em không biết. Nhưng những người khác vẫn đang vừa làm việc vừa nuôi con đầy thôi.”

“Đó không phải con em.”

“Nhưng là gia đình em.”

“Em làm gì có gia đình hả Ella.”

Mặc dù chính tôi đã tự rút ra kết luận đó, nhưng cũng thật đau đớn khi nghe anh nói ra. “Chúng ta là những cá nhân bị ràng buộc bởi trách nhiệm.” Tôi nói. “Nếu một nhóm tinh tinh ở Amazon được gọi là một gia đình, thì em nghĩ những người nhà Varner cũng đủ tiêu chuẩn rồi đấy.”

“Nếu xét đến thực tế là thi thoảng tinh tinh ăn thịt lẫn nhau thì anh có thể đồng ý với em.”

Tôi nhận ra là không nên bao che cho nhà Varner nhiều đến thế với Dane. “Em ghét cãi nhau với anh,” tôi lầm bầm. “Anh biết em quá rõ.”

“Em sẽ còn ghét hơn nếu anh để em có quyết định sai lầm mà không nói gì cả.”

“Theo em thì đó là quyết định đúng. Với cách nhìn của em thì đó là quyết định duy nhất em có thể sống cùng.”

“Được thôi. Nhưng *anh* không thể sống với nó.”

Tôi hít sâu. “Vậy chúng ta sẽ ra sao nếu em cứ tiếp tục làm thế này? Chuyện gì sẽ xảy ra với một mối quan hệ 4 năm đây?” Thật khó cho tôi để tin rằng một người tôi đã trông cậy vào hơn bất kỳ ai, người đàn ông tôi tin tưởng và quan tâm sâu sắc, đang vẽ một đường ranh giới sắc nét đến vậy trên mặt đất.

“Anh đoán chúng ta có thể coi nó như một thời gian chờ,” Dane nói. Tôi suy nghĩ trong khi những lo âu không ngừng cuộn lên trong đầu.

“Và khi em trở lại chúng ta sẽ tiếp tục từ chỗ dừng lại chứ?”

“Chúng ta có thể thử.”

“Ý anh *thử* nghĩa là sao?”

“Em có thể nhét cái gì đó vào tủ lạnh và rã đông nó sau 3 tháng, nhưng nó không giống như trước kia đâu.”

“Nhưng anh sẽ hứa chờ em mà, đúng không?”

“Chờ thế nào?”

“Ý em là anh sẽ không ngủ với ai khác.”

“Ella ơi, chẳng ai trong chúng ta có thể hứa là không ngủ với ai khác cả.”

Tôi há hốc. “Chúng ta không thể sao?”

“Tất nhiên là không rồi. Trong một mối quan hệ của người trưởng thành thì không có lời hứa hay sự đảm bảo nào cả. Chúng ta không sở hữu nhau.”

“Dane, em cứ nghĩ chúng ta khác cơ.” Tôi chợt nhận ra, tôi đang run rẩy lần thứ hai trong

ngày. Một suy nghĩ khác lướt qua đầu tôi. “Anh đã từng lừa dối em chưa?”

“Anh không coi đó là lừa dối. Nhưng chưa, anh chưa bao giờ.”

“Thế nếu em đã ngủ với ai khác thì sao? Anh có ghen không?”

“Anh không phủ nhận cơ hội cho em tự do trải nghiệm những mối quan hệ khác, nếu đó là điều em muốn. Đó là niềm tin. Và sự cởi mở.”

“Chúng ta đang có một mối quan hệ mở ư?”

“Nếu đó là cách em gọi nó thì, đúng thế đấy.”

Tôi hiếm khi, nếu không muốn nói là chưa bao giờ, thấy sốc đến thế. Những giả thuyết cơ bản tôi xây dựng cho tôi và Dane đã hoàn toàn bị đảo ngược. “Trời đất ơi. Làm sao chúng ta lại có một mối quan hệ mở mà em hoàn toàn không được biết? Nguyên tắc của nó là gì?”

Dane nghe có vẻ ngạc nhiên. “Chẳng có nguyên tắc gì cho chúng ta cả Ella ơi. Chưa từng có. Đó là lý do duy nhất để em sống với anh lâu đến thế. Nếu anh mà cố ép em theo cách nào đó thì em đã chạy tuốt ra ngoài rồi.”

Đầu tôi đầy ắp những phản đối và yêu cầu. Tôi không biết anh có đúng không. Và e rằng có. “Thế nào đó,” tôi nói chậm, “em vẫn luôn nghĩ em là một người bảo thủ. Quá bảo thủ để có một mối quan hệ không có nguyên tắc gì.”

“Đó là Quý cô Tự do,” anh nói. “Lời khuyên cô ấy dành cho những người khác đều theo một sống nguyên tắc. Nhưng khi là Ella thì không, em không bảo thủ đâu.”

“Nhưng em là Miss Independent, và cũng là Ella,” tôi phản đối. “Con người thật của em là ai?”

“Rõ ràng con người thật của em là ở Houston,” anh nói. “Và anh ước em quay trở lại.”

“Em muốn đưa đứa bé về nhà chỉ vài ngày, cho đến khi em tìm ra hướng giải quyết.”

“Anh không đồng ý,” Dane nói ngay.

Tôi nhăn mặt. “Đó cũng là nhà của em mà. Em muốn ở trong phòng mình.”

“Được thôi. Anh sẽ tìm chỗ nào đó ở đến khi em với đứa bé đi. Hoặc anh chuyển hẳn ra ngoài để em có cả phòng--”

“Thôi.” Bản năng mách bảo tôi rằng nếu Dane bị ép quá vì tôi chọn chăm sóc Luke, thì tôi sẽ mất anh mãi mãi. “Đừng lo, anh cứ ở đó đi. Em sẽ tìm chỗ nào đó cho em với Luke ở tạm.”

“Anh sẽ giúp hết sức có thể,” Dane nói. “Anh sẽ trả tiền phòng cho em đến lúc nào em cần.”

Tôi thấy khó chịu. Và tôi giận dữ như một con bò bị chọc vào sườn vì Dane từ chối Luke. Nhưng trên hết tôi thấy sợ hãi với sự thật là chúng tôi đang trong một mối quan hệ không nguyên tắc và không hứa hẹn. Bởi vì như thế nghĩa là tôi không còn tin vào anh nữa.

Hoặc tin vào mình.

“Cảm ơn anh,” tôi rầu rĩ nói. “Em sẽ cho anh biết nơi chúng em ở.”

“Điều đầu tiên chúng ta phải làm,” tôi nói với Luke ngày hôm sau, “là tìm một nơi nào đó đẹp để thuê. Chúng ta có nên tìm khu trung tâm không? Montrose nhé? Hay con sẵn lòng

tìm chỗ nào đó gần Sugar Land? Chúng ta đã có thể đến Austin, nhưng cần phải cẩn thận để tránh người-con-biết-là-ai-đấy. Và nó cũng *đắt* hơn thuê ở Houston rất nhiều.”

Luke trông có vẻ trầm tư, chậm rãi mút bình sữa như thể anh chàng đang xem xét vấn đề.

“Con đang suy nghĩ đấy à?” tôi hỏi. “Hay đang sản xuất một cái tã bẩn nữa thế hả?”

Tối hôm trước tôi đã tra Google rất nhiều, chủ yếu là về chăm sóc trẻ sơ sinh. Tôi đọc hàng chục trang về những điều nên và không nên khi thay bỉm, những mốc trong tháng đầu tiên, và lịch khám bác sỹ nhi. Tôi còn tìm thấy cách hướng dẫn cắt móng tay cho bé nữa. “Nó nói nhé Luke,” tôi thông báo, “rằng con phải ngủ 15-18 tiếng một ngày. Con phải cố đấy. Nó cũng nói là dì phải tiệt trùng mọi thứ con đút vào miệng. Và rằng con sẽ phải học cách cười vào cuối tháng đầu tiên đấy.”

Tôi nằm nghiêng đối mặt với thằng bé, mỉm cười với bé và hy vọng được đáp lại. Luke nhăn nhó đáp lại làm tôi phải nói là cậu bé trông y hệt Winston Churchill.

Sau khi đã đánh dấu hàng tá trang chăm sóc bé, tôi bắt đầu tìm những căn hộ còn trống ở Houston. Những căn vừa túi tiền thì trông rẻ tiền và xập xệ, còn những căn tôi thích thì lại giá lại trên trời. Thật đen đủi, tìm được một nơi tử tế được trang hoàng đẹp mà lại có mức giá trung bình thì thật là khó. Tôi đã phải đi ngủ với tâm trạng lo lắng và buồn bã. Có lẽ Luke rủ lòng thương nên chỉ thức dậy 3 lần trong cả đêm.

“Chúng ta phải tìm ra cái gì đó hôm nay thôi,” tôi nói. “Và ra khỏi cái khách sạn đắt đỏ này.” Tôi quyết định dành buổi sáng trên mạng để tìm vài chỗ, và sẽ đến thăm vào buổi chiều. Khi tôi viết xuống địa chỉ và số điện thoại căn đầu tiên thì điện thoại reo.

Travis, màn hình báo. Tôi cảm thấy hơi căng thẳng và tò mò khi bắt máy. “Alo?”

“Ella.” Tôi nghe chất giọng nam trung mượt mà như đồng xu nung chảy đặc trưng của Jack. “Hai người thế nào?”

“Chúng tôi ổn lắm, cảm ơn anh. Tôi và Luke đang đi tìm căn hộ. Chúng tôi quyết định chuyển về sống với nhau.”

“Xin chúc mừng. Cô tìm ở Houston hay quay về Austin?”

“Chúng tôi sẽ ở đây.”

“Tốt.” Rồi hơi lưỡng lự. “Cô có kế hoạch gì vào bữa trưa không?”

“Không.”

“Để trưa tôi qua đón.”

“Tôi không đủ tiền trả cho bữa ăn khác với anh đâu,” tôi nói làm anh cười.

“Lần này tôi mời. Có vài chuyện tôi muốn nói cho cô nghe.”

“Còn chuyện gì mà anh muốn nói với tôi thế? Gọi ý chút đi.”

“Không cần gọi ý đâu Ella. Chỉ cần nói đồng ý thôi.”

Tôi do dự, cảm giác bất an vì cái cách anh nói với tôi, thân thiện nhưng kiên quyết, cách nói của một người không quen bị nói không.

“Nơi đó bình dân thôi có được không?” tôi hỏi. “Tôi với Luke giờ chẳng có gì đẹp để mặc cả.”

“Không vấn đề. Chỉ đừng mặc quần hồng cho thằng bé thôi.”

Tôi kinh ngạc thấy Jack đón chúng tôi bằng một chiếc SUV nhỏ. Tôi cứ nghĩ phải là dạng máy khủng hoặc một chiếc xe thể thao xịn. Tôi chắc chắn chưa từng kèo nhèo vì cái gì Dane hay bạn của anh cảm thấy thích.

“Anh, trong một cái xe dựng,” tôi ngạc nhiên nói, cố đặt cái nôi của Luke vào hàng ghế sau. “Tôi cứ nghĩ anh sẽ lái một chiếc aDenali hay Hummer hay cái gì đó.”

“Một chiếc Hummer á,” Jack khịt mũi nhắc lại, đưa Luke cho tôi và khế gạt tôi sang bên. Anh tự bật ghế an toàn đằng sau. “Houston đã có đủ khí thải rồi. Tôi không định làm trầm trọng hơn đâu.”

Tôi nhướn mày. “Nghe giống như một nhà bảo vệ môi trường hay nói.”

“Tôi không phải nhà bảo vệ môi trường,” Jack chán chường nói.

“Chắc chắn không, anh là thợ săn mà.”

Jack cười. “Có 2 kiểu bảo vệ môi trường Ella ạ. Một loại ôm cây và nghĩ một tế bào cây cũng có giá như một con nai sừng tấm ở Nova Scoti... và một kiểu như tôi, nghĩ đến thú đi săn có tổ chức như một trách nhiệm sắp xếp đời sống hoang dã. Và vì tôi thích ở ngoài tự nhiên nhiều nhất có thể nên tôi phản đối sự ô nhiễm, đánh bắt cá vô độ, làm trái đất nóng lên, phá rừng, hay bất cứ cái gì làm thay đổi mặt đất nơi tôi đứng.”

Jack nhắc cái nôi của Luke lên và cẩn thận móc vào ghế xe. Anh dừng lại để thì thào với thằng bé trông như một phi hành gia nhỏ sẵn sàng cho nhiệm vụ nguy hiểm.

Đứng lùi lại sang bên, tôi không thể không ngưỡng mộ nhìn Jack cúi vào bên trong xe. Đôi chân mạnh mẽ, cơ bắp trong chiếc quần jeans, đôi vai rộng dưới lớp áo sơ mi xanh nhạt với tay áo xắn lên. Anh có vóc dáng lý tưởng của một tiền vệ, đủ nặng để chặn cú đánh của đối phương, đủ cao để ném biên chuẩn xác, và đủ gọn gàng để di chuyển nhanh và dẻo dai.

Vẫn như thường ngày ở Houston, một quãng đường 15 phút thường bị kéo dài thành ít nhất nửa tiếng. Nhưng tôi thấy thoải mái. Không phải vì tôi mừng vì được ra khỏi phòng, mà vì Luke đang ngủ say, bị không khí điều hòa và rung lắc của xe ru ngủ.

“Chuyện với Dane thì sao?” Jack thờ ơ hỏi. “Hai người chia tay rồi à?”

“Không, làm gì có chuyện. Chúng tôi vẫn cùng nhau chứ.” Tôi dừng lại một chút không thoải mái rồi tiếp, “Nhưng chúng tôi đang...tạm dừng. Chỉ 3 tháng thôi, cho đến khi Tara đến đón con và tôi quay về Austin.”

“Nghĩa là cô tự do gặp gỡ người khác hả?”

“Chúng tôi luôn được tự do gặp gỡ người khác. Dane và tôi có mối quan hệ mở. Không hứa hẹn, không ràng buộc.”

“Chẳng có gì như thế cả. Một mối quan hệ tức là hứa hẹn và ràng buộc.”

“Với những người bảo thủ thì đúng đấy. Nhưng tôi với Dane tin là người ta không thể sở

hữu ai khác.”

“Chắc chắn là có,” Jack nói.

Tôi nhướn mày.

“Có thể ở Austin thì khác,” Jack tiếp. “Nhưng ở Houston, thì một con chó không bao giờ chia sẻ khúc xương của mình.”

Anh ta thật quá đáng, tôi không thể nhịn được cười. “Anh đã bao giờ nghiêm túc với ai chưa Jack? Rất nghiêm túc, kiểu như đính hôn ấy?”

“Một lần,” anh thú nhận. “Nhưng chuyện không thành.”

“Sao không?”

“Sao à?”

Sự do dự của anh trước khi nói đủ lâu để tôi nhận ra đây là chủ đề anh ít khi nói tới. “Cô ấy yêu người khác,” cuối cùng anh nói.

“Tôi rất tiếc,” tôi chân thành nói. “Hầu hết những bức thư gửi đến chuyên mục của tôi đều là từ những người thất bại trong một mối quan hệ. Đàn ông thì cố níu kéo những người phụ nữ không chung thủy, còn phụ nữ thì yêu những người đã có vợ, luôn hứa bỏ vợ nhưng chẳng bao giờ làm...” Giọng tôi lịm đi khi thấy ngón tay anh vô thức miết lên lớp da bọc vô lăng, như thể đang cố vuốt phẳng một chỗ gồ ghề ở đó.

“Cô nói với một người có bạn gái ngủ với bạn thân của mình như thế nào?” Jack hỏi.

Tôi hiểu ngay lập tức. Tôi cố giấu sự thông cảm vì cảm thấy anh sẽ không thích như thế. “Chỉ 1 lần hay họ có hẹn hò nhau?”

“Họ kết hôn rồi,” anh nói nhanh.

“Thật tệ,” tôi nói. “Tệ nhất là họ cưới nhau, vì khi đó mọi người sẽ nghĩ chuyện đó bù đắp cho tất cả những sai trái của cặp đôi. ‘Ờ thì, họ lừa dối anh, nhưng họ đã cưới nhau rồi nên mọi chuyện hóa ra là đúng.’ Nên anh phải nuốt một cục đắng mà gửi một món quà cưới đắt tiền, nếu không thì sẽ trông giống gã khốn. Đó là một chuyện lừa đảo ở mọi cấp độ.”

Ngón tay cái của anh bất động trên vô lăng. “Đúng thế. Làm sao cô biết?”

“Quý bà Ella biết mọi thứ,” tôi nói khẽ. “Tôi có thể đoán thêm là hiện giờ cuộc hôn nhân của họ chẳng tốt đẹp gì. Vì những mối quan hệ bắt đầu theo cách đó thường bị rạn nứt ngay từ nền móng.”

“Nhưng cô không phản đối chuyện phản bội phải không,” anh nói. “Vì một người không sở hữu người kia, không phải sao?”

“Không, tôi kịch liệt phản đối sự lừa dối khi mà cả hai bên không hiểu các quy tắc. Trừ khi đồng ý là có một mối quan hệ mở, thì luôn có lời hứa về sự chung thủy. Không có gì tệ hơn chuyện phá vỡ lời hứa với người quan tâm đến mình.”

“Đúng thế.” Giọng anh trầm, nhưng một từ đó có sức nặng đủ để biết nó ảnh hưởng đến anh như thế nào.

“Vậy là tôi đúng về chuyện hôn nhân của họ hiện giờ phải không?” tôi ép. “Nó không tốt đẹp

phải không?”

“Mới gần đây thôi,” anh thừa nhận, “Có vẻ tệ hơn. Họ có lẽ sẽ ly dị. Thật xấu hổ, có 2 đứa con rồi.”

“Khi cô ấy tự do, anh có quan tâm đến cô ấy nữa không?”

“Không thể chối là tôi đã từng nghĩ đến chuyện đó. Nhưng không, tôi sẽ không đi lại đường cũ đâu.”

“Tôi có lý thuyết về mẫu người như anh đấy Jack.”

Điều đó dường như làm anh vui hơn. Anh liếc sang tôi thích thú. “Lý thuyết của cô là gì thế Ella?”

“Về chuyện vì sao anh vẫn chưa gắn bó với ai. Đó thật sự là cơ chế thị trường hiệu quả. Hầu hết phụ nữ anh hẹn hò cơ bản là giống nhau. Anh cho họ thời gian vui vẻ, rồi cứ tiếp tục, để họ tự hỏi sao anh không dừng lại. Họ không nhận ra là không ai có thể nổi bật trên thị trường khi đưa ra cái mà những người khác cũng có, cho dù nó có được gói ghém đẹp để thế nào. Nên điều duy nhất sẽ thay đổi tình thế của anh là có điều gì đó bất chợt xảy ra. Điều gì đó anh chưa từng thấy trên thị trường. Đó là lý do anh sẽ tìm thấy một người phụ nữ hoàn toàn khác với những gì mà anh và những người khác nghĩ rằng anh sẽ gắn bó.” Tôi thấy anh mỉm cười. “Anh nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ là cô nói quá nhiều đấy,” anh nói.

Nhà hàng Jack đưa chúng tôi tới có thể bình dân so với tiêu chuẩn của anh, nhưng có một người phục vụ đi đỗ xe, hàng dài xe hạng sang phía trước, và một mái vòm trắng ở cửa. Chúng tôi được dẫn đến một bàn ăn ngay cửa sổ. Đánh giá các đồ trang trí trang nhã và tiếng đàn piano thánh thót, tôi nghĩ tôi và Luke sẽ bị ném ra ngoài từ giữa bữa ăn. Nhưng Luke làm tôi ngạc nhiên, cậu bé rất ngoan. Và thức ăn thì ngon tuyệt, tôi uống một ly rượu chardonnay mang đến hương vị tê cả đầu lưỡi, và Jack chắc chắn là người quyến rũ nhất tôi từng gặp. Sau bữa trưa, chúng tôi đến trung tâm Houston và đi vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm tòa nhà ở một 800 đường Main.

“Chúng ta lên văn phòng anh đấy à?” tôi hỏi.

“Sang khu căn hộ, em gái tôi làm việc bên đấy.”

“Em anh làm gì?”

“Con bé quản lý mảng tài chính và hợp đồng. Mấy công việc hành chính mà tôi không thường quan tâm.”

“Tôi sẽ gặp cô ấy á?”

Jack gật. “Cô sẽ thích nó.”

Chúng tôi đi thang máy lên một sảnh nhỏ lát đá hoa cương sáng bóng, có một bức điêu khắc chạm đồng hiện đại và một bàn lễ tân nghiêm trang. Người gác cửa còn trẻ, mặc bộ vest cắt may khéo léo, cười với Jack và hơi ngờ vực nhìn vào đứa bé đang ngủ. Jack kiên quyết đòi bế bé, còn tôi thì rất lấy làm biết ơn. Tay tôi vẫn chưa quen với nhiệm vụ mang theo đồ dùng và nôi của Luke đi khắp nơi.

“Báo Cô Travis là chúng tôi đang lên,” Jack nói.

“Vâng, thưa anh Travis.”

Tôi theo Jack đi qua một loạt cửa kính khế tự tách ra rồi đến một dãy thang máy. “Văn phòng cô ấy ở tầng mấy?” tôi hỏi.

“Tầng 7. Nhưng Haven sẽ gặp chúng ta ở căn hộ của nó trên tầng 6.”

“Sao lại ở đó?”

“Đó là một căn hộ được trang bị đầy đủ nội thất – một trong những đặc quyền Haven được hưởng từ công việc của nó. Nhưng chồng sắp cưới của nó sống trong căn hộ 3 phòng ngủ ở tầng trên, nên nó cũng chuyển gần hết đồ lên phòng hăn rồi. Thế nên căn hộ của nó giờ để không.”

Rồi tôi nhận ra anh đang nói đến chuyện gì, điếng người nhìn anh ta. Bụng tôi thót lại, dù tôi không chắc đó là do thang máy hay do tôi ngạc nhiên. “Jack, nếu anh có ý định để tôi và Luke sống ở đây trong 3 tháng tới ... thì tôi rất cảm kích, nhưng không được đâu.”

“Sao không?” Chúng tôi dừng lại, Jack ra hiệu cho tôi đi theo anh.

Tôi quyết làm mặt trơ. “Tôi không trả nổi đâu.”

“Chúng ta sẽ tìm ra một con số mà cô chịu được.”

“Tôi không muốn nợ anh gì cả.”

“Làm gì có. Đây là chuyện giữa cô với em gái tôi.”

“Phải, nhưng anh sở hữu tòa nhà này.”

“Không. Tôi chỉ quản lý nó thôi.”

“Thôi đừng chẻ sợi tóc làm tư nữa. Nó là tài sản nhà Travis còn gì.”

“Được thôi.” Giọng anh ta nhuốm vẻ ngạc nhiên. “Đó là tài sản nhà Travis. Nhưng cô vẫn không nợ tôi gì cả. Đây chỉ là vấn đề thời gian thôi. Cô cần một nơi ở, và có một căn hộ trống.”

Tôi vẫn nhăn nhó. “*Anh* sống trong tòa nhà này phải không?”

Anh gi皱 cợt. “Tôi không cần phải dùng đến căn hộ mới thu hút được sự chú ý của phụ nữ đâu Ella.”

“Tôi không có ý đó,” tôi phản lại, cảm thấy nổi xấu hổ lan dần từ đầu đến chân. Sự thực là tôi đã có ý đó. Như thể tôi, Ella Varner, làm cho Jack Travis không cưỡng nổi đến mức phải rù quấy tôi sống cùng tòa nhà với anh vậy. Trời ạ, từ phần nào trong đầu tôi lại nảy nòi ra cái ý nghĩ ấy cơ chứ? Tôi cố vớt vát. “Tôi chỉ muốn nói là anh có thể không vui với triển vọng có một đứa bé sơ sinh ồn ào trong tòa nhà của mình thôi.”

“Tôi sẽ cho Luke một ngoại lệ. Sau khởi đầu của mình thì cậu bé xứng đáng được đền bù.” Jack dẫn tôi đến một căn hộ gần cuối sảnh được trải thảm ghi xám, một phần của thiết kế hình chữ H. Anh bấm chuông và cửa mở.

Haven Travis có dáng người mảnh khảnh hơn nhiều so với ông anh, nên tôi tự hỏi không biết họ có cùng cha mẹ không. Nhưng đôi mắt sẫm màu kiểu Gypsy thì y hệt. Cô đẹp, thanh nhã và có mái tóc đen thẳng. Khuôn mặt cô ánh lên vẻ thông minh nhưng vẫn có điều gì đó... có chút tổn thương như thể cô đã không tránh được những cạnh sắc của cuộc sống trong đời mình.

“Chào anh, Jack.” Sự chú ý của cô lập tức dồn vào đứa bé đang ngủ say trong nôi. “Ôi đứa bé dễ thương quá.” Cô có giọng nói rất đặc trưng, trong và ấm, hơi cao, như thể vừa mới nuốt một ngụm rượu đất tiền vậy. “Đưa cái nôi đây cho em – anh đang xô cậu bé đấy.”

“Cậu bé thích thế đấy,” Jack bình tĩnh nói, lơ đi cố gắng bế Luke của cô em. Anh cúi đầu xuống hôn cô. “Ella Varner, người phụ nữ hách dịch này là em tôi, Haven.”

Cô bắt tay tôi với một cái siết tay mạnh và tự tin. “Vào đi Ella. Thật tình cờ - em mới bắt đầu đọc chuyên mục của chị vài tuần trước thôi.”

Haven mời chúng tôi vào nhà, một căn hộ đơn được trang trí với gam màu trắng và kem, điểm xuyết gỗ sẫm màu. Màu sắc được xử lý đầy kỹ thuật có điểm thêm gam màu xanh của vài chậu cây tươi trong nhà. Một đồng hồ Thụy Điển bằng gỗ đứng một góc phòng. Khu phòng khách chỉ có một vài đồ vật dụng đơn giản –chiếc ghế bành Pháp cổ, chiếc sofa bọc da màu đen và kem.

“Todd bạn em thiết kế nội thất đấy,” Haven nói khi để ý thấy sự thích thú của tôi.

“Đẹp quá. Nhìn như trong tạp chí ấy.”

“Todd nói sai lầm của nhiều người khi trang trí không gian hẹp là chọn những đồ quá phức tạp. Chỉ cần thứ gì đó cần thiết như cái sofa đó, hoặc chẳng gì cả.”

“Nhưng nó vẫn nhỏ quá,” Jack nói khi đặt nôi xuống cái bàn trà thấp rộng.

Haven cười. “Không ông anh nào của em,” cô nói, “cho rằng một cái sofa là tiện lợi nếu nó không kéo ra được như một cái giường.” Cô bước tới chỗ bé con đang ngủ, chăm chú ngắm nhìn bé. “Tên bé là gì vậy?”

“Luke.” Khi trả lời, tôi bỗng cảm thấy trào lên một cảm giác tự hào.

“Jack có kể cho em nghe một chút về chuyện của chị,” Haven nói. “Em thấy chuyện đó thật tuyệt, chuyện chị đang làm cho em gái chị đó. Rõ là không dễ dàng gì.” Cô cười. “Nhưng đó chính xác là điều mà em mong Miss Independent sẽ làm đấy.”

Jack nhìn tôi suy đoán. “Tôi muốn đọc chuyên mục của cô rồi đấy.”

“Có vài số tạp chí *Vibe* trên cạnh bàn ấy,” Haven nói. “Có khi thay cho *Troutmaster Digest* lại hay.”

Tôi không tin nổi Jack lại cầm lên số mới nhất, đăng một trong các bài hiệu chiến nhất của tôi.

“Có lẽ anh không nên...” tôi định nói nhưng lịm đi anh lướt qua hàng chục trang. Tôi biết khi

nào anh tìm thấy trang báo của tôi, với bức chân dung hoạt hình tôi trên một đôi giày gót nhọn và chiếc áo khoác thời trang. Và biết chính xác anh đang đọc gì trước khi đến gần anh.

Miss Independent thân mến,

Tôi đang hẹn hò với một anh chàng thú vị - đẹp trai, thành đạt, chu đáo và xuất sắc trên giường. Nhưng có một vấn đề. Anh ấy khá là nhỏ nhắn, xét về mặt tình dục mà nói. Tôi luôn nghe nói kích cỡ không thành vấn đề, nhưng không thể không ước giá mà anh ấy có được hơn thế. Tôi muốn ở bên anh ấy cho dù anh ấy chỉ như một cái xúc xích vườn bia¹⁰, nhưng làm thế nào để tôi ngừng ước ao một cái xúc xích dài¹¹?”

-Length Lover (Người thích dài)-

Length Lover thân mến,

Mặc dù có nhiều tuyên bố được gửi đến vào hòm thư rác của Miss I¹² nhưng không thể tăng kích cỡ bộ phận sinh dục của người đàn ông đâu. Tuy nhiên có vài con số để bạn tham khảo. Có khoảng 8.000 dân thần kinh đầu âm vật, và giảm dần mật độ ở một /3 âm đạo và gần như không có trong 2/3 chiều sâu còn lại. Do đó, một dương vật ngắn hơn có thể mang đến nhiều cảm giác hơn một chiếc dài.

Với hầu hết phụ nữ thì kỹ năng của bạn tình còn quan trọng hơn kích cỡ của anh ấy. Hãy thử nhiều tư thế và phương pháp, đầu tư vào màn dạo đầu, và nhớ rằng mọi con đường đều dẫn đến thành Rome.

Để kết, nếu bạn muốn cái gì đó to để chơi khi giao hợp, thì hãy dùng cả đồ chơi. Xem như là phụ trợ đi.

-Miss Independent-

Jack hơi kinh ngạc, như thể đang cố dung hòa Miss Independent với những gì anh nhìn thấy ở tôi trước đó. Ngồi xuống chiếc sofa nhỏ màu xanh nhạt, anh tiếp tục đọc.

“Xuống thăm căn bếp đi,” Haven rủ, kéo tôi đi vào một khu bếp lát gạch granite và đồng dùng bằng thép không gỉ. “Chị muốn uống gì không?”

“Có, cảm ơn em.”

Cô mở tủ lạnh. “Trà xoài, hay trà việt quất?”

“Cho chị trà xoài đi.” Tôi ngồi xuống một cái bệ.

Jack dứt ra khỏi tờ báo chỉ đủ lâu để phản đối, “Haven, em biết là anh không chịu được mấy thứ đó mà. Cho anh đồ uống gì bình thường đi.”

“Em chẳng có đồ gì bình thường cả,” em gái anh vặc lại, lôi ra một bình trà có màu cam. “Anh uống trà xoài đi.”

“Thế trà có vị trà thì làm sao hả?”

“Đừng có phàn nàn nữa đi anh. Hardy đã uống thử rồi, mà còn thích đấy.”

“Cung ơi, em có nhặt cỏ ở sân rồi ủ thành trà thì Hardy cũng vẫn thích. Hẳn là thằng bộ đít vợ.”

Haven nén cười. “Em thách anh nói thế trước mặt anh ấy đấy.”

“Không dám,” anh trả lời cụt ngủn. “Hắn bợ dít đàn bà nhưng vẫn có thể đấm anh văng hàm.”

Mắt tôi mở to khi hình dung ra người đàn ông có thể đấm văng hàm Jack Travis.

“Chồng chưa cưới của em từng làm việc trên giàn khoan, người anh ý cứng như thép ấy,” Haven nói, mắt sáng long lanh. “Điều đó lại tốt. Nếu không thì 3 ông anh em đã đá dít anh ấy rồi.”

“Chúng tao xong với vụ tặng huân chương cho nó vì đã rước mày đi rồi,” Jack quạc lại.

Từ cái cách suồng sã giữa 2 anh em, rõ là họ thích ở với nhau. Vẫn chành chọe nhau, Haven mang trà ra cho anh rồi quay vào bếp.

Sau khi đưa tách trà cho tôi, Haven dựa lưng vào bàn bếp. “Chị thích căn hộ không?” cô hỏi.

“Có chứ, nó rất tuyệt. Nhưng có vài vấn đề--”

“Em hiểu. Thế này nhé Ella,” cô nói với vẻ thẳng thắn. Em chưa bao giờ phải trả cho căn hộ này cả vì nó gắn liền với công việc của em. Và sau khi kết hôn thì em sẽ chuyển đến ở căn hộ của Hardy ở tầng 8.” Nụ cười hiểu biết lướt qua gương mặt khi cô nói, “Hầu hết mọi thứ của em đều ở trên đó rồi. Vậy nên chúng em có nguyên một căn hộ trống. Em không thấy vì sao chị và Luke không nên ở đây vài tháng tới – với đồ đạc của chị, tất nhiên – cho đến khi chị phải quay về Austin. Em không lấy tiền chị đâu vì dù thế nào thì căn hộ này cũng bỏ không mà.”

“Không, chị phải thuê lại chứ,” tôi nói. “Chị không thể ở không được.”

Cô hơi nhăn mặt và đưa tay lên vuốt tóc. “Em không biết làm thế nào để đơn giản hóa chuyện này...nhưng chị có trả em thế nào thì cũng chỉ là hình thức thôi. Em không cần tiền.”

“Nếu không như thế thì chị không nghĩ đến chuyện ở đây đâu.”

“Thế thì cứ lấy đại một con số chị lên kế hoạch trả tiền nhà và coi như đầu tư cho Luke đi.”

“Chị hỏi được không, sao em trả căn hộ lại cho công ty?”

“Chúng em nói đến chuyện nó rồi,” cô thừa nhận. “Có cả một hàng dài chờ ấy chứ. Nhưng chúng em vẫn không chắc chúng em cuối cùng sẽ phải làm gì với nó. Khi chúng em thuê một người quản lý mới, người đó sẽ phải sống ở đây, nên chúng em cần phải giữ căn hộ này.”

“Sao em lại cần đến một--” Tôi định hỏi nhưng nghĩ là tốt hơn nên ngậm miệng lại.

Haven cười. “Em và Hardy có thể sẽ có một gia đình nhỏ sớm thôi.”

“Một người đàn ông thật sự muốn có một đứa con,” tôi nói. “Thật lý tưởng.” Không có tiếng nào từ Jack. Tôi chỉ nghe thấy tiếng trang sách lật qua lật lại.

Tôi nhìn Haven và nhún vai bất lực. “Thật ngạc nhiên là em lại sẵn lòng làm điều này cho một người hoàn toàn xa lạ.”

“Chị không phải là người *hoàn toàn* xa lạ,” cô nói. “Xét cho cùng chúng ta đều biết Liza em họ chị, và Jack đã đi chơi với Tara em gái chị--”

“Chỉ một lần,” anh phản đối từ phòng kia.

“Chỉ một lần,” Haven nhe răng nhắc lại. “Cách đây ít lâu em đã có một khoảng thời gian khó khăn, một cuộc ly dị rắc rối. Vài người, cả Jack, đã giúp em vượt qua. Nên em muốn làm điều tốt.”

“Anh không giúp mày,” Jack nói. “Anh cần lao động giá rẻ.”

“Ở đây đi Ella,” Haven ép. “Chị có thể chuyển đến ngay. Chị chỉ cần thêm một cái cũi cho bé thôi, thế là xong.”

Tôi thấy bất an và ngượng ngập. Tôi không quen nhờ vả mà cũng không nhận trợ giúp của ai. Tôi phải tìm ra xem có cách nào khả dĩ không. “Chị có được thêm chút thời gian để nghĩ về chuyện đó không? ...”

“Tất nhiên rồi.” Mắt cô lấp lánh. “Tò mò thôi nhé, Miss Independent sẽ nói gì?”

Tôi cười. “Chị không thường hỏi ý kiến cô ý.”

“Tôi biết cô ấy nói gì đấy.” Jack đi vào bếp, mang theo cốc trà trống không. Anh tựa một cánh tay lên cạnh bàn bếp, đứng gần đến mức tôi muốn nhích ra. Nhưng tôi vẫn đứng im, dây thần kinh cố rút lại chuyển động với sự uyển chuyển của một con mèo. Mùi hương từ anh tươi mát và khô ráo, cộng thêm hương nam tính mà tôi cứ muốn hít vào hít vào mãi.

“Cô ấy sẽ nói cô nên làm điều gì tốt nhất cho Luke,” Jack nói, “Đúng không?”

Tôi gật và dựa vào quầy bar, ôm lấy khuỷu tay.

“Thế thì cứ thế mà làm,” anh lầm bầm.

Anh lại đang thúc ép, dai dẳng hơn bất kỳ người đàn ông nào tôi biết. Và vì vài lý do, thay vì rút lại, tôi lại muốn thả lỏng.

Cảm thấy lại bị đờ mắt, tôi không dám ngẩng lên nhìn anh mà quay sang Haven. Cô đang chăm chú nhìn anh trai, như thể anh đã nói hay làm điều gì đó không giống tính cách mình. Và rồi cô mang cốc trà đã hết đến bồn, nói rằng đã đến lúc phải quay lên văn phòng, cái gì đó liên quan đến hợp đồng và các cuộc hẹn. “Em sẽ để anh khóa cửa nhé,” cô vui vẻ nói. “Cứ nghĩ lâu chừng nào chị muốn nhé Ella.”

“Cảm ơn em. Rất vui được gặp em.”

Cả Jack và tôi đều không nhúc nhích khi cô đi. Tôi căng thẳng, ngón chân ngo ngoáy bên dưới những bậc thang. Anh cúi xuống cho đến khi tôi gần như nghĩ là có thể cảm nhận hơi thở của anh trên tóc tôi.

“Anh nói đúng,” tôi khàn giọng, “Tôi thích cô ấy.” Tôi cảm nhận hơn là nhìn thấy cái gật đầu của Jack. Sự im lặng của anh ép tôi tiếp tục. “Tôi xin lỗi vì cô ấy từng phải ly dị.”

“Điều hối hận duy nhất của tôi là nó đã không làm thế sớm hơn. Và vì tôi đã không quét thẳng khốn đó ra khỏi mặt đất này.” Không có chút nóng nảy nào trong giọng nói, nhưng sự bình tĩnh chết người làm tôi khó chịu. Tôi nhìn lên.

“Anh không thể bảo vệ những người anh yêu mọi lúc được,” tôi nói.

“Giờ thì tôi biết rồi đấy.”

Anh không hỏi tôi có ở lại không. Chúng tôi đều biết.

“Chuyện này rất khác so với tôi,” tôi nói sau một lúc. “Tôi thậm chí còn chưa đến nơi nào như thế này, đừng nói đến chuyện sống ở đây. Tôi không thuộc về nơi này, và tôi không có gì chung với những người sống ở đây cả.”

“Vậy cô thuộc về đâu? Về Austin với Dane sao?”

“Phải.”

“Rõ là anh ta không nghĩ thế.”

Tôi cúi. “Anh thật nhỏ nhen.”

Jack chẳng có chút gì ăn năn. “Những người sống ở đây cũng như những người khác thôi Ella. Có người tốt có người không. Có vài người thông minh, người khác thì chỉ sáng lạng nhàng như một cái áo rách treo trong hang tối thôi. Nói khác đi thì khá là bình thường. Cô sẽ làm quen dễ thôi.” Giọng anh dịu lại. “Cô sẽ có bạn ở đây mà.”

“Tôi sẽ không ở đây đủ lâu để biết hết mọi người đâu. Tôi rõ ràng còn phải bận rộn với Luke, và cố giúp Tara. Và tất nhiên còn phải làm việc nữa.”

“Cô sẽ lái xe đến Austin để lấy đồ hay Dane mang đến cho?”

“Tôi thật ra không có nhiều đồ. Tôi nghĩ Dane có thể cho đồ của tôi vào hộp rồi chuyển bưu điện đến đây. Cỡ lẽ vài tuần nữa anh ấy mới đến thăm chúng tôi được.”

Tôi nghe tiếng Luke dậy ở phòng bên. Tôi bật dậy. “Đến giờ ăn và thay bím,” tôi nói, bước đến cái nôi.

“Sao cô không ở đây với Luke rồi nghỉ ngơi? Tôi sẽ quay lại khách sạn lấy đồ cho cô nhé. Tôi trả phòng luôn đấy nên cô không phải mất tiền một đêm nữa.”

“Nhưng còn xe của tôi...”

“Tôi sẽ mang về đây sau. Giờ thì nghỉ đi đã.”

Nghe thật dễ chịu. Điều cuối cùng tôi muốn là chui vào xe rồi đi với Luke, nhất là với trời nóng như thế này. Tôi mệt, và căn hộ thật mát và yên tĩnh. Tôi ủ rũ nhìn Jack. “Tôi đã nợ anh quá nhiều rồi.”

“Thế thì thêm một nữa cũng chẳng khác biệt gì đâu.” Anh đứng nhìn tôi tháo dây buộc và bế Luke ra khỏi nôi. “Cô có mọi thứ cần thiết rồi chứ?”

“Vâng.”

“Tôi quay lại sao. Cô có số của tôi rồi đấy.”

“Cảm ơn anh. Tôi...” Cảm thấy biết ơn, tôi vội lấy túi bím rồi lôi ra bình sữa. “Tôi không biết vì sao anh lại làm thế. Nhất là sau những rắc rối tôi gây cho anh. Nhưng tôi rất cảm kích.”

Jack dừng ở cửa rồi quay lại nhìn tôi. “Tôi thích cô, Ella. Tôi đánh giá cao chuyện cô làm cho em gái cô. Hầu hết mọi người trong tình huống này sẽ phủi tay thay vì nhận rủi ro. Tôi không phiền khi giúp một người đang cố gắng để làm điều đúng đắn.”

Khi Jack rời đi, tôi chăm sóc Luke và bế bé đi xung quanh căn hộ. chúng tôi bước vào phòng ngủ, có một chiếc giường bằng đồng có những song chắn màu trắng cổ điển, một chiếc bàn mây ở đầu giường, và chiếc bóng kính tròn kiểu Victoria. Tôi đặt Luke xuống giường và ngồi

xuống cạnh bé, cầm điện thoại trong tay.

Tôi bấm số Tara thì nhận được trả lời từ máy tự động, nên nhả lại.

“Chào em... Luke với chị đang rất ổn. 2 dì cháu sẽ ở Houston trong 3 tháng. Chị mới nghĩ đến em. Không biết em thế nào. Tara này...” hòng tôi thít lại vì nỗi thương cảm và lo âu--” Chị hiểu em đang phải trải qua chuyện gì. Thật khó khăn khi phải nói về... ừ, về mẹ và những chuyện đã qua. Chị tự hào vì em. Em đang làm điều đúng đắn. Rồi em sẽ ổn thôi.”

Khi gác máy, tôi thấy hơi nóng dâng lên trong mắt. Nhưng những giọt nước mắt tan đi khi tôi thấy Luke đã quay sang nhìn tôi với ánh nhìn đòi hỏi ngay thơ. Tôi nhích đến gần hơn và vuốt đầu bé, làn tóc đen mượt như lông chim. “Con cũng sẽ ổn thôi,” tôi nói. Và khi chúng tôi đủ ấm, thì chúng tôi thiếp đi với nhau, Luke trôi vào những giấc mơ trong sáng của cậu bé, còn tôi bước vào những giấc mơ hỗn độn của mình.

Tôi ngủ sâu hơn dự định, thức dậy khi trời đã tối. Ngạc nhiên vì không nghe thấy tiếng Luke, tôi quờ tay sang và cảm thấy một cơn sợ hãi khi tay tôi không với được gì ngoài khoảng không.

“Luke!” Tôi nhồm lên, hoảng hốt.

“Đây này...” Jack bước vào phòng bật điện lên. “Không sao đâu Ella.” Giọng anh nhẹ nhàng dỗ dành. “Cu cậu thức trước cô. Tôi bế bé sang phòng khác để cô ngủ thêm một chút. Chúng tôi vừa xem xong một trận bóng.”

“Bé có khóc không?” giọng tôi khản đặc, đưa tay lên xoa mắt.

“Chỉ khi cu cậu thấy đội Astro lại bị đo ván ở hiệp phụ thôi. Nhưng tôi nói là chẳng có gì xấu hổ khi khóc vì Astro cả. Đó là cách thanh niên ở Houston đoàn kết lại đấy.”

Tôi có cười nhưng quá kiệt sức mà cũng chưa tỉnh ngủ hẳn. Và tôi hoảng sợ nhận ra khi Jack bước về phía giường, bản năng thôi thúc tôi vươn ra với anh. Nhưng anh không phải là Dane, như thế là không thích hợp, thật kinh khủng khi nghĩ đến Jack như Dane. Phải mất đến 4 năm vượt qua lòng tin và nhiều cảm xúc để Dane và tôi có được sự thân mật đến thế. Tôi không thể tưởng tượng có thể làm điều đó với người khác.

Trước khi di chuyển được, Jack đã đứng sát giường, nhìn xuống tôi với ánh mắt đen dẹt dằn. Tôi hơi ngửa ra sau, bụng tôi xoắn lại để chịu khi tôi tưởng tượng chỉ trong một phần tư giây là anh đang cúi xuống tôi, và sức nặng của anh cứng rắn và dễ chịu –

“Xe của cô sẽ đỗ trong gara khu vực hộ dân trong vài tiếng tới,” anh thì thầm. “Tôi đã trả cho một bảo vệ ở khách sạn để lái xe đến đây.”

“Cảm ơn anh, tôi...tôi sẽ gửi lại anh...”

“Không cần đâu.”

“Tôi không muốn cứ mang nợ anh nhiều hơn nữa.”

Anh lắc đầu, thích thú. “Có nhiều lúc Ella ạ, cô có thể nghỉ ngơi và để ai đó làm điều tử tế cho mình.”

Tôi nhấp nháy mắt khi nghe thấy tiếng nhạc thánh phòng từ phòng bên. “Anh đang nghe gì đấy?”

“Tôi mua một đĩa DVD cho Luke khi ra ngoài. Nhạc Mozart với mấy con rối.”

Tôi nhe ra cười. “Ở tuổi này thì tôi không nghĩ Luke có thể nhìn thấy xa hơn 25 cm đâu.”

“Hóa ra đó là lý do anh chàng chẳng hứng thú gì. Tôi cứ tưởng cu cậu thích Beethoven hơn.”

Anh chìa tay để giúp tôi ngồi dậy. Tôi lưỡng lự trước khi nắm lấy tay anh. Tôi chắc chắn có thể tự ra khỏi giường. Nhưng có vẻ không được đúng phép lắm nếu lờ đi cử chỉ đó.

Tay tôi vừa vịn trong tay anh, ngón tay dài của anh bao quanh ngón tay tôi, bàn tay tôi khẽ co lại. Tôi buông tay anh ra ngay khi đứng thẳng dậy. Tôi cố nhớ lại xem sự thu hút của tôi với Dane có nhanh và trực tiếp đến thế này không. Không...nó phát triển từ từ, dần dần mới được hé lộ. Tôi đặc biệt không thích những chuyện quá nhanh.

“Túi của cô ở phòng bên,” Jack nói. “Nếu đói thì cô cứ đặt món ở nhà hàng dưới tầng 7. Nếu cần gì khác thì gọi Haven ấy. Tôi ghi số của nó bên cạnh điện thoại rồi. Tôi sẽ gặp cô sau vài ngày – tôi không ở trong thành phố.”

Tôi muốn hỏi anh đi đâu, nhưng chỉ gật đầu. “Đi an toàn nhé.”

Mắt anh ánh lên vẻ hài hước. “Cảm ơn cô.”

Anh rời đi sau khi nói lời chào thân thiện, sự vắng mặt của anh trong vài ngày làm tôi thấy nhẹ nhõm nhưng cũng có chút hụt hẫng kỳ lạ. Tôi bước vào phòng khách và thấy valy của mình, và nhìn thấy hóa đơn khách sạn được nhét trong một bì thư trắng, được để lên trên. Mở ra, tôi thấy số tiền và sợ hãi. Nhưng khi nhìn thấy bảng kê thì tôi nhận ra có điều gì đó thiếu: không có tiền phục vụ bữa ăn.

Chắc anh đã trả rồi, tôi nghĩ. Chúng tôi đã đồng ý là tôi sẽ trả. Sao anh lại thay đổi ý định? Thương hại chăng? Có lẽ anh nghĩ tôi không đủ chi trả cho nó? Hay có lẽ anh chưa hề có ý định để tôi trả bữa ăn đó. Thấy bối rối và hơi bức, tôi đặt hóa đơn khách sạn sang bên và bước đến bế Luke. Tôi xem chương trình rồi với anh chàng và cố không nghĩ đến Jack Travis. Hơn hết, tôi cố không đoán bao giờ thì anh quay lại.

Những ngày tiếp theo, tôi gọi cho tất cả bạn bè để báo cho họ biết. Tôi phải nhắc lại câu chuyện về đứa con của em gái đến cả trăm lần cho đến khi tôi tìm ra được một phiên bản rút gọn. Trong khi hầu hết mọi người ủng hộ tôi thì có vài người như Stacy, không vui vì tôi chọn ở lại Houston. Tôi thấy tội lỗi khi biết Dane được chia sẻ nhiều hơn. Có vẻ như phản ứng của bạn bè chúng tôi phân hóa theo giới tính. Phụ nữ thì nói tất nhiên tôi không có lựa chọn nào ngoài việc chăm sóc Luke, trong khi đàn ông thì lại thấu hiểu quyết định của Dane khi không gánh cái trách nhiệm với một đứa bé không liên quan đến mình.

Kỳ lạ là có nhiều cuộc nói chuyện lại trôi dạt đến chuyện liệu sao tôi không kết hôn với Dane từ trước, như thể chuyện đó làm cho tình thế khác đi vậy.

“Nó khác biệt như thế nào chứ?” Tôi hỏi Louise, huấn luyện viên riêng của tôi, chồng của chị, Ken là trợ lý y tế cho Lake Travis. “Ngay cả Dane có cưới em thì anh ấy cũng không muốn có con mà.”

“Đúng thế, nhưng khi đó anh ấy phải giúp em chăm Luke,” Louise trả lời. “Ý chị là một người chồng không thể đá vợ ra khỏi nhà trong trường hợp ấy, đúng không?”

“Anh ấy có đá em ra đâu,” tôi bào chữa. “Và em không bao giờ có thể ép buộc Dane làm gì đó anh ấy không muốn chỉ bởi vì chúng em là vợ chồng đâu. Anh ấy vẫn có quyền có lựa chọn của riêng mình mà.”

“Thật nực cười,” Louise nói. “Lý do chính để em kết hôn là để tước quyền lựa chọn của người ta. Và như thế họ sẽ hạnh phúc hơn.”

“Thật sao?”

“Chắc chắn.”

“Hôn nhân cũng tước đi quyền lựa chọn của chị sao?”

“Không, nó mang lại cho chị nhiều lựa chọn hơn, thêm cả sự bảo đảm nữa. Đó là lý do phụ nữ muốn kết hôn hơn là đàn ông.”

Tôi thấy khó hiểu với quan điểm về hôn nhân của Louise. Và tôi nhận ra hôn nhân có thể được hạ cấp thành sự sắp xếp đầy hoài nghi nếu tình yêu bị gạt ra ngoài. Như một bức tường được xây với những mảng vữa đổ nát thì nó cuối cùng cũng sẽ sụp.

Tôi do dự gọi cho mẹ để thông báo về Tara và đứa bé, và chuyện tôi đang ở Houston một thời gian để giúp con bé.”

“Sau chừng ấy năm chạy loăng quăng ở Austin,” mẹ tôi nói, “con chẳng có quyền gì mà ca cẩm cả.”

“Con không ca cẩm. Mà con cũng không chạy loăng quăng. Con làm việc, học và--”

“Nó nghiện phải không? Tara thật ngây thơ. Nó bị lôi kéo vào lối sống vương giả của bọn bạn bè giàu có...với khói cocaine bay khắp nơi, con bé có lẽ đã vô tình hít phải, và rồi--”

“Không bao giờ có chuyện nghiện vì hít lại khói thuốc cocaine đâu mẹ.”

“Con bé bị ép buộc,” mẹ tôi nạt lại. “Con không biết là người xinh đẹp thì thế nào đâu Ella. Mọi rắc rối đều có thể xảy ra.”

“Mẹ nói đúng. Con không biết được. Nhưng con khá chắc là Tara không nghiện thuốc.”

“Ờ, em con chỉ muốn thu hút sự chú ý thôi. Con nói cho nó biết là mẹ không trả một xu nào cho 3 tháng điều trị của nó đâu. Mẹ cần điều trị hơn nhiều người khác, nên để mẹ nói cho con biết. Sau tất cả những căng thẳng mà chuyện này gây ra cho mẹ - sao không có ai nghĩ đến chuyện cho mẹ đi nghỉ dưỡng vậy?”

“Không ai mong mẹ trả đâu mẹ.”

“Vậy thì ai?”

“Con chưa biết. Nhưng điều cơ bản cần quan tâm bây giờ là giúp Tara hồi phục. Và chăm sóc Luke. Chúng con đang ở một căn hộ nhỏ ít tiện nghi và khá đẹp.”

“Nó ở đâu thế?”

“À ở một khu trong trung tâm. Chẳng có gì đặc biệt.” Tôi cố nén cười khi nhìn vào những đồ đạc đắt tiền xung quanh, biết rằng nếu mẹ tôi phát hiện ra tôi đang sống ở một 800 đường Main thì mẹ sẽ có mặt chỉ trong nửa giờ. “Nơi này cần sắp xếp lại một chút. Mẹ có muốn giúp con dọn dẹp không? Có khi ngày mai--”

“Mẹ muốn lắm,” mẹ tôi nói ngay, “nhưng không thể. Mẹ bận lắm. Con phải tự làm thôi Ella ạ.”

“Được thôi. Mẹ có muốn con với Luke ghé mẹ lúc nào đó không? Con chắc mẹ muốn có thời gian với gia đình.”

“Có chứ...nhưng bạn trai mẹ lại muốn ghé qua bất chợt. Mẹ không muốn anh ấy thấy đứa bé. Mẹ sẽ gọi con khi nào mẹ rảnh.”

“Tốt, vì con có thể dùng cái ghế ngồi trẻ em--”

Mẹ tôi đã ngắt máy.

Khi gọi Liza và nói tôi đang ở một căn hộ ở một 800 đường Main, chị ngạc nhiên và tò mò kinh khủng. “Làm sao em điều đình được như thế? Em có ngủ với Jack hay kiểu gì như thế không?”

“Tất nhiên là không rồi,” tôi tự ái. “Chị biết em rõ hơn thế mà.”

“À thì chị chỉ nghĩ chuyện này thật lạ, nhà Travis để em ở đó như thế ấy. Nhưng chị nghĩ họ đều có tiền nên có thể có vài nghĩa cử cao đẹp. Với họ thì như thế chỉ như đóng thuế thôi.”

Người giúp đỡ tôi nhiều nhất, không chỉ về khía cạnh tinh thần và còn rất thực tế, là Haven Travis. Cô hướng dẫn tôi toàn bộ quy trình thay thế đồ đạc, cho tôi biết tôi cần đi đến đâu để mua đồ, và thậm chí còn giới thiệu một mẫu ghế em bé mà chị dâu cô thích.

Haven không hề nhận xét cái gì, mà cũng không muốn can dự vào việc của người khác. Cô là một người biết lắng nghe, và rất vui tính. Ở bên cạnh cô tôi thấy rất thoải mái – cũng gần như với Stacy – chuyện đó thật đáng nói. Tôi ngẫm ra rằng với những người không thể giữ liên lạc được với bạn bè, thì cuộc sống đôi khi lại bù đắp bằng cách mang đến một ai đó phù hợp và

đúng thời điểm.

Có hôm chúng tôi ăn trưa và mua sắm đồ cho bé, rồi có những hôm đi dạo cùng nhau vào buổi sáng lúc cái nóng của ban ngày còn chưa dữ dội. Khi cả hai cần trọng chia sẻ từng mẩu cuộc đời của nhau, chúng tôi nhận ra đây là một tình bạn hiếm có khi có thể hiểu mọi vấn đề của nhau ngay lập tức. Dù Haven không nói nhiều về cuộc hôn nhân thất bại của mình, cô ám chỉ một vài dạng lạm dụng. Tôi biết cô phải rất kiên cường thì mới thoát được ra khỏi mối quan hệ đó để làm lại cuộc đời, và tôi biết phải mất một thời gian dài thì mới có thể phục hồi lại được. Và cho dù trước đây cô là ai, thì giờ cô đã thay đổi đáng kể rồi.

Cuộc hôn nhân bạo lực đã tách Haven ra khỏi nhóm bạn cũ, có người quá lo lắng khi phải đối diện với chuyện đó, còn những người khác thì thắc mắc cô đã làm gì để phải chịu như vậy. Và cũng có những người chọn cách không tin tưởng cô, tin rằng một người phụ nữ giàu có không thể bị bạo hành. Như thể tiền có thể chống đỡ được mọi kiểu bạo lực xấu xa vậy.

“Có người nói sau lưng em,” Haven kể, “rằng nếu em bị chồng đánh lên bờ xuống ruộng liên tục thì chắc là bởi vì em muốn thế.”

Cả hai chúng tôi đều im lặng khi xe đẩy lăn bánh trên nền. Dù Houston không phải là một thành phố dành cho người đi bộ nhưng cũng vẫn có vài nơi chúng tôi có thể đi dạo thoải mái, nhất là Rice Village với rất nhiều hàng cây. Chúng tôi đi qua một loạt cửa hàng điện tử, lưu niệm, nhà hàng, câu lạc bộ, hiệu tóc, và cửa hàng bán lẻ đồ của trẻ em. Giá ở đó làm tôi phát điên đầu. Thật không tin nổi là thời trang trẻ con lại ngốn nhiều tiền đến thế.

Câu chuyện Haven kể cứ lớn vồn trong đầu tôi, ước gì có thể nghĩ ra cái gì đó để động viên cô. Nhưng điều an ủi duy nhất tôi có thể làm là trấn an rằng tôi tin cô. “Mọi người muốn né một thực tế là dù không có lý do gì thì cũng vẫn có thể bị tổn thương hoặc bạo hành,” tôi nói. “Cho nên họ thà nghĩ rằng có thể do em đã làm gì đó, để họ có thể tự tin rằng mình an toàn.”

Haven gật. “Nhưng em nghĩ việc bố mẹ đánh đập con cái còn tệ hơn. Vì đứa trẻ sẽ nghĩ rằng nó đáng bị như vậy, và mặc cảm đó sẽ theo bé suốt đời.”

“Đó chính là vấn đề của Tara đấy.”

Cô sắc sảo liếc sang. “Còn chị thì không ah?”

Tôi bối rối nhún vai. “Mất mấy năm để chị vượt qua nó. Chị nghĩ là chị đã gọt bớt nó xuống đến một mức có thể chịu đựng được. Chị gần như không còn căng thẳng như trước kia nữa. Nhưng đối lại... chị gặp khó khăn khi gần bó với người khác. Gần gũi với mọi người thật quá khó với chị.”

“Chị đã gần bó với Luke đấy thôi,” Haven chỉ ra. “Mà mới chỉ có vài ngày thôi đúng không?”

Tôi dẫn đo một chút và đồng ý. “Có lẽ với trẻ con thì khác.”

“Còn Dane thì sao?... Chị ở bên anh ấy lâu rồi còn gì.”

“Đúng là như thế, nhưng gần đây chị nhận thấy... có một mối quan hệ thì cũng tốt thôi, nhưng chẳng đi đến đâu cả. Như một cái xe cứ thế mà chạy trên đường thôi.” Rồi tôi kể cho cô nghe về mối quan hệ mở của tôi, về điều Dane đã nói, rằng nếu anh thử cố kiểm soát tôi thì tôi đã bỏ anh rồi.

“Nếu anh ấy như thế thì chị có bỏ không?” Haven hỏi, mở cửa quán café cho tôi đẩy chiếc xe vào trong. Một hơi lạnh mát rượi như phả vào chúng tôi như đang ban phước lành.

“Chị chịu,” tôi nhăn trán thú nhận. “Có thể anh ấy đúng. Có thể chị không thể chịu được một mối quan hệ nghiêm túc hơn thế. Có lẽ chị dị ứng với sự cam kết.” Tôi dùng xe đẩy bên cạnh một chiếc bàn nhỏ, lật tấm bạt che, liếc vào vào thấy Luke đang sung sướng đá chân chào đón hơi mát ủa vào.

Vẫn đứng, Haven nhìn lên bảng thực đơn viết trên tường. Nụ cười sáng chói của cô giống hệt anh mình. “Em không biết nữa, Ella ạ. Đó có thể là một vấn đề tâm lý nghiêm trọng, hoặc ... có thể chỉ vì chị chưa tìm được đúng người thôi.”

“Chẳng có chàng trai nào là hợp với chị cả.” Cúi xuống đưa bé, tôi thì thầm, “Trừ con, bé sữa ạ.” Tôi tóm cái chân nhỏ xinh và hôn lên. “Chỉ có con thôi, cùng với tình yêu dì dành cho cái chân nhỏ xinh ngọt ngào này.”

Tôi thấy Haven vỗ nhẹ lên lưng tôi khi cô đi vòng quanh bàn. “Chị biết em nghĩ gì không Ella ... ngoài việc em sắp gọi một cốc café xay có kem tươi phủ bạc hà và sô cô la bào. Em thấy là khi thích hợp, chị hoàn toàn có thể kéo cái xe ra khỏi đường bất cứ khi nào chị muốn.”

* * *

Jack có dấu ấn rõ rệt trong nhiều câu chuyện thời thơ ấu của Haven. Là một người anh trai, lúc anh là người hùng lúc lại là tội đồ. Mà hầu hết là tội đồ. Nhưng khi lớn lên, trong một gia đình nhiều biến động phức tạp, giữa họ có một mối liên hệ khăng khít.

Haven kể cha họ luôn dồn sự tập trung cho Gage, dành cho anh những đòi hỏi khắt khe nhất, ca ngợi nhiều nhất và tham vọng lớn lao nhất. Người con duy nhất mà Churchill Travis có với người vợ đầu tiên đã vô cùng nỗ lực để làm hài lòng cha, trở thành người con hoàn hảo. Gage nghiêm túc, cầu tiến, cực kỳ có trách nhiệm, là học sinh nổi trội trong trường trung học cũng khi tốt nghiệp Đại học Kinh doanh Harvard sau này. Nhưng Gage gần như không khắc nghiệt như cha họ. Anh nhân hậu, thấu hiểu sự thiệt thòi của người khác, điều mà Churchill Travis khó có thể có.

Cuộc hôn nhân sau của Churchill kéo dài cho đến khi người vợ thứ hai, Ava qua đời, họ có 3 người con: Jack, Joe và Haven. Vì Gage đã gánh vác trọng trách lớn nhất về kỳ vọng và nghĩa vụ của gia đình, Jack có cơ hội để chơi bời, trải nghiệm, tự do kết bạn. Anh luôn là người đầu tiên lao vào một vụ ẩu đả, và cũng là người đầu tiên bắt tay làm hòa sau đó. Anh chơi mọi môn thể thao, nịnh nọt giáo viên cho anh điểm cao hơn thực tế, và hẹn hò với những cô nàng xinh nhất trường. Anh là một người bạn trung thành, sòng phẳng và không bao giờ nuốt lời. Không gì làm Jack điên hơn là người ta thỏa thuận với anh rồi lại không giữ lời.

Khi Churchill quyết định đến lúc các con trai bé cần được nhắc nhở rằng lao động là nặng nhọc như thế nào, ông bắt các con trai trồng cỏ dưới cái nắng đổ lửa của miền nam Texas, hoặc dựng hàng rào xung quanh nhà, cho đến khi cơ bắp rắn đành cuộn cuộn và rám nắng đến cả mấy tầng da. Trong 3 anh em, chỉ có Jack thật sự thích thú được lao động ngoài trời. Làm quần quật, nhể nhại mồ hôi, lấm lem đối với anh đều thanh khiết cả. Nhu cầu cơ bản của anh là thử nghiệm bản thân với đất, với thiên nhiên, thể hiện trong cả đời theo đuổi các hoạt động ngoài

trời: săn bắn, câu cá, bất cứ cái gì có thể lôi anh ra khỏi phòng điều hòa xa hoa ở River Oaks.

Haven được miễn những bài học kỹ năng của cha. Thay vào đó, cô nhận sự giáo dục của mẹ để trở thành một quý cô. Bản chất Haven rất nghịch ngợm, luôn bám theo 3 ông anh của mình. Vì khoảng cách tuổi tác giữa Gage và Haven khá lớn nên vô hình chung anh đóng vai trò như một người cha, luôn bên vực cô khi thấy cần thiết.

Nhưng Jack thì choảnh chọe với Haven suốt, như khi cô tự tiện bước vào phòng anh, hay nghịch đoàn tàu mà không xin phép. Jack cũng trả đũa, vẽ lên người cô như người da đỏ, và khi cô đi mách thì cha họ sẽ dùng thắt lưng đánh anh cho đến khi Haven phải khóc toáng lên. Được tôi luyện trong môi trường đầy nam tính của vùng Texas, Jack kiên cường không nhỏ một giọt nước mắt nào. Sau đó, Churchill phải nói với Ava, vợ ông rằng Jack là cậu bé ngang bướng nhất trên đời. “Quá giống anh luôn,” cha họ nói, cáu tiết vì không thể uốn nắn một Jack nổi loạn như đã làm được với Gage.

Haven kể cô đã rất đau khổ khi Gage, người hùng của cô, phải đi học. Nhưng trái ngược với mọi lo sợ của cô, Jack không lợi dụng sự vắng mặt của anh trai để bắt nạt cô. Khi cô về nhà, khóc lóc vì bị một thằng nhóc ở trường trêu chọc, Jack đã lắng nghe toàn bộ câu chuyện, rồi phi xe đạp đến trường để giải quyết rắc rối. Kẻ bắt nạt không bao giờ còn làm phiền Haven nữa. Và tất nhiên, không bao giờ đến gần cô nữa.

Họ mất liên lạc một thời gian sau khi Haven kết hôn với người đàn ông không được cha họ chấp nhận. “Em không cho ai biết mình đang phải trải qua chuyện gì,” cô buồn bã nói. “Em cũng khá gan lì. Và em quá sĩ diện để cho mọi người thấy sai lầm của mình. Rồi sau đó chồng em nghiền nát lòng tự tôn của em, cho đến khi em quá sợ hãi và bẽ bàng để nhờ vả ai. Nhưng cuối cùng thì em cũng thoát ra, Jack cho em một công việc để giúp em tự đứng dậy trên đôi chân mình. Hai anh em trở thành bạn của nhau ... thân thiết theo một cách khác trước kia.”

Tôi thấy tò mò vì chi tiết “cuối cùng em cũng thoát ra”, biết rằng có chuyện gì đó nghiêm trọng đã xảy ra. Nhưng nói về chuyện đó thì lại cần có thời điểm riêng.

“Em nghĩ gì về đời sống tình cảm của anh ta?” Tôi không nén nổi. “Anh ta sẽ ổn định chứ?”

“Chắc chắn rồi. Jack thích phụ nữ - ý em là *thực sự* thích họ, không phải kiểu ghét phụ nữ chỉ-dạng-chân-trên-giường. Nhưng anh ấy sẽ không gần bó với ai cho đến khi tìm được người anh ấy tin tưởng.”

“Vì người phụ nữ đã cưới bạn thân của anh ta ah?”

Haven mở to mắt liếc tôi. “Anh ấy kể cho chị nghe ah?”

Tôi gật.

“Jack gần như không bao giờ nhắc đến chị ta. Đó là một cú đánh mạnh với anh ấy. Khi người nhà Travis yêu ai đó thì sẽ rất sâu đậm. Thật sự rất mãnh liệt. Không phải ai cũng có thể sẵn sàng cho một mối quan hệ như thế.”

“Chắc chắn chị thì không,” tôi ỉu xiu cười, nhưng trong thâm tâm có gì đó trong tôi thầm phản bác lại. Jack Travis mãnh liệt trong bất cứ chuyện gì không phải điều tôi cần quan tâm.

“Em nghĩ anh ấy rất cô đơn,” Haven nói.

“Nhưng anh ta quá bận rộn.”

“Em nghĩ những người bận rộn nhất mới là người cô đơn nhất.”

Tôi đổi đề tài ngay khi có thể. Nói về Jack làm tôi cảm thấy bồn chồn và cáu kỉnh vô cớ, cái cảm giác thường thấy khi tôi muốn cái gì đó dù biết nó không tốt cho mình.

Tôi nói chuyện qua điện thoại với Dane mỗi tối, kể tất tần tật câu chuyện liên quan đến Luke. Dù Dane không muốn có dính líu gì đến một đứa trẻ, chắc chắn anh cũng không ngại nghe về Luke và những trải nghiệm khi chăm sóc bé.

“Anh có nghĩ là sẽ có lúc anh muốn có con không?” Tôi hỏi Dane, nằm nghỉ trên sofa, để Luke nằm úp lên ngực.

“Anh không thể dứt khoát nói không. Có thể anh sẽ muốn có con vào lúc nào đó trong đời ... nhưng khó tưởng tượng lắm. Những gì có thể có được từ việc có con, thì anh đã có được khi làm việc bảo vệ môi trường và tham gia vào các nhóm tình nguyện rồi.”

“Đúng thế, nhưng nếu anh nuôi dạy con trở thành người quan tâm đến những điều đó như anh thì sao? Đó cũng là một cách để làm cho thế giới tốt đẹp hơn mà.”

“Thôi đi mà Ella. Em biết đó sẽ không phải là điều sẽ xảy ra đâu. Đứa con nào của anh cũng có thể trở thành một kẻ vận động hành lang cho Đảng Cộng hòa hoặc Giám đốc một công ty hóa chất. Đời luôn luôn siết chặt những dự định tốt đẹp nhất của người ta mà.”

Tôi khúc khích, hình dung một đứa bé – con của Dane – mặc bộ vest trẻ con, tay cầm máy tính. “Có lẽ anh đúng.”

“Em có định có con không?”

“Ôi trời, không,” tôi lập tức trả lời. “Em đang cố cầm cự cho đến khi có thể trả Luke về cho Tara. Em thêm một giấc ngủ đêm đến chết đi được. Hay một bữa ăn nguyên vẹn không bị quấy rầy. Và bây giờ, em chỉ muốn được ra ngoài mà không cần mấy thứ đồ linh kính này. Thật điên cuồng. Nào thì xe đẩy, tã bỉm, giấy ướt, khăn sữa, bình sữa... Em còn quên hẳn cảm giác chỉ cần nhặt chìa khóa rồi đi ra khỏi cửa là thế nào rồi. Rồi cả những cuộc hẹn khám nhi mà em phải lên lịch – đánh giá tăng trưởng, sàng lọc rồi đủ thứ - nên thật tốt là em không ngủ, vì em cần thêm thời gian để làm việc.”

“Có lẽ điều tốt nhất là em đã biết có con thì ra sao rồi, nên không cần phải tò mò nữa.”

“Em thấy nó như bánh nướng đại hoàng¹³ ấy,” tôi nói. “Có thể thích, cũng có thể ghét. Nhưng không thể ép mình nếm một miếng nếu không bị ép buộc.”

“Anh ghét bánh nướng đại hoàng,” Dane nói.

Vào cuối tuần đầu tiên tôi ở đại lộ một 800, tôi vẫn còn phải xoay sở để vừa mang vác các thể loại túi vừa đẩy xe đẩy qua cửa ra vào. Tối thứ 6, đường tắc đến mức thay vì lái xe đi đâu đó, tôi quyết định đi bộ 400m đến cửa hàng tiện dụng, rồi quay lại. Sau một lúc đi bộ dưới trời nóng, cả tôi và Luke ướt sũng mồ hôi. Quai túi đồ bằng nhựa trơn tuột trong lòng bàn tay ẩm ướt của tôi, túi bỉm thì cứ lúc lắc trên vai tôi chực rơi khi tôi cố đẩy xe vào sảnh. Còn đứa bé thì cáu kỉnh la hét.

“Con biết không Luke,” tôi hỗn hển, “đời sẽ dễ dàng hơn rất nhiều cho tất cả chúng ta khi con biết đi. Không, vì chúa... đừng bắt đầu khóc, dì không thể bế con bây giờ được. Trời ạ. Luke, xin con đẩy, sh..sh...” Người sùng mồ hôi, vừa chửi thề, tôi vừa đẩy xe đẩy qua bàn lễ tân.

“Cô có cần giúp gì không cô Varner?” Nhân viên lễ tân hỏi tôi, định đứng dậy.

“Không, không cần đâu. Tôi làm được rồi. Chúng tôi ổn.” Tôi chuệch choạng đi qua cánh cửa kính và lao vào thang máy ngay khi nó mở ra.

Có hai người bước ra, một cô gái tóc đỏ lộng lẫy trong chiếc đầm trắng bó sát và đôi sandal quần màu vàng, đi cùng... Jack Travis trong bộ vest đen, cổ áo trắng mở ở dưới cổ, và đôi giày lười đen. Chỉ liếc qua anh đã biết rắc rối của tôi. Ngay lập tức, anh vói lấy mấy túi đồ và dùng chân để giữ cửa thang máy. Đôi mắt nâu sẫm lấp lánh. “Chào Ella.”

Hơi thở tôi như nghẹn lại trong họng. Tôi thấy mình đang mỉm cười ngớ ngẩn với anh. “Chào Jack.”

“Đi lên à? Trông cô như không còn tay nào nữa ấy.”

“Không, tôi ổn. Cảm ơn anh.” Tôi đẩy xe vào thang máy.

“Chúng tôi sẽ giúp cô lên phòng.”

“Không cần đâu, tôi có thể tự--”

“Chỉ mất một phút thôi,” anh nói. “Em không phiền đâu phải không Sonya?”

“Tất nhiên là không rồi.” Cô gái có vẻ thân thiện và dễ thương, nở nụ cười tươi rói với tôi khi bước vào thang máy. Tôi không thể chê gu của Jack. Sonya hấp dẫn, nổi bật với làn da hoàn hảo, mái tóc đỏ óng mượt, và dáng người duyên dáng. Khi cô cúi xuống thì thầm với đứa bé cáu kỉnh, sự kết hợp của đường nét phong phú và khuôn mặt xinh xắn là đủ để làm Luke nín khóc. “Ôi, cậu bé dễ thương quá,” cô reo lên. “Thằng nhóc cáu vì bị ở ngoài trời nóng đây mà.”

“Nhìn mái tóc sẫm màu kìa ... chắc là giống bố rồi.”

“Tôi nghĩ thế,” tôi trả lời.

“Cô thế nào?” Jack hỏi. “Ổn định rồi chứ?”

“Không thể tốt hơn. Em gái anh thật tuyệt – tôi không biết làm thế nào nếu không có cô ấy.”

“Nó nói 2 người khá hợp nhau.”

Khi Sonya lắng nghe chúng tôi nói chuyện, cô liếc nhanh sang tôi như muốn đánh giá mức độ thân thiết của tôi với Jack. Tôi biết rõ khoảnh khắc cô ta quyết định tôi không có sức cạnh tranh nào. Với khuôn mặt mộc, mái tóc kiểu đầu Bob đơn giản, thân hình lọt thỏm trong chiếc áo phong quá khổ, toàn bộ con người tôi gào thét lên ám chỉ tình trạng “mới sinh con.”

Thang máy dừng ở tầng thứ 6, Jack giữ thang máy khi tôi đẩy xe ra. “Tôi lấy túi luôn,” tôi nói và vói tay. “Cảm ơn vì đã giúp.”

“Để tôi đưa cô đến cửa”, Jack cương quyết, giữ lại mấy cái túi.

“Cô mới chuyển đến đây à?” Sonya hỏi khi chúng tôi đi ra hành lang.

“Vâng, mới được một tuần.”

“Cô thật may mắn được sống ở đây,” cô nói. “Chồng cô làm gì?”

“Thực ra tôi chưa kết hôn.”

“Ồ.” Cô ta cau mày.

“Bạn trai tôi ở Austin,” tôi tình nguyện nói thêm. “Tôi chỉ chuyển đến đây ở khoảng 3 tháng thôi.”

Sonya nhúu mày sâu hơn. “Ồ, *tuyệt*”

Khi đến cửa phòng, tôi bấm mã và quẹt thẻ để mở cửa. Tôi xoay đẩy xe vào trong rồi bế Luke lên trong khi Jack giữ cửa. “Cảm ơn anh,” tôi nói, nhìn Jack đặt lô túi lên bàn trà.

Sonya nhìn quanh phòng ngưỡng mộ. “Trang trí đẹp quá.”

“Tôi không làm gì đâu,” tôi nói. “Nhưng tôi và Luke đang góp phần đấy.” Tôi ử rử cười, chỉ về cái hộp to cùng với mấy hàng thanh gỗ và kim loại nằm la liệt trên sàn ở góc phòng.

“Cô đang lắp cái gì thế?” Jack hỏi.

“Cái cũi với một cái bàn đánh kèm. Tôi mua nó ở Rice Village vào hôm đi chơi với Haven. Không may là họ sẽ tính thêm cả trăm đô nếu lắp sẵn, nên tôi nói tôi sẽ tự lắp. Mấy người chuyển hàng mang hộp đến và có hướng dẫn qua, rồi đến giờ tôi vẫn đang kì cạch lắp. Tôi tưởng có cuốn sổ hướng dẫn thì sẽ dễ dàng hơn. Đến giờ tôi tìm thấy hướng dẫn tiếng Nhật, tiếng Pháp, và tiếng Đức, nhưng chẳng thấy tiếng Anh đâu cả. Giờ tôi ước gì cứ để họ lắp rồi trả thêm tiền còn hơn.” Nhận ra mình đang huyền thuyên, tôi mỉm cười nhún vai. “Nhưng tôi thích thử thách mà.”

“Đi thôi Jack.” Sonya giục.

“Được rồi.” Nhưng anh không di chuyển, chỉ nhìn từ tôi với Luke sang đồng thanh chắn trên sàn nhà. Khoảnh khắc im lặng chờ đợi làm tim tôi nảy lên thành thịch. Ánh mắt anh nhìn tôi, rồi khẽ gật đầu như một lời hứa hẹn: *Để sau nhé*.

Tôi không muốn như thế. “Hai người đi đi,” tôi vui vẻ nói. “Chúc vui vẻ nhé.”

Sonya mỉm cười. “Chào nhé.” Khoác tay Jack, cô ta kéo anh ra khỏi phòng.

3 tiếng sau Luke nằm trong chiếc nôi rung, còn tôi ngồi trên sàn, xung quanh là linh kiện lắp cũi. Tôi đã ăn tối xong, chỉ có mì trộn với sốt cà chua, thịt bò xay, và lá húng tươi. Khi phần còn lại nguội, tôi sẽ cấp đông theo từng bữa.

Thấy chán với Mozart và thú ngón tay, tôi lắp iPod vào loa. Không gian tràn ngập giọng hát khàn, gợi cảm của Etta James. “Điều hay ho ở nhạc Blue,” tôi nói với Luke, dừng lại để hớp một ngụm rượu, “là nó chỉ hát về cảm xúc, tình yêu, ham muốn mà không cần kiểm chế. Không ai có đủ can đảm để sống như thế. Có lẽ trừ mấy ông nhạc sỹ.”

Tôi nghe thấy tiếng gõ cửa. “Có thể là ai đây nhỉ? Con có mời ai đến mà không báo trước cho dì không đấy?” Tay vẫn cầm ly rượu, tôi đứng dậy, đi chân trần đến lối vào của căn hộ. Tôi đang mặc bộ áo ngủ màu hồng, đã bỏ kính áp tròng ra và đeo kính gọng. Nhón chân, tôi nhìn qua mắt thần. Hơi thở tôi loạn nhịp khi nhìn thấy đường nét quen thuộc từ đầu của một người.

“Tôi không mặc chần chu để tiếp khách bây giờ,” tôi nói qua cửa.

“Cứ mở cửa đi.”

Tôi tháo chốt rồi mở cửa, nhìn thấy Jack Travis, mặc quần jeans và áo phông trắng, cầm một hộp da đã sờn vì sử dụng nhiều. Anh chậm rãi nhìn tôi. “Đã lắp xong cái cũi chưa?”

“Tôi vẫn đang cố.” Tôi cố lờ đi tiếng đập nặng nề trong tim. “Sonya đâu rồi?”

“Tôi mới đưa cô ấy về nhà sau khi ăn tối.”

“Đã xong rồi à? Sao anh không chơi lâu hơn?”

Anh khẽ nhún vai, nhìn tôi chằm chằm. “Tôi vào được không?”

Tôi muốn nói không. Tôi cảm thấy có điều gì đó giữa hai chúng tôi, điều gì đó cần thương lượng, dàn xếp...nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó. Tôi không thể nghĩ ra có gì để ngăn anh. Tôi lưỡng lự bước lùi lại. “Trong túi có gì thế?”

“Ồn ghê.” Jack đi vào trong, đóng cửa lại. Anh di chuyển có vẻ thận trọng như khi đánh liều bước vào một môi trường mới có vẻ như tàng ẩn nhiều nguy hiểm. “Chào Luke,” anh thì thầm, cúi xuống đứa bé. Anh nhẹ nhàng đu đưa cái nôi, làm cho Luke ậm ự phẫn khích đá loạn xạ. Vẫn chăm chú chơi với bé, Jack nói, “Cô nghe nhạc Etta James.”

Tôi cố làm ra vẻ chột quót. “Trong những lúc cần lắp ráp thứ gì đó, tôi luôn nghe nhạc Blue. John Lee Hooker, Bonnie Raitt...”

“Và cả ban Deep Ellum sao? Nhạc Blue miền Texas ... Blind Lemon Jefferson, Leadbelly, T-Bone Walker?”

Tôi không kịp đáp lại vì tâm trí đang bị neo giữ bởi cái cách áo phông của anh bo sát đôi vai và chiếc lưng rộng, khỏe khoắn. “Tôi có nghe T-Bone Walker, còn những ca sỹ kia thì chưa.”

Jack nhìn lên. “Cô nghe ‘See that my graves is kept clean’ chưa?” “Tôi tưởng đó là một bản của Bob Dylan chứ.”

“Không, đó là bản phối lại thôi. Bản gốc là của Blind Lemon. Tôi sẽ sao một đĩa CD cho cô – không dễ tìm được đĩa của anh ta đâu.”

“Tôi chưa từng nghĩ một anh chàng ở khu River Oaks lại biết nhiều về nhạc Blue đến thế.”

“Ella, em yêu ... Nhạc Blue chỉ hát về nỗi buồn của một người đàn ông tử tế. Đầy ra ở River Oaks ấy.”

Tôi thích giọng của anh biết bao, thật diên rồ. Giọng nam trung của anh ngân rung như lắng đọng và đi sâu vào những nơi không-thể-chạm-đến. Tôi muốn ngồi ngồi xuống sàn cạnh anh, lướt tay vào những lớp tóc dày của anh, và để ngón tay tôi vòng quanh gáy anh. *Nói với em tất cả đi, tôi gần như thốt lên. Tất cả về nhạc Blue, về khoảng thời gian trái tim anh tan vỡ, về điều làm anh sợ nhất, về những gì anh luôn muốn nhưng chưa thể có.*

“Mùi gì thơm thế,” anh nói.

“Tôi mới làm một ít spaghetti.”

“Còn không?”

“Anh mới đi ăn về mà.”

Anh rầu rĩ. “Đó là một nơi đẹp. Tôi ăn một miếng cá to cỡ quân cờ domino, chắc một thìa cơm Ý. Đang đói nhũn ra đây.”

Tôi cười khi thấy vẻ đáng thương của anh. “Tôi sẽ làm cho anh một đĩa.”

“Trong lúc đó để tôi xử lý cái cũi cho.”

“Cảm ơn anh. Tôi đã xếp các chi tiết theo đúng mô hình, nhưng không có hướng dẫn tiếng Anh thì--”

“Cần gì hướng dẫn.” Jack liếc nhanh vào mô hình, nhấc sang một bên, rồi bắt đầu phân loại các thanh gỗ. “Cái này dễ mà.”

“Dễ ah?” Anh có thấy bao nhiêu loại đinh vít trong cái túi đó không?”

“Mình sẽ tìm ra được thôi.” Anh mở túi ra một cái khoan điện không dây.

Tôi cau mày. “Anh có biết 47% các vụ tai nạn ở tay đều do sử dụng đồ điện ở nhà không?”

Jack thuận thực khoan một mũi vào cái ngoàm. “Nhiều người cũng tự làm đau tay mình khi đóng cửa đẩy thôi. Nhưng thế không có nghĩa là mình không dùng cửa nữa.”

“Nếu Luke khóc vì ồn,” tôi cứng rắn nói, “anh sẽ phải lấy tua vít thường mà dùng đấy.”

Anh nhướn mày. “Dane có dùng đồ điện không thế?”

“Không thường xuyên. Chỉ có một mùa hè khi anh ấy giúp người ta xây nhà ở New Orleans cho Tổ chức Hỗ trợ Gia cư¹⁴ ... đó là lý do anh ấy đi xa đến hơn 500 cây số, và tôi không được gặp anh ấy.”

Môi anh khẽ mỉm cười. “Có vấn đề với khoan điện hả em yêu?”

“Tôi không biết. Tôi không quen, thế thôi. Chúng làm tôi không thoải mái. Tôi không lớn lên với bố hay anh trai để mà biết họ dùng những đồ đấy.”

“Chà, cô bỏ sót một điều quan trọng rồi Ella ạ. Cô không thể tách một anh chàng Texas với đồ điện được. Chúng tôi yêu nó. Những cái khoan to dùng để làm cột điện lưới quốc gia. Chúng tôi cũng thích những bữa sáng ở trạm xe, những đồ vật to, bóng đá tối thứ 2, và thích điều khiến người khác. Chúng tôi không uống bia nhẹ, lái xe thời trang, hoặc thừa nhận biết tên của nhiều hơn 5 hay 6 màu sắc. Và chúng tôi không tẩy lông ngực. Không bao giờ.” Anh nâng mũi khoan lên. “Giờ thì để tôi làm mấy việc của đàn ông trong khi cô vào bếp. Tin tôi đi, thu xếp như thế là ổn nhất đấy.”

“Luke sắp khóc rồi,” tôi u ám nói.

“Không đâu. Cậu chàng sẽ thích.”

Dù tôi hậm hực nhưng Luke chẳng hề khóc một tiếng nào, chăm chú nhìn Jack lắp cái cũi. Tôi hâm nóng đĩa mỳ và sốt, dọn bàn cho Luke trong khu bếp. “Đi nào Luke” tôi nói, bế bé vào bếp. “Chúng ta sẽ mua vui cho Cro-Magnon khi chú ấy ăn tối nhé.”

Jack háo hức xoắn vào đĩa mỳ, kêu lên thích thú và chén liền một mạch một /3 đĩa mỳ trước khi ngẩng lên. “Ngon quá. Cô còn biết nấu gì nữa?”

“Chỉ mấy món cơ bản thôi. Thịt hầm, nui, món hấp. Gà nướng.”

“Cô biết làm bánh mì thịt?”

“Có”

“Cưới tôi đi Ella.”

Tôi nhìn ánh mắt ranh mãnh của anh, dù biết là đùa, tôi vẫn thấy mặt đập nhanh, tay run rẩy. “Chắc chắn rồi,” tôi khẽ nói. “Anh muốn thêm bánh mì không?”

Ăn tối xong, Jack quay lại sàn, tiếp tục lấp cũi với sự thành thạo đầy kinh nghiệm. Anh thật khéo tay, tự tin và biết việc. Phải thừa nhận là tôi thích nhìn anh xắn tay áo lên quá bắp tay, nơi có mảng lông sẫm màu, quỳ gối trước khung gỗ, người anh khỏe khoắn và cực kỳ sung mãn. Tôi ngồi gần đó, một tay cầm ly rượu, một tay đưa đũa vít cho anh. Thi thoảng anh tiến lại gần, tôi cảm nhận được mùi hương gợi cảm pha lẫn mùi mồ hôi và làn da sạch sẽ của anh. Anh lầm bầm chửi thề mấy câu tục tĩu khi bị tuột mấy cái đũa, rồi ngay sau đó lại xin lỗi.

Jack Travis là điều khác lạ đối với tôi, mẫu người đàn ông cổ điển. Chưa có anh bạn nào tôi hẹn hò ở trường lại như thế, chỉ những anh chàng cố tìm ra họ là ai, và họ ở đâu trong thế giới này. Dane và bạn của anh nhạy cảm và luôn có ý thức bảo vệ môi trường, đi xe đạp và có tài khoản Facebook. Tôi không tưởng tượng được Jack Travis lại có mạng xã hội hay lo đi tìm kiếm bản thân, và chắc chắn rằng anh cũng chẳng màng quan tâm đến việc quần áo của anh có được sản xuất một cách bền vững hay không.

“Jack này,” tôi trầm ngâm hỏi, “anh có nghĩ đến phụ nữ một cách bình đẳng không?”

Anh gắn một thanh đỡ vào khung. “Có chứ.”

“Đã bao giờ anh để phụ nữ trả tiền ăn chưa?”

“Chưa.”

“Đó là lý do bữa ăn trong phòng của tôi không có trong hóa đơn khách sạn phải không?”

“Tôi không bao giờ để phụ nữ trả tiền ăn cho tôi. Tôi chỉ nói bữa tối đó là của cô vì biết đó là cách duy nhất cô đồng ý cho tôi ở lại.”

“Nếu anh nghĩ phụ nữ bình đẳng, sao anh không để tôi trả tiền ăn cho anh?”

“Vì tôi là đàn ông.”

“Nếu phải lựa chọn một người đàn ông và một người phụ nữ quản lý một dự án của anh, nhưng anh biết người phụ nữ đó đang trong độ tuổi sinh đẻ, anh có chọn người đàn ông không?”

“Không. Tôi sẽ chọn người giỏi nhất.”

“Nếu họ ngang tài ngang sức trong mọi mặt...?”

“Tôi sẽ không để nguy cơ mang thai làm bất lợi cho cô ấy.” Jack mỉm cười chế nhạo. “Cô muốn tìm kiếm điều gì thế?”

“Tôi đang nghĩ xem nên đặt anh ở đâu trong thang tiến hóa đó mà.”

Anh cắt tua vít vào chỗ. “Tôi tiến xa đến đâu rồi?”

“Tôi vẫn chưa quyết định. Ý kiến của anh về cải cách chính trị là gì?”

“Tôi không phản đối. Nhưng chỉ cần một chút là đủ rồi. Giữ giúp tôi một chút – “Chiếc khoan rung và rít lên khi Jack gắn cái khung lên. Anh ngừng lại, nhìn lên tôi chờ đợi. “Còn gì nữa không?”

“Anh muốn gì ở một người phụ nữ?”

“Một người chung thủy. Biết yêu thương. Muốn được dành thời gian cùng nhau, đặc biệt là ngoài trời. Chắc chắn tôi không phiền nếu cô ấy thích săn bắn.”

“Có chắc anh không thể hạnh phúc hơn với một con chó săn Labrador thôi không?” tôi hỏi.

Dường như Jack không cần thêm thời gian để lắp cái cũi nữa. Tôi giúp anh giữ những mảng lớn với nhau để anh gắn chúng lại, và làm cho chắc chắn hơn. “Tôi nghĩ một chú voi con cũng có thể ngủ trong này mà cũi không bị gãy,” tôi nói.

“Cô muốn để đây hay trong phòng ngủ?” Jack hỏi.

“Phòng ngủ bé quá, tôi muốn để đây hơn. Có lạ không, để cũi ở phòng khách ấy?”

“Chẳng sao. Đây cũng là căn hộ của Luke cơ mà.”

Jack giúp tôi chuyển cái cũi đặt bên cạnh sofa và trải ga lên đệm. Nhẹ nhàng, tôi hạ cậu bé đang lơ mơ vào cũi rồi đắp chăn lên, rồi bật cái nôi treo cũi trên đầu. Mấy con gấu bông và hũ mật ong chậm chậm xoay vòng, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. “Có vẻ thoải mái đấy,” Jack thì thầm.

“Thế à?” Thấy Luke nằm thoải mái, an toàn, trong tôi trào dâng sự cảm kích. Thành phố u ám ở bên ngoài, với xe cộ, người người la hét, uống rượu, nhảy nhót, còn mặt đường thì đang phả lên hơi nóng của cả ngày. Nhưng chúng tôi vẫn được bao bọc ở một nơi mát mẻ, an toàn, như thế mọi thứ nên thế.

Tôi cần pha sữa cho Luke và chuẩn bị cho ban đêm. Đã thành thói quen rồi. Tôi tìm thấy sự an ủi sâu sắc khi được tắm và chuẩn bị ngủ.

“Đã lâu rồi tôi không có thói quen chăm sóc một đứa trẻ,” tôi nói mà không hề biết mình đã nói lên suy nghĩ của mình. Tay tôi nắm lấy thanh chắn cũi. “Kể từ khi tôi còn bé.”

Đáp lại, Jack phủ lên tay tôi, nhấn xuống với hơi ấm. Trước khi tôi ngược lên nhìn, anh đã thả ra rồi quay lại dọn đồ. Anh thành thạo đổ tất cả các đồ thừa của thùng carton, túi nilon vào cái thùng chữ nhật lúc trước đựng cũi. Nhấc cái hộp lên, anh mang ra nó ra cửa. “Tôi sẽ vứt đi cho.”

“Cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười đưa anh ra cửa. “Cảm ơn anh, Jack. Vì mọi thứ. Tôi--”

Rượu vang hắt đã tận diệt đến nguyên tử cuối cùng ý thức của tôi, vì tôi đã bước đến ôm anh như từng ôm Tom hay bạn của Dane. Một cái ôm bạn bè. Nhưng từng tế bào thần kinh trong đầu tôi hét lên *“Thật sai lầm”* ngay khi thân trước của tôi chạm vào anh, bám vào như chiếc lá ướm.

Tay Jack vòng quanh tôi, kéo tôi ập vào bức tường vững chãi, anh thật lớn, thật ấm, cảm giác thoải mái đến đáng sợ làm tôi hoàn toàn bất động. Hơi thở ấm nóng của anh phả lên má làm tim tôi đập điên cuồng, và dần tăng tốc theo từng nhịp. Tôi thốt lên, cổ bứt ra, mặt tôi kề vào vai anh.

“Jack...” tôi gần như không nói nổi. “Tôi không có ý đi quá giới hạn đâu.”

“Tôi biết.” Một bàn tay trượt lên sau đầu tôi, các ngón tay viền quanh những bím tóc. Khẽ kẹp chặt, anh ép tôi ngược lên. “Em không hề có lỗi khi cho tôi tận dụng cơ hội này.”

“Jack, xin đừng--”

“Anh thích nó,” anh thì thầm, chạm vào viền kính của tôi, thận trọng túm lấy gọng kính. “Rất nhiều. Nhưng nó vướng quá.”

“Vướng cái gì cơ?” Tôi khựng lại khi anh kéo kính của tôi ra và đặt xuống.

“Yên nào, Ella.” Rồi anh cúi đầu xuống.

MƯỜI MỘT

Nếu sáng suốt, tôi sẽ không bao giờ cho phép chuyện này. Miệng Jack chậm rãi chà nhẹ lên miệng tôi trước khi khẽ ấn xuống. Tôi nhúc nhích chống cự lại sức nặng kiên định của anh cho đến khi chợt nhận thấy sự liên kết hoàn hảo đang truyền sức nóng khắp người tôi. Chân tôi nhũn ra nhưng chẳng hề gì vì anh đang ôm tôi rất chắc. Một tay anh lướt lên cầm tôi rất nhẹ nhàng.

Mỗi lúc tôi muốn bút ra, anh lại càng ấn mạnh hơn, buộc tôi phải giữ miệng hé ra, rồi chậm chạp nếm hương vị của tôi. Thật khác với những gì tôi từng quen, dường như đây còn là điều gì đó hơn cả nụ hôn. Tôi nhận ra nụ hôn của tôi với Dane như một dấu chấm câu, một câu trích dẫn hay dấu gạch ngang vội vàng ở cuối mỗi cuộc nói chuyện. Còn nụ hôn này, dịu dàng hơn, gấp gáp hơn, không ngừng nghỉ. Những nụ hôn hoang dại đến chuyển choáng, ngắt ngảy dần làm tôi mất thăng bằng. Tay tôi mò mẫm trên vai Jack, ngón tay vòng quanh chiếc gáy rắn chắc của anh.

Anh hít nhanh một hơi thật sâu rồi vươn tay xuống, trượt qua gấu áo vuốt ve hông tôi, siết lên chặt vào anh. Áp lực tròn vện của anh tràn sang tôi phấn khích và tuyệt vời. Anh rắn chắc đến không tin nổi. Ở mọi nơi trên cơ thể. Anh đang kiểm soát, mạnh mẽ hơn ngàn lần, và anh muốn tôi biết điều đó.

Anh hôn tôi đến khi cảm xúc trôi về nơi tôi không thể đến, chỉ mù quáng trượt theo nó. Khi cơn đau tuyệt vọng dội lên từ phần dưới cơ thể, cuối cùng tôi cũng hiểu nếu tôi ngã với người đàn ông này, anh ta sẽ chiếm đoạt tôi hoàn toàn. Mọi phòng thủ tôi dựng lên sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Run rẩy, tôi vùng vẫy đẩy anh ra và bút đầu ra đủ lâu để thốt lên, “Tôi không thể. Không được. Đủ rồi, Jack.”

Anh ngừng lại ngay lập tức, nhưng vẫn ôm tôi, ngực anh nhấp nhô nhanh và mạnh.

Tôi không thể nhìn anh. Giọng tôi khàn đục khi tôi nói, “Chuyện này lẽ ra không nên xảy ra.”

“Tôi đã muốn thế này từ giây đầu tiên nhìn thấy em.” Vòng tay anh siết chặt hơn, rồi anh cúi xuống đến khi miệng anh kề tai tôi. Rồi anh khẽ thì thầm, “Em cũng muốn thế.”

“Không có. Em không có.”

“Em cần chút vui vẻ đấy, Ella.”

Tôi hắt ra tiếng cười ngờ vực. “Tin tôi đi, tôi không cần vui vẻ gì hết, tôi cần--” tôi thốt lên ngưng bặt khi anh ép hông tôi sát hơn vào anh. Cảm nhận anh là một việc vượt quá sức chịu đựng của cảm xúc mù mịt trong tôi. Thật xấu hổ, tôi nhướn lên gặp anh trước khi có thể tự ngăn mình, sức nóng và bản năng áp đảo lý trí của tôi.

Cảm thấy phản xạ đáp lại của tôi, Jack mỉm cười ghé vào đôi má đỏ rực của tôi. “Em có thể chiếm lấy tôi. Tốt cho em đấy.”

“Anh thật quá ngạo mạn đấy ... mà anh cũng không tốt cho tôi đâu, với cái món thịt bò rồi đồ điện, và cả tính trác táng dễ phân tán tập trung nữa... Tôi cá anh cũng là một thành viên cứng của Hội dùng súng trường nữa. Thừa nhận đi.” Dường như tôi không thể ngừng lại. Tôi nói quá nhiều, thở quá nhanh, ngật ngưỡng như một đồ chơi lên dây cót đã bị thương đến gần hỏng động cơ.

Jack rúc vào nơi nhạy cảm phía sau tai tôi. “Chuyện đó thì có sao?”

“Vậy là đúng sao? Quả là thế. Trời đất. Có sao chứ, bởi vì – đừng làm thế nữa. Nó có sao vì tôi muốn lên giường với một người tôn trọng tôi và quan điểm của tôi. Tôi--” Tôi ngưng bặt ứ ớ khi anh khẽ nhấm nhấm da tôi.

“Anh tôn trọng em,” anh thì thầm. “Tôn trọng suy nghĩ của em. Anh tôn trọng như một người ngang hàng với anh. Anh ngưỡng mộ trí tuệ của em, và cả những từ ngữ to tát em thích dùng nữa. Nhưng anh cũng muốn rũ quần áo em ra và yêu em cho đến khi em la hét, khóc lóc và nhìn thấy Chúa trời.” Miệng anh khẽ lướt dọc cổ tôi. Tôi tuyệt vọng giật nảy lên, các cơ siết lại vì khoái cảm, rồi đôi tay anh siết chặt hông tôi, cố định tôi lại. “Anh sẽ cho em hạnh phúc, Ella. Bắt đầu với kiểu sex không gò bó. Kiểu mà sau đó em sẽ không thể nhớ nổi tên mình nữa.”

“Tôi đã ở cùng Dane 4 năm rồi,” tôi cố nói. “Anh ấy hiểu tôi theo cách anh không biết.”

“Anh có thể học.”

Như có gì đó sâu xa trong tôi vỡ vụn, cảm giác yếu đuối tràn ra, cả cơ thể tôi phải gồng lên để chống lại nó. Tôi nhắm mắt lại, kiềm chế lại tiếng rên. “Khi anh đề nghị tôi dùng căn hộ này,” tôi yếu ớt nói, “anh ám chỉ rằng không hề có ý đồ sâu xa nào. Tôi không cảm kích tình thế mà chuyện này đẩy tôi vào đâu, Jack.”

Anh ngẩng lên, môi anh chà qua chóp mũi tôi. “Vậy em thích tư thế nào?”¹⁵

Mắt tôi vụt mở. Bằng cách nào đó tôi vùng ra được. Nửa ngồi, nửa dựa vào tay ghế sofa, tôi chỉ ra cửa bằng một ngón tay run rẩy. “Đi đi, Jack.”

Jack nhìn gợn tình chết đi được, rồi bù và kích động. “Em đang đuổi anh đấy à?”

Tôi không thể tin nổi mình. “Tôi đang đuổi anh đấy.” Tôi lấy cặp kính, lập cập đeo lên.

Miệng anh trĩu xuống rầu rĩ. “Chúng ta còn chuyện để nói mà.”

“Tôi biết. Nhưng nếu để anh tiếp tục ở lại, tôi không nghĩ chúng ta sẽ nói nhiều đâu.”

“Nếu anh hứa không chạm vào em thì sao?”

Khi mắt chúng tôi chạm nhau, tôi cảm thấy cả căn phòng tràn ngập hơi nóng ngọt ngào. “Anh nói dối,” tôi nói.

Jack cau có xoa xoa gáy mình. “Em nói đúng.”

Tôi hất đầu về phía cửa. “Xin anh về đi.”

Anh không nhúc nhích. “Khi nào anh có thể gặp em? Tối mai nhé?”

“Tôi phải làm việc.”

“Tối ngày kia vậy?”

“Tôi không biết. tôi có nhiều việc phải làm lắm.”

“Khốn kiếp, Ella.” Anh bước đến cửa. “Em có thể tránh né nó lúc này, nhưng rồi sau em cũng sẽ phải đối mặt với nó thôi.”

“Tôi rất tự tin vào khả năng trì hoãn của mình đấy,” tôi nói. “Thực tế thậm chí còn trì hoãn được cả sự lẩn tránh nữa cơ.”

Anh liếc tôi hậm hực rồi vác cái thùng rỗng đi.

Tôi chậm chạp dọn dẹp bếp và lau kệ, rồi pha sữa cho Luke. Tôi cứ liếc mãi cái điện thoại – sắp đến giờ nói chuyện với Dane – nhưng nó vẫn im lặng. Tôi có cần phải kể với anh chuyện xảy ra giữa tôi với Jack không?... Một mối quan hệ cởi mở có cho phép giữ bí mật không? Và nếu tôi thú nhận với Dane về cơn say nắng với Jack Travis, thì có khả năng tốt có thể có là gì?

Khi cân nhắc lại tình huống, tôi quyết định rằng điều duy nhất khiến tôi kể cho Dane nghe về nụ hôn là nếu nó dẫn đến điều gì đó. Nếu tôi ngả sang dính líu đến Jack. Nhưng tôi không. Nụ hôn chẳng có ý nghĩa gì hết. Do đó, lựa chọn khôn ngoan nhất – không kể là dễ dàng nhất – là giả vờ coi như nó chưa từng xảy ra.

Và lờ không nói đến chuyện đó cho đến khi mọi thứ trôi vào quên lãng.

Ngày hôm sau tôi gọi cho em gái, tôi nhụt chí nhưng không quá ngạc nhiên khi Tara không nhượng bộ để cho Bác sỹ Jasow nói chuyện với tôi.

“Em biết là chị sẽ không làm gì ngược lại quyền lợi của em mà,” tôi nói. “Chị chỉ muốn giúp em thôi.”

“Em đang tự làm tốt mà. Chị có thể nói chuyện với bác sỹ sau. Có lẽ thế. Nhưng đó không phải là điều em cần bây giờ.” Tara nói với giọng điệu phòng thủ mà tôi đã quá hiểu. Tôi đã cảm nhận, đã sống trong cảm giác đó trong vòng hơn một năm sau khi tôi bắt đầu trị liệu. Một khi bắt đầu nhận ra rằng mình có quyền tự do cá nhân, bạn sẽ nhanh chóng bảo vệ nó. Tất nhiên, Tara không hề chào đón sự can thiệp của tôi. Nhưng mặt khác, tôi cần phải biết chuyện gì đang diễn ra.

“Em có thể kể một chút về việc em đang làm không?”

Tara im lặng một cách không nhiệt tình trước khi trả lời. “Em đang uống thuốc chống trầm cảm.”

“Tốt đấy,” tôi nói. “Còn gì khác nữa em?”

“Không mong gì sẽ hoàn toàn khỏi trong vòng vài tuần, nhưng em nghĩ nó đã bắt đầu có tác

dụng rồi. Em đã nói chuyện với Bác sỹ Jaslow rất nhiều. Chị ấy nói cách chúng ta được nuôi dưỡng chắc chắn không hề bình thường mà cũng không tốt đẹp gì. Và khi bị chính mẹ đẻ nổi điên, phớt lờ, cạnh tranh với mình, mình sẽ phải nhận ra điều gì đã đến với mình khi mình còn nhỏ, và rồi phải cố gắng sửa đổi nó. Hoặc...”

“Hoặc chúng ta phải chấm dứt với việc lặp lại một số thói quen của mẹ,” tôi khẽ nói.

“Đúng thế. Nên bác sỹ Jaslow với em nói chuyện về những chuyện vẫn luôn làm em buồn phiền.”

“Như là...”

“Như là mẹ luôn nói em xinh đẹp còn chị thông minh...điều đó không đúng. Nó làm em tưởng rằng em ngu ngốc và không có cách nào để khôn ngoan hơn được. Rồi em làm cả tỷ thứ đần độn chỉ vì nghĩ thế.”

“Chị biết cung ạ.”

“Có lẽ em không thể trở thành một bác sỹ phẫu thuật não, nhưng vẫn thông minh hơn mẹ nghĩ.” “Mẹ không hiểu ai trong hai đứa mình hết đâu Tara.”

“Em muốn nói chuyện với mẹ, cố để mẹ hiểu mẹ đã gây ra những gì cho chị em mình. Nhưng bác sỹ Jaslow nói mẹ sẽ không bao giờ hiểu được. Em có thể giải thích đi giải thích lại, thì mẹ cũng sẽ chối hoặc nói mẹ không nhớ.”

“Đồng ý. Tất cả những gì chị và em cần làm là tự giải quyết vấn đề của mình.”

“Em đang làm như thế. Em nhận ra nhiều điều trước giờ em vẫn không biết. Em đang khá lên.”

“Tốt. Vì Luke đang nhớ mẹ rồi.”

Tara trả lời sự háo hức pha lẫn xấu hổ làm tôi chạnh lòng. “Chị nghĩ thế thật à? Em mới có bé một thời gian ngắn thôi, em không biết liệu con có nhớ mình không nữa.”

“Em đã mang thai 9 tháng rồi mà Tara. Thằng bé biết giọng nói của em, nhịp tim của em.”

“Đêm bé có ngủ không chị?”

“Chị ước thế,” tôi rầu rĩ. “Gần như đêm nào cũng thức dậy ba lần là ít. Chị đang dần quen rồi – chị ngủ thính đến độ ngay khi thằng bé cựa cựa là chị đã tỉnh ngay lập tức rồi.”

“Có lẽ thằng bé ở với chị lại tốt hơn. Em chưa bao giờ giỏi tỉnh thức ngay cả.”

Tôi khúc khích. “Thằng bé hét như cái còi ấy. Tin chị đi, thằng bé sẽ làm em bật dậy khỏi giường y như lát bánh mỳ nảy ra từ lò sấy ấy.” Ngưng cười, tôi cẩn trọng hỏi. “Em có nghĩ là Mark muốn gặp bé không?”

Bầu không khí ấm áp ngay lập tức biến mất. Giọng Tara sắc lạnh. “Mark không phải bố đứa bé. Em đã nói với chị rồi, đứa bé không có bố. Luke chỉ là con của mình em thôi.”

“Chị không nghĩ Luke nở ra từ một cái bắp cải đâu Tara. Ý chị là phải *có người nào đó* nữa chứ. Và cho dù đó là ai, anh ta cũng nợ chúng ta, và quan trọng hơn cả, anh ta nợ Luke.”

“Đó là chuyện của em.”

Thật khó để tránh chỉ ra rằng tôi đang phải tự bỏ tiền để chăm sóc Luke, cho nên nó cũng là việc của tôi nữa. “Có rất nhiều chuyện chúng ra vẫn chưa nói rõ để cân nhắc với nhau Tara ạ. Nếu bố của Luke đang giúp đỡ em, nếu anh ta hứa hẹn ... thì những hứa hẹn đó cần phải hợp pháp. Và ngày nào đó Luke sẽ muốn biết--”

“Không phải bây giờ, Ella. Em phải đi đây, em bị muộn lớp thực hành rồi.”

“Nhưng nếu em chỉ cần để chị--”

“Tạm biệt.” Chiếc điện thoại lặng ngắt trong tay tôi.

Vừa cúi kính vừa lo lắng, tôi bước đến chổng hóa đơn và tạp chí trên quầy bar, và thấy mẫu giấy có số điện thoại của Hội Sự thật Vĩnh cửu mà Jack đã đưa cho tôi.

Tôi không biết trách nhiệm của tôi là gì. Rõ ràng là Tara không ở trạng thái có thể đưa ra quyết định về tương lai. Con bé dễ tổn thương, và có thể đang bị Mark Gottler lừa dối rằng hắn sẽ chăm sóc con bé, rằng nhất định sẽ chu cấp mãi mãi cho hai mẹ con. Có lẽ hắn đã bẫy con bé rồi lợi dụng việc sẽ không sợ hậu quả gì con bé không có gia đình để mà bảo vệ. Nhưng con bé có tôi.

MƯỜI HAI

Trong hai ngày sau đó tôi gọi đến Hội Sự thật Vĩnh cửu, xin hẹn gặp Mark Gottler, nhưng chỉ nhận được sự né tránh, im lặng hay bào chữa vụng về.

Tôi đang húc đầu vào tường. Tôi biết tôi không thể tự mình xin hẹn gặp Mark Gottler được. Ông ta là linh hồn của nhà thờ, được che chở xa tầm với của người thường.

Tôi kể cho Dane biết khó khăn của mình, anh nói có thể có mối quan hệ để nhờ vả. Nhà thờ có mạng lưới từ thiện rất rộng, một người bạn cũ của anh từng hợp tác với Hiệp hội Sự Thật Vĩnh cửu trung ương. Không may là những nỗ lực đó cũng không ăn thua, tôi lại bị rơi vào mê cung lần nữa.

“Chị hỏi anh Jack ấy,” Haven gặp tôi hôm thứ 6 sau giờ làm. “Anh ấy giỏi mấy chuyện này lắm. Ai anh ấy cũng quen, mà cũng không ngại nhờ vả đâu. Và nếu *em* không nhằm thì công ty cũng có vài thương vụ với nhà thờ đó.”

Chúng tôi uống một chút trong căn hộ của cô và chồng chưa cưới. Hardv Cates. Haven pha một bình Sangria¹⁶, có rượu Riesling¹⁷ với vài quả đào, cam, xoài, lắc một ít Peach Schnapps¹⁸.

Căn hộ ba phòng ngủ được trang trí bằng những cửa sổ là bức tường kính nhìn ra toàn cảnh Houston. Căn hộ được trang trí với những bảng màu tự nhiên tinh tế, với các đồ đạc cỡ lớn bọc vải dày và da mềm.

Tôi chỉ được thấy căn hộ kiểu này trên TV hay trong phim thôi. Tôi không thích sự thoải mái mình có được khi ở trong những thứ đẹp để thế này. Không phải vì định kiến ngược hay ghen tị, mà vì tôi hiểu rõ sự có mặt tạm thời của mình ở trong thế giới này, và tôi không muốn để bản thân mình quen với nó. Dù tôi chưa từng coi mình là một người tham vọng, tôi cũng nhìn thấy sức cám dỗ của sự sang trọng. Tự cười mình, tôi nghĩ tôi cần Dane biết để điều chỉnh lại các ưu tiên của mình.

Luke nằm sấp trên một tấm chăn trải trên sàn. Tôi nhìn rồi trêu bé khi cậu chàng thoáng ngẩng đầu lên. Cậu bé ngày càng cứng cáp, tập trung nhiều hơn vào những thứ xung quanh. Có vẻ như bé thay đổi mỗi ngày. Tôi biết bé chẳng có gì khác với hàng triệu trẻ con khác, rằng mọi người có thể nói bé cũng bình thường thôi... nhưng với tôi cậu bé thật tuyệt. Tôi muốn dành cho cậu bé nhiều thứ. Tôi muốn Luke có mọi điều thuận lợi trên đời, thế nhưng cậu bé lại đang phải nhận ít hơn cả mức bình thường. Không gia đình, không mái ấm, còn không có cả mẹ.

Vỗ vào bím của cậu nhóc, tôi suy nghĩ về chuyện Haven nhắc đến Jack. “Chị biết anh ấy có thể giúp,” tôi nói. “Nhưng chị tha tìm cách khác còn hơn. Jack đã giúp đủ chuyện cho chị với Luke rồi.”

Haven cầm theo ly rượu ngồi trên sàn cạnh chúng tôi. “Em chắc là anh ấy không phiền đâu. Anh ấy thích chị đấy Ella.”

“Anh ta thích mọi phụ nữ ấy mà.”

Haven cười gượng. “Em không phủ nhận. Nhưng chị khác với mấy con thỏ lả lướt hẹn hò với anh ấy mà em từng gặp.”

Tôi liếc sang cô định mở miệng cãi lại.

“À em biết là chị *không hẹn hò* với anh ấy,” cô nói. “Nhưng rõ ràng là có cảm tình mà. Ít nhất là từ phía anh ấy.”

“Thật sao?” Tôi cố giữ cho giọng và mặt mình tự nhiên. “Chị không thấy thế. Ý chị là. Jack rất tử tế vì giúp chị được ở đây... nhưng anh ấy chắc chắn biết là chị sẽ quay lại với Dane, chị không tự do, và... con thỏ lả lướt¹⁹ là cái gì thế?”

Cô cười. “Trước đây người ta dùng từ đó để chỉ mấy nàng cứ chạy quanh mấy chàng cao bồi để quăng lưới. Giờ nó ám chỉ đến mấy cô đào mỏ ở Texas tìm đại gia.”

“Chị không phải kẻ đào mỏ.”

“Không, chị chỉ tư vấn cho họ trong chuyên mục của chị thôi. Chị nói họ nên tự nuôi sống mình và chỉnh đốn lại các mục tiêu ưu tiên của mình thôi.”

“Ai cũng nên nghe theo lời chị nhỉ,” tôi nói, rồi Haven cười to, nâng cốc lên.

Tôi chạm cốc rồi nhấp một ngụm.

“Cứ uống bao nhiêu chị thích nhé,” Haven nói. “Hardy không đụng đến nó đâu. Anh ấy bảo sẽ chỉ uống rượu hoa quả khi chúng em ở trên một bãi biển nhiệt đới và không có ai quen biết thấy chúng em.”

“Nó có vấn đề gì với đàn ông ở Houston sao?” tôi ngỡ ngàng hỏi.

Haven cười. “Em đâu biết đâu. Em vừa có một cô bạn học đại học từ Massachusetts đến đây thăm, và nó thề là đàn ông ở đây như một phân loài hoàn toàn khác.”

“Cô ấy có thích họ không?”

“Ồ có chứ. Cô ấy chỉ phàn nàn là họ không nói nhiều như cô nàng thích thôi.”

“Rõ ràng cô ấy không khơi đúng chủ đề rồi,” tôi nói, làm Haven khúc khích.

“Đùa chứ em nói thật. Tuần trước em nghe Hardy với Jack kể ra hàng loạt cách để nhóm lửa mà không cần diêm hay bật lửa. Mấy ông tìm ra được bảy cách đấy.”

“Tám chứ,” tiếng nói trầm sâu cất lên từ cửa, tôi quay lại và thấy một người đàn ông bước vào căn hộ. Hardy Cates có cơ bắp và khung xương rắn chắc của một công nhân trong hầm mỏ, cộng thêm sức hấp dẫn giới tính có thừa, và đôi mắt xanh nhất tôi từng thấy. Tóc của anh không đen nhánh như Jack, mà có màu nâu nhạt. Thả cái cặp da xuống, anh bước về phía Haven. “Bọn anh vẫn nhớ,” anh tiếp tục, “rằng em có thể lấy kem đánh răng chà đáy lon Coke, rồi lợi dụng phản xạ ánh nắng để mồi lửa.”

“Vậy là tám,” Haven cười nói, ngược mặt lên khi anh cúi xuống hôn cô. Khi anh ngẩng đầu lên, cô nói, “Hardy, đây là Ella, người đang ở trong căn hộ của em đó.”

Hardy cúi xuống, đưa một tay ra. “Vui được gặp cô, Ella.” Nụ cười của anh mở rộng khi thấy Luke. “Cậu bé được bao lâu rồi?”

“Khoảng 3 tuần tuổi.”

Anh liếc cậu nhóc hài lòng. “Cậu bé đẹp trai đấy.” Tháo cà vạt, Hardy liếc vào bình rượu nhạt màu trên bàn trà. “Hai chị em đang uống gì đấy?”

“Rượu hoa quả.” Haven cười khi thấy vẻ mặt của anh. “Có bia trong tủ đấy anh.”

“Cảm ơn em, nhưng tối nay anh muốn khai vị với cái gì mạnh hơn cơ.”

Haven có vẻ cảnh giác khi chồng chưa cưới đi vào bếp. Dù Hardy có vẻ thoải mái nhưng hẳn Haven khá hiểu tâm tính của anh, vì trăn cô đã nhăn lại. Cô đứng dậy bước tới anh. “Sao thế anh?” cô hỏi khi anh rót Jack Daniel²⁰ ra ly.

Hardy thở dài. “Hôm nay vừa cãi nhau với Roy.” Liếc sang tôi, anh giải thích, “Một cộng sự của tôi.” Anh lại quay sang Haven. “Cậu ta đã nghiên cứu vụn khoan cắt từ một giếng dầu cũ, và cho rằng sẽ tìm được giếng dầu lớn nếu tiếp tục khoan tiếp. Nhưng dấu tay trên mặt khoan - một cách để đánh giá chất lượng dầu - cho thấy dù có tìm thấy giếng dầu, thì cũng không đáng.” “Roy không đồng ý sao?” Haven hỏi.

Hardy lắc. “Cậu ta cố cãi để lấy ngân sách cho nó. Nhưng anh nói là quỹ sẽ vẫn cương như đá cho đến khi--” Dừng lại, anh quăng sang tôi nụ cười hối lỗi. “Xin lỗi nhé Ella. Tôi quen nói kiểu thô như thế từ khi làm việc với anh em ở mỏ.”

“Không sao đâu,” tôi nói.

Haven khẽ vuốt cánh tay anh sau khi anh uống hết lóng rượu chỉ bằng một ngụm. “Roy nên biết rõ hơn khi tranh luận với anh chứ,” cô lầm bầm. “Bản năng tìm dầu của anh đã thành huyền thoại rồi.”

Bỏ cái ly qua một bên, Hardy nhìn cô ủ rũ. “Theo Roy thì cả cái tôi của anh cũng thế.”

“Và Roy hết chịu nổi điều đó rồi.” Cô dựa sát hơn vào anh. “Cần em ôm không?”

Tôi cúi xuống Luke và chơi với bé, cố lờ đi những khoảnh khắc riêng tư đang nhanh chóng hình thành.

Tôi nghe Hardy lầm bầm về hiệu ứng mà anh sẽ có khi anh cần sau đó, rồi tiếp theo đó là sự tĩnh lặng tuyệt đối. Liếc sang, tôi thấy đầu anh đang cúi xuống Haven. Tôi nhanh chóng quay lại với thằng nhóc. Tôi nghĩ họ nên được ở riêng với nhau.

Khi họ bước ra phòng khách, tôi bắt đầu nhặt túi bím lên. “Đến lúc về rồi,” tôi vui vẻ nói. “Haven, món sangria đó là ngon nhất từ trước đến giờ--”

“Chị ở lại ăn tối đi.” cô nói. “Em làm nhiều salad gà lạnh kiểu Địa Trung Hải lắm. Có cả món tapas²¹ với ô liu và phoma Manchego.”

“Cô ấy nấu ngon lắm,” Hardy nói, vòng tay ra quanh eo rồi kéo cô dựa vào mình. “Ở lại đi Ella, nếu không tôi sẽ phải uống hết bình rượu sangria của nợ ấy với cô ấy mất.”

Tôi nhìn họ lưỡng lự. “Hai người chắc không cần ở riêng bên nhau chứ?”

“Kể cả cô có đi thì chúng tôi cũng không được thế đâu,” Hardy nói. “Jack đang đi lên rồi.”

“Vậy sao?” Cả tôi và Haven cùng hỏi cùng lúc. Cảm giác hồi hộp tràn vào tôi.

“Ừ, tôi gặp anh ta ở sảnh nên rủ lên uống bia. Anh ta có vẻ vui vẻ lắm. Mới gặp tay luật sư quy hoạch để xây lại tòa McKinney Streetproperty.”

“Họ có thể lách luật sao?” Haven hỏi.

“Thấy luật sư nói thế.”

“Em đã bảo Jack không phải lo mà. Quy hoạch lại Houston chỉ là thần thoại thôi. Chưa bao giờ có chuyện đó cả.” Haven nhìn tôi khích lệ. “Như thế cực kỳ hợp lý đấy Ella. Chị có thể hỏi Jack về Hội Sự thật Vĩnh Cửu.”

“Em muốn Jack vào nhà thờ sao?” Hardy thẳng thừng hỏi. “Em yêu, anh ta sẽ bị sét đánh ngay khi bước qua cửa nhà thờ đấy.”

Haven nhe ra cười. “So với anh thì Jack chỉ là lễ sinh thôi.” [22](#)

“Vì đó là anh trai em, anh sẽ để em giữ nguyên ảo tưởng đó.” Anh nói vẻ tử tế.

Chuông cửa vang lên, rồi Haven đi ra trả lời. Tôi khó chịu thấy mạch bắt đầu đập thành thịch. Nụ hôn đó chẳng có ý nghĩa gì cả, tôi tự nhủ. Cảm giác cơ thể của anh ấn lên tôi cũng chẳng có nghĩa gì. Mùi vị thân mật ngọt ngào của anh, sức nóng-

“Chào sếp.” Haven nhón chân lên ôm nhanh Jack.

“Cô chỉ gọi anh là sếp khi muốn xin cái gì đó,” Jack nói, đi theo cô vào trong. Anh ngừng lại khi thấy tôi, vẻ mặt không dò đoán được. Hẳn anh đã thay đồ vì giờ anh đang mặc quần jean bạc phếch, chiếc áo phong trắng như sáng bừng lên, tương phản với làn da rám nắng của anh. Tôi bủn rủn trước cái phản ứng của anh sâu vào sự bình tĩnh của mình. Anh là sự kết hợp khó cưỡng của sự sống động, tự tin và nam tính, như một ly cocktail được pha chế hoàn hảo. “Chào Ella,” anh nói khẽ, gật đầu chào tôi.

“Chào anh,” tôi lí nhí đáp.

“Anh với Ella sẽ ở lại ăn tối luôn đấy,” Haven thông báo.

Jack cảnh giác liếc em gái rồi quay sang tôi. “Thật thế à?”

Tôi gật, với lấy ly rượu, cảm giác như nhờ vào phép màu mà tôi không làm đổ nó.

Cúi người xuống sàn cạnh tôi, Jack bế Luke lên áp vào ngực anh. “Chào cậu nhóc.” Luke ngược lên nhìn anh chăm chú trong khi Jack chơi đùa với bàn tay bé xíu của bé. “Cái cũi thế nào?” Jack hỏi tôi, vẫn chú tâm vào Luke.

“Tuyệt lắm. Rất chắc chắn.”

Lúc đó mắt anh gặp mắt tôi. Chúng tôi đang ngồi rất gần. Mắt anh nâu và trong vắt kỳ lạ, như gia vị kỳ lạ hòa tan trong rượu. *Em cần được thử thách*, anh từng nói với tôi, và tôi nhận thấy nó ở ngay đây trong ánh mắt anh, cùng với lời hứa hẹn rằng không chỉ tôi sẽ thua, mà sẽ còn tận hưởng.

“Ella đang có rắc rối mà chúng em hy vọng anh có thể giúp đấy,” Haven nói với ra từ bếp khi đang mở tủ lạnh.

Jack nhìn tôi kiên định, một khóe miệng anh nhếch lên. “Rắc rối gì thế Ella?”

“Anh uống bia không Jack?” Haven lại hỏi.

“Có nhé,” Jack trả lời. “Thêm vài lát chanh nếu em có.”

“Tôi đang cố hẹn gặp Mark Gottler,” tôi nói. “Để nói chuyện về em gái tôi.”

Nét mặt anh dịu đi. “Cô ấy ổn không?”

“Tôi nghĩ thế. Nhưng tôi không nghĩ con bé đang làm bất cứ điều gì để bảo vệ quyền lợi cho mình hay cho Luke. Tôi cần gặp Gottler để làm rõ vài điều. Ông ta không thể cứ trả tiền điều trị cho Tara rồi phủ tay và nghĩ vậy là xong được. Ông ta sẽ phải chịu trách nhiệm về Tara và Luke.”

Đặt Luke nằm xuống đệm, Jack nhặt con thỏ bông nhỏ lên đu đưa trước mặt, làm thẳng bé thích thú đá chân loạn xạ. “Và em muốn tôi đưa em tới đó.” Anh nói.

“Phải. Tôi cần gặp riêng Gottler.”

“Tôi có thể sắp xếp một cuộc hẹn, nhưng cách duy nhất để em đến được đó là phải cài em vào.”

Tôi liếc anh giận dữ, không thể tin nổi anh có thể gạ gẫm tôi trong tầm nghe của em gái mình. “Nếu anh nghĩ tôi sẽ ngủ với anh chỉ để gặp Gottler-”

“Tôi nói *cài vào*²³, Ella. Không phải ‘trên giường’²⁴.”

“Ồ,” tôi xấu hổ. “Ý anh là như virus máy tính ấy à?”

Jack gật đầu mĩa mai. “Tôi sẽ kiểm soát để gặp anh ta rồi đưa em theo cùng. Không cần tình dục. Nhưng nếu như em cảm kích tôi...”

“Tôi không cảm kích đến thế đâu.” Nhưng tôi không thể nín cười, vì tôi chưa từng gặp một người đàn ông nào có thể toát lên vẻ quyến rũ trần trụi như thế khi cầm một chú thỏ nhồi bông.”

Jack nhìn theo con thỏ đồ chơi trong tay anh. “Em mua đồ chơi gì cho cậu nhóc thế? Đây đâu phải đồ chơi cho bé trai.”

“Bé thích mà,” tôi phản đối. “Thỏ bông thì có sao đâu?”

Haven ngồi lên ghế dài cạnh đó, cười ngán ngẩm. “Anh Gage cũng thế đấy,” cô nói. “Rất rạch ròi về chuyện cái gì là phù hợp cho con trai. Dù em không nghĩ anh ấy có vấn đề gì với thỏ bông đâu, Jack.”

“Có nơ bướm ở đuôi nó này,” Jack sẫm soi. Nhưng anh vẫn cầm con thỏ, cho nháy lóc cóc trên ngực Luke rồi chà chà lên mặt cậu bé.

Haven và tôi cười phá lên trước vẻ ngỡ ngàng của Luke. “Đàn ông với phụ nữ có mối liên hệ với trẻ con thật khác nhau,” Haven nói. “Gage chơi rồ với Matthew hơn nhiều, quăng thẳng bé lên, làm nó giật mình, mà thằng bé lại có vẻ rất thích. Em đoán vì thế mà tốt nhất là nên có cả-” Cô ngừng lại và hơi đỏ mặt, muện màng nhận ra rằng Luke không có cha. “Xin lỗi chị Ella.”

“Không sao đâu,” tôi nói ngay. “Rõ ràng là Luke sẽ hơi thiếu vắng ảnh hưởng của một người đàn ông trong một thời gian ngắn. Nhưng chị hy vọng em gái chị có thể gặp được một người đàn ông tốt, và biết đâu ngày nào đó Luke sẽ có cha dượng.”

“Thằng nhóc sẽ ổn thôi,” Jack nói, giữ con thỏ trong khi Luke nắm lấy tay thỏ. “Chúa biết bố mình không mấy khi ở bên cạnh con. Và khi đó thì chúng ta gần như không thể chờ để chuồn đi. Chúng ta lớn lên không có cha, phần lớn thời gian là thế.”

“Rồi nhìn xem anh em mình lớn lên thành ra như thế nào,” Haven nói. Jack và cô nhìn nhau rồi phá lên cười như thể có gì phi lý lắm.

Chúng tôi có bữa ăn giản dị, mọi người chuyền tay nhau bể Luke. Haven liên tục rót sangria, và tôi uống đến khi cảm thấy mình phần chấn hấn lên. Tôi cười nhiều hơn hẳn so với những tuần trước. Có khi cả mấy tháng trước. Tuy nhiên, tôi tự hỏi điều đó có ý nghĩa gì, khi tôi có thể thoải mái với những người quá khác biệt với Dane và bạn bè tôi ở Austin.

Tôi chắc rằng Dane sẽ tìm thấy nhiều điểm để mà phê phán Hardy và Jack, vì cả hai đều quá thuần thực các thương vụ đi đêm hay lách luật. Họ nhiều tuổi hơn những người tôi quen, độc đoán và có khi còn nhẫn tâm khi họ cố đạt được cái họ muốn. Và cũng quyến rũ chết người.

Thật nguy hiểm, tôi nghĩ. Sự nhã nhặn và quyến rũ thường che mờ con người thực sự của họ. Mẫu người đàn ông như thế có thể kiểm soát bạn, quay bạn hết thỏa hiệp này đến thỏa hiệp khác, và khiến bạn nghĩ bạn hạnh phúc khi được làm điều đó. Và chỉ khi bạn đã đặt chân vào bẫy thì bạn mới nhìn ra sai lầm của mình. Và tôi phát giác ra rằng cho dù nhận ra điều đó, thì tôi cũng có thể bị một người đàn ông như Jack Travis hấp dẫn.

Tôi ngồi cạnh anh trên sofa bọc nhung dày, cố nhìn nhận cảm xúc đang lén lút dâng lên trong tôi. Cuối cùng tôi nhận ra đó là sự nhẹ nhõm. Tôi chưa từng là một người bình tâm, mà luôn căng thẳng chờ đợi đối phó với chuyện khẩn cấp. Nhưng tối nay tôi đặc biệt thoải mái. Có lẽ bởi tôi đang trong tình huống không cần phải tự bảo vệ mình hay chứng tỏ điều gì cả. Có lẽ bởi vì đứa bé đang ngủ say ầm ập và yên bình trong tay tôi.

Khi tôi chỉnh lại Luke, tôi thấy mình đang ầm ập rúc vào một bên người Jack, một cánh tay anh duỗi dài trên sofa. Nhắm mắt lại, tôi kê má mình dựa lên vai anh. Chỉ một lúc thôi. Bàn tay anh vươn lên mặt, khẽ vuốt tóc tôi.

“Em cho cái gì vào thứ sangria quý quá ấy thế Haven?” tôi nghe anh khẽ hỏi.

“Có gì đâu,” cô cãi lại. “Hầu hết là rượu vang trắng thôi. Em cũng uống nhiều như chị Ella mà có sao đâu.”

“Chị cũng không sao,” tôi phản đối, cố kéo mắt mở ra. “Chỉ hơi-“ tôi ngừng lại, cố tập trung để tìm đúng từ. Lưỡi tôi như bị dính keo. “Xiêu ngủ.”

“Ella, cưng...” Nghe như có tiếng cười trong giọng Jack, tay anh lướt lên tóc tôi. Ngón tay anh luồn sau qua các sợi tóc lỏng lẻo và xoa xoa da đầu tôi. Tôi lại nhắm mắt ngồi yên, mong anh đừng ngừng lại.

“Mấy giờ rồi,” tôi lẩm bầm và ngáp.

“8 rưỡi rồi.”

Tôi nghe Haven hỏi, “Em pha cà phê nhé?”

“Đừng,” Jack trả lời trước tôi.

“Rượu có thể phang gục người ta như cái đe khi mệt,” Hardy nói giọng cảm thông. “Trên giàn khoan cũng thế. Vài tuần liên tục gác đêm, người ta kiệt sức đến độ chỉ một cốc bia cũng bị đo ván rồi.”

“Tôi vẫn đang làm quen với giờ giấc của Luke,” tôi nói, xoa xoa đôi mắt lơ mờ. “Cậu nhóc không phải là người ngủ sâu. Kể cả so với trẻ sơ sinh.”

“Ella,” Haven nói, khuôn mặt cô cảm thông và lo lắng, “nhà em còn một phòng ngủ nữa đấy.

Sao chị không ở đây tối nay? Em sẽ chăm Luke để chị nghỉ ngơi một chút.”

“Không. Em thật tử tế, thật...nhưng chị ổn thôi. Chị chỉ muốn...” Tôi ngừng lại ngáp, quên bém mình đang nói gì. “Cần tìm cái thang máy,” tôi lú lú.

Haven bước đến cạnh, bế đứa bé ra khỏi tay tôi. “Để em đặt bé vào nôi cho.”

Tôi ước có thể dựa vào Jack thêm 5 phút nữa. Những múi cơ bên dưới lớp áo phông nâng má tôi thật đầm, thật hoàn hảo. “Thêm chút nữa thôi,” tôi lăm bằm, dựa vào sâu hơn. Tôi thở dài và lịm đi, lơ mơ nghe thấy tiếng nói chuyện thì thào xung quanh.

“...vất vả quá, việc chị ấy phải làm,” Haven nói, “đặt cả cuộc sống của mình để lo cho...”

“Thế còn vụ với anh chàng ở Austin thì sao?” Hardy hỏi.

“Hắn còn chưa trưởng thành,” Jack đáp lại bằng cái giọng đầy miệt thị. Và dù tôi muốn nói gì đó để bảo vệ Dane thì cũng quá kiệt sức mà cất lên tiếng được. Có lẽ tôi ngủ gật hoặc mọi người im lặng một lúc lâu, vì trong một lúc tôi chẳng nghe thấy gì.

“Ella”, cuối cùng tôi nghe thấy tiếng gọi, tôi lắc đầu khó chịu. Tôi đang rất dễ chịu, và tôi muốn xua cái tiếng gọi đó đi. “Ella.” Cái gì đó mềm, ấm chải qua má tôi. “Để tôi đưa em về phòng.”

Tôi thấy mất mặt vì ngủ quên trước mặt 3 người khác, và gần như gục trên đùi Jack. “Ồ vâng. Vâng. Tôi xin lỗi.” Tôi cố đứng lên và giữ thăng bằng.

Jack vươn tay giữ lấy tôi. “Nhẹ đô quá.”

Tôi đỏ lựng mặt, lảo đảo, cau có, “Tôi không có mấy khi uống nhiều đâu.”

“Chúng em biết là chị không mà,” Haven dỗ dành tôi, rồi bắn sang anh trai cái nhìn cảnh cáo. “Anh là người cuối cùng có quyền trêu chọc người khác đấy, Quý ông Ngủ gà ngủ gật ạ.”

Jack nhe ra cười nói với tôi, “Tôi thức dậy từ 7 giờ sáng nhưng không hôm nào thật sự tỉnh táo cho đến tận trưa.” Anh choàng tay quanh vai tôi. “Đi nào mắt xanh. Tôi sẽ giúp em tìm thang máy.”

“Cậu nhóc đâu rồi?”

“Em cho bé ăn và thay bỉm rồi,” Haven nói. Hardy nhắc nôi của Luke lên đưa cho Jack cầm bằng cái tay kia.

“Cảm ơn em.” Tôi liếc Haven ử rử khi cô đưa cho tôi túi bỉm. “Chị xin lỗi.”

“Vì cái gì chứ?”

“Vì đã ngủ thiếp đi như thế.”

Haven cười rồi nhào ra ôm tôi. “Không có gì phải xin lỗi hết. Chỉ ngủ gật khi ở bên cạnh bàn bè thì có gì to tát chứ?” Người cô mỏng manh nhưng khỏe mạnh, bàn tay nhỏ vỗ vỗ lưng tôi. Cử chỉ đó làm tôi ngạc nhiên vì nó mang lại cảm giác tự nhiên và dễ chịu. Tôi ngượng ngịu ôm lại cô. Haven nói qua vai tôi, “Em thích chị ấy, Jack ạ.”

Jack không trả lời, chỉ dìu tôi ra sảnh.

Tôi loạng choạng lê đi, gần như không thấy gì, mệt lả đi. Phải cực kỳ tập trung thì tôi mới có

thể bước một chân lên trước chân kia. “Không biết vì sao tối nay tôi mệt đến thế,” tôi nói. “Tôi đoán giờ tất cả mới dần lại để gục được tôi.” Tôi thấy tay Jack hạ xuống giữa lưng để dìu tôi đi tiếp. Tôi quyết định nói để giữ cho mình tỉnh táo. “Anh biết không, hội chúng mất ngủ k.kkk...” “Kinh niên?”

“Phải.” Tôi lắc đầu cho tỉnh lại. “Nó làm cho anh ghi nhớ các rắc rối và làm tăng huyết áp. Và nó gây ra tai nạn nghề nghiệp. Rất may là tôi không thể bị thương trong khi làm việc. Trừ phi tôi ngã xuống rồi đập đầu vào bàn phím. Nếu có bao giờ anh thấy bảng chữ cái hằn trên trán tôi thì anh biết là có chuyện gì xảy ra rồi đấy.”

“Đây rồi,” Jack nói, dẫn tôi vào thang máy. Tôi hoa mắt với dây phím và với lấy một phím. “Không đúng đâu,” anh kiên nhẫn nói, “đó là tầng chín mà Ella. Bấm cái số ngược lại cơ.”

“Số nào cũng đều lộn ngược cả,” tôi nói, nhưng tôi cũng xoay sở để tìm số 6. Thả người dựa vào góc thang máy, tôi vòng tay quanh bụng. “Sao Haven lại nói với anh là ‘Em thích người này’?”

“Sao nó lại không thích cô chứ?”

“Là vì... nếu cô ấy nó thế, có vẻ như là...” – tôi cố gom bộ não mù sương của tôi lại xung quanh ý đó – “... ám chỉ cái gì đó.”

Một tiếng cười lặng lẽ thoát ra từ anh. “Đừng cố nghĩ về chuyện đó bây giờ, Ella. Giữ lại để sau đi.”

Nghe có vẻ là ý kiến hay. “Được thôi.”

Cửa thang máy mở, tôi lao đảo đi ra với Jack theo sau.

Nhờ may mắn hơn là tự chủ, tôi bấm đúng mã số trên bảng số ở cửa phòng. Chúng tôi bước vào phòng. “Phải pha sữa cho bé,” tôi nói và quăng người vào bếp.

“Để đó cho tôi. Đi thay đồ ngủ đi.”

Tôi biết ơn và bước vào phòng ngủ, thay đồ để mặc áo phông và quần vải. Lúc bước vào bếp sau khi đã rửa mặt, đánh răng xong, Jack đã pha xong mấy bình sữa, để sẵn trong tủ lạnh, và đặt Luke vào cũi. Anh mỉm cười khi tôi ngập ngừng bước lại gần. “Trông cô như một cô nhóc ấy,” anh thì thầm, “với gương mặt sạch sẽ sáng bóng như thế kia.” Một tay anh chạm vào mặt tôi, ngón cái của anh xoa xoa một quầng mắt thâm. “Cô bé mệt rồi,” anh thì thầm.

Tôi đỏ mặt, “Tôi không phải trẻ con.”

“Tôi biết.” Anh kéo tôi lại gần, cánh tay anh ôm tôi ấm áp và bảo bọc, đỡ người để tôi có thăng bằng. “Em là một phụ nữ mạnh mẽ, thông minh. Nhưng kể cả phụ nữ mạnh mẽ cũng có lúc cần được giúp đỡ. Em đang làm quá lên đấy Ella. Phải, tôi biết em không thích lời khuyên nào trừ phi em là người đưa ra nó. Nhưng dù sao thì em cũng phải nghe theo một số chứ. Em cần bắt đầu nghĩ đến một kế hoạch dài hơi về những gì em sẽ làm với Luke.”

Tôi ngạc nhiên vì có thể trả lời lại mạch lạc. “Việc này không kéo dài lâu đâu.”

“Em không chắc được. Nhất là giờ mọi chuyện đều phụ thuộc vào Tara.”

“Tôi biết là người ta có thể thay đổi mà.”

“Người ta có thể thay đổi thói quen, có thể. Nhưng bản chất con người thì không đâu.” Jack vuốt ve lưng và vai tôi, nắn bóp những vùng cơ căng cứng ở gáy. Tôi khẽ rên lên dưới sức ép tinh tế của các ngón tay anh. “Tôi hy vọng là Tara sẽ có thể vượt qua rắc rối của mình rồi trở thành mẹ đơn thân, và buông tha cho em. Nhưng tôi sẽ ngạc nhiên đến chết ngất nếu chuyện đó xảy ra. Tôi nghĩ tình huống này còn lâu dài hơn so với mong muốn của em đấy. Em bây giờ mà một bà mẹ có con nhỏ, cho dù em có cơ hội để sẵn sàng với chuyện đó hay không. Em sẽ sớm kiệt quệ nếu em không tự chăm sóc bản thân mình. Em cần ngủ khi cậu nhóc ngủ. Em cần thuê người giúp việc ban ngày, hoặc một vú em, hoặc một người trông trẻ.”

“Tôi không ở đây lâu đến thế đâu. Tara sẽ đến đón con, rồi tôi sẽ quay lại Austin.”

“Quay lại với cái gì? Với cái gã để mặc em khi em cần hẳn à? Dane đang làm việc gì mà còn quan trọng hơn cả giúp đỡ em? Đấu tranh để bảo vệ quyền mấy cây dương xỉ đang bị đe dọa à?”

Tôi cứng người lại và xô anh ra, cơn giận tràn khắp tâm trí mù mịt của tôi. “Anh không có quyền phán xét Dane hay mối quan hệ của tôi với anh ấy.”

Jack phì ra giễu cợt. “Lẽ lẽ bao biện nửa mùa cho một mối quan hệ đã kết thúc vào lúc Dane nói em đừng mang đứa bé về Austin. Em biết lẽ ra anh ta nên nói gì không?... ‘Vì Chúa, được, Ella, anh sẽ bên cạnh em cho dù em làm gì. Chuyện chó chết thật. Nhưng chúng ta sẽ khắc phục. Về nhà rồi lên giường với anh thôi.’”

“Dane không có cách nào vừa giải quyết chuyện này vừa điều hành công ty được, anh không biết được anh ấy có bao nhiêu việc lớn phải làm, bao nhiêu người được anh ấy giúp--”

“Người phụ nữ của anh ta phải là việc lớn số một chứ.”

“Tha cho tôi cái triết lý rơm ấ đi. Và đừng có mà chỉ trích Dane rẻ tiền như thế. Có lúc nào anh từng đặt người phụ nữ của anh lên hàng đầu chưa?”

“Tôi đang định đặt em lên hàng đầu đây, em yêu’.”

Câu trả lời có thể hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau, nhưng ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt anh chắc chắn nói lên ẩn ý bậy bạ của nó. Suy nghĩ của tôi vỡ vụn còn mạch đập điên cuồng. Thật không công bằng khi anh lợi dụng tôi khi tôi kiệt sức. Nhưng rõ ràng là trong danh sách ưu tiên của Jack Travis thì sự công bằng được xếp dưới tình dục nhiều. Và tình dục chính là cái mà chúng tôi quay mòng mòng ngay từ lúc đầu. Không có cách nào để ai trong hai chúng tôi thoát ra được quỹ đạo của nó.

Tôi rúm người lại sau bàn trà như cô trình nữ bị xúc phạm trong mấy phim tình cảm của Victorian. “Jack, không phải lúc này. Tôi thật sự rất mệt và không nghĩ thông suốt được.”

“Vậy mới đúng thời điểm. Nếu em đã được nghỉ ngơi và tỉnh táo thì việc tranh luận với em khó như quỷ vậy.”

“Tôi không làm việc gì vì bốc đồng đâu Jack. Tôi không--” Tôi hít vào và ngưng bật khi anh băng qua khoảng không giữa chúng tôi và tóm lấy khuỷu tay tôi. “Thả tôi ra đi.” Không có chút sức mạnh nào trong giọng nói của tôi.

“Em đã ở cùng bao người đàn ông rồi Ella?” anh hỏi nhẹ nhàng, dắt tôi đi quanh bàn.

“Không thể tin được là người ta có thể nói một con số như thế với người khác. Thực ra tôi đã từng viết một bài--”

“Một, hay hai?” anh ngắt lời, kéo tôi lại gần.

Tôi run rẩy, “Một rưỡi.”

Anh mỉm cười. “Làm thế nào mà em quan hệ với một nửa người đàn ông thế?”

“Tôi hẹn hò với anh ta từ hồi trung học. Chúng tôi đã thử. Tôi đã chuẩn bị mọi thứ để làm việc đó với anh ta, nhưng trước khi chuyện đó xảy ra, một ngày tôi về nhà và thấy anh ta đang trên giường với mẹ tôi.”

Jack phát ra một tiếng đầy cảm thông, rồi ôm tôi lại gần, cái ôm ấp áp và che chở đến mức tôi không thể nào cưỡng lại được nó.

“Giờ tôi quên chuyện đó rồi,” tôi nói.

“Đúng thế.” Anh vẫn ôm tôi.

“Tình dục với Dane luôn luôn tuyệt vời. Tôi chưa từng bao giờ phải đứng núi này trông núi nọ cả.”

“Tốt.”

“Cơ bản là tôi cũng không thực sự chú trọng lắm đến chuyện đó.”

“Chắc rồi.” Đôi tay anh cứ siết chặt đến lúc tôi không còn cách nào khác là phải ngả đầu lên vai anh. Tôi chậm rãi thả lỏng. Căn phòng thật yên lặng, không có tiếng gì ngoài tiếng thở của anh, và của tôi, và tiếng ù ù của gió điều hòa. Lạ Chúa, mùi anh thật tuyệt.

Tôi không muốn làm gì hết. Như thể tôi đang ngồi trên chiếc tàu trượt trên đường sắt uốn lượn ngoằn ngoèo, chờ chiếc tàu xuất phát và biết trước nó sẽ rất khủng khiếp. Những khúc lao dốc đột ngột. Máu đông lại vì trọng lực.”

“Đã bao giờ em nghĩ chuyện đó sẽ như thế nào với người khác chưa?” Jack khẽ hỏi.

“Chưa bao giờ.”

Tôi cảm nhận môi anh chà nhẹ lên tóc tôi. “Chưa bao giờ em có những khoảnh khắc bốc đồng khi em nói, ‘Cái quái gì,’ rồi vờn tới nó sao?”

“Tôi không có lúc nào bốc đồng hết.”

“Vậy thì đây là một trong số đó, Ella.” Môi Jack tìm thấy môi tôi, kiên quyết dính lấy tôi khi tôi cố né tránh. Bàn tay với những ngón tay mạnh mẽ siết quanh gáy tôi. Cú sốc chạy khắp người tôi, làm cho tim tôi đập nhanh điên cuồng. Anh cứ hôn tôi, những nụ hôn dài sở sàng, ấm nóng và trơn mượt như lụa ẩm. Tôi thở hổn hển khi hàm và má anh cọ xát lên tôi và cái lưỡi khám phá không ngừng nghỉ của anh.

Tôi mù mịt túm lấy đôi tay anh, một phía sau gáy, một bên sườn, và tôi vúi chặt, đầu móng tay tôi bấm xuống các múi cơ rắn chắc. Tôi không biết tôi đang cố đẩy tay anh ra hay kéo chúng vào chặt hơn. Anh vẫn hôn tôi, khám phá với sự thô nhám và điêu luyện. Tôi bỏ tay anh ra và thả người uốn theo phần cơ thể đang khuấy động của anh. Tôi chưa từng bị xoáy vào cái vòng tràn đầy cảm xúc nhục dục đến thế, không nghĩ, không ý thức được gì khác. Chỉ có sự đòi

hỏi. Thèm khát.

Anh trượt một tay xuống hông tôi, ép tôi sát vào nơi khuấy động cứng rắn đầy hấp dẫn, và tôi cong người khao khát với nỗ lực tuyệt vọng để giữ anh ở đó. Những nụ hôn của anh dịu dàng, miệng anh nuốt lấy những tiếng kêu trong cổ tôi. Tôi căng ra áp vào anh, cố gom góp từng cảm xúc, cơ bắp tôi thắt chặt lại khi anh tay chạm vào tôi với một nhịp điệu tinh tế. Không gì ngon lành như miệng anh, cơ thể anh, và đôi bàn tay đang ép tôi về phía trước cho đến khi hông của chúng tôi cọ xát nhau trong nhịp điệu lười biếng.

Sự căng thẳng tập trung vào một điểm hứa hẹn sẽ giải thoát ... xiết chặt, mất kiểm soát, những cơn co thắt nóng hầm hập có thể làm tôi chết vì xấu hổ. Tất cả từ một nụ hôn và cái ôm còn nguyên quần áo. *Không thể như thế*, tôi hoảng hốt, bút môi ra khỏi anh.

“Chờ đã,” tôi khó khăn thốt lên, ngón tay tôi vô vọng bám vào áo anh. Cơ thể tôi run lên từng đợt. Miệng tôi sưng vù. “Tôi phải dừng lại.”

Jack nhìn xuống tôi, mí mắt anh nặng nề, đôi má và chóp mũi anh hồng lên. “Chưa đâu,” anh khàn giọng. “Chúng ta mới bắt đầu phần hay nhất thôi.” Trước khi có thể nói gì khác, anh cúi xuống miệng tôi lần nữa. Lần này là với một nhịp điệu mạnh mẽ cố ý và đã tâm trí trên. Anh ép vào tôi, trêu chọc, làm cho cơ thể của tôi nặng nề thêm vì áp lực.

Những mùi vị và chuyển động nóng bỏng đầy nhịp điệu đẩy mọi cảm xúc ngậy ngất đến cùng một hướng. Tôi oằn người vào anh, khẽ rên lên. Cơn cực khoái dồn lên mạnh mẽ đến mức tôi không thể kiểm soát nhịp tim của mình. Tôi run rẩy gập người, tay tôi siết chặt áo anh. Jack kéo dài giây phút khoái lạc ấy, duy trì nhịp điệu trượt lên xuống không hề vội vã, biết chính xác việc mình đang làm. Khi những cơn co thắt cuối cùng của cơ thể tôi trôi đi, hòa tan trong thứ ánh sáng trắng nóng bỏng, tôi rên rỉ gục vào anh. “Ồi không. Ồi Chúa ơi. Anh không nên làm như thế.”

Jack nâng cằm tôi, chạm tay vào đôi má nóng rực của tôi, vào làn da mỏng manh nơi cổ họng tôi. “Không sao đâu,” anh thì thầm, “mọi việc đều rất tuyệt mà Ella.”

Cả hai chúng tôi đều im lặng, chờ cho đến lúc tôi lấy lại được hơi thở. Vẫn áp sát vào nhau nên tôi không thể không chú ý thấy anh vẫn còn cương cứng. Nghi lễ tình dục của việc này là gì nhỉ? Tôi có trách nhiệm đền đáp lại phải không nhỉ? “Tôi đoán,” tôi ấp úng sau một lúc lâu, “tôi nên làm gì đó cho anh.”

Đôi mắt sẫm màu của Jack ánh lên vẻ thích thú. “Không sao đâu. Tặng em.”

“Như thế không công bằng với anh.”

“Nghỉ ngơi đi. Sau này em có thể nói cho tôi biết thực đơn có gì.”

Tôi bối rối nhìn anh, không biết anh mong chờ gì ở tôi. Tôi đã từng có đời sống tình dục lành mạnh bình thường với Dane, nhưng chưa bao giờ lạc chân vào lãnh thổ mà người ta cho là kỳ lạ. “Thực đơn của tôi khá nghèo nàn đấy.”

“Xem mức độ tôi thích món khai vị thế nào thì không có gì phải phàn nàn cả.” Jack thận trọng buông tôi ra, giữ tay trên một vai tôi khi tôi quay đi. “Muốn tôi đưa em về giường không?” Giọng anh trêu chọc và dịu dàng. “Đắp chăn cho em?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy thì đi vào đi,” Jack khẽ nói. Tôi thấy anh khẽ vỗ nhẹ vào hông tôi.

Rồi anh rời đi khi tôi nhìn theo anh, cảm thấy bàng hoàng, phấn khích, và tội lỗi ghê gớm. Tôi phải cẩn môi để không gọi anh lại.

Tôi kiểm tra Luke đang nằm chìm sâu trong giấc ngủ, rồi tôi đi vào phòng và bò vào chăn. Khi tôi nằm trong bóng tối, lương tâm bị đánh bầm dập giờ bò ra khỏi hầm, giờ cò trắng lên vậy.

Tôi nhận ra là Dane và tôi đã không nói chuyện tối hôm qua và cả tối hôm nay. Nhịp sống quen thuộc của tôi đang dần mờ đi như vết xăm bị tẩy.

Em gặp rắc rối rồi Dane ơ. Em nghĩ em sẽ mắc một sai lầm khủng khiếp. Em không thể chặn không cho nó xảy ra được.

Em lạc lối rồi.

Cho em về nhà đi.

Nếu tôi không kiệt sức đến thế thì tôi đã gọi Dane rồi. Nhưng tôi biết tôi sẽ không thể nói thông suốt. Và trong một góc sừng phòng, thâm tím trong trái tim, tôi muốn Dane gọi cho tôi.

Nhưng điện thoại vẫn im lặng. Rồi tôi chìm vào giấc ngủ, và không có phần nào trong những giấc mơ của tôi có Dane.

MƯỜI BA

Gửi Miss Independent,

Tôi mới hẹn hò với một anh chàng không hề có điểm gì chung với mình. Anh ấy thua tôi vài tuổi, và chúng tôi khác biệt nhau trong mọi thứ. Anh ấy thích hoạt động ngoài trời, tôi lại thích trong nhà. Anh ấy thích khoa học giả tưởng còn tôi thích đan móc. Cho dù vậy, tôi vẫn thấy mình chưa từng phát điên vì ai như thế. Nhưng sợ rằng vì quá khác biệt mà tình cảm của chúng tôi chắc chắn sẽ tan vỡ. Tôi có nên kết thúc nó trước khi chúng tôi trở nên gắn bó hơn không?

- Quý cô Lo lắng ở Walla Walla

Quý cô Lo lắng thân mến,

Đôi lúc các mối quan hệ cứ đến vào những lúc chúng ta không hề để ý. Chẳng có nguyên tắc nào nói rằng hai người yêu nhau phải giống nhau. Trong thực tế, có bằng chứng khoa học chỉ rằng xét về di truyền học, những cặp đôi nghịch nhau lại có thể duy trì tốt đẹp và lâu dài hơn. Nhưng thực sự thì, ai có thể giải thích được những bí ẩn của sức hấp dẫn chứ? Chỉ tài thần Cupid thôi. Vì ánh trăng. Vì một nụ cười. Cả hai người đều cứ tiếp tục phát huy sự khác biệt của mình đi, miễn là hai người tôn trọng điều đó. Bạn nói cà chua, anh ấy nói cà chua²⁵. Cứ để nó tự nhiên đi Oúy cô Lo lắng. Thử liệu xem sao. Chúng ta thường biết về bản thân nhiều nhất từ những người khác biệt chúng ta.

- Miss Independent

Tôi nhìn vào màn hình máy tính. “Cứ để nó tự nhiên ư?” tôi lẩm bẩm. Tôi ghét việc bỏ mặc để mọi chuyện xảy ra. Tôi chưa từng đi đến nơi nào lạ mà không Tra Bản đồ trước. Bất cứ khi nào mua đồ, tôi đặt hàng và gửi thẻ bảo hành. Khi Dane và tôi quan hệ, chúng tôi dùng bao cao su, chất diệt tinh trùng, và thuốc tránh thai. Tôi chưa từng ăn thực phẩm có chứa chất nhuộm đỏ. Tôi đeo kính râm với chỉ số SPF 2 chữ số.

Em cần vui vẻ một chút, Jack đã nói với tôi như vậy, và dần chứng minh là anh còn giỏi hơn mức đủ năng lực để tạo ra điều đó. Tôi có cảm giác nếu tôi buông thả với anh, thì sẽ có rất nhiều thú vui dành cho người lớn. Trừ việc cuộc sống không phải là để vui vẻ, mà là làm những việc đúng đắn, và nếu bạn may mắn thì vui vẻ thì thoải mái đi cùng theo đó.

Tôi rúm lại khi nghĩ tới lần gặp sau với Jack, không biết tôi phải nói gì. Nếu tôi có thể tâm sự được với ai đó. Stacy. Nhưng tôi biết cô ấy sẽ nói với Tom, và chắc chắn anh ấy sẽ nói lại với Dane.

Nửa ngày trôi qua cho đến khi chuông điện thoại reo, và thấy số của Jack hiện lên. Tôi cầm điện thoại, rút tay lại, rồi lại thận trọng nhắc điện thoại.

“Alo?”

“Ella, mọi chuyện thế nào?” Giọng Jack nghe thoải mái và chuyên nghiệp. Kiểu công sở.

“Khá tốt,” tôi cảnh giác. “Còn anh?”

“Tốt. Nghe này, sáng nay tôi gọi vài cuộc đến Hiệp hội Sự thật Vĩnh Cửu, nên muốn cập nhật

lại cho em. Sao em không đến nhà hàng gặp rồi ăn trưa với tôi nhỉ?”

“Nhà hàng ở tầng 7 ý à?”

“Đúng rồi, em mang theo Luke cũng được. 20 phút nữa gặp tôi ở đó nhé.”

“Anh không thể nói luôn bây giờ được à?”

“Không, tôi phải tìm người để ăn cùng.”

Nụ cười khê lướt qua môi tôi. “Và tôi phải tin là tôi là lựa chọn duy nhất của anh à?”

“Không phải. Nhưng em là lựa chọn yêu thích nhất của tôi.”

Tôi thấy mừng vì anh không nhìn thấy màu hồng lan dần khắp mặt tôi. “Tôi sẽ tới đó.”

Vì vẫn còn mặc đồ ngủ nên tôi lao về tủ quần áo và túm cái áo khoác vải vạt chéo màu be, áo sơ mi trắng, quần Jeans, đôi sandal gót nhọn. Tôi dành thời gian còn lại để chuẩn bị cho Luke, thay cho cậu nhóc cái áo liền sạch, mặc cho cậu nhóc cái quần trùm được hết chân.

Khi đã chắc là cả hai dì cháu đều đã chửi chu, tôi đặt Luke nằm vào nôi và vác túi bím qua vai. Chúng tôi đi lên nhà hàng, dạng nhà ăn nhỏ hiện đại có bàn kính và ghế da màu đen, cùng với những bức tranh trừu tượng đầy màu sắc trên tường. Hầu hết những thực khách ở đây đều là doanh nhân, phụ nữ mặc váy kín đáo, còn đàn ông mặc vest cổ điển. Jack cũng đã ở đó, đang nói chuyện với chủ nhà hàng. Anh thanh mảnh và đẹp trai trong bộ vest màu xanh hải quân đậm và áo sơ mi xanh dương kiểu Pháp. Tôi thì thầm nhận ra là không giống Austin, người ta phải ăn mặc lịch sự để ăn trưa ở Houston.

Jack thấy tôi và bước đến đỡ lấy nôi của Luke. Anh ấn một cái hôn lên má làm tôi lúng túng.

“Chào anh,” tôi nói, nhấp nháy mắt. Tôi khó chịu thấy mình xấu hổ và ngưng thở, như thể tôi bị bắt gặp đang xem phim người lớn vậy. Jack dường như biết chính xác tôi đang nghĩ gì. Anh chậm rãi mỉm cười.

“Đừng ra vẻ tự mãn như thế chứ,” tôi nói.

“Tôi không tự mãn. Chỉ là cách tôi vẫn cười thôi.”

Bà chủ nhà hàng dẫn chúng tôi đến một bàn trong góc cạnh cửa sổ, Jack đặt nôi của Luke vào cái ghế cạnh tôi. Sau khi đẩy ghế cho tôi ngồi, Jack đưa tôi túi giấy nhỏ màu xanh có các dây cầm.

“Gì thế?” tôi hỏi.

“Cho Luke đấy.”

Tôi thò tay vào túi lôi ra một xe tải đồ chơi nhỏ dành cho trẻ sơ sinh. Nó mềm, dẻo, được may vào với nhau bằng các sợi vải khác nhau. Bánh xe kêu lóc bóc khi bóp vào. Tôi thử lắc lắc thì nghe thấy tiếng kêu lạch xạch phát ra. Mỉm cười, tôi giơ cái xe lên cho Luke xem rồi đặt lên ngực bé. Cậu nhóc ngay lập tức mò mẫm đồ vật mới bằng những ngón tay bé xíu.

“Đây là xe tải,” tôi nói với bé.

“Chiếc xe tải có máy xúc ở phía trên,” Jack thêm vào.

“Cảm ơn anh. Tôi đoán là giờ mình có thể bỏ con thỏ bông đi được rồi.”

Mắt chúng tôi chạm nhau, và tôi thấy mình đang mỉm cười với anh. Tôi vẫn có thể cảm nhận được nơi anh hôn tôi trên má.

“Anh nói chuyện trực tiếp với Mark Gottler rồi à?” tôi hỏi.

Mắt Jack lấp lánh vẻ hài hước. “Chúng ta phải bắt đầu bằng chuyện đó sao?”

“Thế còn có thể bắt đầu bằng cái gì khác nữa chứ?”

“Chẳng lẽ em không thể hỏi tôi câu gì đại loại như, ‘Buổi sáng của anh thế nào?’ hay ‘Anh nghĩ một ngày hoàn hảo là phải thế nào?’”

“Tôi đã biết một ngày hoàn hảo của anh là như thế nào rồi.”

Anh nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên. “Thật sao? Thử xem nào.”

Tôi định nói với anh cái gì đó bốn cọt vui vẻ. Nhưng khi nhìn anh, tôi xem xét câu hỏi đó một cách nghiêm túc. “Hừm. Tôi nghĩ anh sẽ ở trong một ngôi nhà riêng ở bãi biển...”

“Ngày hoàn hảo của tôi luôn có một phụ nữ.” Anh tình nguyện.

“Được thôi. Có một cô bạn gái. Ít đòi hỏi.”

“Tôi chẳng quen người phụ nữ nào ít đòi hỏi cả.”

“Đó là lý do vì sao anh thích cô này. Và ngôi nhà này rất giản dị. Không mạng dây, không mạng wifi, và cả hai người đều tắt điện thoại. Hai người đi dạo buổi sáng dọc bãi biển, có thể đi bơi cùng nhau. Rồi nhặt những hòn đá cuội để bỏ vào lọ. Sau đó, cả hai đạp xe vào thị trấn, đến cửa hiệu bán đồ dã ngoại để mua đồ câu... như là lưỡi--”

“Lưỡi ruồi khô²⁶, không phải lưỡi câu,” Jack nói, không rời mắt khỏi tôi. “Hiệu Lefty’s Deceivers.”²⁷

“Để câu loại cá nào?”

“Cá hồi đỏ.”

“Tuyệt. Rồi anh đi câu--”

“Cả cô ấy nữa à?” anh hỏi.

“Không, cô ấy ở nhà đọc sách.”

“Cô ấy không thích câu cá sao?”

“Không, nhưng cô ấy nghĩ anh đi câu cũng được, và cô ấy nói hai người có sở thích khác nhau cũng có lợi,” tôi dừng lại. “Cô ấy chuẩn bị một cái bánh kẹp rất lớn và bia cho anh.”

“Tôi thích cô này.”

“Anh lên thuyền đi câu và mang về một con cá to, ném nó vào lò nướng. Anh và cô ấy cùng ăn tối. Hai người ngồi bệt duỗi chân và nói chuyện. Đôi khi hai người dừng lại để nghe tiếng sóng vỗ bờ. Sau đó, hai người đi ra bãi biển với một chai rượu, ngồi trên một tấm chăn và ngắm mặt trời lặn.” Tôi dừng lại và nhìn anh chờ đợi. “Thế nào hả?”

Tôi cứ tưởng Jack sẽ thấy thú vị, nhưng anh nhìn tôi đăm đăm với vẻ nghiêm nghị làm tôi lúng túng. “Tuyệt.” Rồi anh im lặng, nhìn tôi như thể đang cố tìm ra mảnh khốe nào đó.

Bồi bàn bước đến chỗ tôi, kể vài món đặc biệt rồi ghi đồ uống, để lại giỏ bánh mì rồi rời đi.

Với lấy ly nước, Jack chà ngón tay lên màn nước lạnh phía bên ngoài cốc. Rồi anh liếc nhìn tôi như thể đón nhận thách thức. “Đến lượt tôi,” anh nói.

Tôi cười, thấy thú vị. “Anh sắp đoán một ngày hoàn hảo của tôi à? Dễ lắm. Chắc chắn là có tai nghe, màn chắn sáng, và một 2 tiếng ngủ liên tục.”

Anh lờ đi. “Đó là một ngày mùa thu đẹp trời--”

“Ở Texas không có mùa thu.” Tôi với lấy một mẫu bánh mì có rắc húng quế.

“Em đi nghỉ. Nơi có mùa thu.”

“Tôi đi một mình hay với Dane?” tôi hỏi, nhúng một góc bánh mì vào đĩa dầu ô liu bé tí.

“Em đi với một người đàn ông. Nhưng không phải Dane.”

“Dane không góp mặt trong ngày hoàn hảo của tôi sao?”

Jack chậm rãi lắc đầu, nhìn tôi. “Người khác.”

Cắn một miếng bánh to ngon tuyệt, tôi quyết định hòa theo anh. “Vậy tôi và Anh Chàng Mới đi nghỉ ở đâu thế?”

“New England. Có thể là New Hampshire.”

Tôi tò mò cân nhắc ý tưởng đó. “Tôi chưa từng đi xa đến thế về phía bắc.”

“Em ở trong một khách sạn cổ, có mái hiên, đèn chùm và những khu vườn.”

“Nghe tuyệt quá.” Tôi thừa nhận.

“Em và anh ta lái xe qua các ngọn núi để ngắm nhìn màu sắc của cây lá, rồi hai người tìm thấy một thị trấn nhỏ có chợ bán đặc sản địa phương. Em dừng lại và mua vài cuốn sách cũ bám đầy bụi, hàng tá đồ trang trí Giáng sinh thủ công, và một chai siro cây thích đích thực. Hai người quay về khách sạn và ngủ với cửa sổ để mở.”

“Anh ấy có thích những giấc ngủ ngắn không?”

“Không thường xuyên. Nhưng vì cô thì anh ta phá lệ.”

“Tôi thích anh ấy. Vậy khi chúng tôi thức dậy thì điều gì xảy ra?”

“Mặc đồ đi uống và ăn tối, rồi đi xuống nhà hàng. Ở bàn bên cạnh, có một cặp vợ chồng già trông như thể đã kết hôn ít nhất 50 năm. Em và anh ta lần lượt đoán bí quyết để có cuộc hôn nhân lâu dài. Anh ấy nói đó là vì có rất nhiều tình dục tuyệt vời. Em nói là vì được ở bên cạnh người có thể làm em cười hàng ngày. Anh ta nói anh ta có thể làm cả hai.”

Tôi không nén nổi nụ cười. “Anh ta tự tin ra phết đấy nhỉ.”

“Ừ, nhưng em thích anh ta như thế. Sau bữa tối, hai người khiêu vũ trên nền nhạc giao hưởng.”

“Anh ấy biết nhảy à?”

Jack gật. “Mẹ anh ta dạy nhảy từ lúc anh ta còn học phổ thông.”

Tôi ép mình cắn một miếng bánh nữa và nhai bình thường. Nhưng tôi cảm thấy đau khổ

trong lòng, đẩy lên miền ao ước không mong đợi. Rồi tôi nhận ra vấn đề: không ai tôi biết có thể cùng tôi trải qua một ngày như thế.

Đây chính là người, tôi nghĩ, có thể làm tan vỡ trái tim mình.

“Nghe vui đấy,” tôi khẽ nói, bận rộn với Luke, chỉnh lại cái xe tải. “Rồi, Gottler nói gì? Hay anh nói chuyện với thư ký của anh ta? Chúng ta sẽ gặp anh ta chứ?”

Jack cười khi tôi đột ngột đổi chủ đề. “Sáng thứ Sáu. Tôi nói chuyện với thư ký của anh ta. Khi tôi nhắc đến chuyện duy trì hợp đồng, cô ta cố chuyển hướng sang bộ phận khác, nên tôi ám chỉ rằng đây là chuyện riêng tư, rằng tôi có thể mong muốn gia nhập giáo hội.”

Tôi nhìn anh ngờ vực. “Mark Gottler sẽ đồng ý gặp riêng anh với hy vọng thuyết phục anh tham gia giáo hội sao?”

“Tất nhiên rồi. Tôi là một kẻ làm lỗi nổi tiếng và có rất nhiều tiền. Bất kỳ giáo hội nào cũng muốn có được tôi.”

Tôi cười. “Vậy anh đã sẵn sàng để gia nhập vào một nơi nào chưa?”

Jack lắc. “Cha mẹ tôi có hai tôn giáo khác nhau, nên tôi theo cả đạo Báp-tít²⁸ và đạo Giám Lý²⁹. Hậu quả là tôi không bao giờ biết chắc là có được phép nhảy nơi công cộng không. Và có lúc tôi còn tưởng Lent³⁰ là cái gì đó mà mình phải ra từ áo khoác.”

“Tôi theo thuyết bất khả tri,” tôi nói. “Tôi lẽ ra cũng vô thần đấy, trừ việc tôi tin vào việc không bỏ trứng vào một giỏ.”

“Tôi cũng hâm mộ các nhà thờ nhỏ đấy.”

Tôi liếc anh ngây thơ. “Ý anh là đứng giữa một đài phát thanh rộng 53 cây số vuông, trang bị màn hình phóng đại kích xù với hệ thống âm thanh ánh sáng vẫn chưa đủ để khiến anh cảm thấy gần với Chúa trời sao?”

“Tôi không chắc là nên đưa theo một người vô thần như em vào Hiệp hội Vĩnh cửu.”

“Cá là tôi có cuộc sống có đạo đức hơn anh đấy.”

“Thứ nhất, em yêu, điều đó chẳng nói lên gì nhiều. Thứ hai, tiến tới một mức độ tín ngưỡng cao hơn giống như tăng điểm lòng tin cho mình. Người ta nhận được nhiều điểm vì tội lỗi và sám hối, hơn là chẳng có lịch sử lòng tin gì cả.”

Với đến Luke, tôi nghịch một bàn chân phủ kín trong bao chân. “Với cậu nhóc này,” tôi nói. “tôi có thể làm mọi thứ, kể cả nhảy vào đài nước rửa tội.”

“Tôi sẽ nhớ điều đó khi thương lượng,” Jack nói. “Trong lúc đó, nghĩ trước những gì em muốn cho Tara đi, rồi chúng ta sẽ xem có thể dính nó vào Gottler hôm thứ Sáu tới không.”

* * *

Hiệp hội sự thật vĩnh cửu có trang web riêng, và cả trang thông tin trên Wikipedia. Noah Cardiff, mục sư chính, là người đàn ông đẹp trai ở tuổi tứ tuần, đã có gia đình với 5 đứa con.

Angelica vợ ông là một phụ nữ đẹp, mảnh khảnh, đánh phấn mắt đủ dày để sơn lại một mái tôn. Hiệp hội Sự thật Vĩnh cửu rất nhanh chóng hiển nhiên trở nên giống như một đế chế hơn là một nhà thờ. Trong thực tế tờ *Nhật báo Houston* đã ám chỉ nó như một “siêu nhà thờ”, có một hạm đội nhỏ máy bay phản lực dân sự, một bãi đáp, và bất động sản gồm có các biệt thự, khu thể thao, và công ty xuất bản riêng. Tôi ngạc nhiên khi biết Hiệp hội Sự thật vĩnh cửu còn có cả mỏ xăng dầu riêng do một chi nhánh công ty có tên Tập đoàn Dầu khí Vĩnh cửu điều hành. Nhà thờ có hơn 500 người làm và một 2 thành viên trong ban giám đốc, 5 trong số đó là họ hàng của Cardiff.

Tôi không thể tìm ra đoạn ghi hình nào của Mark Gottler trên Youtube, nhưng tôi thấy vài băng của Noah Cardiff. Ông ta lôi cuốn và khéo léo, đôi lúc tự đả kích mình để gây cười, bảo đảm giáo đoàn trên toàn thế giới của ông là tất cả những điều tốt đẹp mà Đấng Sáng tạo đã gìn giữ cho họ. Ông ta nhìn có vẻ thần thánh, với mái tóc đen và làn da sáng, đôi mắt xanh. Thực tế, xem đoạn ghi hình trên Youtube làm tôi cảm thấy thoải mái đến mức nếu đĩa quyền góp chuyền đến tay tôi thì lúc đó tôi hẳn đã bỏ vào 20 đô rồi. Và nếu Cardiff có thể gây ảnh hưởng như vậy đến một người phụ nữ vô thần, thì không cần gì phải nói một tín đồ thực sự có thể cảm động mà quyên góp cái gì.

Người trông trẻ đến vào 9h sáng thứ 6. Cô là Teena, cô có vẻ thân thiện và biết việc. Haven giới thiệu cô cho tôi, nói rằng Teen đã trông cháu cô ấy rất tốt. Tôi lo lắng khi để Luke lại cho người khác chăm sóc – đây là lần đầu tiên chúng tôi xa nhau - nhưng cũng thật nhẹ nhõm khi được nghỉ ngơi.

Như đã hẹn, tôi gặp Jack ở sảnh dưới nhà. Tôi muộn vài phút vì tranh thủ vài phút cuối để hướng dẫn cho Teen. “Xin lỗi anh,” tôi bước nhanh khi tiến tới Jack đang đứng ở bàn lễ tân. “Tôi không định tới muộn.”

“Không sao,” Jack nói. “Chúng ta có đầy thời--” Anh ngưng bật khi nhìn kỹ tôi, hàm anh sưng lại.

Tôi ngượng ngập giơ tay lên vén một lọn tóc ra sau tai phải. Tôi mặc bộ vest đen bó bằng vải lụa hè, và đôi giày đen cao gót có quai mảnh mai vắt ra phía trước. Tôi có trang điểm nhẹ: bóng mắt nâu nhũ, một lớp mascara đen, một chút má hồng, và son môi.

“Trông tôi ổn không?” tôi hỏi.

Jack gật, không chớp mắt.

Tôi cố nén không nhe răng cười, nhận ra là anh chưa từng nhìn thấy tôi ăn mặc chỉnh tề. Và bộ váy này còn rất tôn dáng, làm nổi bật những đường cong của tôi. “Tôi cứ tưởng bộ này hợp với nhà thờ hơn quần jeans và tất thể thao.”

Tôi không chắc anh có nghe thấy tôi nói. Như thể đầu óc anh vẫn đang lơ đãng ở nơi nào đó. Nghi ngờ của tôi được xác nhận khi anh nóng bỏng nói, “Em có đôi chân đẹp tuyệt.”

“Cảm ơn anh.” Tôi nhún vai khiêm tốn. “Yoga đấy.”

Có vẻ như câu nói đó lại dẫn tới loạt liên tưởng khác. Tôi nghĩ mặt Jack có vẻ hơi ửng lên, dù thật khó để nói như vậy với làn da rám nắng. Giọng Jack có vẻ căng thẳng, “Tôi đoán em khá dẻo?”

“Nhưng cũng không phải là người dẻo nhất trong lớp đâu,” tôi ngưng một chút trước khi từ tốn nói tiếp, “nhưng tôi có thể đặt cổ chân đằng sau gáy đây.” Tôi nín cười khi nghe thấy tiếng hít vào của anh. Nhìn thấy chiếc SUV của anh đã được mang ra trước cửa, tôi bước qua anh. Anh theo sát tôi ngay lập tức.

Trụ sở của Hiệp hội Sự thật vĩnh cửu chỉ cách đó 8km. Dù đã tìm hiểu và thấy nhiều bức ảnh về cơ sở vật chất của nó nhưng tôi vẫn mở to mắt sững sốt khi chúng tôi đi qua cổng chính. Tòa nhà chính có diện tích như một sân thể thao.

“Lạy Chúa,” tôi nói, “có bao nhiêu chỗ đỗ xe ở đây vậy?”

“Có vẻ như ít nhất cũng phải 2000 chỗ,” Jack đáp, lái xe vào điểm dừng.

“Chào mừng đến với nhà thờ thế kỷ 2một,” tôi lầm bầm, chuẩn bị tinh thần ghét tất cả mọi thứ về Hiệp hội Sự thật vĩnh cửu.

Khi bước vào, tôi ngạc nhiên vì vẻ trang nghiêm của nơi này. Sảnh chính bị choán bởi một màn hình LED khổng lồ chiếu những cảnh quay về gia đình hạnh phúc đang đi dã ngoại, đi dạo quanh nhà, cha mẹ đẩy xích đu cho các con, tắm cho chó, đến nhà thờ cùng nhau.

Bức tượng Chúa Jesus cao 4,5m với các môn đệ xung quanh ở gần cửa ra vào, gần với bức tượng tội và khoảng hở lát kính ngọc lục bảo. Những thanh gỗ manchit xanh và gỗ cherry màu nóng xếp theo tường, và hàng loạt tấm thảm họa tiết sạch bong phủ lên sàn. Giá sách ở phía bên kia sảnh thì có đầy chật người đứng. Ai trông cũng vui vẻ, ngừng lại để cười nói trong tiếng nhạc du dương ngân lên khắp phòng.

Tôi từng đọc là giáo lý khỏe-mạnh-và-thịnh-vượng của Hiệp hội Sự thật vĩnh cửu vừa được ngưỡng mộ vừa bị phê phán. Mục sư Cardiff nhấn rằng Chúa thường muốn giáo đoàn của ông ta được hưởng thụ sự thịnh vượng cả về vật chất lẫn tinh thần. Thực tế là ông đã khẳng định rằng hai điều đó luôn đi cùng nhau. Nếu một thành viên trong nhà thờ có khó khăn về tài chính thì anh ta phải cầu xin thành công nhiều hơn nữa. Và có vẻ như tiền là phần thưởng cho sự mộ đạo.

Tôi không biết nhiều về giáo lý để có tư cách tham gia và một cuộc thảo luận. Nhưng bản năng tôi mách bảo không tin tưởng vào bất cứ thứ gì được gói ghém và giới thiệu hào nhoáng như thế này. Mặt khác ... mọi người ở đây có vẻ hạnh phúc. Nếu hệ giáo lý này giúp ích cho họ, nếu nó thỏa mãn nhu cầu của họ, thì tôi có quyền phản đối không? Bối rối, tôi dừng lại với Jack khi có một người đang mỉm cười bước tới.

Sau vài phút hỏi thăm, người đó thông thả chỉ cho chúng tôi đi qua một dãy cột đá hoa cương to để đến thang máy, rồi chúng tôi đi lên đến một nơi thông thoáng đầy ánh sáng với cửa kính xanh, và một gờ đá vôi khắc lời trích trong kinh thánh: Ta ban cho các con chiến ta sự sống đời đời, John 10:10³¹

Cô thư ký đã chờ sẵn ở cửa thang máy, dẫn chúng tôi đến khu điều hành với một phòng họp rộng rãi. Một chiếc bàn vòng rộng 20m bằng gỗ ngoại nhập với một dải màu thủy tinh chạy dọc ở giữa vòng.

“Oa,” tôi reo lên, ngắm nghía những chiếc ghế lãnh đạo bọc da, màn hình ti vi lớn, các cổng dữ liệu và máy tính cá nhân cài đặt cho hội nghị trực tuyến. “Trang bị thật đỉnh.”

Cô thư ký mỉm cười. “Tôi sẽ báo cho Cha Gottler biết anh chị đang ở đây.”

Tôi liếc sang Jack đang nửa ngồi nửa dựa lên cạnh bàn. “Anh có nghĩ đây nên là nơi chúa Jesus bị hành hình không?” Tôi hỏi ngay khi cô thư ký rời đi.

Anh liếc tôi cảnh cáo. “Đừng bắt đầu chứ.”

“Theo những gì đọc được thì thông điệp của Sự thật Vĩnh cửu là Chúa muốn mọi người trong chúng ta giàu có và thành đạt. Nên tôi nghĩ anh đến gần với thiên đường hơn tất cả chúng tôi đẩy Jack.”

“Nếu muốn báng bổ thì tôi sẽ chiều em, Ella. *Sau khi* chúng ta rời khỏi đây.”

“Tôi không cưỡng được. Có điều gì đó ở nơi này làm tôi khó chịu. anh nói đúng – nó giống Disneyland ấy. Và theo ý kiến của tôi thì họ đang nuôi dưỡng tâm hồn các con chiên bằng thức ăn nhanh độc hại đấy.”

“Một ít thức ăn nhanh chẳng chết ai cả,” Jack nói.

Cửa mở ra và một người đàn ông cao tóc vàng bước vào.

Mark Gottler đẹp trai và được bao bọc bởi sự quý phái. Anh ta săn chắc, má cao, thường xuyên ăn ngon, và ăn vận đẹp. Cha Gottler có phong thái bề trên, điềm đạm tiếp nhận sự sùng kính của con chiên. Không thể hình dung ra anh ta với lòng thương xót về các chức năng bình thường của cơ thể.

Đây là người đàn ông mà em tôi ngủ cùng sao?

Mắt cha Gottler có màu kẹo mạch nha Kraft tan chảy. Anh ta nhìn Jack rồi bước thẳng tới anh với một cánh tay vươn ra. “Vui được gặp lại anh, Jack.” Với tay còn lại, anh ta thoáng úp lên bàn tay họ đang nắm, khiến nó trở thành cái bắt tay đôi. Người ta có thể coi đó như một cử chỉ kiểm soát, hoặc cực kỳ nồng nhiệt. Vẻ thoải mái của Jack vẫn không thay đổi.

“Tôi thấy anh mang theo bạn,” cha Gottler tiếp tục mỉm cười, vươn tay ra với tôi. Tôi bắt tay anh ta và cũng được nắm tay theo kiểu bắt tay đôi như vậy.

Tôi cau có rút về. “Tôi là Ella Varner,” tôi nói trước khi Jack kịp giới thiệu. “Tôi nghĩ cha biết em tôi, Tara.”

Cha Gottler buông tay tôi ra, nhìn tôi chăm chăm. Sự lịch thiệp thì vẫn còn nhưng bầu không khí trở nên lạnh lẽo đủ để ướp lạnh được rượu vodka. “Vâng, tôi quen Tara,” anh ta nói, cố tạo một nụ cười nhẹ. “Cô ấy từng làm việc trong khu hành chính của chúng tôi. Tôi có nghe qua về cô, Ella. Cô phụ trách chuyên mục tán gẫu cho một tờ báo đúng không?”

“Gần như thế,” tôi đáp.

Cha Gottler nhìn Jack, mắt anh ta như u ám. “Người ta làm tôi tin là anh định đến gặp tôi để xin lời khuyên.”

“Đúng thế đấy,” Jack nhẹ nhàng nói, kéo một chiếc ghế và ra hiệu cho tôi ngồi xuống. “Có một vấn đề tôi muốn nói với cha. Có điều nó tình cờ không phải là của tôi.”

“Anh và cô Varner quen biết như thế nào?”

“Ella là bạn thân của tôi.”

Cha Gottler nhìn thẳng sang tôi. “Em cô có biết cô ở đây không?”

Tôi lắc, bản khoăn không biết anh ta có thường xuyên nói chuyện với em tôi không. Sao một người đàn ông có gia đình với nghề nghiệp này lại liều lĩnh thế, dấn dứ với một phụ nữ trẻ bất ổn và làm cho cô ta có thai? Tôi sợ hãi khi hiểu rằng mười triệu đô la – thậm chí còn hơn – đang gặp rủi ro vì tình huống này. Một vụ bê bối tình dục sẽ là cú đòn nặng với nhà thờ, đừng nói đến việc hủy hoại sự nghiệp của Mart Gottler.

Jack nói, “Tôi nói với Ella là tôi nghĩ cha có thể có vài ý tưởng để xem chúng tôi giúp gì được cho Tara.” Anh ngừng lại ý nhị. “Và đứa bé.” Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi, anh thoải mái dựa ra sau. “Anh đã gặp cậu nhóc chưa?”

“E là chưa.” Gottler bước đến phía đối diện của bàn họp. Anh ta thông thả yên vị trên một chiếc ghế. “Nhà thờ làm những gì có thể cho anh em của chúng ta khi cần mà Jack. Có lẽ trong thời gian tới tôi có cơ hội nói chuyện trực tiếp với Tara để xem chúng tôi có thể hỗ trợ cho cô ấy cái gì. Nhưng đó là chuyện riêng tư. Tôi nghĩ Tara muốn giữ việc đó cho riêng mình.”

Tôi không thích Mark Gottler chút nào hết. Tôi không thích sự lịch lãm, sự tự mãn hay mái tóc hoàn hảo của anh ta. Tôi không thích cách anh ta sinh ra một đứa bé rồi chẳng màng nhìn đến nó. Có nhiều đàn ông trong thế giới này đã rũ bỏ trách nhiệm phóng túng với những đứa con mà họ tạo ra. Cha tôi là một trong số đó.

“Như cha biết đấy cha Gottle,” tôi đều đều nói, “em gái tôi không ở trong tình trạng có thể tự lo cho mình. Em gái tôi đang rất dễ tổn thương. Dễ bị lợi dụng. Đó là lý do tôi đến gặp và nói chuyện trực tiếp với cha.”

Vị mục sư cười với tôi. “Trước khi chúng ta nói tiếp, hãy dành một phút cầu nguyện.”

“Tôi không thấy có lý do gì--” tôi nói.

“Chắc rồi,” Jack ngắt lời, huých vào chân tôi dưới gầm bàn. Anh liếc sang tôi cảnh cáo. *Từ từ thôi Ella.*

Tôi cau có và chùn người xuống, cúi đầu.

Gottler bắt đầu. “Thưa Cha trên trời cao, Chúa tể những trái tim, Người ban tặng những điều tốt đẹp nhất, chúng con cầu cho Người yên bình. Chúng con xin Người cứu giúp chúng con biến những giây phút tuyệt vọng thành cơ hội tìm thấy con đường của Người và vượt qua khó khăn...”

Lời cầu nguyện cứ tiếp tục mãi, cho đến khi tôi rút ra kết luận là cha Gottler hoặc đang sa lầy hoặc muốn gây ấn tượng bằng khả năng diễn thuyết của mình. Dù thế nào thì tôi cũng đã mất kiên nhẫn rồi. Tôi muốn nói chuyện về Tara. Tôi muốn các quyết định được đưa ra. Khi tôi ngẩng đầu lên liếc trộm Gottler thì nhận ra anh ta cũng đang làm như vậy, cân nhắc tình hình, đánh giá tôi như một đối thủ. Và anh ta vẫn tiếp tục nói. “...vì Người đã tạo ra vũ trụ, thưa Cha, Người có thể ban phép màu cho em gái chúng con là Tara, và--”

“Nó là em tôi, không phải em ông,” tôi vặc. Cả hai người nhìn lên tôi ngạc nhiên. Tôi biết tôi nên giữ mồm giữ miệng, nhưng tôi không thể chịu hơn được nữa. Thần kinh tôi đang sít lại như rằng chiếc lược bỏ túi vậy.

“Để cho gã đó cầu nguyện đi Ella,” Jack thì thào. Tay anh đặt lên vai tôi, ngón tay cái của anh chà nhẹ gáy tôi. Tôi sững lại nhưng vẫn im lặng.

Tôi hiểu. Phải tôn trọng lễ nghi. Chúng tôi sẽ không thể có được điều gì nếu đối đầu³² trực tiếp với một mục sư. Tôi gục đầu xuống và chờ đợi anh ta tiếp tục. Tôi làm mình bận rộn bằng những hơi thở theo kiểu voga. từ hít sâu, thở liên tục, và thở ra. Tôi cảm thấy ngón tay Jack trên gáy tôi, xoa xoa theo vòng tròn.

Cuối cùng, Gottler kết thúc bằng, “Xin Người ban cho chúng con sự khôn ngoan và đôi tai biết lắng nghe, toàn năng và đầy tình yêu thương. Amen.”

“Amen,” tôi và Jack lầm bầm theo rồi nhìn lên. Tay Jack trượt ra khỏi gáy tôi.

“Tôi nói trước được chứ?” Jack hỏi Gottler và anh ta gật.

Jack liếc sang tôi dò hỏi.

“Chắc chắn rồi,” tôi gay gắt lầm bầm. “Các anh cứ nói đi, tôi sẽ lắng nghe.”

Với giọng nói nhẹ và thoải mái, Jack nói với cha Gottler, “Tôi không thấy cần thiết phải giải thích dài dòng về chuyện này nữa đâu Mark. Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều biết dưới chân có gì rồi. Và tôi cũng muốn giữ kín chuyện này nhiều như anh vậy.”

“Thật tốt được biết thế,” cha Gottler nói với vẻ thành thật không thể nhầm lẫn.

“Tôi nhận ra chúng ta đều theo đuổi cùng một thứ,” Jack tiếp tục. “Để Tara và Luke ổn định, và mọi người lại tiếp tục quay về với công việc của mình.”

“Nhà thờ giúp nhiều người khi họ cần rồi Jack.” Cha Gottler nói ra vẻ hiểu biết. “Tôi xin lỗi phải nói là có nhiều phụ nữ trẻ rơi vào trường hợp như Tara. Và chúng tôi làm những gì có thể. Nhưng nếu giúp Tara hơn những người khác, tôi e là sẽ thu hút sự chú ý ngoài mong muốn đến trường hợp của cô ấy.”

“Thế còn xét nghiệm huyết thống theo lệnh của tòa thì thế nào?” tôi căng lên. “Như thế cũng thu hút vài sự chú ý đấy nhỉ? Thế còn--”

“Yên nào em yêu,” Jack thì thào. “Mark đang tìm cách mà. Cho anh ấy một cơ hội đi.”

“Tôi hy vọng là anh ta đang tìm cách,” tôi vặn lại. “Vì trang trải cho Tara ở đây chỉ là bắt đầu thôi. Tôi muốn quỹ ủy thác cho đứa bé, và tôi muốn--”

“Cô Varner,” cha Gottler nói, “tôi đã quyết định ký một hợp đồng làm việc với Tara.” Đối mặt với vẻ sự khinh miệt khó che giấu của tôi, anh ta nói thêm một cách ý nghĩa. “Với lợi ích.”

“Nghe được đấy,” Jack nhận xét, siết đùi tôi dưới gầm bàn và kéo tôi ngồi hẳn xuống ghế. “Hãy nghe anh ấy nói. Tiếp đi Mark... lợi ích gì? Chúng ta có đang nói đến một thỏa thuận về nhà ở không?”

“Điều đó chắc chắn nên được thảo luận,” vị mục sư đồng ý. “Luật thuế liên bang cho phép nhà thờ cho phép người làm ở trong nhà nguyện, nên ... nếu Tara làm việc cho chúng tôi, điều đó cũng không vi phạm quy chế nào đi ngược lại quyền lợi cá nhân.” Cha Gottler dừng lại suy tư. “Nhà thờ có một chi nhánh ở Colleville có một cộng đồng khép kín có khoảng 10 căn nhà. Mỗi căn ngăn bằng một chiếc hồ trên khoảng sân rộng. Tara và đứa bé có thể sống ở đó.”

“Họ được ở riêng chứ?” tôi hỏi. “Với những thứ như tiện nghi, cảnh quan, và chi phí để sống?”

“Cũng có thể,” anh ta đồng ý.

“Trong bao lâu?” tôi kiên quyết.

Gottler im lặng. Rõ ràng là có những giới hạn mà Sự thật Vĩnh cửu sẵn sàng làm cho Tara Varner, cho dù một tăng lữ hàng đầu của họ lợi dụng em gái tôi. Sao tôi phải ở đây dò hỏi thứ gì mà Mark Gottler đã đồng ý chứ?

Suy nghĩ của tôi hẳn đã hiện hẳn lên mặt, vì Jack đã nhanh chóng giảng hòa.

“Chúng tôi không quan tâm đến những giải pháp tạm thời đâu Mark. vì đứa bé bây giờ là một phần lâu dài trong cuộc đời Tara. Tôi nghĩ chúng ta sẽ phải thảo ra một dạng cam kết bảo trợ để đảm bảo cho cả hai bên. Chúng tôi có thể đảm bảo rằng không có tin tức gì lọt tai giới truyền thông. đứa bé không cần phải trải qua cuộc xét nghiệm gen nào để xác định cha... bất cứ điều gì làm anh thấy yên tâm. Nhưng đối lại Tara sẽ cần xe. tài khoản chi tiêu hàng tháng. bảo hiểm y tế, thậm chí cả một kế hoạch 529³³ cho đứa bé ...” Jack làm cử chỉ ra vẻ danh sách còn dài nên anh chẳng màng liệt kê ra.

Gottler nói về việc phải xin ý kiến ban giám đốc, rồi Jack cười và nói anh không nghĩ cha Gottler lại gặp vấn đề gì với họ, rồi trong vài phút tiếp theo tôi ngồi nghe, nửa ấn tượng nửa chán ghét. Họ kết thúc với việc ghi nhận là cả phía đều sẽ để luật sư thảo ra các chi tiết.

“...phải để tôi chuẩn bị đã,” Gottler nói với Jack. “Anh giáng nó lên đầu tôi mà không có cảnh báo trước nào cả.”

“Chúng tôi giáng lên đầu anh ý à?” tôi cau kính ngờ vực nhắc lại. “Anh có 9 tháng để xem xét toàn bộ chuyện này. Đến giờ anh vẫn không thấy là mình có nghĩa vụ phải làm gì cho Luke sao?”

“Luke,” Gottler nói, có vẻ ngạc nhiên. “Đó là tên cậu bé à?” Anh ta chớp mắt. “Tất nhiên rồi.”

“Sao lại ‘tất nhiên rồi?’” Tôi hỏi, nhưng anh ta chỉ đáp lại với nụ cười không hề vui vẻ và lắc đầu.

Jack giục tôi đứng lên với anh. “Chúng tôi sẽ để anh làm việc tiếp nhé Mark. Lưu ý về thời gian đã thỏa thuận. Tôi muốn được biết tình hình ngày sau khi anh nói chuyện với ban giám đốc như đã nói.”

“Chắc rồi Jack.”

Gottler dẫn chúng tôi ra phòng họp. đi qua các cửa đôi và cột nhà với nhiều bức chân dung và bảng chữ. Tôi đọc các bảng ghi khi đi lướt qua. chú ý đến c tấm bảng đá vôi lớn lồng kính treo trên những cánh cửa gỗ màu đen. Trên đá khắc: vì với Chúa không có gì là không thể, Luke 1:37³⁴.

“Cánh cửa này dẫn đi đâu đây?” tôi hỏi.

“Đến phòng làm việc của tôi.” Một người đàn ông bước đến cửa từ hướng khác. Ông ta dừng lại và quay lại với chúng tôi mỉm cười.

“Cha Cardiff,” cha Gottler vội vàng chào. “Đây là anh Jack Travis, và cô Ella Varner.”

Noah Cardiff bắt tay Jack. “Rất hân hạnh anh Travis. Tôi cũng vừa mới có cơ hội được gặp bố anh.”

Jack cười. “Hy vọng ông không gặp ông ấy trong ngày ông ấy xấu tính.”

“Không hề. Ông là quý ông lịch lãm. Rất truyền thống. Tôi cố thuyết phục ông ấy đến dự một

buổi lễ của chúng tôi nhưng ông ấy nói rằng vẫn chưa phạm hết tội lỗi đâu, nên sẽ cho tôi biết khi sẵn sàng.” Khẽ cười, Cardiff quay sang tôi.

Ông ta thật chói lọi. Một người cao to, dù không cao như Jack, và có kích cỡ nhỏ hơn. Trong khi Jack có vẻ ngoài và di chuyển như một vận động viên, thì Noah Cardiff uyển chuyển như vũ công. Thật thú vị khi nhìn hai người đứng cạnh nhau, Jack với sức lôi cuốn gợi cảm, phàm tục, còn Cardiff thì đẹp tinh tế, khổ hạnh.

Mục sư có nước da sáng, kiểu dễ dàng đỏ hồng lên, và mũi ông ta hẹp với sống mũi cao. Nụ cười của ông ta có vẻ thánh thiện và hơi buồn, nụ cười của một người chết ý thức được toàn bộ sự yếu đuối của con người. Và đôi mắt như của một vị thánh, đôi mắt bao dung màu xanh nhạt, tia nhìn của ông làm người ta có cảm giác như vừa được xúc dầu thánh.

Khi ông bước đến gần để bắt tay tôi. tôi ngửi thấy mùi hương hoa oải hương và mùi amber³⁵. “Cô Varner. Chào mừng cô đến với chốn tôn nghiêm này của chúng tôi. Tôi hy vọng cuộc gặp của cô với Cha Gottler tốt cả chứ?” Dừng lại. ông ta mỉm cười kỳ quặc với Gottler. “Varner à...chẳng phải chúng ta đã từng có cô thư ký...?”

“Vâng, đây là em gái cô ấy, Tara có đôi lúc có giúp chúng ta.”

“Tôi hy vọng cô ấy ổn,” Cardiff nói với tôi. “Nói với cô ấy tôi gửi lời thăm nhé.” Tôi lưỡng lự gật.

Cardiff nhìn lại tôi một lúc như muốn đọc suy nghĩ của tôi. “Chúng tôi sẽ cầu nguyện cho cô ấy,” ông nói khẽ. Với một bàn tay duyên dáng, ông chỉ về bức tường khắc trên cửa. “Đây là câu giáo lý yêu thích nhất của tôi, từ một môn đệ của Chúa mà tôi yêu thích. Quả đúng là như vậy. Không gì là không làm được trong mái nhà của Chúa.”

“Sao Luke lại là môn đệ yêu thích của ông?” tôi hỏi.

“Ngoài các lý do khác, Luke là môn đệ duy nhất liên quan đến truyền thuyết về người Ban phúc và đứa con hoang đàng.” Cardiff cười với tôi. “Và ông cũng là người ủng hộ mạnh mẽ vai trò của phụ nữ trong cuộc đời Chúa Jesus. Sao cô không tới dự một buổi lễ của chúng tôi nhỉ cô Varner? Và mang theo anh bạn Jack của cô?”

MƯỜI BỐN

Khi tôi và Jack ra đến ngoài, tôi tua lại cuộc gặp gỡ trong đầu, day day thái dương, cảm thấy như có nhiều vòng cao su thít chặt lấy đầu mình.

Jack mở cửa chiếc SUV cho tôi rồi bước sang cửa bên kia. Chúng tôi đều đứng bên hai cánh cửa mở, để cho hơi nóng thoát ra trước khi bước vào xe.

“Tôi không chịu nổi gã Mark Gottler.” Tôi nói.

“Thật sao? Tôi không nghĩ thế.”

“Khi anh ta nói chuyện, tôi bị ấn tượng khi biết rằng đây là tên khốn đạo đức giả đã lợi dụng em tôi, và tôi muốn... Nói chung, tôi cũng không biết nữa, bắt anh ta hay gì đó... nhưng thay vào đó chúng ta lại đến đó, và thương lượng.”

“Tôi hiểu. Nhưng anh ta đang nhận trách nhiệm rồi đó thôi. Phải ghi nhận điều này cho anh ta chứ.”

“Anh ta chỉ làm thế vì chúng ta ép anh ta.” Tôi nhú mày. “Anh không đứng về phía anh đấy chứ hả?”

“Ella, tôi vừa để giày của tôi vào mông anh ta suốt một tiếng một 5 phút vừa rồi đấy. Không, tôi không bênh anh ta. Tôi chỉ muốn nói chuyện này không hoàn toàn là lỗi của anh ta. Được rồi đấy, chúng ta vào xe thôi.” Jack khởi động xe. Máy điều hòa cũng không là gì trong cái nóng như thiêu này.

Tôi thắt dây an toàn. “Em tôi phải ở trong trung tâm này vì suy nhược thần kinh sau khi bị một mục sư đã có gia đình dụ dỗ – làm sao anh có thể nói rằng đó là lỗi của nó chứ?”

“Tôi đang nói là có đủ lời buộc tội rồi. Và Tara không phải bị dụ dỗ đâu. Cô ấy đã hoàn toàn trưởng thành, và sử dụng cơ thể mình để có được thứ mình muốn.”

“Vậy với anh là chỉ hơi đạo đức giả thôi hả?” tôi gay gắt hỏi.

“Thực tế thế này nhé Ella: em gái em sẽ có một ngôi nhà, một cái xe mới, và một khoản trợ cấp một 5.000\$ một tháng, tất cả vì một lý do đơn giản là cô ấy xoay sở để bị ỉnh bụng với một gã có tiền. Nhưng cho dù luật sư có thể giúp đạt được thỏa thuận tốt đến thế nào thì sẽ có ngày cô ấy cũng phải tìm một đại gia khác thôi. Vấn đề là lần tới sẽ không dễ dàng đâu vì lúc ấy cô ấy già hơn rồi.”

“Sao anh không nghĩ là nó sẽ kết hôn chứ?” tôi hỏi, còn giận dữ hơn.

“Cô ấy không cưới một gã bình thường đâu. Cô ấy thích người giàu có. Và cô ấy không phải kiểu người mà người giàu muốn cưới.”

“Có chứ. Con bé xinh đẹp mà.”

“Nhan sắc là tài sản hao mòn. Và đó là cái duy nhất Tara có. Trong ngôn ngữ thương mại thì điều đó khiến cô ấy phải bán dưới mức giá trị thật, chứ không phải giữ giá tốt.”

Lời nhận xét thẳng thừng làm tôi ngừng thở. “Đó thật sự là điều mà mấy gã nhà giàu nghĩ

sao?”

“Hầu hết chúng tôi.”

“Lạy Chúa.” Tôi bốc hỏa. “Hẳn các anh nghĩ rằng mọi phụ nữ anh gặp đều theo đuổi ví tiền của các anh.”

“Không phải thế. Nhưng hãy nói là không khó gì để phát hiện ra những người có thể quăng tôi đi trong lúc dầu sôi lửa bỏng nếu có chuyện gì đó xảy ra với tiền của tôi.”

“Tôi cóc quan tâm đến tiền của anh--”

“Tôi biết. Đó là lý do tôi--”

“-và nếu anh ghét em gái tôi đến thế thì anh mất công giúp đỡ nó làm gì?”

“Tôi không ghét cô ấy. Không hề. Tôi chỉ nhìn nhận cô ấy đúng như bản thân cô ấy thôi. Tôi làm tất cả là vì Luke. Và vì em.”

“Vì tôi á?” Giật mình quên băng con giận ngùn ngụt, tôi tròn mắt nhìn anh.

“Không có nhiều thứ là tôi không làm cho em đâu Ella,” anh lặng lẽ nói. “Em vẫn chưa nhận ra sao?”

Khi tôi vẫn còn sững sờ im lặng thì anh lùi xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Bất mãn, nổi giận và nóng rang, phải mất một lúc thì máy điều hòa mới có thể xua đi cái nóng bên trong xe – và tôi im lặng một hồi lâu. Tôi nhìn nhận em tôi khác với Jack. Tôi yêu em mình. Nhưng điều đó có đang ngăn tôi nhìn thẳng vào sự thật không? Phải chăng Jack nhìn thấu được chuyện này rõ hơn tôi?

Tôi nghe chuông điện thoại của mình reo lên. Vội vào túi xách, tôi mò mẫm đến khi sờ thấy điện thoại. “Dane gọi,” tôi nói cụt lủn. Ít khi anh gọi vào ban ngày. “Anh không phiền nếu tôi trả lời chứ?”

“Cứ nghe máy đi.” Jack tiếp tục lái xe, mắt anh nhìn thẳng về phía trước. Xe cộ đi lại loạng choạng, tắc nghẽn như các tế bào cổ chèn chúc trong động mạch bị tắc.

“Dane à, mọi chuyện ổn chứ anh?”

“Chào em yêu. Mọi chuyện đều tuyệt. Cuộc gặp thế nào em?” Tôi kể thật tóm tắt với Dane, và anh lắng nghe với vẻ thông cảm đầy an ủi, không đưa ra phán xét nào như Jack cả. Thật nhẹ nhõm khi được nói chuyện với người không hề chạm mạch tôi. Tôi thấy mình thư giãn, gió điều hòa thổi vào tôi như hơi từ tảng băng.

“Này, anh đang phân vân,” Dane nói, “em có muốn có người ở cùng tối mai không? Anh sẽ lái xe qua đó để lấy lưu tốc kế từ Katy cho hệ thống mà bọn anh đang lắp. Anh sẽ đưa em đi ăn tối rồi ngủ lại đêm. Gặp anh chàng mà lâu nay em dành thời gian quá nhiều bên cạnh anh ta.”

Tôi sững lại cho đến khi Dane cười nói thêm, “Nhưng anh không thay bím đâu đấy.”

Tiếng cười đáp lại của tôi hơi quá chói. “Không cần thay bím đâu. Vâng, gặp anh ở đây thật tuyệt. Em không chờ được đấy.”

“Hay quá. Anh sẽ đến nơi tầm 4 hay 5 giờ chiều mai. Chào em yêu.”

“Chào anh Dane.”

Tắt máy, tôi thấy là chúng tôi đã về đến một 800 đường Main, đang lùi vào hầm đỗ xe.

Jack tìm thấy một chỗ trống ở cạnh khu thang máy, và anh dừng chiếc SUV lại. Anh tắt máy và nhìn tôi trong ánh sáng mờ ảo trong xe.

“Ngày mai Dane tới thăm tôi,” tôi chủ định nói với tông giọng hiển nhiên là thế nhưng thế nào đó lại có vẻ căng thẳng.

Cảm xúc của Jack không thể đọc được. “Vì sao?”

“Anh ấy đến Katy để lấy một thiết bị theo dõi. Và vì anh ấy đi qua nên muốn gặp tôi.”

“Anh ta định ở đâu?”

“Ở cùng tôi, tất nhiên rồi.”

Jack im lặng một lúc. Có lẽ tôi tưởng tượng, nhưng tôi nghĩ hơi thở của anh có nhịp gấp hơn. “Tôi có thể kiếm cho anh ta một phòng ở khách sạn,” cuối cùng anh nói, “Tôi sẽ thanh toán phòng cho.”

“Sao anh có thể...cái gì? ...”

“Tôi không muốn anh ta ở qua đêm với em.”

“Nhưng anh ta là--” tôi ngưng lại, khó tin, nhìn vào anh. “Chuyện gì đây Jack? Tôi sống với anh ấy mà.”

“Không còn nữa. Em sống ở đây. Và--” Một khoảnh khắc im lặng nhức nhối ngăn ngui. “Tôi không muốn em quan hệ với anh ta.”

Lúc đầu tôi hoang mang hơn là giận dữ. Jack có vẻ như đã chuyển sang trạng thái bẻ khớp tay mà tôi chưa từng thấy trước đó, với Dane thì chắc chắn càng không. Việc Jack cảm thấy sở hữu, rằng anh ta muốn can thiệp vào việc tôi quan hệ với ai và vào lúc nào, thật hết sức xa lạ. “Anh không có phần quyết định chuyện đó đâu,” tôi nói.

“Tôi không đứng yên khi anh ta cướp cái gì của tôi đâu.”

“Của anh ư?” tôi lắc đầu, kêu lên vô vọng, nửa cười nửa tự vệ. Các ngón tay tôi úp lên miệng rồi khê ở yên đó, như cái màn hình mỏng che một cửa sổ mở. Phải mất một lúc khó khăn tôi mới tìm đủ từ để trả lời. “Jack, bạn trai tôi sẽ đến thăm tôi. Tôi có thể hoặc không quan hệ với anh ấy. Nhưng đó không phải chuyện của anh. Và tôi không thích chơi trò kiểu này.” Tôi hít thêm một hơi nữa, và thấy mình nhắc lại, “Tôi không thích trò chơi.”

Giọng Jack khê khàng nhưng chứa đựng sự hung dữ làm cho mọi sợi lông trên người tôi muốn dựng ngược lên. “Tôi không chơi. Tôi đang cố cho em biết tôi cảm thấy thế nào.”

“Hiểu rồi. Giờ tôi muốn có không gian riêng.”

“Tôi sẽ cho em mọi không gian em muốn. Miễn là anh ta cũng thế.”

“Thế nghĩa là gì?”

“Đừng để anh ta ở trong căn hộ với em.”

Tôi đang bị ra lệnh. Tôi đang bị kiểm soát. Sự hoảng hốt tràn ngập trong tôi, tôi mở cửa xe,

cần không khí. “Rút lui đi,” tôi nói. Tôi trèo ra bước về phía thang máy trong khi Jack đuổi theo.

Tôi ấn ngón tay vào phím thang máy mạnh đến mức gần như bị trật gân. “Anh thấy chưa, đó là lý do vì sao tôi luôn chọn Dane hoặc người nào giống anh ấy, chứ không phải anh. Tôi sẽ không bao giờ để bị ra lệnh phải làm gì. Tôi là một người tự do.”

“Tự do cái mết,” tôi nghe anh rửa. Anh cũng thở gấp gấp không kém gì tôi.

Tôi phần nộ xoay lại nhìn anh. “Anh nói gì?”

“Chuyện này chẳng có của nợ gì liên quan đến tự do cả. Em sợ vì em biết nếu em bắt đầu với anh thì nó sẽ dẫn đến một nơi mà em và Dane chưa bao giờ tới. Anh ta không ở bên em đâu – anh ta đã chứng minh rồi đấy. Anh ta nhét vào em rồi giờ anh ta được ngủ với em sao?”

“Câm ngay!” Tôi đã chịu đủ rồi. Và tôi, chưa từng đánh bất kỳ ai trong đời, dùng cái túi xách tình cờ là túi da rất nặng đập vào cánh tay Jack. Nó tạo lên một tiếng thịch, nhưng anh tỏ ra không để ý đến.

Cửa thang máy mở ra, ánh sáng trong khoang thang máy trông làm sáng nền bê tông gạch xám xịt. Không ai trong chúng tôi nhúc nhích bước vào, chỉ đứng nhìn chăm chăm vào nhau khi những lời cãi vã tác động đến chúng tôi.

Túm lấy khuỷu tay tôi, Jack lôi tôi vòng ra đằng sau dãy thang máy, một góc tối đầy mùi dầu và khí thải xe. “Anh muốn em,” anh thì thào. “Đá anh ta đi và chọn anh. Rủi ro duy nhất em có là mất đi người mà dù sao em cũng chưa từng có. Anh ta không phải là điều em cần đâu Ella. Chính là anh.”

“Thật không tin nổi,” tôi ghê tởm nói.

“Cái gì không tin nổi?”

“Cái tôi của anh, được bao bọc bởi đám mây phản vật chất của chính mình. Anh là cái lỗ đen của Sự ngạo mạn!”

Jack nhìn tôi qua bóng tối mờ ảo, rồi anh ngoảnh mặt đi, và tôi nghĩ tôi nhìn thấy ánh trắng lóa của một nụ cười.

“Anh thấy *thú vị* sao?” tôi hỏi. “Có cái quái gì vui ở đây à?”

“Anh chỉ đang nghĩ nếu tình dục với em mà chỉ vui bằng một phần mười cãi nhau với em thì anh quả là một gã khốn hạnh phúc.”

“Anh sẽ không bao giờ biết được đâu. Anh--”

Anh hôn tôi.

Tôi diên tiết đến mức cổ dùng túi đánh anh tiếp, nhưng nó rơi tồm xuống sàn và tôi chống chệnh trên đôi giày cao gót của mình. Jack tóm lấy tôi, hôn tôi, dùng miệng anh mở miệng tôi ra. Tôi nếm vị nồng ấm, và hơi thở ngọt ngào vị bạc hà ... tôi đang tự mình nhắm nháp Jack.

Tuyệt vọng, tôi tự hỏi tại sao với Dane lại không như thế. Nhưng cái cách miệng Jack giam giữ tôi, sự kết nối ẩm ướt kiên quyết của mỗi nụ hôn, từng tác động ướt át thì tuyệt đến phát diên không chống cự nổi. Anh kéo tôi lại gần và chậm rãi tìm kiếm với lưỡi của mình. Anh càng tiến vào sâu thì tôi càng uốn người mạnh hơn vào anh, toàn bộ cơ thể tôi thấm dẫm trong khao

khát.

Đôi tay anh lướt trên bộ vest của tôi, âu yếm và nhẹ nhàng. Làn da tôi nóng rực lên dưới lớp vải lụa mềm mại. Anh lướt ngón tay lên mặt tôi, vuốt tóc tôi, và tôi cảm thấy tay anh run nhẹ, cái run rẩy vì ham muốn mãnh liệt. Vòng tay ra sau đầu tôi, anh luồn ngón tay vào tóc tôi, và hôn tôi. Tôi run rẩy khi cảm thấy bàn tay tự do của anh bật tung 3 chiếc cúc bọc lụa khép 2 vạt áo khoác của tôi vào với nhau, để lộ ra chiếc áo lót mỏng co giãn màu kem được giữ bằng hai sợi dây mảnh.

Jack lăm bằm gì đó – một câu chửi thề, hay lời cầu nguyện – rồi anh luồn vào bên trong lớp áo để tìm kiếm làn da mỏng mềm ở eo tôi. Chúng tôi đều run rẩy, quá miệt mài và khao khát để dừng lại. Anh giật ngược lớp lụa lên để lộ ra vùng da kín đáo ánh lên như vỏ trứng trắng trong bóng tối. Anh cúi đầu xuống một bên ngực, miệng anh tìm kiếm đỉnh của nó. Tôi rít vào một hơi khi cảm nhận lưỡi anh trượt vòng quanh, mút mạnh ướt át. Từng nhịp kéo vào ve vuốt bắt thẳng niềm hoan lạc xuống đáy bụng tôi. Tôi ngửa đầu dựa vào bức tường cứng lạnh, sôi sục, hông tôi quằn quại ưỡn ra trước.

Jack đứng thẳng lên, dữ dội chiếm lấy môi tôi, tay anh trượt lên ngực tôi. Nụ hôn dài, khiêu gợi ... vuốt ve, nhắm nháp, cho đến khi tôi say sưa trong khoái cảm. Đôi tay tôi vòng quanh cổ anh, ép đầu anh sát vào tôi hơn, anh rên lên tiếng trầm khàn đói khát chấp nhận. Tôi chưa từng biết đến ham muốn tuyệt vọng như thế, muốn nữa, muốn nói với anh, *Làm đi, bất cứ điều gì, em không cần biết, chỉ cần làm ngay đi*. Tôi mò mẫm phía trước người anh, chạm vào những múi cơ mạnh mẽ được bao phủ bởi bộ quần áo trang nhã, và ý nghĩ về cái ẩn giấu dưới những lớp che phủ văn minh đó còn kích thích tôi hơn.

Anh túm lấy váy tôi, thô bạo kéo mạnh, và tôi ngưng thở khi cảm nhận không khí mát rượi trườn lên chân, tương phản với cái nóng đau đớn rần rật trên làn da và thần kinh tôi. Anh sục vào bên dưới lớp quần lót co giãn, tìm kiếm giữa hai đùi tôi, nhục dục ướt át mở ra chào đón sự xâm nhập của ngón tay anh. Tôi cảm nhận hơi thở của anh phả vào cổ tôi, cảm thấy những múi cơ mạnh mẽ ở bắp tay anh dưới tay tôi. Anh trượt một ngón tay vào tôi, rồi một ngón nữa. Tôi nhắm mắt, yếu ớt khi ngón cái của anh khẽ khàng day day cái nụ, ngón tay anh vuốt ve sâu và chắc chắn. Các khớp tay anh khẽ cọ vào bên trong tôi theo từng nhịp uốn tay đẩy vào làm tôi phát điên. Khoái cảm ... mụ mị... bất lực... điên cuồng.

Lần đầu tiên trong đời, tôi muốn thứ gì đó hơn cả sự an toàn. Tôi muốn Jack mãnh liệt đến mức vượt ra khỏi lý trí và lựa chọn. Tôi lóng ngóng tháo thắt lưng, khóa và cúc quần để mở toang quần anh ra. Tôi nắm lấy anh đang cương lên to lớn.

Rút ngón tay ra, anh móc vào quần lót tôi và tuột nó xuống. Anh nâng tôi lên nhẹ nhàng đến không tưởng. Nhận biết anh mạnh mẽ đến thế nào làm cho ham muốn căng thẳng trào dâng trong tôi. Tôi vô vọng choàng cánh tay quanh cổ và gục đầu lên vai anh. *Vâng. Vâng*. Anh đi vào tôi, làm tôi quằn quại vì bề dày không tưởng của anh. Hôn cổ tôi, anh thì thào nói tôi cứ thư giãn, anh sẽ chăm sóc tôi, hãy để anh vào, cứ để anh vào... Anh hạ toàn bộ cơ thể tôi xuống cho đến khi ngón chân tôi chạm xuống sàn, áp lực khoái cảm kiên quyết mở tôi ra.

Thật gọi tình đến choáng váng khi sex khi vẫn mặc nguyên quần áo, bị nêm chặt, thút thít với nụ hôn tham lam của anh. Jack áp đặt nhịp điệu thúc lên uyển chuyển, và mỗi lần anh thúc vào, các múi cơ trong tôi siết chặt lấy thỏa mãn quanh anh, tha thiết kéo anh vào, để có anh

thêm nữa, thêm nữa. Tôi co thắt, nóng ngùn ngụt, tay chân tay quắp chặt lấy cơ thể to lớn đang thúc vào tôi cho đến khi cảm giác thỏa mãn tuyệt đối dẫn tôi đến cơn cực khoái mãnh liệt không chịu nổi. Jack đón tiếng kêu nghẹn ngào của tôi trong miệng anh, làm nghẹt những âm thanh tôi tạo ra. Anh thúc vào sâu, giữ ở đó và rung mình, hơi thở anh vỡ ra khi anh tìm thấy sự giải thoát của chính mình.

Phải mất một lúc lâu trước khi một trong hai chúng tôi nhúc nhích. Tôi đang dựa vào anh, phần ẩm ướt mềm mại thân mật khóa vào anh, đầu rớt xuống vai anh. Tôi thấy mình lử lả. Tôi biết rằng sẽ sớm thôi, khi lý trí tôi bắt đầu hoạt động lại, tôi sẽ cảm thấy những thứ tồi tệ mà tôi vô cùng muốn tránh né. Bắt đầu là sự xấu hổ. Không có nhiều đứng đắn trong chuyện đáng sợ mà chúng tôi vừa làm.

Và phần tệ nhất là nó thật tuyệt, khi tôi vẫn cảm thấy anh vẫn chêm chặt trong tôi, cánh tay anh vẫn bao bọc quanh tôi.

Một bàn tay anh ép đầu tôi sát hơn vào vai anh, như thể đang cố bảo vệ tôi khỏi cái gì đó. Tôi nghe anh khẽ chửi thề.

“Chúng ta mới làm chuyện đó trong bãi đỗ xe,” tôi yếu ớt nói.

“Anh biết, em yêu dấu,” anh thì thầm. Anh nhúc nhích, nhắc tôi ra khỏi anh, tôi rên lên kiệt sức. Tôi ẩm ướt, hơi sung, và mọi cơ bắp đều run rẩy. Dựa lưng vào tường, tôi để anh kéo lại áo váy và cài khuy áo vest. Sau khi chỉnh trang xong cho mình, anh tìm túi xách và đưa lại cho tôi. Tôi không thể nhìn anh, ngay cả khi anh ôm đầu tôi trong đôi tay.

“Ella này.” Hương vị hơi thở của anh, với vị mặn của sex và làn da nóng bỏng trộn lẫn vào nhau thành một mùi hương gợi cảm tuyệt vời. Tôi muốn có anh thêm nữa. Sự nhận biết làm những giọt nước mắt tuyệt vọng dâng đầy trong mắt tôi. “Anh sẽ đưa em lên phòng anh,” Jack thì thầm. “Chúng ta sẽ tắm rửa, và--”

“Không, em...em cần ở một mình.”

“Em yêu. Anh không cố ý để chuyện xảy ra thế này. Đến giường anh đi. Để anh làm tình với em theo đúng cách của nỏ.”

“Không cần đâu.”

“Cần. Cần chứ.” Giọng anh thấp và vội vã. “Đi mà Ella. Anh không lên kế hoạch cho lần đầu tiên như thế này. Hãy để anh làm chuyện đó tốt hơn cho em. Anh có thể--”

Tôi lấy tay chạm vào môi anh. Hơi thở khê khàng của anh khô và nóng. Tôi định nói nhưng cửa thang máy kêu lên và mở ra. Tôi giật mình với tiếng động. Một người đàn ông đi ra khỏi thang máy và bước đến xe của mình, tiếng bước chân vang vọng trên nền bê tông.

Tôi đợi cho đến khi chiếc xe ra khỏi gara rồi mới nói với Jack. “Nghe em đây,” tôi hỗn hển nói. “Nếu mong muốn và cảm nhận của em có ý nghĩa gì đối với ... anh phải cho em một khoảng cách. Giờ em đã chạm tới giới hạn mà em không thể kiểm soát nổi. Đây là lần đầu tiên em quan hệ với một người không phải Dane. Em cần có thời gian để suy nghĩ.” Tôi ngấp ngừng giơ tay lên vuốt ve cằm anh đang căng lên. “Anh không cần phải chỉ cho em thêm pháo hoa nữa đâu,” tôi nói. “Chỉ nghĩ đến thôi là em đã sợ chết khiếp rồi.”

“Ella--”

“Anh phải rút lui đi,” tôi nói. “Em sẽ cho anh biết khi em sẵn sàng cho cái gì nữa. Cho đến lúc đó ... em không muốn nghe hay nhìn thấy anh nữa. Người em cần gặp ngay bây giờ là Dane. Người em cần cùng đưa ra quyết định là Dane. Nếu sau đó cuộc đời anh còn có chỗ dành cho anh, anh sẽ là người đầu tiên được biết.”

Tôi khá chắc chắn là chưa có người phụ nữ nào từng nói với Jack Travis theo cách như vậy. Nhưng đó là cách duy nhất tôi biết để có thể đối phó với anh. Nếu không thì không nghi ngờ gì là tôi sẽ trần truồng trên giường anh chỉ trong 10 hay một 5 phút nữa.

Jack túm lấy khuỷu tay tôi, giật bàn tay đang vuốt ve ra khỏi mặt anh, rồi chĩa vào tôi ánh mắt phần nộ. “Mẹ kiếp.” Anh kéo tôi vào vòng tay anh, ôm chặt tôi và thở gấp. “Có đến 10 điều anh muốn nói với em bây giờ. Nhưng có đến 9 điều có thể khiến anh trông như thằng điên.”

Dù trong hoàn cảnh nghiêm túc như thế này, tôi vẫn gần như mỉm cười. “Điều thứ 10 là gì?” Tôi hỏi vào mặt trước áo sơ mi của anh.

Anh dừng lại, đắn đo. “Bỏ đi,” anh lầm bầm. “Cái đó cũng có thể làm cho anh thành thằng điên luôn.”

Dẫn tôi đến thang máy, anh bấm nút. Chúng tôi lặng lẽ đi lên. Jack lướt tay lên vai, eo rồi hông tôi, như thể anh không thể ngừng chạm vào tôi. Tôi muốn quay lại và để anh ôm tôi, đi lên phòng anh. Nhưng thay vào đó tôi ra khỏi thang máy khi chúng tôi đến tầng 6, và Jack đi theo tôi.

“Anh không cần đưa em đến cửa phòng đâu,” tôi nói.

Anh cau có và tiếp tục đi cùng tôi đến căn hộ. Tôi đang định bấm mã khóa trên bảng phím thì Jack ôm vai tôi xoay người lại với anh. Cách anh nhìn tôi làm tôi ửng đỏ từng cen ti mét trên người. Tay anh trượt ra sau gáy tôi.

“Jack--”

Anh hồi hả hôn tôi. Môi tôi hé ra dưới áp lực đòi hỏi. Đó là một nụ hôn khêu gợi, nóng bỏng và tàn phá ... chỉ có điều chẳng có gì nhiều để mà phá hủy nữa. Tôi đẩy anh ra, cổ bứt ra, nhưng anh vẫn tiếp tục cho đến khi tôi nhũn người dựa vào anh. Chỉ khi đó anh mới ngẩng lên, đôi mắt nhìn xuống tôi, và lóe ánh nhìn đặc thẳng mạnh mẽ.

Có vẻ như anh thấy rằng đã làm rõ được điều gì đó.

Trong đầu tôi lóe lên suy nghĩ toàn bộ chuyện này đã hình thành nên sự đánh dấu lãnh thổ. “Đàn ông như loài chó ấy,” Stacy đã từng ngán ngẩm nói. Và cô nàng thường tiếp tục nói thêm là, như loài chó, họ đều chiếm nhiều chỗ trên giường, và luôn sục vào đấy.

Bằng cách nào đó mà tôi bấm đúng mã khóa và bước vào phòng.

“Ella--”

“À mà, em vẫn đang uống thuốc tránh thai đấy,” tôi nói.

Trước khi anh có thể trả lời tôi đã dứt khoát đóng cửa trước mặt anh.

“Chào chị Ella,” cô trông trẻ, Teena, vui mừng reo lên. “Cuộc gặp thế nào?”

“Cũng tạm. Luke thế nào rồi?”

“Sạch sẽ và no nê. Em mới đặt bé vào cũi.”

Cái treo nôi đang khe khẽ ngân nga, những chú gấu và hũ mật quay quay những vòng chậm chạp.

“Có chuyện gì trong lúc chị đi không?” tôi hỏi.

“À, lúc chị mới đi thì anh chàng có hơi cáu kỉnh một chút, nhưng rồi sau đó cũng dịu đi.” Teena cười. “Các cậu bé không bao giờ thích mẹ mình đi ra ngoài mà không có mình đi cùng.”

Tim lỡ mất một nhịp. **Mẹ.** Tôi định đánh chính lại, nhưng rồi lại thấy có vẻ không đáng. Tôi gửi tiền cho Teena, tiễn cô ra cửa rồi đi tắm.

Nước nóng xoa dịu làm tôi thấy thoải mái, làm dịu đi cơn đau nhức nhối. Nhưng nó không thể giúp ích gì được cho cảm giác tội lỗi của tôi. Lần đầu tiên tôi trải qua cảm giác hối hận kếp giằng xé nhau vì đã lừa dối người khác ... hối hận vì đã làm chuyện đó, nhưng cũng vì đã thích thú quá nhiều.

Thở dài, tôi quấn tóc vào khăn, mặc váy rồi đi xem Luke thế nào. Bộ treo nôi đã dừng và xung quanh tĩnh lặng.

Tôi nhón chân đến bên cũi, ghé vào, mong thấy nhóc đang ngủ. Nhưng cậu chàng nhìn lên tôi với vẻ buồn rười rượi của riêng mình.

“Con vẫn chưa ngủ sao Luke?” tôi khẽ hỏi. “Con đang chờ gì vậy?”

Lần này nhìn thấy tôi, cậu nhóc cựa người đá đá chân, rồi cái miệng uốn thành nụ cười trẻ thơ. Nụ cười đầu tiên của bé.

Tôi giật mình trước phản xạ tự nhiên khi nhìn thấy tôi của cậu nhóc. *Đó là dì. Con đang chờ dì.* Rồi tôi thấy cơn đau nhói dễ chịu đi thẳng vào tâm hồn mình, và quên đi tất cả mọi thứ ngoại trừ khoảnh khắc này. Tôi đã có được nụ cười đó. Tôi muốn có được cả triệu nụ cười nữa từ cậu bé. Không nghĩ ngợi gì tôi vươn tới bế Luke ra khỏi cũi, hồ hởi hôn lên khuôn mặt nhỏ ấm áp và cái miệng đang mỉm cười kia. Tôi hít vào mùi của phấn, của bím, và mùi hương thanh khiết của bé. Tôi chưa từng biết đến niềm hạnh phúc nào như thế.

“Nhìn con kìa,” tôi thì thầm, giụi vào cổ bé. “Nhìn nụ cười ấy kìa. Ôi, con là anh chàng ngọt ngào nhất, em bé ngọt ngào nhất...”

Cậu bé của tôi. Luke của tôi.

MƯỜI LĂM

“Chà,” Dane nói khi bước vào căn hộ, sau một cái ôm nấn ná ở cửa. Anh liếc nhìn nội thất căn hộ, nhìn những cửa sổ to nhìn ra ngoài rồi huýt sáo tán thưởng.

“Khá đẹp phải không?” tôi cười hỏi.

Dane vẫn vậy, nồng ấm, dễ chịu và đẹp trai. Anh thấp và mảnh người hơn Jack, vì vậy chúng tôi vừa vặn hoàn hảo khi ôm nhau. Nhìn thấy anh nhắc tôi nhớ ngay đến những lý do đầu tiên khiến tôi ở bên anh. Anh là người đàn ông hiểu tôi hơn bất cứ ai, và chưa từng phá vỡ sự cân bằng ở tôi. Thật khó để tìm được một người trong đời sẽ không bao giờ làm mình tổn thương hay xiên vào mình những khuôn phép đạo đức. Dane là một người trong số đó.

Tôi bế Luke ra cho anh xem, và anh khen ngợi lấy lệ, nhìn tôi khi đặt bé vào ghế rung. Tôi gắn một vòng những đồ chơi sinh động lên để Luke nhìn rồi ngồi xuống cạnh Dane trên sofa.

“Anh không hề biết em lại giỏi chăm trẻ con thế đâu đấy,” Dane nói.

“Em không mà.” Tôi cầm tay Luke để chỉ cho bé cách ấn một chú cún bằng nhựa từ bên này vòng chạy sang bên kia. Luke gầm gừ đập vào nó. “Nhưng em làm khá tốt với cậu bé này. Cậu nhóc đang huấn luyện em.”

“Nhìn em khác quá,” Dane quan sát, ngồi dịch ra góc sofa cho thoải mái hơn.

“Mệt mỏi,” tôi ủ rũ đồng tình. “Mắt đầy quầng thâm.”

“Không, không phải như vậy. Nhìn em tuyệt lắm. Dạng như... mắt sáng ngời rạng rỡ.”

Tôi cười. “Cảm ơn anh. Không hiểu vì sao. Có lẽ vì em quá vui được gặp anh. Em nhớ anh, Dane.”

“Anh cũng nhớ em.” Anh vươn tới kéo tôi sát vào anh cho đến khi tôi gần như nằm nhoài ra, tóc tôi xoa xuống mặt anh. 2 chiếc khuy áo trên cùng của anh đã mở ra, để lộ khoảng ngực vàng mượt mà. Tôi thấy mùi hương nồng, sạch sẽ quen thuộc từ lọ lăn khử mùi hương tuyệt diệu của anh. Tôi tròng mền cúi xuống hôn anh, hôn lên đôi môi tôi đã hôn cả nghìn lần. Nhưng sự kết nối nhẹ nhàng này không mang đến sự ngọt ngào và dễ chịu mà nó thường có. Thực tế là nó lại mang đến cảm giác khó chịu đến khó hiểu.

Tôi ngẩng đầu lên. Dane kéo tôi sát hơn, truyền một cơn rung mình lạ lẫm và không hề dễ chịu đi khắp người tôi.

Sao có thể như thế chứ?

Cảm thấy tôi sững lại, Dane nói lỏng tay và nhìn tôi dò hỏi. “Sao thế, không làm trước mặt đứa bé à?”

Tôi bối rối rời khỏi anh. “Em đoán em...” Cổ họng tôi sít lại. Mắt tôi cay xè, chớp liên tục. “Em có chuyện cần nói với anh,” tôi lạc giọng nói.

“Em nói đi.” Giọng anh dịu dàng và khuyến khích.

Tôi có phải kể cho anh nghe tôi đã làm gì với Jack không? Làm sao tôi giải thích được chuyện đó đây? Tôi tuyệt vọng ngồi xuống nhìn anh, như thể mọi lỗ chân lông trên người tôi mới bị làm đông nhanh chóng rồi lập tức bị rã đông, làm da tôi có lớp mồ hôi khó chịu.

Vẻ mặt Dane không thay đổi. “Em yêu, anh khá giỏi đọc vị đấy. Và anh không khó gì nhận ra là mỗi lần nói chuyện với em luôn có tên một người khác chen vào. Nên để anh bắt đầu giúp em: ‘Dane, gần đây em dành nhiều thời gian với Jack Travis...’”

“Gần đây em dành nhiều thời gian với Jack Travis,” tôi nói khi những giọt nước mắt tuôn rơi.

Dane có vẻ nhẩn nại và không hề ngạc nhiên. Anh nắm đôi tay tôi, giữ trong tay anh. “Nói đi em. Anh có thể là bạn của em mà Ella.”

Tôi sụt sịt. “Anh có thể sao?”

“Anh vẫn luôn là bạn em mà.”

Tôi đứng lên đi vào bếp lấy khăn giấy rồi xì mũi quay ra. Tôi đu đưa ghế của Luke cho đến khi nó đung đưa, và cậu bé cảnh giác nhìn mấy món đồ chơi lúc lắc trên vòng. “Không sao đâu Luke,” tôi nói với cậu bé, dù cậu hoàn toàn thờ ơ với khung cảnh tình cảm của tôi. “Người lớn đôi lúc cũng khóc mà. Đó là chuyện bình thường, tự nhiên thôi.”

“Anh nghĩ cậu bé đang xử lý chuyện đó tốt đấy,” Dane nói, cười gượng và nhìn vào khuôn mặt tội lỗi của tôi. “Đến đây ngồi nói chuyện đi.”

Tôi ngồi cạnh anh và thở ra một hơi run rẩy. “Ước gì anh là người đọc được suy nghĩ. Em muốn anh biết mọi chuyện mà em không cần phải kể ra. Vì có những chuyện em không muốn phải nói ra.”

“Không có gì em không thể nói với anh. Em biết điều đó mà.”

“Đúng thế, nhưng em chưa bao giờ phải giải thích về chuyện dính líu với một người đàn ông khác. Em thấy tội lỗi đến không chịu nổi.”

“Ngưỡng tội lỗi của em luôn luôn rất thấp mà,” anh tử tế nói.

“Muốn Jack là sai lầm, là ngu ngốc, nhưng em không thể ngăn bản thân mình. Em rất tiếc, Dane, nhiều hơn những gì em từng tưởng tượng nổi--”

“Từ từ nào. Trước khi em tiếp tục ... không lời xin lỗi nào nhé. Đặc biệt là với cảm xúc. Cảm xúc không bao giờ là sai, đó chỉ là cảm xúc mà thôi. Giờ thì kể cho anh nghe đi.”

Tôi không kể cho Dane nghe mọi thứ, tất nhiên rồi. Nhưng tôi nói đủ để anh hiểu mục tiêu sống cần trọng kỷ cương của tôi đã bị phá vỡ, rằng tôi bị thu hút đến ám ảnh một người đàn ông tôi không bao giờ nên chú ý tới, và rằng tôi hoàn toàn không hiểu lý do vì sao.

“Jack thông minh,” tôi nói, “nhưng anh ấy cũng có thể trở nên tàn nhẫn. Anh ấy gia trưởng và truyền thống. Anh ấy như một cầu thủ khúc côn cầu ở trường trung học phải khiến nữ sinh xếp hàng dài theo đuổi, mà em thì luôn ghét kiểu như thế.”

“Anh cũng thế.”

“Nhưng đôi lúc Jack làm em ngạc nhiên khi đưa ra nhận xét hay thấu hiểu cực kỳ chính xác.

Và anh ấy trung thực, hay nói, tò mò, và có lẽ là người ít tự ti nhất mà em từng gặp. Anh ấy làm em cười. Anh ấy nói em cần bốc đồng thêm một chút.”

“Anh ta nói đúng đấy.”

“Ừ, có một lúc, có một nơi, có một lúc dành cho sự bốc đồng. Và đó không phải là thời điểm trong cuộc đời mà em cần phải nghĩ đến sự vui vẻ. Em có nhiều trách nhiệm.”

“Anh ta nghĩ gì về đứa bé?”

“Jack thích cậu bé. Anh ấy thích trẻ con.”

“Là một người cổ điển, anh ta hẳn muốn có gia đình của riêng mình,” Dane nhận xét, nhìn tôi chăm chú.

“Em đã nói với Jack cảm giác của em về hôn nhân và gia đình. Nên anh ấy biết chuyện đó sẽ không đến với em. Em nghĩ sự hấp dẫn này chỉ bởi em khác lạ. Em đặc biệt vì em không chạy theo anh ấy.”

“Em có thể là người đặc biệt với bất kỳ ai Ella ạ. Em là một phụ nữ đẹp.”

“Thật thế à?” tôi cười bên lên nhìn anh. “Anh chưa từng nói với em như thế.”

“Anh không giỏi mấy chuyện đó,” Dane thừa nhận. “Nhưng đúng là em đẹp. Đẹp theo kiểu một cô thủ thư nóng bỏng ấy.”

Nụ cười của tôi trở nên nhẵn nhụi. “Cảm ơn anh. Em nghĩ Jack thích kiểu như thế.”

“Em có nhiều điểm chung với gã này đến mức nào?”

“Không nhiều. Cơ bản chúng em là 2 cực đối lập. Nhưng anh có muốn biết sức hấp dẫn chính là gì không, phần kỳ cục ấy? ... Đó là chúng em nói chuyện.”

“Nói về chuyện gì?”

“Bất cứ chuyện gì,” tôi nghiêm túc. “Chúng em bắt đầu và rồi nó như là sex vậy, cứ qua lại, và cả hai chúng em đều *đến*, anh biết ý em là gì không? Chúng em sát phạt nhau. Và có vài cuộc nói chuyện còn có vẻ như xảy ra trên vài cấp độ cùng một lúc. Nhưng ngay cả khi chúng em bất đồng với nhau thì cũng vẫn có sự đồng điệu kỳ lạ trong đó. Một sự kết nối.”

Dane trầm ngâm nhìn tôi. “Vậy nếu nói chuyện với nhau như sex, thì sex ra sao?”

“Em--”

Miệng tôi mở ra rồi lại khép lại. Tôi ngượng ngùng nghĩ ra nhiều cách để giải thích là đến giờ những gì chúng tôi có với nhau chỉ là một nụ hôn chúc ngủ ngon, và một lần chóng vánh trong bãi đỗ xe. Và cả hai đều thật ngaoạn mục. Không, chẳng có từ nào để nói được.

“Thông tin mật,” tôi tội lỗi nói.

Chúng tôi im lặng ngồi một lúc, cả hai chúng tôi đều sửng sốt vì tôi lại giữ kín điều đó, trong khi tôi vẫn luôn kể cho Dane nghe tất tần tật chẳng giấu giếm điều gì. Mỗi quan hệ của chúng tôi vẫn luôn luôn, hoàn toàn minh bạch. Điều này thật mới mẻ, cái khái niệm có một phần trong cuộc đời của tôi mà Dane không thể tùy tiện tiến vào.

“Anh không giận sao?” tôi hỏi, “không ghen sao?”

“Ghen chứ, có lẽ,” Dane chậm rãi thừa nhận, nhưng thể điều đó cũng làm anh ngạc nhiên. “Nhưng không giận. Và không chiếm hữu. Vì nó thể hiện một điều: anh giờ không muốn có một mối quan hệ truyền thống và sau này cũng không. Nhưng nếu em muốn khám phá nó cùng với Travis thì em nên thử. Em không cần xin phép, và anh cũng không có quyền gì để mà cho phép em. Mà dù sao thì em cũng sẽ làm như vậy thôi.”

Tôi không thể không nhìn ra sự tương phản giữa Dane với Jack, khi Jack đòi hỏi và chiếm hữu hơn nhiều. Hơn quá nhiều để chịu đựng nổi. Một cơn sốc buồn bã tràn khắp người tôi. “Thật ra thì,” tôi nửa như thì thầm, “ở bên anh ấy, em không thấy bình yên như khi ở cạnh anh.”

“Anh biết.”

Nụ cười thoáng qua môi tôi. “Sao anh biết?”

“Nghĩ xem sự bình yên là gì, Ella.”

“Sự tin tưởng?”

“Ừ, một phần. Nhưng cũng là không có rủi ro.” Anh gỡ một lọn tóc dính trên bên má ướt của tôi rồi vén nó ra sau. “Có lẽ em cần chấp nhận rủi ro một lần. Có lẽ em cần ở cạnh ai đó làm khuấy động em một chút.”

Tôi trườn đến anh và tựa đầu lên ngực anh. Chúng tôi ngồi như vậy một lúc, im lặng, ngoại trừ những tiếng thở dài thì thoảng vang lên. Cả hai chúng tôi đều lặng lẽ nhận thức được điều gì đó đang kết thúc, và một điều gì đó đang bắt đầu.

Dane chạm vào cằm và nâng mặt tôi lên, dịu dàng hôn tôi. Chỉ khi đó tôi mới hiểu ra Dane luôn là người bạn tôi vẫn ngủ cùng, khác hoàn toàn với việc có một người yêu cũng có thể là bạn mình.

“Này,” Dane khẽ nói. “Em nghĩ là chúng ta làm với nhau một lần nữa được không? Một lần cho khoảng thời gian đã qua? Để tạm biệt? Để kết thúc?”

Tôi nhìn anh rầu rĩ cười. “Thay vào đó em đập một chai sâm panh vào anh được không?”

“Ôi trời, thế ít nhất là mở vài chai trước đi đã,” anh nói, và tôi đứng lên đi lấy đồ uống mà chúng tôi cực kỳ cần.

* * *

Ngày hôm sau tôi cố gọi cho Jack. Sau khi để lại 2 tin nhắn vào hộp thư thoại của anh, tôi nhận ra là anh chẳng hề vội vã gọi lại cho tôi, và tôi thấy lo lắng, và khó chịu.

“Em biết là có chuyện mà,” Haven nói khi tôi gọi cho cô vào buổi chiều. “Hôm nay tính tình Jack khó chịu như quỷ sứ. Thực tế là ai trong văn phòng cũng thấy nhẹ người khi anh ấy rời văn phòng đến công trường một dự án anh ấy quản lý. Nếu không thì em nghĩ chị Helen, thư ký của anh ấy sẽ dùng cái máy ép đánh anh ấy đến bất tỉnh mất.”

“Chị phải giải quyết vài chuyện với Dane khi anh ấy đến thăm chị,” tôi kể. “Nên chị yêu Jack để cho chị có không gian riêng. Chị đoán là anh ấy không hiểu đúng.”

Giọng Haven lóe lên sự ngạc nhiên. “Không, anh ấy không hiểu đúng đâu. Nhưng em chưa bao giờ có ấn tượng là anh ấy đặc biệt giỏi trong việc rút lui khi anh ấy muốn cái gì đó.”

“À, anh ấy đang rút lui đấy,” tôi ủ ê. “Anh ấy không trả lời điện thoại của chị.”

“Ella, em có lẽ không nên nhúng mũi vào việc của Jack, vì em luôn điên tiết lên khi anh ấy làm như thế với em--”

“Cứ nói đi,” tôi giục. “Chị đang hỏi ý kiến em. Nếu được đề nghị thì không phải là nhúng mũi vào đâu.”

“Được thôi,” Haven hào hứng nói. “Em nghĩ Jack đang cố gắng quay mòng mòng, anh ấy không biết phải làm gì. Anh ấy không quen với cảm giác ghen tuông với bất kỳ ai đâu. Lúc nào anh ấy cũng là người kiểm soát, luôn luôn là tay trên, em nghĩ chị đã cho anh ấy một vết đau đấy. Mà phải nói là em thích như thế lắm.”

“Sao lại thế?” tôi hỏi, choáng váng vì hy vọng và hồi hộp.

“Trước giờ em toàn thấy Jack hẹn hò với mấy cô nàng thừa kế giàu sụ, hoặc siêu mẫu hay diễn viên siêu sao, và em nghĩ đó vì anh ấy muốn tránh *điều này*... hoàn toàn điên lên vì một người, và bị tổn thương. Đàn ông nhà Travis *ghét* bị như thế. Nhưng em nghĩ chịu đựng một chút có khi lại tốt cho Jack, là một cách tốt để xốc lại mọi thứ.”

“Chị nói cho em điều bí mật này nhé?”

“Gì thế chị?”

“Jack làm to chuyện lên khi thấy Dane định ở lại trong căn hộ với chị. Anh ấy muốn Dane nghỉ ở khách sạn.”

“Ồi trời, thật là ngớ ngẩn. Chị đã sống với Dane hàng năm trời rồi. Nếu muốn sex thì ở nhà mình hay ở khách sạn cũng chẳng có gì khác nhau.”

“Chị biết. Nhưng tối qua đúng là Dane có ở trong phòng chị. Mà chị đang nghĩ có lẽ Jack phát hiện ra rồi.”

Haven khúc khích. “Ella, không có chuyện gì xảy ra trong toàn nhà này mà Jack không biết. Có khi anh ấy đã dặn bảo vệ cho anh ấy biết chính xác Dane rời khỏi vào lúc nào.”

“Chị không sex với Dane,” tôi phòng thủ.

“Chị không phải thanh minh gì với em đâu mà.”

“Thật tẻ. Dane ngủ trên sofa, nhưng thằng bé cứ khóc làm anh ấy tỉnh giấc, cho đến khi cuối cùng chị phải để Dane ngủ trong phòng ngủ, còn chị ra sofa. Chị tự tin mà nói với em là sau đêm qua, Dane sẽ không bao giờ tự nguyện sinh con đâu. Và giờ Dane đã bay về Austin rồi, còn Jack thì rõ ràng không muốn nói chuyện với chị.”

Haven cười. “Ella tội nghiệp. Em đoán là Jack chỉ đang cố tìm ra xem bước tiếp theo phải làm gì thôi.”

“Nếu có cơ hội, em nói anh ấy gọi lại cho chị nhé?”

“Không, em có ý này hay hơn. Tối mai là sinh nhật bố. Cô Vivian – người mà bố đang hẹn hò – sẽ tổ chức một bữa tiệc cho bố ở nhà tại River Oaks. Tất cả người nhà Travis đều sẽ đến đó, cả Jack và các anh trai khác của em, cả chị dâu nữa. Chị đi cùng em với Hardy đi.”

“Chị không muốn lên vào một bữa tiệc gia đình đâu,” tôi ngập ngừng.

“Chị sẽ là khách của em. Mà nếu chị có không đến thì cả nửa Houston này cũng sẽ lậ vế thôi.”

“Chị không có quà cho bố em.”

“Cô Vivian yêu cầu thay vì tặng quà thì mọi người nên quyên góp cho một quỹ từ thiện mà bố thích. Em sẽ đưa danh sách các quỹ cho chị, chị có thể đóng góp qua mạng nếu muốn.”

“Em thật sự chắc là sẽ không sao chứ?” Tôi muốn đi đến dự tiệc chết đi được. Tôi vô cùng tò mò được gặp những thành viên khác trong gia đình Jack, để xem ngôi nhà mà anh đã lớn lên.

“Có chứ. Đây là tiệc cocktail – chị có cái váy xinh xắn nào để diện không?”

“Chị có một váy quây xanh nhạt.”

“*Trúng rồi.* Màu yêu thích của anh ấy đấy. Ôi Ella, chuyện này sẽ vui lắm đây.”

“Có lẽ với em thôi,” tôi rầu rĩ nói, còn Haven khúc khích cười.

Mã bưu tín có thể nghĩ ra ở Houston cho khu vực mà Churchill Travis sống là 770mặt 9, vì không thể tiến thêm từ River Oaks nữa. Tọa lạc ở trung tâm Houston, một trong những khu thịnh vượng nhất trong nước. Theo Haven thì biển rao bán nhà bị cấm ở River Oaks. Khi có một căn nhà cần bán thì thường có nhiều người hỏi và sẽ được bán chỉ trong vài ngày. Luật sư, doanh nhân, nhà đầu tư, bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ và các ngôi sao thể thao đều được chọn để sống ở thiên đường dưới bóng-sồi-và-cây-thông, gần với Galleria và Rice và các trường tư thục tốt nhất Texas.

Vài căn nhà ở 770mặt 9 rộng hơn 9000 mét vuông, nhưng khu biệt thự nhà Travis khá nhỏ, chỉ khoảng 3600 mét vuông. Nhưng ngôi nhà ở vị trí đặc địa bên một nhánh sông, với khoảng không nhìn ra thành phố. Khi chúng tôi đi qua những khu vườn sum xuê và đường bờ sông, tất cả đều ánh lên dưới ráng chiều đỏ màu rượu chát, mắt tôi mở to trước các dãy nhà kiểu Georgian hiện đại, Tara, nhà kiểu thực dân, biệt thự Tuscan, và nhà kiểu Pháp. Có vẻ như không theo kiểu Houston bản địa mà trông như bộ sưu tập các kiểu nhà từ nhiều thời đại và nhiều vùng miền, nhưng được xây cỡ lớn hơn.

“Chị sẽ thích nó Ella ạ,” Haven đảm bảo, quay lại nói với tôi từ trên ghế trước trong chiếc Mercedes của Hardy. “Vivian luôn tổ chức tiệc rất tuyệt – đồ ăn và âm nhạc cực đỉnh. Theo em biết thì cô ấy chỉ mới có một vụ bê bối thôi, hoành tráng đến nỗi nó thực sự kết thúc như huyền thoại.”

“Sao lại là vụ bê bối?”

“À, Peter Jackson là một trong những vị khách danh dự, nên Vivian trang trí theo kiểu **“Chúa tể những chiếc nhẫn”**. Cô ấy đào cả sân sau lên, cải tạo thành thác nước và núi đá.”

“Nghe không tệ chút nào mà,” tôi nói.

“Đúng vậy, nhưng phần tệ hại là cô Vivian thuê một nhóm Boy Scout ở trong vùng ăn mặc như những người Hobbit, đi đi lại lại trong bữa tiệc. Lông áo họ rụng khắp nhà, mà bố thì lại dị ứng với lông thú. Bố than vãn đến hàng tuần sau đó.” Haven ngừng lại. “Nhưng em chắc là cô ấy không làm chuyện tương tự tối nay đâu.”

“Cô nên bắt đầu uống ngay khi bước vào bữa tiệc nhé,” Hardy khuyên tôi.

Biệt thự nhà Travis với kiến trúc đã cổ kiểu Châu Âu rộng khoảng hơn một hecta. Chúng tôi đi qua một dãy cổng sắt, tiến vào khu đỗ xe chật ních xe đắt tiền. Một gara lớn với những cánh cửa kính to điều khiển từ xa, trưng bày một chiếc Bentley, một chiếc Mercedes, một chiếc Shelby Cobra, và ít nhất 7 chiếc xe khác, trông như mấy chiếc xe thần thánh khổng lồ. Những người phục vụ mặc đồng phục trắng lái xe chính xác vào từng ô để xe với sự cẩn thận của những ông bố bà mẹ dè dặt cho những đứa con thân yêu của mình trên giường.

Tôi khá là choáng khi cùng với Haven và Hardy đi qua sảnh đến với đám đông sáng bóng rực rỡ. Âm nhạc sống vang khắp không gian, một tràng kèn rộn rã làm nền cho một giọng hát nổi tiếng mới được ca tụng khi tham gia một vai phụ trong phim của Spielberg. Chàng ca sỹ vẫn trong độ tuổi 20, đang ngâm nga bài “Steppin’ Out with my Baby” với giọng nam trung mượt mà.

Tôi thấy như mình đang bước vào một thế giới khác. Như là một bộ phim. Khung cảnh tráng lệ, nhưng kỳ lạ là người ta thực sự sống trong nó, rằng sự thịnh vượng này là điều quen thuộc đối với họ.

“Tôi đã dự nhiều bữa tiệc...” tôi định nói nhưng rồi lại ngưng bật, sợ là mình nói gì đó nghe quê quê.

Hardy liếc xuống tôi, đôi mắt xanh lấp lánh vẻ hóm hỉnh. “Tôi biết.” Tôi nhận ra là anh thật sự hiểu là dù khung cảnh này hoàn toàn quen thuộc với Haven, nhưng cũng quá khác biệt với toa móc ở công viên phía đông Houston mà anh lớn lên.

Họ là một cặp thú vị, Hardy to lớn và rất Mỹ, còn Haven thì bé nhỏ và thanh nhã. Nhưng dù họ có khác nhau thì trông họ cũng cực kỳ hòa hợp. Người ngoài không thể không nhận ra tia điện giữa hai người, sự tôn trọng trí thông minh của nhau, và sự nhận thức đầy khích lệ về nhau. Nhưng cũng rất dịu dàng. Tôi nhìn ra rõ ràng khi Hardy liếc trộm Haven trong khi cô để ý vào nơi khác. Trông anh như thể muốn mang cô đi và giữ cô cho riêng mình. Tôi ghen tỵ vì thấy họ có thể ở gần nhau mà không thấy bí bách hay ngột ngạt.

“Đầu tiên vào chào Bố đã nhé,” Haven nói, dẫn đường đi vào nhà. Cô tuyệt xinh trong bộ đầm ngắn lụa nhả màu đồng, chiếc váy dự tiệc bấm khuy và chiết eo theo kiểu mà chỉ một phụ nữ cực kỳ mảnh dẻ thì mới có thể diện được.

“Em nghĩ là Jack đến chưa?” tôi hỏi.

“Chưa đâu, anh ấy không bao giờ đi dự tiệc sớm cả.”

“Em có nói là em mời chị không?”

Haven lắc đầu. “Không lúc nào mà nói. Anh ấy ra ngoài gần như cả ngày.”

Lúc sáng Jack có gọi nhưng tôi đang tắm và để máy tự động trả lời. Anh để lại tin nhắn cắt ngắn là có cuộc họp kéo dài gần hết ngày ở Woodlands, phía bắc Houston. Lúc tôi gọi lại thì nhận được trả lời từ hộp thư thoại. Tôi không để lại tin nhắn, cho anh thấy anh xứng đáng bị trả đũa sau khi cố tránh cuộc gọi của tôi ngày hôm trước.

Mất một lúc chúng tôi mới có thể chen được vào phòng khách chính. Haven và hôn phu của cô quen tất cả mọi người. Một người phục vụ bước đến mang theo khay rượu sâm panh và cốc

đá. Tôi lấy một ly và cảm kích uống luôn, vị nho lạnh cùng với hạt bọt sủi lăn tăn trên đầu lưỡi tôi. Đứng gần một bức tranh của Frida Kahlo, tôi nhìn xung quanh trong khi Haven khéo léo từ chối một phụ nữ cổ nài cô tham gia Hội Phong lan ở Houston.

Khách dự tiệc ở mọi độ tuổi, phụ nữ đều ăn diện và trang điểm hoàn hảo, đi trên những đôi giày cao gót không tin nổi, còn đàn ông thì mặc vest trang trọng. Tôi thấy mừng vì mình mặc chiếc váy đẹp nhất, chiếc váy bó màu xanh nhạt, quần quanh tôn ngực và khoét hình chữ V. Một chiếc váy đơn giản cổ điển nhưng làm tôi gọi cảm hơn, chân váy dài đến ngang đầu gối khoe trọn đôi chân của tôi. Tôi đi sandal cao gót màu bạc, tôi vẫn khá lo lắng là nó có vẻ cao quá cho đến khi nhìn thấy sandal mà các cô khác đang đi. Định nghĩa về tiệc cocktail ở Houston có vẻ bao gồm cả một số lượng hào phóng trang sức và phụ kiện, trái ngược với phong cách ở Austin, thường chỉ yêu cầu mặc áo sơ mi và đi giày.

Tôi đã phải trang điểm mắt kỹ hơn bình thường, dùng bóng mắt ám khói màu xám và 2 lớp chuốt mi. Môi tôi bóng lên với lớp son hồng nhẹ. Tôi uốn đuôi tóc Bob của tôi cụp sát vào để có thể thấy nó ôm trọn má tôi mỗi lần hất đầu. Không cần phải đánh má hồng – má tôi lúc nào cũng ửng lên màu hồng tự nhiên và lúc căng thẳng thì trông như phát sốt.

Tôi biết tối nay sẽ có chuyện, hoặc là xấu, hoặc là tốt.

“Đang ở ngoài đấy,” Hardy nói với Haven đang ra hiệu cho tôi đi cùng.

“Jack á?” tôi điếng người hỏi.

“Không, bố tôi.” Haven cười và làm mặt buồn cười. “Thôi nào, chị chuẩn bị gặp vài người Travis rồi đấy.”

Chúng tôi đi qua phía tòa nhà đến một bãi cỏ lớn. Cây cối được chằng bóng trắng, những màn rủ óng ánh trải rộng che cả sân nhảy đông đúc. Khách khứa ngồi trên ghế và đứng quanh những chiếc bàn để đồ ăn. Tôi sửng sốt khi thấy chiếc bánh sinh nhật đặt trên bàn, một tuyệt phẩm chocolate cao một ,2 mét trang trí với những vòng ruy băng và những chú bướm bằng kem bơ.

“Wow,” tôi chú ý vào một người đàn ông lớn tuổi hơn mới vừa tách ra khỏi nhóm. “Đây mới là cái mà cháu gọi là bánh sinh nhật đây. Bác có nghĩ là có người nhảy ra từ cái bánh không?”

“Hy vọng không,” ông nói nghiêm túc. “Họ có thể bị bén lửa từ mấy cây nến.”

Tôi cười. “Đúng thế, và cả những thứ trang trí kia cũng bị tan chảy, nhỏ xuống rồi lăn đi thành đồng lộn xộn.” Quay sang ông, tôi vươn tay ra. “Cháu là Ella Varner đến từ Austin. Bác là bạn của gia đình Travis phải không ạ? Tất nhiên là thế rồi. Người nhà này không bao giờ mời kẻ thù đến nhà đâu phải không?”

Ông cười khi bắt tay tôi. Hàm răng ông sáng bóng so với tuổi của mình làm tôi khá ngỡ ngàng. “Mấy đứa nó nên *đặc biệt* mời một kẻ thù đến dự tiệc.” Ông rất ưa nhìn, không cao hơn tôi là bao, mái tóc màu bạc của ông được cắt ngắn, da ông rắn và rám nắng. Sự quyến rũ bao trùm lên ông như lớp kem chống nắng bôi trên làn da.

Nhìn vào mắt ông, tôi bị hút vào màu của đôi mắt, màu nâu sẫm ngọt đắng của Chocolate Venezuela. Khi tôi nhìn vào đôi mắt quen thuộc đó, tôi biết chính xác ông là ai. “Chúc mừng sinh nhật, ông Travis,” tôi cười ngượng ngịu.

“Cảm ơn cô Varner.”

“Xin hãy gọi cháu là Ella. Cháu nghĩ đột nhập vào một buổi tiệc thì sẽ được gọi bằng tên riêng chứ, đúng không ạ?”

Churchill Travis tiếp tục mỉm cười. “Cô xinh đẹp hơn rất nhiều những cô nàng đột nhập vào bữa tiệc của ta, Ella. Đi cùng với ta để ta đảm bảo là không ai quăng cô ra ngoài.”

Con cáo già đa tình. Tôi nhe ra cười. “Cảm ơn bác Travis.”

“Gọi bác là Churchill.”

Haven đến cạnh bố, nhón chân và hôn lên má ông. “Chúc mừng sinh nhật bố. Con vừa mới khen Vivian vì đã tổ chức bữa tiệc tuyệt vời. Con thấy bố gặp Ella rồi. Nhưng bố không thể có chị ấy đâu. Của Jack đấy.”

Một giọng nói khác xen vào. “Jack không cần ai nữa đâu. Để phần cô ấy cho em.”

Tôi quay ra nhìn người đứng ngay sau tôi và giật mình khi thấy một phiên bản trẻ và gầy hơn của Jack, vẫn còn ở độ tuổi trên 20 một chút.

“Joe Travis,” cậu nói, nắm chặt tay tôi. Cậu gần như cao hơn cha mình một cái đầu. Joe vẫn chưa trưởng thành để có khung người rắn chắc sương gió như anh Jack của ình, nhưng cậu duyên dáng, cực kỳ gợi cảm, và cậu biết điều đó.

“Đừng tin nó chị Ella,” Haven nghiêm giọng nói. “Joe là nhiếp ảnh gia. Nó bắt đầu sự nghiệp bằng cách lén chụp những bức hình đáng xấu hổ của gia đình – ví dụ như em mặc quần áo chíp – rồi dùng phim âm bản để tống tiền bọn em.”

Hardy nghe thấy câu cuối cùng khi quay về với chúng tôi. “Em còn giữ tấm phim âm bản nào không?” anh hỏi Joe, còn Haven thì nhéo anh một cái thật mạnh.

Joe vẫn giữ tay tôi và liếc sang âu yếm. “Tôi chỉ có một mình thôi. Bạn gái tôi bỏ tôi để đến làm cho một khách sạn ở dãy Alps bên Pháp rồi.”

“Joe, thằng phá hoại này,” Haven nói, “đừng có nghĩ đến chuyện cưa cẩm bạn gái của anh trai mình.”

“Chị không phải bạn gái của Jack,” tôi ngập ngừng nói.

Joe đắc thắng liếc sang chị mình. “Nghe như là cạnh tranh công bằng đấy chứ.”

Hardy cắt ngang cuộc tranh cãi khi đưa ra một hộp đựng xì gà đôi bằng da cho ông Churchill Travis. “Chúc mừng sinh nhật bác.”

“Cảm ơn cậu, Hardy.” Mở chiếc hộp ra, ông Travis lấy ra một điếu xì gà và hít vào một tiếng ngưỡng mộ.

“Có cả một hộp đầy dành cho ngài ở trong nhà đấy,” Hardy nói.

“Loại Cohibas phải không?” ông Churchill hỏi, hít vào hương thơm của điếu xì gà như thể đó là loại hương thơm tuyệt nhất trên đời.

Hardy không thừa nhận, mà chỉ nhìn ông với đôi mắt xanh ánh lên vẻ quỷ quyết. “Cháu chỉ biết là họ dùng vỏ thuốc của Honduras. Còn bên trong thì cháu không rõ.”

Nhất định đây là xì ga Cuba, tôi thích thú nghĩ thầm.

Ông Travis từ tốn cất hộp xì gà vào trong túi áo khoác. “Chúng ta sẽ cùng nhau thử vài điều ở ban công sau nhé Hardy.”

“Vâng thưa ngài.”

Liếc qua vai Joe, tôi bắt gặp bóng một người đang đứng cạnh mấy cánh cửa Pháp đang mở, và tim tôi nảy lên. Đó là Jack, dáng người gọn gàng rắn chắc như vận động viên gỏi trong chiếc áo sơ mi đen bó và quần đen. Anh trông gợi cảm, uyển chuyển, sẵn sàng thực hiện hành vi phạm tội tinh vi. Dù dáng anh trông có vẻ thư thái, một tay thoải mái đút vào túi quần, nhưng dáng căng thẳng tằm tối của anh cắt ngang khung cảnh lộng lẫy này như một vết xé trên trang tạp chí bóng loáng.

Miệng Jack căng ra tư lự khi nói chuyện với người phụ nữ đứng cạnh. Tôi muốn ôm khi thấy hai người họ. Đó người một trong những người phụ nữ đẹp nhất tôi từng gặp, mái tóc dài màu vàng bơ, với các đường nét khuôn mặt đẹp như tượng nữ thần, còn thân hình mảnh khảnh của cô phô bày trong một mảnh váy đen bó bé xiu. Có vẻ họ đi cùng nhau.

Joe nhìn theo ánh mắt tôi. “Jack đây rồi.”

“Anh ấy mang theo bạn gái,” tôi xoay sở nói.

“Không phải đâu. Đó là Ashley Everson. Cô ta có chồng rồi. Nhưng cô ta lao vào như thiêu thân bất kỳ lúc nào thấy Jack.”

“Đó là cô gái đã từng làm anh ấy đau khổ phải không?” tôi thì thầm.

Joe cúi đầu xuống. “Uh-huh,” cậu thì thầm lại, “và cô ta đang có rắc rối với Peter, chồng cô ta. Chuẩn bị ly hôn. Đáng đời họ, sau những gì đã làm với Jack.”

“Cậu có nghĩ anh ấy...”

“Không đâu,” Joe đáp lại ngay. “Jack không đặt cô ta lên đĩa bạc đâu người yêu dấu. Không ai cạnh tranh với chị đâu.”

Tôi đang định cãi lại là tôi không đấu tranh, nhưng đúng lúc đó Jack nhìn lên và thấy tôi. Tôi còn không thể thở. Đôi mắt sâu thẳm như màn đêm của anh mở lớn. Ánh mắt anh chậm rãi lướt xuống đôi sandal màu bạc rồi lại ngược lên. Đứng thẳng lên, anh kéo tay ra khỏi túi quần và bước về phía tôi.

Ashley Everson trông có vẻ xao xuyến, nắm lấy tay anh nói điều gì đó, và anh dừng lại để trả lời.

“Ella.” Tiếng Haven làm tôi bừng tỉnh.

Có thêm người đến gần nhóm chúng tôi, lại một người đàn ông cao tóc đen nữa, chỉ có thể là một Travis. Người anh cả, Gage. Dù vẫn có dấu ấn từ người cha, anh trông không giống hai người em của mình lắm. Anh không có chút vẻ cao bồi nào ... khuôn mặt anh tao nhã và góc cạnh, vẻ đẹp trai của anh gần như là phóng túng. Đôi mắt anh không phải màu nâu cà phê, và là màu xám nhạt đặc biệt, màu của đá khô, ẩn chứa sau làn mi đen. Khi anh cười, tôi thấy như mình được ân xá.

“Gage Travis,” anh tự giới thiệu, rồi vòng tay quanh người phụ nữ mới bước đến bên cạnh.

“Còn đây là vợ tôi, Liberty.”

Chị là một phụ nữ lộng lẫy với khuôn mặt trái xoan hoàn hảo và nụ cười dễ mến, làn da chị mượt mà màu caramen. Khi chị vươn người ra bắt tay tôi, mái tóc đen xõa xuống quanh vai chị như dòng chảy. “Rất vui được gặp em Ella,” chị nói. “Chị nghe nói em đang hẹn hò với Jack.”

Tôi chắc chắn không muốn tự giới thiệu mình là bạn gái Jack. “Thực ra thì bọn em *không* hẹn hò,” tôi bối rối nói. “Ý em là, anh ấy là một anh chàng rất được, nhưng em không dám... chị biết đấy, chúng em mới quen nhau vài tuần thôi, nên em không thể nói là bọn em là một cặp được, nhưng--”

“Bọn em là một cặp đấy,” tôi nghe tiếng Jack phía sau tôi, khẽ nhưng dứt khoát. Tôi quay lại anh, mạch đập điên cuồng.

Một cánh tay chắc khỏe vòng quanh lưng tôi. Jack cúi đầu xuống, môi anh khẽ chạm má tôi theo kiểu hôn xã giao. Không có gì đặc biệt, chỉ là hai người bạn gặp nhau. Nhưng rồi anh di chuyển xuống thấp hơn và đặt một cái hôn nhanh, nóng bỏng vào một bên cổ tôi. Đó là một cử chỉ rất riêng tư, một tuyên bố hùng hồn cho sự gần gũi của chúng tôi.

Ngỡ ngàng vì Jack có thể làm như thế trước ánh mắt của mọi người trong gia đình, tôi thấy mặt mình hết trắng bệch rồi đỏ ửng lên, đổi màu như bóng đèn neon ở cửa sổ phòng ăn. Run rẩy, tôi bắt gặp Haven và Liberty trao đổi cái liếc nhanh, đầy ý nghĩa.

Vẫn giữ một tay ôm tôi, Jack vươn tới bắt tay bố. “Chúc mừng sinh nhật bố. Con có quà cho bố - đang để trong nhà đấy.”

Người đứng đầu nhà Travis nhìn chúng tôi nghiên cứu một lúc rồi mới nói, “Con biết bố muốn quà gì không? Con ổn định và kết hôn, rồi cho bố vài đứa cháu nội.”

Jack đối phó với sự xúc phạm thô lỗ bằng vẻ bình thản, cho thấy lời phàn nàn như thế này chẳng hề mới mẻ. “Bố đã có một đứa cháu trai rồi còn gì,” anh bình tĩnh nói.

“Bố muốn có nhiều hơn trước khi ra đi.”

Jack mĩa mai. “Bố định đi đâu thế bố?”

“Bố chỉ muốn nói là bố không còn trẻ nữa. Nếu con muốn thế hệ sau của nhà Travis có được ảnh hưởng của bố thì tốt hơn là nên bận rộn hơn đi.”

“Ôi trời, bố,” Joe lên tiếng. “Nếu Jack mà bận rộn hơn trong việc đó thì anh ấy sẽ phải vác một cái máy bán vé đồ ăn sẵn kè kè quanh--”

“Joe,” Gage lầm bầm, và chỉ cần như vậy là đủ để làm cậu em út im bật.

Churchill chĩa sang tôi cái nhìn chấp thuận. “Có lẽ cháu là người có thể bắt Jack phải ký giấy đấy Ella.”

“Cháu không phải mẫu người kết hôn đâu,” tôi nói.

Lông mày Churchill nhướng lên như thể chưa từng nghe một người phụ nữ nói như vậy. “Sao không?”

“Cháu rất coi trọng sự nghiệp của mình, đó là một lý do.”

“Thật tệ,” Jack nói. “Yêu cầu đầu tiên để kết hôn với một người Travis là em phải từ bỏ giấc

mơ của mình.”

Tôi bật cười. Mặt Jack dịu đi khi anh nhìn xuống tôi, rồi anh vén một món tóc sáng trơn mượt xòa xuống trán tôi. “Em muốn nhảy,” anh thì thầm, “hay ở lại để bị làm gỏi?” Không đợi tôi trả lời, anh kéo tôi ra đi cùng.

“Bố không làm gỏi cô ấy,” Churchill cãi lại. “Bố chỉ đang nói chuyện thôi mà.”

Jack dừng lại và nhìn ông sắc lẻm. “Người ta chỉ nói chuyện khi có hơn một người nói thôi bố ạ.” Rồi anh nói khi kéo tôi đi, “Anh xin lỗi.”

“Về bố anh ah? ... Không cần đâu. Em thích bác.” Tôi lúng túng liếc sang nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng cứng cỏi của anh. Tôi chưa từng thấy Jack như vậy trước đây. Anh luôn có vẻ vênh váo tự mãn kiểu tôi-chẳng-quan-tâm-cái-chết-tiệt-gì, không để tâm quá sâu sắc rắc rối nào. Nhưng giờ không còn nữa. Giờ anh có vẻ giận dữ đến tận xương tủy. Có điều gì đó làm phiền anh rất nhiều.

Chúng tôi đi đến sàn nhảy. Jack ôm tôi trong những bước nhảy tự nhiên và điêu luyện. Ban nhạc đang chơi bản “Song for you,” như thể tất cả họ đều có chung một ước mơ dài và buồn bã. Đôi vai Jack rắn chắc bên dưới tay tôi, đôi tay anh vững vàng dẫn tôi đi không hề vấp vấp. Anh thật sự là một người khiêu vũ cừ, bước nhảy của anh kỹ thuật nhưng không hề phô trương. Tôi ước có thể nói cho mẹ anh biết là những bài học khiêu vũ của bà từ xa xưa đã có kết quả rất tuyệt vời.

Tôi tập trung thư giãn và bước theo anh, để mắt mình nhìn vào nơi cổ áo anh hở ra. Điểm cuối của khe áo để lộ ra vài sợi lông ngực sẫm màu.

“Dane đã ở cả đêm với em,” Jack thẳng thừng nói.

Tôi nhẹ nhõm vì nước cờ công khai không ý tứ, và mong ngóng giải quyết chuyện này thật nhanh. “Đúng vậy, anh ấy ngủ lại phòng em. Dù không ngủ nghề nhiều lắm. Anh biết đấy – ou!”

Jack đột ngột dừng lại, làm tôi đâm thẳng vào anh. Ngược lên nhìn anh, tôi nhận ra anh đã rút ra kiểu kết luận gì. “Vì cậu nhóc,” tôi vội vã nói. “Luke khóc suốt. Em ngủ trên sofa, còn Dane nằm trong phòng khác. Jack, anh đang làm đau tay em.”

Anh nói lỏng tay ra ngay lập tức và cố làm dịu đi nhịp thở. Chúng tôi tiếp tục nhảy đến cả phút sau rồi Jack mới lại hỏi, “Em có sex với anh ta không?”

“Không.”

Jack khẽ gật, nhưng khuôn mặt anh vẫn khắc nghiệt, căng thẳng như thể mới được tôi trong lò.

“Không còn Dane nữa,” cuối cùng anh cũng tức tối kết thúc.

Tôi cố làm trò. “Em không biết được như thế có nghĩa là anh không muốn em gặp anh ấy nữa hay anh đang lên kế hoạch giết anh ấy.”

“Có nghĩa là nếu điều đầu tiên xảy ra thì điều thứ hai cũng có khả năng cao.”

Tôi thầm ngạc nhiên. Và nhận ra một loại quyền năng mới, một sức mạnh quyến rũ mà tôi có với một người mạnh mẽ hơn, trần tục hơn, khó dự đoán hơn, nhiều tố chất testosterone hơn bất kỳ người nào tôi quen trước đây. Như thể ngồi sau bánh lái để kiểm tra một chiếc xe

đưa vậy. Sợ hãi và háo hức cùng lúc, nhất là với người nào đó không bao giờ thích đi nhanh.

“Anh giỏi ăn nói đấy Jack. Sao anh không đưa em về nhà rồi hành động để nhấn mạnh thêm mấy từ đó?”

Anh đột ngột liếc xuống tôi. Tôi không nghĩ ai trong chúng tôi lại có thể tin tôi đã nói như thế.

Và nhìn vào mắt anh, rõ ràng là tôi sắp sửa được nhận mọi hành động mà tôi có thể chịu được.

MƯỜI SÁU

Âm nhạc chuyển sang giai đoạn chậm buồn của bản “Moondance.” Jack kéo tôi sát vào cho đến khi tôi cảm nhận được hơi thở của anh bên thái dương, và đùi anh sát vào tôi. Chúng tôi nhảy tiếp, còn tôi theo anh cứ mòm mẫm theo anh, hơi trật nhịp, như thể chúng tôi đang đứng trên boong tàu chứ không phải sàn nhà cứng. Nhưng vòng tay anh rất chắc chắn, giữ thăng bằng mỗi lần tôi khế lắc lư. Thở sâu, tôi hít vào mùi hương the the của anh. Một làn sương nhẹ của mùi mồ hôi ngay lập tức tỏa ra khắp người tôi như thể làn da tôi đột nhiên bùng tỉnh.

Bản nhạc kết thúc. Tiếng vỗ tay và sự khởi đầu của một điều gì đó mới và tràn đầy năng lượng xâm chiếm không gian. Tôi thật ra thấy bùng tỉnh như vừa có gáo nước lạnh dội vào mặt. Chớp mắt, tôi đi với Jack chen qua đám đông chật cứng. Chúng tôi thường xuyên phải dừng lại để nói chuyện với người quen của Jack. Anh quen tất cả mọi người. Và anh thật sự lão luyện hơn tôi rất nhiều khi đeo khoắc lên bộ mặt thân thiện xã giao. Nhưng tôi cảm nhận được sự căng thẳng dữ dội ở cánh tay anh khi anh dẫn đi qua những cuộc chào hỏi, len lỏi tìm kiếm từng khe hở để có thể di chuyển.

Chiếc bánh sinh nhật được thắp nến, và ban nhạc hòa cùng đám đông bài hát “Happy Birthday To You” chuyển choáng hơi men nhưng to vang. Những miếng bánh phủ sô cô la, mứt và kem tươi được chuyền đi. Tôi chỉ có thể cắn một miếng, vị ngọt dính luôn ở họng tôi. Sau khi tôi nuốt trôi cùng với vài ngụm sâm panh, tâm trạng tôi như được đẩy lên bởi hơi men từ đường và chất cồn. Tôi dễ dàng đi theo Jack khi anh lôi tôi đi.

Chúng tôi dừng lại để chào tạm biệt Churchill và quý bà Vivian bạn ông, nhìn thấy Joe đứng trong góc với một cô gái trẻ, rõ ràng rất thông cảm với câu chuyện cô-bạn-gái-bỏ-rơi-đi-Pháp của anh chàng, rồi tôi vẫy tay chào Haven, Hardy, Gage và Liberty khi đi ngang phòng.

“Em nghĩ chúng ta nên đưa ra lý do gì đó để về sớm,” tôi nói với Jack. “Nói với họ em cần kiểm tra cậu bé, hay--”

“Họ biết vì sao mình về trước.”

Chúng tôi không nói chuyện nhiều trên đường về một 800 đường Main. Cảm xúc giữa chúng tôi còn quá mới mẻ. Tôi chưa hiểu về Jack đủ để thoải mái với anh – mối quan hệ của chúng tôi cần phải được khám phá.

Nhưng tôi đã kể cho Jack nghe về cuộc nói chuyện với Dane, và anh lắng nghe chăm chú. Tôi nhận ra dù Jack hiểu rõ quan điểm của Dane, nhưng ở một mức độ nào đó anh không hề chấp nhận được nó. “Lẽ ra anh ta phải đấu tranh vì em,” Jack nói. “Anh ta lẽ ra phải đá bay đít anh đi mới phải.”

“Sao có thể làm được điều đó?” tôi hỏi. “Cuối cùng thì nó là lựa chọn của em cơ mà, phải không?”

“Đúng thế, em có lựa chọn của em. Nhưng nó không thay đổi thực tế là anh ta lẽ ra nên truy sát như một tên Viking khát máu vì anh cướp người phụ nữ của anh ta.”

“Anh không *chiếm* được em” tôi cãi.

Anh liếc sang tôi có chủ ý. “Chưa thôi.”

Và trái tim tôi đập loạn xạ trong một nhịp điệu chuệch choạc.

Chúng tôi đi lên phòng của anh, nơi tôi chưa từng đến, cách phòng tôi vài tầng, có cửa sổ lớn nhìn ra khung cảnh Houston, ánh đèn của thành phố lấp lánh như những viên kim cương óng ánh trên màn nhung.

“Em nói với cô trông trẻ mấy giờ thì em về?” Jack hỏi, khi tôi quan sát căn hộ. Căn phòng rộng và sành điệu, với nội thất da sẫm màu, điểm xuyết vài trang trí đồ họa, những bức rèm vải có màu kem sô cô la pha xanh.

“Em nói khoảng một một giờ.” Tôi chạm vào mép một chiếc bát thủy tinh màu xanh được trang trí theo hình xoắn ốc. Ngón tay tôi trông run rẩy rõ ràng. “Căn hộ này đẹp quá.”

Bước đến sau tôi, lòng bàn tay Jack khẽ chạm vai tôi, trượt xuống cánh tay, hơi ấm từ đôi tay anh khiến cho làn da mát mẻ của tôi khẽ nhói lên dễ chịu. Anh nâng một bàn tay tôi lên. Năm ngón tay lạnh giá của tôi chặt hơn, Jack cúi miệng xuống nếp gấp nhạy cảm ở cổ tôi. Có một lời hứa đầy nhục dục trong cái cách môi anh rà lên da tôi.

Khi anh tiếp tục hôn tôi ở đó, tìm kiếm vùng nhạy cảm nhất, rồi khi tìm thấy thì tôi gần như dựa hẳn vào anh.

“Jack... Anh không còn giận vì Dane ngủ qua đêm nữa chứ?”

Bàn tay anh lang thang phía trước người tôi, vẽ lên từng đường cong hay vùng bằng phẳng, dừng lại ở mỗi nơi tôi run lên đáp ứng. Cơ thể tôi căng lên trong nỗi đau đớn đầy hoan lạc. Tôi lơ mơ nhận ra anh đang thám hiểm, nhẹ nhàng sàng lọc từng cơn run rẩy và co giật ở mọi nơi tôi nhạy cảm nhất.

“Thực sự thì, Ella... mỗi lần nghĩ đến, anh chỉ muốn bẻ cái xà beng ra làm đôi.”

“Nhưng có chuyện gì xảy ra đâu,” tôi cãi lại.

“Đó là lý do duy nhất để anh không săn đuổi và đánh gục hẳn.”

Tôi không thể nói được câu nói đó ẩn chứa bao nhiêu phần là sự phô trương nam tính, bao nhiêu phần là ý định thực của anh. Tôi cố gắng nói bằng giọng mỉa mai tỉnh táo, dù rất khó khi cảm nhận ngón tay anh trượt vào trong mép cổ áo của tôi. “Anh không có ý định trút giận lên em đấy chứ?”

“E là thế.” Nhịp thở anh ngắt quãng khi phát hiện ra tôi không mặc áo lót. “Đêm nay em ở đây là vì như thế, mắt xanh ạ.” Bàn tay anh chậm rãi trượt xuống bầu ngực tròn nặng trĩu của tôi. Tôi dựa vào anh, trông chừng trên đôi giày cao gót. Núm vú tôi chọc giữa những ngón tay anh, rồi anh âu yếm mơn trớn nó, ngón tay cái miết lên làm nó dựng lên như nụ hoa mới hé.

Anh xoay tôi lại đối diện anh. “Em đẹp quá,” anh thì thầm. Đôi tay anh lướt xuống thấp hơn, lần theo lớp vải bó sát của chiếc váy. Khuôn mặt anh chăm chú, đôi lông mi hơi sụp xuống rũ bóng xuống đôi gò má gầy. Rồi anh dịu dàng thì thầm một từ tôi gần như không nghe thấy. “Của anh.”

Tôi mù mịt nhìn vào đôi mắt sẫm màu và chậm chạp lắc đầu.

“Có,” Jack nói, rồi anh ghé miệng anh xuống tôi. Tôi bắt lực đáp lại, tay tôi níu lấy phía trước áo anh. Ngón tay anh lùa vào tóc tôi, bám chặt vào từng nếp uốn ở da đầu, rồi anh tập trung vào miệng tôi, tìm kiếm vào nếp góc sâu hơn, mật thiết hơn, cho đến khi cả cơ thể tôi tỏa nhiệt.

Nắm lấy tay tôi, Jack kéo tôi vào phòng ngủ. Anh bấm lên một trong 3 cần gạt đèn, ánh sáng không rõ bắt đầu từ đâu dè dặt len lỏi đầy căn phòng. Tôi quá ngây ngất để nhận biết được đồ vật xung quanh, chỉ chú ý đến chiếc giường lớn trải chăn màu hổ phách và hàng dệm lớp ga trắng bằng lụa.

Tôi hăng giọng cất tiếng như bình thường, như thể chuyện này chẳng có gì to tát. “Thậm chí còn không có âm nhạc để quyến rũ em sao?”

Jack lắc đầu. “Anh thường làm việc này theo kiểu cappella^{[36](#)}.”

“Có nghĩa không có nhạc đệm à^{[37](#)}?”

“Không, anh không tự làm kể từ khi anh một 4 tuổi cơ.”

Tràng cười của tôi tắc nghẹn khi Jack với tay khế giật cái khóa nhỏ xíu khóa phía trước thân váy của tôi. Hai bên khóa mở ra, hé mở trọn vẹn bầu ngực căng tròn, rồi đến đôi tất lụa trắng của tôi.

“Nhìn em kìa,” anh thì thầm. “Thật là tội ác nếu để em mặc quần áo.” Anh tuột váy ra khỏi vai tôi cho đến khi nó rơi xuống sàn. Màu đỏ tràn khắp từ đầu đến chân tôi khi tôi chỉ đứng đó trên đôi giày cao gót và đôi tất.

Lóng ngóng vội vã, tôi giật chiếc áo sơ mi đen của anh, và Jack giúp tôi tuột áo ra khỏi người anh. Ngực anh có đường nét mạnh mẽ và khỏe khoắn, những múi cơ lớn nổi lên, xen kẽ những múi cơ nhỏ hơn. Tôi ngập ngừng chạm vào lớp lông ngực xù xì sẫm màu, lùa tay vào. Chạm vào anh thích phát điên lên được. Tôi để anh kéo tôi vào sát hơn, đôi tay anh vòng quanh tôi, và đôi tay tôi trượt quanh lưng anh. Lớp lông ngực cù vào ngực tôi, còn nụ hôn dài ngọt ngào quét qua tôi một cơn lũ cảm xúc.

Cảm nhận cách tôi dán chặt vào người anh, hông tôi róng riết ôm ấp quanh hình dáng căng cứng của anh, Jack khẽ cười buông tôi ra. “Chưa đâu.”

“Em cần anh,” tôi run rẩy và đỏ lựng mặt. Đây là điều tôi chưa từng nói với một người nào trước đây. Và ngay khi nói ra điều đó, tôi nhớ đến những gì Jack nói ở bãi đỗ xe: “... vì em biết nếu em bắt đầu điều gì đó với tôi, nó sẽ đi đến một nơi mà em và Dane chưa từng được đến.” Đó là sự thật. Thật một trăm phần trăm. Tôi sẽ để Jack đến gần tôi hơn cả sự gần gũi thể xác đơn thuần. Sự khốc liệt của rủi ro tôi định liều thử làm tôi sợ chết khiếp.

Cảm nhận được sự hoảng hốt của tôi, Jack kéo tôi vào giữa hai đùi anh và ôm tôi nép vào ngực. Anh im lặng ôm tôi với sự nhẫn nại vô bờ bến.

“Em đoán...” cuối cùng tôi cũng cố cất lời, “Em không cảm thấy được an toàn tuyệt đối.”

“Có lẽ vì đúng là em không đang an toàn.” Jack móc những ngón tay vào cạnh quần tất, kéo nó xuống. “Nhưng chỉ vài phút nữa thôi, em yêu, em sẽ không thèm bận tâm đến điều đó nữa.”

Sững sờ, tôi để anh cởi quần tất ra, và tuân theo khi anh giục tôi ngồi trên mép giường. Tôi cố với xuống đôi giày bạc.

“Đừng,” Jack thì thào, ngồi bệt xuống trước mặt tôi. Anh dùng tay đẩy đùi tôi mở rộng ra, khuôn mặt anh căng thẳng.

Tôi cố khép đùi lại. “Đèn,” tôi xấu hổ thốt lên nhưng Jack ấn tôi ngồi yên, lờ đi khi tôi oằn lên chống cự, anh cúi về trước và ấn miệng anh vào tôi, ở đó, và trong một nụ hôn tìm kiếm trọn vẹn. Chỉ trong vài giây tôi rên rỉ, bất động một chỗ khi khoái cảm cuộn lên và bùng nổ với từng cái lướt lụa là của lưỡi anh. Nó cứ tiếp tục, tiếp tục cho đến khi ham muốn trở nên quá nhiều, tôi núm lấy đầu anh mạnh hơn, gần hơn. Anh túm lấy khuỷu tay tôi, kéo sang hai bên, và giữ ở đó.

Bị anh kìm kẹp, mở rộng, tôi hít vào từng tiếng thét nhỏ khi anh nhấm nháp và lướt lên nhẹ nhàng thưởng thức chốn mềm mại, và khoái cảm dâng lên cho đến khi các cơ bên trong tôi bỗng nhiên siết lại điên cuồng.

Jack thả tôi ra, để tôi loạng choạng. Tôi yếu ớt, bất lực, mạch tôi đập cuồng loạn. Khi anh đứng giữa hai đùi tôi, tôi vớ lên phía trước quần để cởi nó ra. Đôi tay tôi lỏng ngóng như đang đeo găng.

Jack đã bị khuấy động nặng nề, cái mặt mập mạp cương cứng sẫm màu căng phồng lên. Tôi bối rối chạm vào anh, ôm chặt sức nặng đang đập rộn ràng, thả vào cái đầu đang phồng lên. Anh bất động, rồi tôi nghe thấy một tiếng rên khế. Anh chịu đựng từng cái vuốt ve cẩn trọng của tôi, từ hơi ấm từ miệng khi tôi mút vào, cố gắng nếm và tận hưởng anh nhiều nhất có thể. Nhưng chỉ trong một lúc ngắn ngủi, anh kéo tôi ra, chửi thề, “Không được... anh không chịu được. Anh gần quá rồi. Anh quá...đợi đã, Ella...”

Trút bỏ quần áo, anh lên giường với tôi, kéo tôi vào giữa giường. Anh dành một phút dài lê thê để tháo giày tôi ra, mở cái khóa kéo nhỏ xíu để có thể tuột nó ra khỏi gót chân tôi. Rồi anh lại đè lên tôi, miệng anh gấn lên ngực tôi, một đùi anh kiên quyết chèn vào giữa hai chân tôi. Tôi vớ lên anh, bàn tay tôi trải rộng ấn lên bề mặt uốn cong của lưng anh. Miệng anh tìm thấy miệng tôi, và tôi uốn lên quần quai, bất lực rên rỉ. Siết chặt tôi, anh lặn cả hai nằm nghiêng, tay anh lang thang khắp nơi.

Hai chúng tôi vẫn vít vào nhau theo một nhịp độ chậm rãi trên chiếc giường lớn. Cách chúng tôi áp sát rồi trượt ra khỏi nhau như một cuộc chiến đầy nhục dục, khi tôi cố núm anh vào còn Jack thì cố cưỡng lại. Anh trì hoãn, trêu chọc và tra tấn tôi cho đến khi tôi khàn giọng thì thầm cầu xin anh hãy làm điều đó ngay, bây giờ tôi đã sẵn sàng, bây giờ, chính lúc này –

Anh lật tôi nằm ngửa và mở rộng hai đùi tôi ra. Tôi làm theo với một tiếng rên mong đợi, uốn hông lên.

Anh đi vào tôi, cả thế giới như ngưng lại khi tôi cảm nhận anh dày sít trượt vào. Tôi bám lấy vai anh, móng tay tôi bấm vào da anh. Đẩy sâu hơn vào cơ thể run rẩy của tôi, Jack thì thầm hứa hẹn sẽ rất nhẹ nhàng với tôi, chỉ cần tôi thả lỏng, thả lỏng... rồi anh đi vào sâu hơn và neo ở đó, khi tôi cảm thấy mình oằn lên dưới nhịp độ chậm rãi.

Mặt anh ngay phía trên mặt tôi, đôi mắt sẫm lại chói sáng như lửa địa ngục. Anh vuốt tóc ra khỏi trán tôi. “Anh sẽ phải quen với anh thôi,” anh thì thầm. Tôi gật đầu đáp lại như bị thôi miên.

Môi anh tìm thấy môi tôi. Anh thúc vào nơi quấn thắt ẩm ướt của tôi một cách nhẹ nhàng

mà chỉ một người to lớn mới có thể làm được. Anh nhạy cảm với từng hơi thở và nhịp đập của tôi, tìm kiếm từng chuyển động co giật của tôi, và khi anh tìm thấy, tôi tuyệt vọng thét lên.

Jack gần như tràn ra thỏa mãn. “Em thích thế này à Ella?”

“Vâng, vâng.” Tôi siết lấy lưng anh, hông tôi nâng lên đón lấy sức nặng của anh. Anh cứng, nặng, đâm vào tôi với nhịp độ nghiêm ngặt, và tôi quần quai bên dưới anh, muốn nó nhanh hơn, mạnh hơn. Một tiếng cười khẽ buột ra theo hơi thở nôn nóng của anh. Anh ấn tôi xuống và ép tôi chấp nhận nhịp độ của anh, và sau một lúc tưởng chừng như vô tận, tôi thấy mình được giải thoát trong khoái cảm. Đầu tôi ngửa ra sau khi tay anh trượt lên cổ tôi, miệng anh lang thang ở họng tôi.

Anh đâm vào tôi với nhịp điệu không ngưng nghỉ, vào nữa, vào nữa, sự cọ xát trượt ra vào ngọt ngào và đầy nhục dục. Tôi vươn tới đỉnh mãnh liệt của khoái cảm, rồi sau đó vỡ vụn ra và tôi ngây ngất choáng váng vì khoái cảm, đầu gối ép sát vào hông anh. Anh vẫn tiếp tục cho đến khi cơn co giật cuối cùng yếu đi, rồi đâm vào vài nhát cuối cho đến khi tìm thấy sự giải thoát của chính mình.

Sau đó, tôi nằm lặng lẽ, run rẩy trong tay Jack, cảm thấy dòng chảy nóng bỏng của anh giữa hai đùi. Tôi quay lại úp mặt vào ngực anh. Cơ thể tôi tràn ngập thỏa mãn, trĩu xuống như trái cây chín mọng ngọt ngào.

“Nghỉ ngơi đi,” Jack thì thầm, kéo chần lên đôi vai trần của tôi.

“Em không thể,” tôi lơ mơ. “Em phải xuống phòng. Cô trông trẻ...”

Anh hôn tóc tôi. Giọng anh nhẹ như nhung. “Vài phút thôi. Anh sẽ canh chừng cho.”

Vùi mặt vào anh đầy biết ơn, tôi gà gật ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, tôi trở người, nhấp nháy mắt, nhận thức dâng lên tôi như trong mơ, rằng có điều gì đó đã thay đổi. Tôi. Tôi cảm thấy không chắc chắn, chông chênh, nhưng lại là cảm giác tốt đến kỳ lạ.

Jack đang chống một khuỷu tay lên, nhìn xuống tôi với vẻ cực kỳ ngạc nhiên. Một ngón tay anh lần theo viền môi tôi. “Đây là là tuyệt nhất của anh, Ella. Thậm chí anh còn không nghĩ có một lần nào đủ tuyệt để xếp thứ hai nữa.”

Tôi nhắm mắt lại khi anh lần theo đường nét cặp lông mày. Rồi tôi nhận ra sự khác biệt giữa tình dục suôn sẻ với tình dục đến mất trí chính là bởi sự quan tâm tôi chưa từng có được từ Dane. Jack hoàn toàn chìm đắm vào tôi, cực kỳ tập trung vào từng sự đáp lại của tôi. Ngay cả bây giờ anh chạm vào tôi như thể sự tiếp xúc giữa hai cơ thể cũng có ngôn ngữ riêng. Những ngón tay anh âu yếm trượt xuống cổ họng tôi. “Da em thật mềm mại,” anh thì thầm. “Tóc em rất mượt mà. Anh thích cảm giác được chạm vào em ... thích cách em chuyển động...” Ngón cái của anh mơn trớn quanh đường viền quai hàm tôi. “Anh muốn em tin tưởng anh, Ella. Anh muốn từng phần trong em. Ngày nào đó em sẽ giải phóng bản thân mình cho anh.”

Tôi quay mặt vào bàn tay Jack, ấn một nụ hôn vào lòng bàn tay anh. Tôi biết anh nói gì, biết anh muốn gì, và tôi không biết làm thế nào để cho anh biết điều đó là không thể. Tôi sẽ không bao giờ có thể lạc mất bản thân hoàn toàn khi làm tình – có một khối tự vệ trong bản ngã của tôi mà không ai có thể với tới được. “Em mới làm tình dưới ánh đèn,” tôi nói. “Vì Chúa, như thế

còn chưa đủ hay sao?”

Anh cười và hôn tôi.

Dù đã thỏa mãn, cảm giác miệng anh trên miệng tôi cũng đủ làm tôi run rẩy. Đặt bàn tay lên chỗ hõm ở vai anh, tôi lần theo múi cơ uốn cong phồng lên. “Lúc tối em thấy anh đứng với Ashley ở bữa tiệc,” tôi nói. “Cô ấy rất đẹp.”

Miệng Jack nhếch lên không hề hài hước. “Điều đó sẽ nhạt dần đi khi em càng biết cô ấy nhiều hơn.”

“Hai người nói chuyện gì với nhau thế?”

“Cô ấy than vãn với bất kỳ ai về rắc rối với Pete thôi.”

“Chồng cô ấy à? Anh ấy có ở đó không?”

“Có. Có vẻ như hai người họ làm mọi cách để tránh mặt nhau.”

“Em không biết liệu cô ấy có chung thủy với chồng không,” tôi trầm ngâm hỏi.

“Bản chất không thay đổi,” Jack khô khan nói.

“Buồn quá. Nhưng nó chứng minh điều em luôn nghĩ về hôn nhân: người ta không bao giờ cam kết yêu một người mãi mãi được. Vì đời luôn thay đổi.”

“Không phải tất cả.” Jack nằm ngả xuống gối và tôi trườn tới tựa vào anh, đầu tôi đặt trên hõm vai anh.

“Anh có nghĩ lúc trước cô ấy yêu anh không?” tôi hỏi. “Ý em là, thực sự yêu ấy?”

Anh căng thẳng thở dài. “Anh không biết có chút tình yêu nào từ phía cô ấy hay không.” Anh ngừng lại. “Mà nếu có, anh cũng hủy hoại nó rồi.”

“Hủy hoại nó?” tôi biết đây là lĩnh vực cần tiếp cận rất cẩn trọng, tàn dư của sự tổn thương, hay nỗi tiếc, vẫn còn dư âm đâu đó. “Làm thế nào anh hủy hoại nó được?”

“Khi Ashley bỏ anh đến với Pete, cô ấy nói--” Jack ngừng lại thở gấp.

Tôi trào hấn lên người anh, trái người tôi lên khắp khuôn ngực rắn chắc xù xì của anh. “Niềm tin đến từ hai phía đấy Jack.” Tôi vói tới nắm lồng ngực lộn xộn và lừa tay vào. “Anh có thể kể cho em nghe mà.”

Jack tránh nhìn tôi, trán anh rần hoàn hảo như một mặt đồng xu sáng bóng. “Cô ấy nói anh muốn quá nhiều. Rằng anh quá đòi hỏi. Thiếu thốn.”

“Ôi.” Tôi biết đó chính là lòng tự tôn đàn ông trong Jack, đó là điều tồi tệ nhất một người phụ nữ từng nói với anh. “Anh có như vậy không?” tôi hỏi với giọng đương-nhiên-như-thế. “Hay vì Ashley chỉ cố trút hết tội lỗi lên đầu anh khi cô ta phản bội anh? Vì chưa bao giờ hâm mộ kiểu bào chữa tại-anh-mà-em-phải-làm-như-vậy cả.”

Sự căng thẳng rời khỏi người anh. “Chắc như quý là Ashley không bao giờ chịu trách nhiệm vì bất cứ cái gì. Nhưng sự thật là anh có lẽ cũng là một cái nhọt dưới móng. Anh không làm cái gì nửa vời, kể cả trong tình yêu.” Anh ngừng lại. “Anh có tính chiếm hữu.”

Có vẻ như anh tin là anh đang nói cho tôi biết điều gì đó mới mẻ. Tôi cắn phía trong môi

dưới để nín cười. “Không đùa nhé,” tôi nói. “Tin tốt này Jack, em không gặp khó khăn gì khi yêu cầu anh vẽ ra ranh giới đâu.”

“Anh đã thấy rồi.”

Chúng tôi nhìn nhau khi nụ cười chạm vào môi cả hai.

“Vây,” tôi tiếp, “sau khi Ashley phản bội anh, anh dành cả vài năm sau đó với bất kỳ cô gái nào trong tầm mắt, để chứng minh cô ấy đã đánh mất thứ gì à.”

“Không, chẳng liên quan gì đến Ashley cả. Chỉ là anh tình cờ thích sex, thế thôi.” Tay anh trượt xuống hông tôi.

“Không đùa đâu đấy,” tôi bật cười và lẩn tránh anh, nhồm dậy khỏi giường. “Em cần đi tắm.”

Jack lập tức bước theo tôi.

Tôi dừng phắt lại khi đèn nhà tắm bật lên, một không gian huyền ảo với tủ gỗ hiện đại và bồn rửa sang trọng. Nhưng vòi hoa sen mới là thứ làm tôi á khẩu, trong một căn phòng kính, có ốp đá nguyên khối và đá hoa cương, với hàng dãy ổ số, van lật và nhiệt kế. “Sao lại có một nhà rửa xe trong nhà tắm của anh thế?”

Jack bước qua tôi, mở cửa kính bước vào trong. Khi anh lật mở van và điều chỉnh nhiệt độ trên mặt số, các tia nước phun ra từ mọi góc, hơi nước bay lên thành từng làn khói trắng. 3 dòng nước như mưa tuôn chảy từ trên trần xuống.

“Em có định vào không?” giọng Jack hòa vào tiếng nước chảy.

Tôi bước đến cánh cửa và đi vào trong. Jack thật lộng lẫy, người anh thon gọn, làn da như đồng thau, một dòng nước lấp lánh chảy dọc da anh. Bụng anh căng chắc như trống, lưng anh bóng bẩy đầy cơ bắp.

“Em ghét là người nói với anh điều này,” tôi nói, “nhưng anh cần luyện tập đi. Một người ở tuổi anh không nên buông thả mình như thế.”

Anh nhe ra cười ra hiệu cho tôi đến gần anh. Tôi liêu bước vào giữa thác nước, chịu đựng hơi nóng đến từ mọi phía. “Em đang chết đuối,” tôi nói, thối phì phì, rồi anh lôi tôi ra khỏi chỗ nước dội thẳng từ trên xuống. “Em đang tự hỏi anh đang lãng phí bao nhiêu nước đấy.”

“Em biết đấy Ella, em không phải người phụ nữ đầu tiên tắm trong này với anh--”

“Em sốc quá.” Tôi dựa vào anh khi anh xoa sữa tắm lên lưng tôi.

“—nhưng chắc chắn em là người đầu tiên lo lắng về chuyện lãng phí nước.”

“Anh nói xem, bao nhiêu nước?”

“Mỗi phút mất khoảng 40 lít, khoảng khoảng đó.”

“Ôi trời ời. *Nhanh lên nào.* Chúng ta không thể ở đây lâu được. Chúng ta sẽ phá vỡ hệ sinh thái cân bằng mất.”

“Đây là Houston, Ella. Hệ sinh thái không để ý đến điều đó đâu.” Lờ đi sự phản đối của tôi, Jack xoa sữa tắm và gội đầu cho tôi. Cảm giác tuyệt đến mức cuối cùng tôi cũng ngậm miệng lại và chỉ đứng đó, để cho đôi tay mạnh mẽ trơn mượt của anh trượt khắp người khi tôi hít vào hơi nóng ẩm ướt. Rồi tôi tắm cho anh, mơ màng lướt những ngón tay qua lớp lông ngực ẩm xà

phòng, lần theo những đường nét nam tính mạnh mẽ tuyệt vời trên cơ thể anh.

Có cảm giác không thực về tất cả những chuyện này, với ánh sáng bàng lảng và làn nước thấm đẫm da chúng tôi, khoái cảm nhục dục trần trụi không cho phép một chút e lệ nào. Miệng anh siết chặt miệng tôi trong những cái hôn sâu ẩm ướt, tay anh trượt xuống giữa hai đùi tôi, những ngón tay dài nhẹ nhàng trêu chọc. Tôi ép má tôi xuống vai anh, thở dốc.

“Lần đầu tiên gặp em,” Jack thì thầm trên mái tóc ẩm ướt cả tôi. “Anh nghĩ mọi thứ về em thật dễ thương, làm anh gần như không thể chịu đựng nổi.”

“Dễ thương á?”

“Theo nghĩa gọi cảm.”

“Em thấy anh gọi cảm theo kiểu nổi loạn. Anh--” tôi dừng lại, mắt tôi mờ đi khi anh trượt những ngón tay vào trong tôi, “-không phải kiểu của em.”

Tôi thấy anh mỉm cười trên đầu tôi. “Thật không? Vì giờ thì anh thấy kiểu của anh có vẻ hợp với em lắm đấy.” Anh nhắc một chân tôi gác lên một thành kệ hình cây bách trang trí. Tôi nín vào anh, yếu ớt vì dục vọng. Anh ấn vào tôi dọc suốt theo chiều dài cơ thể tôi, ham muốn cứ đẩy qua đẩy lại giữa chúng tôi. Cẩn thận, căng thẳng, anh mở rộng tôi ra, đặt mình vào rồi trượt sâu bên trong. Hai tay anh ôm chặt hông tôi, những ngón tay anh bám chắc vào. Chúng tôi đứng như thế trong một lúc, cơ thể tôi bất động, tràn đầy và bị chiếm hữu.

Tôi nhìn, rồi chớp mắt, vào gương mặt sẫm màu ẩm ướt của anh. Không hề vội vã để được thỏa mãn, chỉ nhàn nhã khám phá. Tôi róng riết thít quanh anh khi anh giữ tôi đứng chắc để bắt đầu nhịp điệu chậm, xoáy vào trong. Tôi thấy như tôi là điểm duy nhất trên vũ trụ.

Mỗi lần anh đâm vào, tôi rung mình và giữ chặt vai anh, còn anh ôm tôi chặt hơn. Khoái cảm dâng lên như muốn làm nhũn xương tôi. Tôi thấy lưỡi anh liếm dòng nước nóng hối ở cổ, ở tai tôi. Tôi quẫn quại, người trượt đi trong vòng tay anh, chân tay lỏng lẻo và yếu ớt.

Nhưng không hề cảnh báo trước nhịp điệu ngưng khựng lại, anh rút ra, để lại tôi hoang dại, run rẩy. “Dừng,” tôi nói, bám vào anh. “Đợi đã, em chưa... Jack....”

Anh tắt công tắc, thác nước tắt lịm.

“Em vẫn chưa xong,” tôi thống thiết nói với anh khi anh quay lại.

Jack còn dám nhe ra cười. Nắm lấy vai tôi, anh dẫn tôi ra khỏi cabin tắm. “Anh cũng chưa.”

“Vậy sao anh dừng lại?” Trong thâm tâm tôi tự xin mình tha thứ vì đã cầu xin. Bất kỳ người đàn bà nào rồi cũng phải cầu xin trong tình huống như thế này.

Anh vói lên lấy một cái khăn bông tắm màu trắng rồi lau khô người tôi. “Vì em sẽ gặp nguy hiểm khi lên đỉnh trong tư thế đứng. Lúc đó cơ bắp ở chân em không làm việc nữa.”

“Em vẫn đang đứng đây mà!”

“Gần như thôi.” Anh lau khô tóc tôi, rồi lấy một cái khăn khác tự lau cho mình. “Thừa nhận đi Ella – em tuyệt nhất khi nằm.” Ném cái khăn sang bên, anh kéo tôi quay lại phòng ngủ. Chỉ trong thoáng chốc, anh bế xốc tôi lên giường như thể tôi chẳng có tí trọng lượng nào.

Tôi hoảng hốt giãy giụa khi người tôi nảy lên trên giường. “Anh làm gì thế?”

“Làm thật nhanh. một một h giờ kém 20 rồi.”

Tôi nhúu mày vén một mớ tóc ướt ra khỏi mặt. “Thế thì đợi đến lúc mình có nhiều thời gian hơn đi.”

Nhưng tôi thấy người tôi bị che phủ bởi một người đàn ông gần 90kg đang khuấy động.

“Anh không thể đi xuống phòng em như thế này được,” Jack nói.

“Tệ quá,” tôi nghiêm nghị. “Anh có thể hoặc đợi hoặc làm nó theo kiểu acappella³⁸.”

“Ella,” anh dụ dỗ, “hãy kết thúc chuyện chúng ta mới bắt đầu dưới vòi tắm đi.”

“Nhẽ ra anh phải kết thúc luôn trong đó chứ.”

“Anh không muốn em ngã và bị đập đầu. Hào quang không bao giờ kéo dài trong phòng cấp cứu đâu.”

Tôi khúc khích, và Jack ấn má anh vào bầu ngực mềm mại của tôi. Hơi thở nóng bỏng của anh phả lại đầu đỉnh nhọn lên. Chậm rãi miệng anh mở ra trườn lên nụ hoa, lưỡi anh xoay tròn. Trượt tay quanh cổ anh, tôi hôn lên mái tóc dày ẩm của anh. Anh nhấc môi lên và kẹp lấy nụ hoa giữa những ngón tay, khẽ vuốt ve khi anh quay sang hôn ngực bên kia, hông tôi rướn lên đón sức nặng của anh. Chỉ trong vài giây tôi bốc hỏa. Anh nhắm nháp khắp người tôi như thể tôi là bữa tiệc tự chọn hoang phí, gặm nhấm, ve vuốt, hôn, nâng nhấc và xoay trở để đảm bảo không bỏ sót một nơi nào trên người tôi. Tôi nằm sấp xuống, túm lấy mép chăn bên dưới khi anh nâng hông tôi hướng lên trên.

“Có được không em?” tôi nghe anh thì thầm.

“Được,” tôi hỗn hển. “Ôi Chúa, được chứ.”

Trọng lượng nóng rẫy của anh trườn lên tôi từ phía sau, rồi anh thúc vào tôi, tách tôi ra không khoan nhượng. Tôi rên lên trước sự xâm chiếm nặng nề khi anh dễ dàng trượt vào trong tôi ẩm ướt. Tay anh trượt dưới tôi, ngón tay trượt đến đúng nơi tôi cần.

Ngây ngất kẹt giữa cơ thể anh, bàn tay anh, tôi đẩy người lên mời gọi, để anh vào sâu hết cỡ tôi có thể đón nhận. Miệng anh lướt trên lưng tôi, hôn lên xương sống. Anh đợi đến khi tôi đẩy hông lên lần nữa trước khi đâm vào. Tôi nhận ra anh đang để tôi cảm nhịp, từng chuyển động của anh tương ứng với từng chuyển động của tôi. Tôi co thắt thở dốc khi tôi kéo anh vào, níu lấy anh, cảm thấy anh rung lên sâu trong tôi trong khi những ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc. Khoái cảm đến cùng lúc cho đến khi tôi không thể phân biệt được nó đến từ đâu. Tôi nắm lấy múi cơ rắn chắc trên khuỷu tay anh, một cánh tay ở gần đầu tôi, một tay ở giữa đùi tôi, và tôi giữ anh ở đó khi tôi đến đỉnh. Khoái cảm căng lên sáng chói, và mỗi lần tôi nghĩ đã hết thì nó lại cuộn xoáy lên lần nữa. Tôi thấy Jack rung lên, hơi ẩm của anh tràn vào trong nhịp co giật mạnh mẽ.

Khi cuối cùng cũng lấy lại được hơi thở, anh bật ra vài câu chữ thể. Tôi phải giúi mặt xuống cười lẩn lộn dưới lớp chăn, vì tôi hiểu. Cảm giác như, bằng cách nào đó, một điều hoàn toàn bình thường mới được tái tạo lại, và cả hai chúng tôi đều hài lòng với điều đó.

Chúng tôi lóng ngóng mặc quần áo rồi đi xuống phòng tôi. Jack trả hậu hĩnh cho cô trông trẻ đang cố giả vờ lơ đãng đi quần áo xộc xệch của chúng tôi. Sau khi kiểm tra Luke đang ngủ say, tôi nói

với Jack rằng anh được chào đón ở lại qua đêm với tôi, chỉ có điều cậu nhóc có thể sẽ làm anh tỉnh giấc.

“Không vấn đề,” Jack đáp, đá văng đôi giày ra. “Dù sao thì ngủ nhiều cũng không nằm trong kế hoạch của anh.” Anh cởi áo phông và quần Jeans ra, trèo lên giường, nhìn tôi thay bộ đồ ngủ. “Em không cần đến nó đâu,” anh nói.

Tôi mỉm cười với hình ảnh anh dựa lưng vào thành giường, đôi tay vắt chéo thoải mái sau đầu. Anh râm nắng và nở nang, vẻ nam tính đối lập với sự mềm mại của lớp vải lụa và đăng ten.

“Em không thích ngủ nuy,” tôi nói.

“Sao không? Em đẹp tuyệt thế cơ mà.”

“Em thích mình luôn chủ động đối phó.”

“Cho cái gì?”

“Nếu có một trường hợp khẩn cấp nào đó – hỏa hoạn hay gì đó...”

“Lạy Chúa, Ella.” Anh phá lên cười. “Nghĩ theo hướng này vậy – ngủ nuy tốt hơn cho môi trường.”

“Ôi thôi đi.”

“Thôi nào Ella. Ngủ vì môi trường đi.”

Lờ anh đi, tôi trèo lên giường, mặc áo phông và quần sooc có in hình chim cánh cụt. Tôi với lên đèn ngủ đứng tắt đèn đi.

Một lúc im rồi, rồi nghe thấy tiếng thì thầm phóng dăng. “Anh thích mấy con cánh cụt của em.”

Tôi lùi lại sát vào anh, đầu gối anh rúc vào đầu gối tôi. “Em đoán mấy bạn gái cùng giường của anh không thường mặc quần sooc lên giường,” tôi nói.

“Không hề.” Tay Jack đặt lại trên hông tôi. “Nếu họ có mặc gì thì cũng thường là váy ngủ xuyên thấu thôi.”

“Nghe có vẻ khá vô vị nhỉ.” Tôi ngáp, thả lỏng người dựa vào cơ thể ấm áp của anh. “Nhưng sẽ có ngày em mặc nó nếu anh thích.”

“Anh không biết nữa.” Jack trầm ngâm nói. Tay anh xoay vòng tròn trên hông tôi. “Anh lại khá thiên vị mấy chú cánh cụt này cơ.”

Ôi trời, tôi tự nhủ, em yêu nói chuyện với anh biết bao. Nhưng tôi vẫn giữ im lặng, vì tôi không bao giờ dùng từ “yêu” với một người đàn ông.

MƯỜI BẢY

Tôi bỗng chồm thức dậy một mình, ngồi lên và xoa xoa mắt. Ánh nắng lấp lánh xuyên qua căn phòng mờ mờ làm tôi thấy nao nao. Tôi không nghe thấy tiếng cậu bé. Luke không bao giờ ngủ lâu như thế.

Hoảng hốt, tôi nhảy vọt ra khỏi giường và chạy bay ra phòng khách, chỉ để dừng phắt lại như một nhân vật hoạt hình chới với ngay bên mép vực.

Có một cốc café uống dở để trên bàn. Jack đang ngồi trên sofa, mặc quần Jeans và áo phông của mình, còn Luke thì cuộn người trên ngực anh. Cả hai đều đang xem thời sự.

“Anh thức dậy với cu cậu đấy à,” tôi sững sốt.

“Anh định để em được ngủ,” ánh mắt tôi lướt khắp người tôi. “Đêm qua anh đã bắt em luyện tập khá nhiều rồi.”

Tôi cúi xuống cả hai, hôn Luke và trêu chọc làm cu cậu mỉm cười.

Giữa đêm Luke tỉnh giấc một lần, và Jack khẳng khẳng là sẽ dậy cùng tôi. Khi tôi thay bím, anh hâm lại sữa, rồi ngồi với chúng tôi cho đến khi Luke ăn xong.

Chúng tôi trở lại giường, Jack ôm tôi, ranh mãnh rón rén mơn trớn tôi. Anh trượt dọc người tôi, môi anh hé ra, lưỡi anh thọc vào và lao tới tra tấn tôi hàng phút dài. Anh nâng tôi lên, xoay tôi qua lại, và chúng tôi làm tình với những tư thế tôi từng nghĩ là bất khả thi. Rồi tôi nhận ra Jack là người tình bền bỉ và sáng tạo, và chỉ vì tôi nài nỉ thì cuối cùng chúng tôi mới dừng lại. Kiệt sức và thỏa mãn, tôi ngủ say không vẫy tay suốt cả đêm.

“Em chưa từng ngủ dậy muộn như thế trong đời,” tôi nói thật với Jack. “Đây là điều tuyệt nhất anh làm cho em đấy.” Tôi rót cho mình tách café. “Em bị mất ngủ kinh niên đấy. Không tả được là đêm qua tuyệt đến thế nào đâu.”

“Giấc ngủ, hay sex?”

Tôi nhe ra cười. “Sex, tất nhiên ... nhưng cũng suýt soát thôi.”

“Sao không nghĩ đến chuyện nhờ mẹ em đến trông em bé nhỉ?”

Tôi quậy kem vào tách café. “Mẹ có thể nhận lời, miễn là đúng ngày và không bị ai khác chen vào. Nhưng sự biết ơn mà em cần thể hiện cho mẹ thấy vì một ân huệ như thế là vô tận. Ý em là, em nợ mẹ *mãi mãi*. Và một điều nữa... em không tin tưởng giao Luke cho mẹ.”

Jack chăm chú nhìn tôi khi tôi đi đến sofa. “Em nghĩ mẹ em sẽ làm đau Luke à?”

“Ôi không, về thể chất thì không. Mẹ chưa bao giờ đánh em hay kiêu thế với em và Tara. Nhưng mẹ là một nữ hoàng giải trí, mẹ la hét suốt ngày – đó là lý do mà, cho đến bây giờ, em không chịu nổi khi có ai đó lên giọng. Em không muốn mẹ làm như thế với Luke. Cơ bản là, khi em không muốn ở một mình với mẹ thì cũng không tưởng tượng là sẽ buộc Luke làm như thế.” Tôi đặt tách café lên bàn rồi ôm lấy cậu bé. “Cu con của dì,” tôi thì thầm, rúc vào hơi ấm của cậu chàng, áp người vào ngực tôi. Tôi liếc sang Jack. “Anh có thường xuyên lên giọng không?”

“Chỉ khi xem bóng đá thôi. Không, không đúng – anh cũng thét vào mặt đối tác ký kết nữa

đấy.” Anh cúi xuống hôn lên thái dương tôi. Tay anh chạm khẽ vào tóc tôi. “Hôm nay em có kế hoạch gì không?”

“Không.”

“Muốn ở với anh không?”

Tôi gật ngay tắp lự.

“Anh muốn đưa em với Luke đến hồ Conroe,” Jack nói. “Anh có một chiếc thuyền ở đó. Anh sẽ gọi đến cảng trước để họ chuẩn bị đồ ăn trưa cho mình.”

“Đưa Luke lên thuyền có ổn không anh?” tôi ngập ngừng.

“Được chứ, ở trong khoang an toàn mà. Khi cậu bé lên boong thì mình sẽ mặc áo phao cho anh chàng.”

“Anh có áo phao cỡ của cậu nhóc à?”

“Chúng ta có thể tìm được một cái ở cảng.”

Hồ Conroe cách Metroplex hơn 60km về phía Bắc, và dù không chính thức, cũng được coi như sân chơi của Houston. Hồ dài khoảng 30km, có hình hơi giống con bọ cạp khi nhìn từ phía trên xuống, với một phần ba dải đất ven hồ bao quanh bởi Rừng Quốc gia Sam Houston. Phần còn lại được bao quanh bằng những ngôi nhà ở cao cấp và gần hai tá sân golf. Tôi chưa từng thực sự đến Conroe, nhưng tôi từng nghe nói đến những ráng chiều óng ánh, những khu nghỉ dưỡng sang trọng, nhà hàng tuyệt đẹp, và vịnh câu cá danh tiếng bậc nhất thế giới.

“Em không có kinh nghiệm gì với thuyền và câu cá hết,” tôi nói với Jack trên đường tới hồ. “Nên em sẽ giúp hết sức có thể, nhưng em muốn chắc chắn rằng anh biết đây là một thử thách với em.”

Jack nhe ra cười, đặt điện thoại xuống một khe đựng nằm giữa hàng ghế trên của chiếc SUV. Đeo chiếc kính râm không gọng màu đen, mặc quần sooc ngố, và chiếc áo thể thao Polo trắng, anh gọi tình đến không chịu nổi. “Có nhiều người trên thuyền giúp chúng ta di chuyển. Việc duy nhất của em là tận hưởng vui vẻ thôi.”

“Việc đó thì em làm được.” Tôi phấn khích, háo hức với cảm giác hạnh phúc tuôn trào mà tôi chưa từng có trước đây. Tôi thực sự thấy khó mà ngồi yên trên ghế xe được – tôi bị cám dỗ, cựa quậy như đứa trẻ ngồi trong lớp ngày cuối cùng, biết rằng chỉ 5 phút nữa là được nghỉ hè. Lần đầu tiên trong đời, tôi không ước giá mình ở một nơi khác, cùng với một người khác. Tôi quay lại nhìn vào ghế ngồi của Luke, đang quay ra sau.

“Em nên kiểm tra xem nhóc thế nào,” tôi nói, tháo dây an toàn ra.

“Cậu nhóc ổn mà,” Jack nói, vươn tới nắm tay tôi. “Không bò lên xuống nữa Ella. Thắt dây an toàn vào đi.”

“Em không yên tâm nếu không nhìn được Luke.”

“Đến lúc nào thì em mới chịu thả lỏng Luke một chút hả?”

“Phải đến lúc nhóc tầm một tuổi, ít nhất là thế.” Niềm vui của tôi nhạt đi một chút. “Lúc đó thì em không còn ở gần nhóc nữa.”

“Gần đây em có nghe tin gì từ Tara không?”

Tôi lắc. “Ngày mai em sẽ gọi cho con bé. Không phải chỉ vì em muốn biết con bé đang thế nào, em muốn kể về Luke cho nó nghe.” Tôi dăm chiêu. “Phải thừa nhận là em thấy ngạc nhiên vì có vẻ con bé ít quan tâm đến thằng nhỏ. Ý em là, con bé muốn biết xem Luke có ổn không, nhưng chi tiết thì – ăn uống, ngủ nghỉ, giữ đầu thẳng được bao lâu, kiểu như thế - thì có vẻ nó chẳng quan tâm gì cả.”

“Cô ấy có bao giờ quan tâm đến trẻ con trước khi có Luke không?”

“Trời, không đâu. Không ai trong chúng em. Em luôn thấy buồn chán đến chết khi người khác kể về con cái họ. Nhưng nếu nó là con mình thì lại hoàn toàn khác.”

“Có lẽ Tara không gần con đủ để cảm thấy gần bó với con.”

“Có thể. Nhưng ngay ngày thứ hai chăm sóc Luke, em đã bắt đầu--” tôi ngưng bật, đỏ bừng mặt.

Jack liếc nhanh sang tôi, đôi mắt anh ẩn sau mắt kính đen. Giọng anh khẽ khàng. “Bắt đầu yêu cậu nhóc?”

“Vâng.”

Ngón tay cái anh xoay tròn dễ chịu trên mu bàn tay tôi. “Sao điều đó lại làm em ngượng ngùng thế?”

“Em không ngượng, chỉ là... không dễ cho em khi nói về những chuyện như thế.”

“Em viết về nó suốt cơ mà.”

“Đúng thế, nhưng không liên quan đến cảm xúc của chính em.”

“Em coi nó là một cái bẫy à?”

“Ôi, không phải bẫy. Nhưng nó cản trở hết tất cả mọi thứ.”

Tôi loáng thấy nụ cười của anh. “Tình yêu thì cản trở điều gì, Ella?”

“Ví dụ như khi em chia tay Dane. Nếu chúng em từng đi đến điểm nói lời yêu với nhau thì mọi chuyện sẽ rất bê bối và khó khăn. Nhưng vì chúng em không thế, nên chia tay nhau dễ dàng hơn.”

“Kiểu gì thì rồi em cũng phải tách Luke ra thôi,” Jack nói. “Có lẽ em không nên nói như thế với Luke.”

“Nhưng đó là một đứa trẻ,” tôi phản nộ. “Cậu bé phải được nghe ai đó nói như thế với mình chứ. Làm sao có thể ra đời mà không có ai nói với mình là người ta yêu mình chứ?”

“Bố mẹ anh chẳng bao giờ nói thế. Họ cho rằng không cần phải phí lời như thế.”

“Nhưng anh không đồng ý à?”

“Không. Nếu có tình cảm thì em cũng cảm nhận được nó. Nói hay không nói ra chẳng thay đổi cái cóc khô gì cả.”

Ngày hôm đó nóng ngột ngạt. Cánh rất đông, những chiếc phà xám vồng xuống dưới sức nặng của hàng trăm bàn chân. Những cậu bé mặc quần sooc, cởi trần, còn các cô gái mặc đồ

bơi nhiều mảnh thắt dây, người lớn mặc áo phông in biểu ngữ kiểu “Câm mồm đi mà câu” hay “Hôn cá vược của tôi đi.” Những người đàn ông trung tuổi mặc quần ngố vải và áo phông lụa thêu cả hai bên ngực, còn phụ nữ trung tuổi mặc váy và áo phông sắc sỡ với mũ cói che nắng lớn. Vài quý bà đeo kính râm, đánh tóc phồng lên, buông qua kính như đám mây nấm.

Mùi nước và mùi tảo bay trong không khí, cùng với mùi bia, mùi dầu, mùi câu, và kem chống nắng dầu dừa. Một chú chó bện rộn chạy qua lại từ cảng đến phà, có vẻ là không có chủ nó ở đây.

Ngay khi đến cảng, một nhân viên cảng mặc đồ đồ trắng đến và nhiệt tình chào chúng tôi. Anh nói với Jack là thuyền đã được đổ đầy xăng và dọn dẹp sạch sẽ, pin được sạc, đồ ăn, đồ uống cũng được chuẩn bị, mọi thứ đều đã sẵn sàng. “Thế còn áo phao cho trẻ sơ sinh thì sao?” Jack hỏi, người nhân viên trả lời rằng họ tìm thấy một chiếc và đã để sẵn trên boong rồi.

Man cuối đuôi con thuyền của Jack được khắc dòng chữ *Last Fling*³⁹. Con thuyền to gấp đôi so với hình dung của tôi. dài khoảng 10m. sơn màu trắng đẹp và nội thất đầy đủ. Jack giúp tôi bước qua cửa trèo lên thuyền. và dẫn đi đi xem qua một vòng. Có hai khoang ở hai mũi thuyền. một khoang bếp trang bị đầy đủ lò nướng. lò vi ba. bếp. tủ lạnh, bồn rửa, một phòng khách trang trí bằng đồ gỗ và lụa cao cấp, một TV màn hình phẳng lớn.

“Lạy Chúa,” tôi bị mê hoặc. “Khi anh nói có một khoang kín, em cứ nghĩ nó là một phòng với vài chiếc ghế và cửa sổ nhựa. Đây là một chiếc *du thuyền* mà, Jack.”

“Có vẻ họ hay gọi nó là du thuyền bỏ túi. Một con thuyền đẹp có đầy đủ mọi thứ.”

“Thật nực cười. Anh có thể có tiền lẻ hoặc đồng hồ bỏ túi. Nhưng không thể có một chiếc du thuyền bỏ túi được.”

“Chúng ta sẽ bàn về những thứ trong túi của anh sau nhé,” Jack nói. “Thử mặc áo phao cho Luke xem có được không đi.”

Với tốc độ nhanh mà thuyền vẫn lướt rất êm, mũi thuyền *Last Fling* mạnh mẽ rẽ nước lướt trên dòng nước xanh đậm. Tôi ngồi trên cầu phao bên một khoang điều khiển, trên một chiếc ghế băng rộng cạnh ghế lái. Luke lọt thỏm trong chiếc áo phao màu xanh có cổ tròn rộng. Hoặc nó thật sự thoải mái hơn so với vẻ ngoài, hoặc cậu nhóc bị phân tâm bởi những tiếng động và cảm giác ngồi trên thuyền, mà cậu ngoan ngoãn đến ngạc nhiên. Ôm cậu nhóc đặt trên đùi, tôi duỗi chân trên ghế băng.

Jack đưa chúng tôi đi một vòng quanh hồ, chỉ cho chúng tôi xem những ngôi nhà, những hòn đảo nhỏ, hay một con đại bàng săn cá trê, tôi nhấp rượu vang trắng cay có vị như quả lê. Tôi hoàn toàn bị choáng ngợp bởi cảm giác dễ chịu chỉ có thể có trên một du thuyền trong một ngày đầy nắng, không khí ẩm ướt tràn đầy phôi tôi, những cơn gió ấm liên tục hiu hiu trên đầu.

Chúng tôi neo ở một vịnh gần rừng thông và cây tuyết tùng. dải đất ven hồ vẫn còn hoang sơ. Tôi mở giỏ đồ ăn đã ngoại to dùng ra. tìm thấy một hộp mật ong kem. bánh mì que giòn tan. nhiều miếng phô mai dê trắng muốt và một kep phô mai Humboldt với một đường kẻ mảnh của tro⁴⁰, những hộp salad, những lát sandwich hảo hạng, và bánh quy to cỡ cái nắp chup bánh xe. Chúng tôi chậm rãi nhấm nháp và uống hết chai rượu vang, rồi tôi cho Luke ăn và thay bỉm cho Luke.

“Cậu nhóc muốn ngủ rồi,” tôi nói, ôm cậu nhóc đang buồn ngủ vào lòng. Chúng tôi đưa cậu nhóc xuống một phòng ở khoang dưới có điều hòa. Tôi thận trọng đặt cậu nhóc vào giữa chiếc

giường đôi. Luke nhấp nháy mắt, đôi mắt mỗi lúc lại chớp mắt chậm hơn, cho đến khi cậu nhóc nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. “Mơ đẹp nhé Luke,” tôi thì thầm, hôn lên trán bé.

Đứng thẳng lên, tôi vươn vai và liếc sang Jack đang đứng đợi ở gần cửa ra vào. Anh đang tựa một bên vai vào tường, hai tay đút vào túi quần.

“Qua đây,” anh thì thầm. Âm thanh giọng nói của anh hòa lẫn với khoái cảm tắm tối làm tôi nổi da gà.

Anh dẫn tôi sang phòng khác, mát mẻ, mờ ảo, có mùi sơn gỗ và thoang thoảng mùi dầu.

“Em cũng ngủ trưa hả?” tôi hỏi, tuột chân ra khỏi giày rồi bò lên giường. “Em cứ muốn gì được nấy, mắt xanh ạ.”

Chúng tôi nằm nghiêng nhìn vào nhau, da nóng hổi, lưu lại chút vị mặn khi đã ráo mồ hôi. Jack chăm chú nhìn tôi. Anh nhấc tay lên mặt tôi, đầu ngón tay giữa lần theo cánh lông mày rồi cái chớp mềm mại của gò má. Anh chạm vào tôi với sự say mê mãnh liệt, như một nhà thám hiểm mới tìm ra món đồ khảo cổ dễ vỡ quý hiếm. Nhớ đến sự nhẫn nại quý quyết của đôi tay này, đến những cách thân mật anh đã chạm vào tôi tối qua, tôi đỏ bừng mặt trong ánh sáng nhờ nhờ. “Em muốn anh,” tôi thì thầm.

Các giác quan của tôi đột nhiên nhạy bén khi Jack chậm rãi cởi váy tôi. Anh phủ lên đầu vú cương cứng của tôi bằng miệng anh, lưỡi anh nhẹ nhàng xoay tròn. Tay anh di chuyển đến sau lưng, tìm kiếm cái hõm nhỏ ở mông tôi, mơn trớn cho đến khi tôi bùng lên với những tia lửa.

Jack cởi quần áo của anh, cơ thể anh bóng và mạnh mẽ không tin nổi. Anh xoay trở tôi ở những tư thế khôu gọi, mỗi lần đều mở rộng hơn và dễ tổn thương hơn, khám phá tôi bằng tay, bằng miệng cho đến khi tôi thở hổn hển. Ấn khuỷu tay xuống đệm, anh nhìn xuống. Tôi rên rỉ nâng hông lên, căng thẳng chờ đợi, cánh tay tôi giãy giụa dưới sức ép tay anh.

Tôi thở dốc khi thấy sự xâm nhập nặng nề của anh, trượt vào khắp trong tôi cho đến khi tôi lả đi cả trong lẫn ngoài. Những cú thít chặt vào rồi lại mở ra, nóng rồi lại lạnh. Mỗi nhịp đâm vào đều làm tan chảy da tôi, quăng tôi vào lửa. Jack giữ yên, thở hổn hển, cổ trề hoăn đĩnh khoái lạc, làm cho nó kéo dài hơn. Buông tay tôi ra, anh trườn toàn bộ ngón tay mình lên tay tôi với sự thận trọng khó nhọc.

Tôi rướn người lên, muốn tiếp tục, rồi anh hít mạnh vào, cố kìm nén. Nhưng tôi vẫn rướn người lên, ấn vào anh, cho đến khi anh cuối cùng cũng ngừng chống cự và đâm vào tôi sâu và đều đặn, nuốt tiếng nức nở của tôi trong miệng anh như thể anh có thể nếm được vị của nó. Vì tôi không thể ôm anh bằng cánh tay, tôi dùng đôi chân vòng quanh lưng anh. Anh nghiêng răng lui ra rồi vùi sâu vào tôi, nung nấu khoái cảm, đưa tôi đến cơn cực khoái mượt mà kéo dài, rồi anh cũng để mình tới đỉnh, rên lên thỏa mãn bên họng tôi.

Sau đó chúng tôi nằm với nhau, tay chân quấn vào nhau, đầu tôi ngả trên vai anh. Thật lạ khi nằm thế này với một người không phải là Dane. Lạ hơn nữa là cảm giác này thật tự nhiên. Tôi nghĩ đến điều Dane đã nói, rằng dù anh không muốn một mối quan hệ truyền thống thì cũng thấy ổn nếu tôi muốn thử khám phá nó cùng Jack.

“Jack này,” tôi lơ mơ nói.

“Gì thế em?” Tay anh khẽ vuốt tóc tôi.

“Chúng ta đang hẹn hò kiểu truyền thống đấy à?”

“Ngược lại với những gì em có với Dane à? Đúng thế, anh nghĩ chúng ta đang hẹn hò kiểu đấy.”

“Thế ... nó như là thương vụ độc quyền, chỉ có hai chúng ta thôi?”

Jack lưỡng lự trước khi trả lời. “Đó là điều anh muốn,” cuối cùng anh cũng nói. “Còn em thì sao?”

“Em thấy lặn tăn vì chúng ta nhanh quá.”

“Lương tâm của em nói gì?”

“Lương tâm và em hiện giờ đang không nói chuyện với nhau.”

Anh mỉm cười. “Lương tâm của anh gần như luôn luôn đúng. Và nó nói rằng điều này thật tốt đẹp.” Anh trượt theo đường cong ở mông tôi, đầu ngón tay anh làm da tôi rục lên. “Thử chỉ riêng mình anh với em thôi. Không có người khác, không có gì khác. Để xem nó thế nào. Được chứ?”

“Được.” Tôi ngáp. “Nhưng làm rõ nhé, em sẽ không coi chuyện này là nghiêm túc đâu. Không có tương lai gì trong chuyện này cả.”

“Em ngủ đi,” anh thì thầm, kéo chăn phủ lên vai tôi.

Tôi không thể mở mắt nổi nữa. “Vâng, nhưng anh có nghe thấy--”

“Anh nghe rồi.” Rồi anh ôm tôi khi tôi ngủ thiếp đi.

Tâm trạng thư thái của tôi vỡ vụn ngay khi chúng tôi quay về đến một 800 đường Main, và nghe thấy tin nhắn thư thoại từ máy trả lời tự động. Tara gọi cho tôi 3 lần, nghe như càng lúc càng kích động, nhắn tôi gọi lại cho nó ngay khi nhận được tin nhắn, bất cứ giờ nào.

“Chắc là về cuộc gặp gỡ của chúng ta với Mark Gottler,” tôi nhắn nhó nói với Jack khi anh đặt nôi của Luke xuống và bế đứa bé lên vai. “Về hợp đồng bảo trợ. Em chắc chắn. Em đã bắn khoản không biết hần có kể cho con bé không mà.”

“Em có nói với cô ấy là chúng ta đã gặp anh ta không?”

“Không, em không biết Tara phiền muộn về chuyện đó. Nó muốn đầu óc thư thái ... con bé rất yếu đuối ... Nếu Gottler làm con bé thất vọng vì chuyện này thì em sẽ xử lý hần.”

“Gọi lại cho cô ấy thử xem đi,” Jack bình tĩnh nói, đưa Luke đến bàn thay bím.

“Bím Luke bắn rồi à? Để em thay cho.”

“Gọi cho em gái em đi em yêu. Tin anh đi, nếu anh có thể băng bó cho một con hươu thì chắc chắn có thể xoay sở để thay bím được.”

Tôi liếc anh biết ơn rồi gọi cho Tara.

Tara nhắc máy ngay sau hồi chuông thứ hai. “Alo?”

“Tara, chị đây. Chị nhận được tin nhắn của em. Tình hình thế nào rồi?”

Giọng con bé chói tai như tiếng kính vỡ. “Mọi chuyện vẫn tuyệt cho đến khi Mark gọi điện kể cho em biết chị đã làm gì.”

Tôi hít một hơi sâu. “Chị xin lỗi vì hấn dấm làm phiền em vì chuyện đó.”

“Chị nên xin lỗi vì đã đến đó trước! Lẽ ra chị nên biết như thế là sai trái, hoặc chị nên báo trước cho em biết. Chuyện gì vậy Ella? Chị đang làm gì, lôi kéo cả Jack Travis vào chuyện của em?”

“Anh ấy là bạn chị. Anh ấy đến vì có bảo trợ tài chính ở nơi đó.”

“Chị chỉ lãng phí thời gian của anh ta, và cả của chị nữa. Bởi vì nó chẳng có nghĩa gì cả. Em sẽ không ký hợp đồng thỏa thuận nào hết. Em không cần chị giúp, nhất là kiểu giúp đỡ đó. Chị có biết chị đã làm em nhục nhã đến thế nào không? Có biết chị đẩy em vào tình cảnh nào không? Chị sẽ phá hủy đời em nếu không câm miệng lại rồi chú tâm vào việc của mình đi.”

Tôi im lặng, cổ thở đều đặn. Tara, khi con bé giận dữ, nghe thật giống mẹ. “Chị không phá hủy cái gì cả,” cuối cùng tôi lên tiếng. “Chị chỉ làm như em nói, đó là chăm sóc Luke. Và chị đang cố để bảo đảm rằng em có được sự hỗ trợ xứng đáng.”

“Mark đã hứa sẽ giúp em rồi. Không cần chị phải để luật sư can thiệp vào đâu!”

Tôi sửng sốt trước sự ngây ngô của con bé. “Em đặt được bao nhiêu niềm tin vào lời hứa của người đàn ông lừa dối vợ mình chứ?”

Tôi nghe tiếng con bé thở dốc giận dữ. “Đó không phải chuyện của chị. Đây là *cuộc đời em*. Em không muốn chị nói chuyện với Mark bất cứ lần nào nữa. Chị không hiểu tình cảnh của em chút nào hết.”

“Chị hiểu nhiều hơn em đấy,” tôi lạnh lùng. “Nghe chị đây Tara...em cần được bảo vệ. Em cần được bảo trợ. Mark có cho em biết bọn chị thương lượng gì không?”

“Không, mà em cũng không muốn nghe. Em biết anh ấy hứa với em điều gì, thế là đủ. Bất kỳ thỏa thuận nào chị đưa em, em cũng sẽ xé tan rồi quẳng nó đi thôi.”

“Để chị nói cho em nghe vài điều chị với Mark nói với nhau nhé?”

“*Không cần*. Em không hứng thú nghe bất cứ cái gì chị nói. Cuối cùng em đang có điều em muốn, duy nhất một lần trong đời, còn chị thì đang phán xét và can thiệp vào để phá hỏng tất cả. Y như mẹ.”

Tôi giật mình. “Chị không giống mẹ.”

“Chị có đấy! Chị cũng ghen tị với em như mẹ - chị ghen tị với em vì em xinh đẹp hơn, em có con, và có bạn trai giàu có.”

Đúng lúc đó tôi phát hiện ra là người ta thực sự có thể nhìn thấy màu đỏ khi quá giận dữ. “Đừng trẻ con nữa Tara,” tôi quát.

Cạch.

Im lặng.

Tôi nhìn trân trân vào cái điện thoại trong tay tôi. Tôi cúi đầu xuống thất bại. “Jack.”

“Ừ?”

“Em mới nói với em gái em – đang điều trị trong một trung tâm tâm thần – là đồ trẻ con.”

Anh bế đứa bé mới được thay bỉm sạch sẽ đứng cạnh tôi. Giọng anh khẽ thoáng chút ngạc nhiên. “Anh nghe rồi.”

Tôi chớp mắt nhìn lên anh. “Anh có số của Mark Gotter không? Em phải gọi cho hắn.”

“Có ngay trong máy di động của anh đây. Em cứ lấy dùng đi.” Rồi anh thoáng nhìn tôi. “Em có tin tưởng để anh lo chuyện này cho không?” anh thì thầm. “Để anh làm việc này cho em nhé?”

Tôi cân nhắc lời đề nghị, biết rằng dù tôi có thể tự xoay sở với Gottler, thì đây chính xác là công việc mà Jack vô cùng giỏi. Và bây giờ được giúp đỡ thì còn gì bằng. Tôi gật đầu đồng ý.

Anh đưa Luke cho tôi, bước đến bàn nơi anh cất ví, chìa khóa, và điện thoại. Chỉ trong vòng 2 phút anh đã gặp được Gottler.

“Chào Mark. Anh khỏe không? Tuyệt. Ừ, tôi vẫn ổn, nhưng có một vấn đề cần phải chỉnh lại. Ella mới nói chuyện qua điện thoại với Tara... về cuộc nói chuyện của chúng ta, về thỏa thuận...đúng thế. Ella không hài lòng đâu Mark. Nói thật với anh, tôi cũng thế. Đáng lẽ ra tôi nên làm rõ là chúng ta nên giữ kín chuyện này. Nhưng tôi không nghĩ anh lại đi nói qua lại như thế.” Anh dừng lại để lắng nghe. “Tôi biết vì sao anh làm như thế, Mark.” Giọng anh lạnh lẽo nhưng kiên quyết. “Và giờ anh để chị em họ cáu gắt nhau như hai con mèo trong bể nước. Cho dù Tara nói cô ấy muốn gì thì bây giờ cô ấy cũng không tỉnh táo để có đưa ra quyết định. Anh không cần phải lo lắng về chuyện cô ấy có ký thỏa thuận hay không. Một khi luật sư của tôi gửi nó đi, anh đưa nó cho luật sư của anh xem, anh cho chữ ký chết tiệt của anh vào, rồi đưa lại cho tôi.” Jack lắng nghe một lúc nữa. “Bởi vì Ella yêu cầu tôi làm điều đó, lý do đấy. Tôi không biết anh thường xuyên xử lý những việc này như thế nào...đúng thế...đó là điều tôi ám chỉ đấy. Thực tế là, Mark, tôi ở đây ở đảm bảo Tara và Luke có được thỏa thuận. tôi muốn họ có được cái chúng ta đã thỏa thuận. Và anh biết lật kèo với nhà Travis ở Houston này như thế nào rồi đấy. Không, tất nhiên đó không phải là lời dọa dẫm. Tôi coi chúng ta là bạn bè, và tôi biết anh không đi ngược lại với điều đúng đắn. Nên hãy thẳng thắn về vài tháng tiếp theo: anh sẽ không quấy rầy Tara với những thứ vớ vẩn này nữa. Chúng ta sẽ ký kết thỏa thuận, và nếu anh gây rắc rối cho phía chúng tôi, tôi đảm bảo anh sẽ nhận được rắc rối còn lớn hơn đấy. Và tôi nghĩ là không ai trong chúng ta muốn đẩy đi xa tới mức đó đâu. Lần tới nếu anh muốn nói về chuyện này, gọi cho tôi hoặc Ella. Tara không dính líu đến chuyện này cho đến khi cô ấy khỏe hẳn để rời trung tâm. Tốt. Tôi cũng nghĩ thế.” Anh lắng nghe trong nửa phút hay gì đó, rồi hài lòng nói tạm biệt, tắt điện thoại với một tiếng bật dứt khoát.

Anh nhướn mày lên nhìn tôi chờ đợi.

“Cảm ơn anh, Jack,” tôi khẽ nói, cảm xúc ghen ngào bỗng chốc tan ra khỏi ngực. “Anh có cho là hắn đoái hoài đến điều mình nói không?”

“Chắc chắn là có.” Jack đến gần tôi khi tôi ngồi lên ghế sofa, ngồi bệt xuống rồi nhìn vào mặt tôi. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi,” anh nói khẽ. “Em không cần phải phí một giây phút nào lo lắng về nó đâu.”

“Được rồi.” Tôi giơ tay vuốt ve mái tóc đen của anh. Tôi bỗng dưng thấy thẹn thùng, hỏi anh, “Anh có muốn ở lại đây đêm nay với em không, hay anh thích –”

“Có.”

Môi tôi xoắn lại với nụ cười. “Anh có muốn suy nghĩ về nó một chút đã không?”

“Được.” Anh nheo mắt dăm chiêu như đang cân nhắc đi cân nhắc lại, rồi chỉ chớp mắt sau, anh nói, “Có.”

MƯỜI TÁM

Suốt tháng sau đó chúng tôi ở với nhau mỗi đêm, suốt các cuối tuần, vậy mà tôi vẫn thấy không gặp Jack đủ.

Có những lúc tôi không nhận ra được chính mình. cười nói chơi đùa như một đứa trẻ. mà tôi chưa bao giờ như thế. Có hôm chúng tôi đi đến quán bar. Jack dẫn tôi ra sàn nhảy bằng gỗ dộp dính vì bia và rượu tequila, và dạy tôi nhảy kiểu two-step⁴¹.

Hôm khác chúng tôi đến một khu vườn nuôi bướm trong nhà và để hàng trăm đôi cánh sắc sỡ lớn vờn xung quanh như hoa giấy. “Nó nghĩ em là một bông hoa đấy,” Jack thì thầm vào tai khi một con bướm đậu lên vai tôi.

Anh dẫn Luke và tôi đến hội chợ hoa và đồ thủ công, mua cho tôi một giỏ to xụ xà phòng tự làm và 2 thùng đào tươi chín mọng. Chúng tôi mang một giỏ đến nhà bố anh và ở đó chơi khoảng một tiếng, theo ông ra sau nhà để ngắm sân cỏ xanh mới lát.

Biết rằng tôi chưa bao giờ chơi golf, bác Churchill cho một bài giảng nhập môn. Tôi nói với ông rằng tôi không cần phải thích thú với một môn thể thao tôi không giỏi, rồi Churchill nói rằng golf là một trong hai thứ nên tận hưởng trong đời kể cả có chơi kém. Trước khi tôi có thể hỏi điều thứ hai là gì, Jack đã rên rỉ lắc đầu và kéo tôi đi, chỉ sau khi bố anh bắt anh hứa là sẽ đưa tôi quay lại lần khác.

Có một bữa tiệc tuyệt vời mà tôi với Jack đi tham dự, tiệc từ thiện của Dàn Giao hưởng Houston, hoặc đi khai trương một triển lãm tranh, hay đi ăn tối với một nhà hàng lung linh tọa lạc trong một nhà thờ cổ từ những năm một 920. Tôi ngạc nhiên và cũng khó chịu trước phản ứng đơng đưa ve vãn của những người phụ nữ khác với Jack. Và rồi tôi nhận ra Jack không phải là người duy nhất có ý thức chiếm hữu.

Tôi ưa thích những buổi chiều cuối tuần, tôi thuê cô trông trẻ đến trông Luke, còn tôi đi lên phòng Jack. Chúng tôi nằm với nhau hàng giờ, nói chuyện hoặc làm tình, có lúc còn làm cả hai cùng lúc. Là một người tình, Jack sáng tạo và thành thực, dẫn dắt tôi đến những đỉnh mới của khoái lạc, thận trọng ve vuốt tôi. Từng ngày tôi cảm nhận được bản thân mình thay đổi theo những cách tôi không thể kiểm soát nổi. Chúng tôi quá gần gũi nhau, tôi biết điều đó, nhưng không thể làm gì để dừng lại.

Tôi nhận ra mình kể cho Jack nghe mọi chuyện về quá khứ của tôi, những chuyện mà trước đây tôi chỉ dám kể cho Dane nghe, những ký ức đau thương đến mức làm mắt tôi cay xè và giọng tôi vỡ vụn. Thay vì nói triết lý gì đó ra vẻ thông thái, Jack chỉ đơn giản ôm tôi, an ủi tôi bằng cơ thể của anh. Đó chính là điều tôi cần nhất. Nhưng tôi hay cảm thấy những ham muốn đối lập nhau khi ở cùng Jack. Tôi bị hút vào anh rất mãnh liệt, nhưng cũng cố gắng giữ những màn chắn mỏng manh khi có thể. Và chết tiệt là anh cũng quá khôn ngoan nên không thúc ép tôi. Thay vào đó, anh từng bước quyến rũ tôi, bằng cả sự dịu dàng và sức mạnh, bằng tình dục, sự duyên dáng nhẵn nạy bẽn bẻ.

Một buổi chiều Jack đưa Luke và tôi đến nhà Gage và Liberty ở một phân khu trong Tanglewood để đi bơi và nghỉ ngơi. Anh giải thích rằng anh nên dành thời gian để giúp anh trai anh, Gage, dựng một chiếc xuồng gỗ dài 3 mét mà họ đang để trong gara. Đó là sản phẩm dành cho cô em gái một một tuổi mà Liberty nhận nuôi từ khi mới sinh ra. Gage đang giúp cô bé làm chiếc xuồng con, nhưng họ vẫn cần giúp đỡ để hoàn thành nó.

Tanglewood nằm trong khu Galleria, nhìn chung khu nhà ở nhỏ hơn ở River Oaks, con đường chính có hai hàng cây sồi, vỉa hè rộng và ghế băng. Gage và Liberty đã mua lại căn nhà cũ, một trong những ngôi nhà kiểu “nông trại chăn nuôi” xiêu vẹo xây từ những năm năm mươi, sau đó được xây lại theo kiểu biệt thự châu Âu bằng đá vôi và xi măng với mái ngói đen. Lối cổng vào trang trí bằng mái vòm hai cột và cầu thang uốn cong có lan can bằng sắt, và nhiều trang trí bằng sắt nữa ở ban công vòng trên tầng hai. Mọi thứ đều rất thanh nhã, hòa quyện với nhau, như thể ngôi nhà đã có từ hàng thế kỷ nay.

Liberty ra cửa đón chúng tôi, tóc chị buộc túm đằng sau như đuôi ngựa, dáng người mảnh mai nhưng có đường cong gợi cảm lộ lẩy trong chiếc áo bơi đen bó và quần sooc bò mài. Chị đi đôi dép lê điểm những bông hoa lấp lánh. Tôi chỉ có thể mô tả tính cách của Liberty như sự nóng bỏng yên bình, gợi cảm kiểu thánh thiện.

“Em thích đôi dép của chị,” tôi nói.

Liberty ôm tôi như ôm một người bạn thân lâu năm của gia đình. “Carrington em chị tự làm khi ở trại hè. Em vẫn chưa được gặp con bé.” Chị nhón chân lên hôn lên má Jack. “Chào người lạ mặt. Đạo này mình không gặp nhau thường xuyên lắm nhỉ.”

Anh nhe ra cười với Liberty khi úp Luke sát vào vai anh. “Em bận chị.”

“À, tốt thôi. Bất cứ cái gì kéo em ra khỏi đồng rắc rối.” Chị bế cậu nhóc từ anh. “Em quên mất bọn nhóc bé thế nào à. Cậu nhóc tuyệt quá Ella.”

“Cảm ơn chị.” Trong tôi trào dâng niềm tự hào như thể Luke là con tôi chứ không phải con của Tara vậy.

Thêm hai người nữa bước vào sảnh – ông xã cao, tóc đen của Liberty – Gage, và một cô bé tóc vàng. Carrington trông không giống Liberty chút nào, nên tôi đoán hai người chỉ chung cha hoặc mẹ.

“Chú Jack!” cô bé reo lên, chạy như bay về phía anh, đôi chân gầy và bím tóc tung bay. “*Chú yêu quý nhất đời của cháu!*”

“Chú đã nói là chú sẽ giúp cháu dựng thuyền rồi còn gì,” Jack rầu rĩ nói khi cô bé nịnh nọt.

“Vui lắm chú Jack! Anh Gage đập búa vào tay xong nói bậy, rồi anh ấy cho cháu dùng máy khoan, rồi cháu phải lấy búa đóng đinh vào hai bên mạn thuyền--”

“Máy khoan à?” Liberty hỏi lại, liếc xéo sang chồng nửa lo lắng nửa cảnh cáo.

“Con bé tuyệt lắm.” Gage cười rồi vươn ra bắt tay tôi. “Chào em Ella. Anh thấy là khẩu vị chọn người đi chơi của em vẫn chưa được cải thiện tí nào.”

“Đừng tin bất cứ cái gì anh ấy nói, Ella,” Jack nói. “Anh đã từng và luôn luôn là một thiên thần đấy.”

Gage khịt mũi.

Liberty cố nhìn vào tay Gage. “Anh bị thương ở ngón nào?”

“Không có gì đâu.” Gage giơ ngón cái lên, và chị nhúu mày khi tìm thấy một vết trên ngón tay đang bắt đầu thâm lại. Tôi choáng váng khi thấy nét mặt Gage thay đổi, đôi mắt dịu ngay lập tức khi nhìn xuống mái đầu đang cúi xuống của vợ mình.

Vẫn giữ tay anh, Liberty liếc sang cô em gái nhỏ. “Carrington, đây là cô Varner.”

Cô bé bắt tay và mỉm cười với tôi, để lộ ra hai chiếc răng cửa sún. Cô bé có làn da mịn như sứ và đôi mắt xanh như bầu trời, với những vết màu hồng gần như không nhận thấy được ở sống mũi và trán, như thể cô bé đeo mặt nạ.

“Cháu gọi cô là Ella nhé,” tôi liếc sang Liberty nói thêm, “Mà chị, ban này cô bé có đeo kính bảo hộ rồi đấy.”

“Sao cô biết ạ?” Carrington hỏi, đầy ấn tượng và hoang mang. Trước khi tôi trả lời lại, cô bé đã phát hiện ra Luke. “Ôi, em bé xinh quá! Cháu bế được không? Cháu bế em cực kỳ giỏi đấy. Cháu bế Matthew giúp chị suốt mà.”

“Có lẽ nên để đến lúc cháu ngồi xuống đã,” Jack nói. “Còn giờ, chúng ta có việc phải làm đấy. Đến xem cái thuyền thế nào nào.”

“Ôi vâng, ở trong gara ấy!” Cô bé nắm tay anh và háo hức kéo đi.

Jack dừng lại một lúc nhìn tôi. “Em nói chuyện với Liberty ở hồ bơi được chứ hả?”

“Em không mong gì hơn thế.”

Liberty dẫn tôi đi qua nhà ra sân sau. Chị bế Luke, thì thầm dỗ dành, còn tôi xách túi bím đi theo. “Matthew đâu chị?” tôi hỏi.

“Hôm nay thằng bé ngủ hơi sớm. Cô trông trẻ sẽ đưa nó lên đây khi tỉnh dậy.”

Chúng tôi đi qua căn bếp mộc mạc trông như của một tòa lâu đài Pháp. Hai cánh cửa Pháp dẫn ra phía sân sau có hàng rào, với bãi cỏ xanh mướt, những thảm hoa rực rỡ và chiếc bàn ăn ngoài trời có lò nướng.

Cuối vũng nước nông là một dải cát trắng có hẳn một cây cọ thật được trồng ở chính giữa. “Cát Hawai đấy,” Liberty cười khi thấy tôi ngạc nhiên. “Em phải nhìn thấy lúc nhà chị chọn cát – kỹ sư làm nội thất phải mang đến khoảng 20 mẫu cát để Gage và Carrington chọn ra xem loại nào thì làm cát lâu đài đẹp nhất.”

“Ý chị là cát này được chuyển từ Hawai về à?”

“Ừ. Một xe tải cát. Nhân viên dọn bể bơi tuần nào cũng muốn giết cả nhà ấy. Nhưng Gage quyết định để Carrington vui vẻ khi có một bãi biển nhỏ của riêng mình. Anh ấy có thể làm mọi việc cho con bé. Đây, em bế bé đi, chị sẽ phun sương lên.”

“Phun sương?”

Liberty bật một công tắc gần lò nướng, kích hoạt các đầu khí nằm ẩn phía dưới bàn, tạo ra một màn sương mỏng mát mẻ tỏa khắp hồ bơi.

Tôi gần như kính nể. “Tuyệt quá,” tôi nói. “Đừng hiểu lầm nhé, nhưng cuộc sống của chị thật

hư ảo đẩy Liberty.”

“Chị biết.” Chị nhăn mặt. “Tin chị đi, đây không phải cuộc sống mà chị đã lớn lên đâu.”

Chúng tôi ngồi xuống cặp ghế dài trải thảm cạnh hồ, Liberty chỉnh cái ô che nắng cho Luke khi tôi bế bé.

“Chị gặp Gage như thế nào?” tôi hỏi. Dù Jack đã kể cho tôi nghe là bố Churchill của họ giới thiệu Liberty với gia đình, nhưng tôi cũng không biết câu chuyện cụ thể là như thế nào.

“Bố Churchill đi cắt tóc ở thẩm mỹ viện chị làm, rồi trở thành bạn của nhau. Chị từng là thợ cắt sửa móng tay cho ông.” Liberty liếc sang tôi, mắt chị ánh lên tia ranh mãnh, tôi biết chị đang thăm dò thái độ tôi. Không nghi ngờ là hầu hết mọi người sẽ có nhiều giả thiết dựa trên thông tin kiểu như vậy.

Tôi chọn kiểu nói toạc móng heo. “Có chút lãng mạn nào giữa hai người không vậy?”

Liberty lắc đầu cười. “Chị yêu Churchill ngay lập tức, nhưng không theo kiểu lãng mạn đâu.”

“Vậy là chị yêu ông như một người cha.”

“Đúng thế, bố chị mất khi chị còn nhỏ. Chị đoán chị luôn có cảm giác mất mát đó. Sau vài năm quen biết nhau, Churchill tuyển chị vào làm trợ lý riêng, và lúc đó chị mới gặp cả gia đình.” Chị cười. “Chị hòa hợp được với tất cả mọi người *ngoại trừ* Gage, tên ngốc hung hăng.” Chị dừng một lúc. “Nhưng rất gọi cảm.”

Tôi nhe ra cười. “Phải thú nhận là đàn ông nhà Travis có gen AND thật tuyệt.”

“Gia đình Travis... không bình thường,” Liberty nói, hất đôi giày lười ra rồi duỗi thẳng đôi chân rám nắng trơn mượt. “Họ đều là những người có ý chí sắt đá. Mạnh liệt. Jack là người dễ tính nhất trong số đó, ít nhất nhìn bề ngoài thì vậy. Cậu ấy như là chiếc cầu nối trong gia đình – luôn luôn giữ cho mọi thứ cân bằng. Nhưng cũng có thể rất bướng bỉnh. Cậu ấy làm mọi việc theo ý mình, và sẵn sàng đối đầu với Churchill khi cần.” Chị dừng lại. “Có lẽ giờ em đã nhận ra là Churchill không phải là ông bố dễ tính nhất rồi.”

“Em biết ông đặt kỳ vọng rất cao vào con cái mình,” tôi nói.

“Đúng thế, và ông cũng có ý định kiên định về chuyện họ nên sống thế nào, nên lựa chọn gì, và thường nổi giận hoặc thất vọng khi họ không làm theo ý ông. Nhưng ông cũng tôn trọng người dám giữ vững lập trường trước ông. Và ông có thể trở nên cực kỳ quan tâm và thấu hiểu. Chị nghĩ em càng hiểu ông thì sẽ càng thích ông hơn.”

Tôi duỗi chân ra và ngắm nhìn những ngón chân không sơn sửa gì của mình. “Chị không cần phải thuyết phục em phải thích Churchill hay người nhà Travis đâu Liberty. Em thích họ rồi. Nhưng mối quan hệ giữa em với Jack không đi đến đâu cả đâu. Nó không kéo dài mãi mãi.”

Đôi mắt xanh lá của Liberty mở rộng. “Ella ... chị hy vọng em không để tâm đến quá khứ tai tiếng của Jack. Chị đã nghe nhiều chuyện hoang đường ở Houston của cậu ấy. Cho dù là cậu ấy cũng từng trác táng, nhưng chị nghĩ giờ cậu ấy cuối cùng cũng đã sẵn sàng để ổn định rồi.”

“Không phải vì--” tôi cãi nhưng chị vội vã ngắt lời.

“Jack là một trong những người đàn ông chung thủy và yêu thương nhất mà em có thể gặp. Chị nghĩ cậu ấy thật khó mà tìm được một người phụ nữ không để mắt đến tiền bạc và tên tuổi

nhà Travis, mà chỉ muốn cậu ấy vì bản thân cậu ấy. Jack cần ai đó mạnh mẽ và thông minh, đủ để chế ngự mình. Cậu ấy sẽ khốn khổ với một người phụ nữ bị động.”

“Thế còn Ashley Everson thì sao?” tôi không thể kìm lại. “Cô ấy là người thế nào?”

Liberty nhăn mũi. “Chị không chịu được cô ta. Cô ta là loại phụ nữ không có bạn cùng giới nào. Cô ta nói cô ta thích đàn ông hơn. Người ta nói gì về người phụ nữ không thể làm bạn với những người phụ nữ khác?”

“Có nghĩa là cô ấy có tính ganh đua. Hoặc dễ dao động.”

“Với Ashley thì có lẽ cả hai đều đúng.”

“Chị nghĩ vì sao cô ấy lại bỏ Jack?”

“Lúc đó chị không biết rõ lắm, nhưng Gage biết. Anh ấy nói vấn đề của Ashley là cô ta không thể dính với bất kỳ anh chàng nào lâu dài cả. Một khi đã chinh phục được rồi thì cô ta chóng chán và muốn thử chinh phục người mới. Theo ý Gage thì Ashley không có ý định kết hôn với Pete đâu. Cô ta có thể đã ly dị anh ta ngay lập tức nếu cô ta không dính bầu.”

“Em không hiểu vì sao Jack lại yêu cô ta,” tôi rên lên.

“Ashley rất giỏi với đàn ông. Cô ta biết mọi thống kê về bóng đá, cô ta đi săn, câu cá, biết nói tiếng lóng và kể chuyện hài nhưng tục tĩu, mà trên hết, cô ta trông như một người mẫu của Chanel ấy. Đàn ông yêu cô ta.” Miệng chị mím lại. “Và chị chắc cô ta cũng rất tuyệt trên giường.”

“Giờ thì em cũng không thể chịu được cô ta,” tôi nói.

Liberty khúc khích. “Ashley không cạnh tranh được với em đâu Ella.”

“Em có tranh giành Jack đâu,” tôi nói. “Anh ấy đã biết là em không bao giờ hứng thú với chuyện kết hôn.” Tôi thấy mắt chị mở to. “Không liên quan gì đến chuyện anh ấy tuyệt như thế nào,” tôi tiếp. “Em có nhiều lý do để có quyết định như thế.” Tôi cười hồi lỗi. “Xin lỗi vì em nói có vẻ bảo thủ, nhưng nói với một người đã có gia đình rằng mình không muốn kết hôn cũng giống như vẩy một lá cờ đỏ trước mặt bò tót vậy.”

Thay vì có vẻ tự ái hoặc cố tranh cãi, Liberty trầm ngâm gật. “Có vẻ nan giải nhỉ. Thật là khó khi bơi ngược dòng.”

Tôi thích chị hơn cả trước kia, vì chị dễ dàng chấp nhận cảm xúc của tôi. “Đó là một trong những điều tuyệt vời của Dane, bạn trai em,” tôi nói. “Anh ấy cũng không muốn kết hôn. Chúng em đã có một mối quan hệ rất dễ chịu.”

“Vậy sao em lại chia tay Dane? Có phải vì đứa bé không?”

“Không hẳn.” Tôi lôi ra đồ chơi – một con sâu nhạc – từ trong túi bỉm để đưa cho Luke chơi. “Nhìn lại thì em đoán những gì giữa bọn em không đủ để giữ hai đứa ở bên nhau. Ngay cả từng đấy năm chúng em dành cho nhau. Rồi khi gặp Jack – có gì đó ở anh ấy--” tôi dừng lại, nhận thức rằng trong vốn từ vựng phong phú của tôi, không có cách nào tả được vì sao, và như thế nào tôi đã hoàn toàn bị Jack Travis cuốn hút. Tôi nhìn xuống Luke, vuốt ve mái tóc đen của cậu bé. “Này, sao chúng ta lại ở với Jack nhỉ?” tôi hỏi thẳng bé, rồi cậu ngược lên nhìn lại tôi cũng với vẻ hoang mang như thế.

Liberty khẽ cười. “Tin chị đi, chị hiểu mà. Kể cả khi không chịu nổi Gage, cũng có vẻ như nhiệt độ trong phòng vọt lên đến hơn 100 độ bất cứ khi nào có mặt anh ấy.”

“Vâng. Đó là phần thú vị, sức hấp dẫn. Nhưng em không nghĩ mối quan hệ này kéo dài mãi được.”

“Sao không?” Liberty thật sự bối rối.

Vì sớm muộn gì rồi em cũng sẽ mất người em quan tâm thôi. Tôi không thể nói điều đó ra – dù với tôi nó có một logic rất chặt chẽ thì tôi biết người khác nghe cũng sẽ thấy nó điên rồ. Không có cách nào để giải thích cho điều tôi khao khát, sự mãnh liệt trong tình cảm với Jack, là điều tôi sợ hãi nhất. Đó không phải là nỗi sợ có lý, tất nhiên ... hoàn toàn vô lý, nhưng lại làm nó đáng sợ hơn.

Tôi nhún vai và ép môi tôi mỉm cười. “Em nghĩ với Jack em chỉ như một vị mới trong tháng thôi.”

“Em là người phụ nữ đầu tiên cậu ấy dẫn đi thăm mọi người trong gia đình,” Liberty trầm giọng nói. “Cậu ấy có thể nghĩ đến chuyện nghiêm túc một cách nhanh chóng đấy, Ella.”

Tôi đang nựng Luke và cố xoay sở để đáp lại thì nhẹ nhõm thấy cô trông trẻ của Liberty từ trong nhà bước ra, bế một cậu bé đẹp trai và khỏe khoắn. Cậu nhóc mặc quần bơi và áo phông in những chú tôm hùm hoạt hình.

“Matthew, con yêu...” Liberty nhồm phất lên bước đến đón con, hào phóng hôn tới tấp. “Con ngủ ngoan không? Con có muốn chơi với mẹ không nào? Chúng ta có bạn đến chơi đấy, cô ấy mang theo con của cô ấy ... con có muốn gặp em bé không?” Cậu nhóc trả lời với nụ cười tươi đẹp mê hồn, bập bẹ nói chuyện với mẹ, hai cánh tay mũm mĩm vòng quanh cổ mẹ.

Sau khi nhìn chúng tôi tò mò, Matthew quyết định chơi với cát thì thú vị hơn chơi với em bé nhiều. Liberty cởi quần áo ngoài ra để mặc mình đồ bơi rồi bế con trai đến mép hồ, ngồi xuống và vốc cát vào xô. “Ella, ra nhúng chân xuống nước đi,” chị gọi. “Tuyệt lắm.”

Tôi mặc áo phông ngắn với quần sooc, nhưng cũng mang theo bộ đồ bơi. Lôi nó ra từ trong túi, tôi nói, “Cho em vài phút đi thay đồ nhé.”

“Ừ. À, đây là cô trông trẻ của nhà chị, Tia... để cô ấy trông Luke khi em đi thay đồ nhé.”

“Có được không?” Tôi hỏi Tia khi cô mỉm cười bước đến gần.

“Cậu bé sẽ không sao đâu,” cô nói.

“Cảm ơn em.”

“Có phòng tắm cho khách ở dưới bếp đấy,” Liberty nói, “hoặc nếu em muốn rộng hơn thì đi lên phòng tắm nào trên phòng ngủ tầng trên cũng được.”

“Em biết rồi.” Tôi đi vào nhà, tận hưởng không khí mát mẻ trong nhà bếp, và tìm thấy phòng tắm nhỏ, những bức tường sơn màu đất, một chiếc bồn bằng đá và gương khung đen. Tôi thay sang bộ đồ bơi màu hồng một mảnh phong cách cổ điển. Đi chân trần trên sàn bếp, mang theo quần áo, tôi nghe thấy nhiều giọng nói, trong đó có tiếng thì thầm trầm sâu của Jack. Tiếng nói đi cùng với tiếng gõ búa và tiếng cưa, thì thoảng xen kẽ tiếng máy khoan điện.

Tôi đi theo tiếng vọng đến một cánh cửa khép hờ dẫn đến gara rộng rãi, chiếc quạt lớn thổi

những luồng không khí ẩm áp. Không gian được thấp sáng rực rỡ nhờ vào ánh mặt trời chiếu qua những cánh cửa để mở. Hé rộng cửa ra một chút, tôi ngắm nhìn Jack, Gage và Carrington làm việc với cái xường nhỏ đang được dựng lên giá cửa.

Cả Jack và Gage đều đã cởi áo. Tôi nhớ nhó tự hỏi không biết có bao nhiêu phụ nữ chịu bỏ nhiều tiền để ngắm hai anh em nhà Travis chỉ mặc quần Jeans trên người, cả hai đều săn chắc, rám nắng và cơ thể dài, mảnh. Khi mắt tôi treo trên cái lưng lấm tấm mồ hôi của Jack, đầu tôi nháng lên ký ức gần đây, khi tay tôi nóng riết bám vào những múi cơ cuộn cuộn đó từ hai bên sườn, và rồi một cơn lũ thỏa mãn quét qua tôi.

Carrington đang bận rộn phết một lớp keo dày lên mặt sau ba tấm gỗ có thể được lắp và vít chặt vào cạnh trên chiếc xường, có vẻ như là mép xường. Tôi không thể không cười khi thấy Gage lom khom bên cạnh cô bé, thì thầm chỉ dẫn, túm lấy một bím tóc lướt trượt để bị dính vào keo.

“...rồi vào giờ ra chơi,” cô bé nói, bóp một chai keo dính gỗ bằng cả 2 tay, “Caleb sẽ không để cho ai khác chơi bóng rổ, nên Katie và em đi mách cô giáo –”

“Tốt cho em,” Gage nói. “Đây, bôi thêm keo vào cạnh bên. Thừa còn hơn thiếu.”

“Như thế này ạ?”

“Tuyệt.”

“Và rồi,” Carrington nói, “cô giáo nói bây giờ đến lượt người khác chơi bóng, và bắt Caleb phải viết một bài luận về chia sẻ và hợp tác.”

“Có giúp anh chàng tí nào không” Jack hỏi.

“Không hề,” Carrington ghê tởm nói. “Nó vẫn là đứa con trai tồi tệ nhất chú có thể gặp.”

“Tất cả con trai đều thế đấy, cưng,” Jack nói.

“Cháu nói với nó là chú sẽ đưa cháu đi câu cá,” Carrington cảm phần nói, “chú biết nó nói gì không?”

“Rằng con gái thì không câu cá giỏi à?” Jack đoán.

“Sao chú biết?” cô bé ngạc nhiên.

“Vì chú đã từng là một cậu nhóc rất tệ, và có lẽ vì chú đã từng nói thế. Nhưng chú đã hoàn toàn sai lầm. Con gái rất giỏi câu.”

“Chú có chắc không, chú Jack?”

“Tất nhiên rồi, chú – đợi chút.” Jack và Gage cùng nâng những thanh gỗ đã dán vào nhau để ốp vào hai bên mạn thuyền.

“Nhóc con,” Gage khẽ nói với Carrington, “mang cái giỏ nẹp ra đây cho anh.” Anh cẩn thận đặt nẹp dọc theo các mép, dừng lại để chỉnh lại các thanh gỗ.

“Chú đang nói gì nhỉ, chú Jack?” Carrington giục, đưa khăn giấy cho anh để lau keo.

“Chú đang định hỏi cháu: Ai là chuyên gia câu cá trong nhà mình?”

“Chú.”

“Chính xác. Thế ai là chuyên gia về phụ nữ?”

“Chú Joe,” cô bé khúc khích cười.

“Joe à?” anh giả vờ phần nộ hỏi lại.

“Làm cho chú ấy vui đi, Carrington,” Gage nói. “Nếu không chúng ta phải ở đây cả ngày mất.”

“*Chú là chuyên gia về phụ nữ,*” Carrington lập tức nói với Jack.

“Chính xác. Và chú đây xin nói cho cháu biết, một số người câu cá giỏi nhất là phụ nữ.”

“Sao có thể?”

“Họ kiên nhẫn hơn, và không dễ dàng bỏ cuộc. Họ có xu hướng câu cá ở một khu vực kỹ lưỡng hơn. Và phụ nữ luôn tìm ra được chỗ lủ cá trốn, ẩn dưới những viên đá cuội hay rong biển. Đàn ông thì chỉ chăm chăm nhìn vào chỗ có cá, còn phụ nữ thì luôn luôn đi tìm chúng.”

Khi Jack nói, Carrington bắt gặp tôi ở cánh cửa, và cười nhả nhỏ với tôi. “Chú có định đưa cô Ella đi câu không?” cô bé hỏi Jack khi anh mới nhặt cái cửa Nhật lên để cửa đầu thừa của thanh chắn ra ngoài mép thuyền.

“Nếu cô ấy muốn,” anh nói.

“Có phải cô ấy sắp bắt được *chú* không, chú Jack?” Carrington kín đáo hỏi.

“Cô ấy làm được rồi, cháu yêu.” Nghe thấy tiếng tặc lưỡi của cô bé, Jack dừng máy cửa, nhìn theo ánh mắt cô bé và nhìn thấy tôi đứng đó. Nụ cười chậm rãi nở ra trên mặt anh, ánh mắt anh sầm lại, nóng bỏng, khi anh liếc nhìn bộ đồ bơi màu hồng và đôi chân trần của tôi. Bỏ cái cửa xuống, anh nói thầm với hai người kia, “Xin lỗi nhé, chú có chuyện phải nói với cô Ella.”

“Không, đừng,” tôi phản đối. “Em chỉ muốn ghé qua nhìn cái xuống một chút thôi. Nó đẹp lắm, Carrington. Cháu định sơn màu gì?”

“Màu hồng, giống bộ đồ bơi của cô,” cô bé vui vẻ nói.

Jack bước đến bên tôi. Còn tôi lùi lại vài bước.

“Đừng mang chú ấy đi luôn nhé Ella,” Gage nói. “Bọn anh vẫn còn phải siết mấy cái mép bên kia nữa.”

“Em có mang anh ấy đi đâu, em... Jack, quay lại làm đi kìa.” Nhưng anh kéo tôi đi mà không dừng lại, còn tôi cười khúc khích lùi lại vào bếp. “Bỏ em ra đi, anh sững sờ rồi kìa!” Chỉ trong vài giây, tôi thấy mình bị ghim chặt vào một mép bàn bếp, tay anh chống lên mặt bàn đá granite bên cạnh tôi.

“Em thích khi anh sững sờ rồi,” anh thì thầm, lớp quần bò ở chân anh cọ vào da chân tôi.

Tôi ngửa ra sau để tránh chạm vào khuôn ngực ẩm ướt của anh. “Nếu em đã bắt được anh,” tôi vừa nói vừa khúc khích, “thì em đang chuẩn bị quăng anh lại đấy.”

“Em chỉ quăng trả những con cá bé thôi, em yêu. Và giữ lại con to. Giờ thì tặng anh một nụ hôn nào.”

Tôi cố nín cười đủ dài để nghe lời anh. Đôi môi anh ẩm áp khi miết lên môi tôi, nụ hôn khiêu khích sáng bừng lên theo từng cái vuốt ve cẩn trọng.

Sau khi những người dựng thuyền đã dán keo và đóng đinh các thanh gỗ xong xuôi, họ ra hồ bơi để tắm mát, và chúng tôi dành cả buổi chiều hôm đó chỉ để nằm và bơi. Bữa trưa được mang ra ngoài, những tô lớn thịt gà nướng, đậu nghiền, nho đỏ, hạt óc chó, và chúng tôi chia nhau uống một chai vang trắng ướp lạnh. Cô trông trẻ đưa hai đĩa nhóc vào trong nhà, còn Gage, Liberty, Jack và tôi ăn ở một chiếc bàn mát mẻ bên dưới bóng cái ô to.

“Chúng ta hãy nâng ly chúc mừng,” Gage nói, nâng ly lên. Chúng tôi dừng lại nhìn anh. “Cho Have và Hardy,” anh nói, “giờ đã trở thành Ông và Bà Gates.” Anh mỉm cười khi thấy chúng tôi sững sờ nhìn anh.

“Họ kết hôn rồi à?” Liberty hỏi.

“Em cứ tưởng chúng nó đi Mexico nghỉ cuối tuần thôi,” Jack nói, trông nửa vui mừng nửa khó chịu. “Hai đứa chẳng nói gì với em về kế hoạch đám cưới cả.”

“Chúng nó có lẽ cưới kín đáo ở Playa Del Carmen.”

Liberty cười. “Sao mà họ làm đám cưới thiếu chúng ta được chứ? Em không tin được là họ lại muốn đám cưới mình được riêng tư như thế.” Chị vờ liếc sang cái kính ông chồng. “Còn anh thì không thèm nói gì với em. Anh biết lâu chưa?” Nhưng mặt chị sáng bừng lên vì hạnh phúc.

“Hôm qua,” Gage nói. “Hai đứa nó không muốn làm ồn ã. Nhưng chúng nó cũng có kế hoạch tổ chức một bữa tiệc mừng khi quay về, anh cũng nói với Haven đó là ý hay.”

“Em thấy tuyệt đấy,” Jack nói, nâng ly lên mừng cho cặp đôi vắng mặt. “Sau mọi chuyện Haven đã trải qua, con bé xứng đáng với mọi kiểu kết hôn mà con bé muốn.” Anh hớp một ngụm vang. “Bố biết không?”

“Vẫn chưa,” Gage ủ rũ nói. “Anh đoán anh sẽ phải nói cho bố biết...nhưng bố không thích thế đâu.”

“Ông chấp nhận Hardy rồi, không phải sao?” tôi lo lắng hỏi.

“Đúng thế, ông rất mừng cho hai đứa,” Gage nói. “Nhưng bố không bao giờ lỡ một cơ hội nào để biến một sự kiện gia đình thành một rạp xiếc 3 vòng ghê. Ông luôn muốn được lo liệu những chuyện ấy.”

Tôi gật, lập tức hiểu ra vì sao Haven và Hardy không muốn lễ cưới của họ thành một sự kiện lớn. Với người ngoài họ có vẻ là cặp đôi thân thiện và quảng giao, nhưng cả hai đều rất kín đáo về đời tư của mình. Có những tổn thương quá sâu sắc để họ có thể trưng nó ra.

Chúng tôi cùng nhau uống mừng cặp đôi mới cưới và nói chuyện về Playa del Carmen nổi tiếng với những bờ biển và bãi cát đẹp, và ít khách du lịch hơn Cancun.

“Em đã đến Mexico chưa Ella?” Liberty hỏi.

“Em chưa. Nhưng cũng có lúc em muốn đi.”

“Chúng ta nên dành một cuối tuần ở đây nhỉ, cả 4 chúng mình, mang theo bọn trẻ nữa,”

Liberty nói với Gage. “Nơi đó chắc là hợp với kiểu nghỉ mát cho gia đình đấy.”

“Chắc rồi, mình sẽ đặt một chiếc máy bay,” Gage nói. “Em có hộ chiếu chưa Ella?”

“Em chưa cơ.” Mắt tôi mở to. “Nhà Travis có máy bay riêng à?”

“Hai cái,” Jack nói. Một nụ cười chớm trên miệng anh khi thấy vẻ mặt của tôi. Anh túm lấy tay không cầm ly của tôi rồi nhẹ nhàng chơi đùa với nó. Tôi đồ rằng đáng lẽ ra tôi đã phải quen với những cơn choáng nhẹ mỗi khi nhớ đến gia sản kếch xù của nhà Travis mới phải. “Gage,” Jack nói với anh nhưng vẫn nhìn tôi, “Em nghĩ nhắc đến mấy cái máy bay làm Ella sợ hết hồn đấy. Cảm phiền anh nói với cô ấy em là một gã hoàn toàn bình thường, được chứ?”

“Cậu ấy là gã bình thường nhất trong nhà Travis đấy,” Liberty nói, mắt chị nhấp nháy cười.

Tôi không thể nín cười trước lời khen của chị.

Liberty mỉm cười. Rồi tôi nhận ra chị hiểu cảm giác của tôi. *Không sao đâu*, đôi mắt chị nói. *Em sẽ ổn thôi*. Chị nâng cốc lên. “Chị cũng có tin mới đấy...dù nó sẽ không làm Gage ngạc nhiên.” Chị liếc sang Jack và tôi. “Đoán thử đi.”

“Chị có bầu à?” Jack hỏi.

Liberty lắc đầu, mỉm cười rộng hơn. “Chị sẽ gây dựng một thẩm mỹ viện của riêng chị. Chị đã ấp ủ từ lâu rồi... và chị nghĩ trước khi có thêm em bé, chị muốn làm việc đó. Chị sẽ bắt đầu nhỏ thôi, chỉ thuê vài người.”

“Nghe tuyệt quá,” tôi reo lên, chạm cốc với chị.

“Chúc mừng nhé, Lib,” Jack giơ cốc ra. “Chị định đặt tên là gì?”

“Chị vẫn chưa quyết định. Carrington muốn gọi nó là Clippety-Do-Da hoặc Từ tóc đến Thiên đường ... nhưng chị nói với con bé là phải tìm tên hay hơn thế.”

“Tay kéo Julius⁴²,” tôi gợi ý.

“Tóc hôm nay, đi ngày mai,” Jack cũng tham gia.

Liberty bịt hai tai lại. “Chị sẽ sập tiệm ngay trong tuần đầu tiên mất.”

Jack nhướn mày lên chế giễu. “Câu hỏi lớn là, làm thế nào để bố có thêm cháu nội đây? Đó là việc của một người vợ nhà Travis, không phải sao? Chị đang phí phạm những năm sinh đẻ hoàng kim đấy, Lib.”

“Thôi đi,” Gage nói. “Bọn anh giờ mới lại được ngủ như bình thường khi Matthew đã lớn hơn. Anh chưa sẵn sàng để quay lại thời kỳ ấy đâu.”

“Không lấy được tí thông cảm nào từ phía bên này đâu,” Jack nói. “Ella đang phải trải qua tất cả đấy – những đêm không ngủ, tã bỉm – cho một đứa trẻ thậm chí còn không phải con cô ấy.”

“Cậu bé như là của em vậy,” tôi nói mà không kịp nghĩ, Jack siết nhẹ tay tôi đầy che chở.

Mọi người im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng rì rì của máy phun sương và tiếng thối nước.

“Em còn bao nhiêu thời gian với thằng bé nữa, Ella?” Liberty hỏi.

“Khoảng một tháng.” Tôi với lấy ly rượu bằng tay không bị Jack nắm giữ và uống cạn. Bình thường tôi sẽ khoác lên nụ cười rạng rỡ giả mạo và chuyển chủ đề. Nhưng bên cạnh những

người đầy thông cảm này, với Jack bên cạnh, tôi tự thấy mình đang nói lên chính suy nghĩ của mình. “Em sẽ nhớ cậu bé lắm. Sẽ rất khó khăn. Và gần đây cái suy nghĩ Luke sẽ không nhớ đến khoảng thời gian ở với em làm em thấy buồn. Chỉ là 3 tháng đầu tiên trong đời cậu nhóc. Cậu bé sẽ không biết về những gì em làm cho nhóc – em không khác gì một người lạ gặp trên đường cả.”

“Em sẽ không gặp lại nhóc sau khi Tara đón nhóc về à?” Gage hỏi.

“Em không biết nữa. Có lẽ không thường xuyên.”

“Cậu bé sẽ ghi nhớ chuyện đó đấy,” Jack khẽ nói.

Và tôi thấy khuây khỏa khi nhìn vào đôi mắt bình thản của anh.

MƯỜI CHÍN

Luke nằm chơi trong thảm nôi trải trên sàn căn hộ của tôi, một tấm thảm có hai thanh chắn chéo nhau trên đầu, có nhiều hạt xúc xắc, chim, bướm xoay vòng vòng và lá rung rinh, cùng với âm nhạc rộn rã. Cậu nhóc thích tấm thảm cũng nhiều như tôi thích nhìn nhóc chơi. 2 tháng tuổi, nhóc đã cười to, mỉm cười, ê a và có thể nâng cao đầu và ngực.

Jack nằm trên sàn cạnh nhóc, lười biếng giơ tay nghịch đồ chơi hay bấm nút để chuyển nhạc. “Ước gì anh có một tấm thảm thế này,” anh nói, “treo đầy chai bia, xì gà Cohibas, và mấy cái quần lót đen mà em mặc đêm thứ Bảy.”

Tôi dừng tay thu dọn đĩa trong bếp. “Em không biết là anh có để ý đấy, vì anh lột nó ra nhanh thế cơ mà.”

“Anh mất 2 tiếng đồng hồ khi ăn tối để ngấm em trong cái váy xê ngực trễ đó. May cho em là anh không nhảy bổ vào em trong bãi đỗ xe lần nữa đấy.”

Tôi nín cười rồi nhón chân lên để trượt cái bình thủy tinh lên giá cao. “À ừ, em thường thích hơn nếu có màn dạo đầu nhỏ, thay vì tiếng chìa khóa xe kêu leng keng cùng với hai nụ hôn rười, và—” tôi nhảy dựng lên khi thấy anh ở phía sau tôi, di chuyển nhẹ và khẽ kháng đến mức tôi không để ý thấy anh đã đi vào bếp. Cái bình chới với khi tôi giật mình, và Jack với tay lên đặt nó lên giá.

Tôi cảm nhận được môi anh ở tai tôi. “Lúc đó anh đã chăm sóc tốt cho em còn gì nữa.”

“Đúng thế.” Tôi cười trong họng khi đôi tay anh vòng ra phía trước người tôi. “Em không nói là em dễ thay đổi. Ý em là, lúc đó anh đã không phí chút thời gian nào để bập vào việc chính...” Từ ngữ vỡ ra thành tiếng thở dài khi tôi thấy anh dịu dàng cắn và liếm cổ tôi, lưỡi anh đùa giỡn với từng vòng xoáy nhẹ nhàng, gọi lên những ký ức nóng bỏng. Kính tôi trượt xuống mũi, tôi lấy tay đẩy gọng kính về chỗ. Một tay Jack trượt dọc ngực tôi, còn tay kia lần trượt vào trong cặp quần sooc.

“Em thích màn dạo đầu hả Ella?” Hông anh ấn sát vào phía sau tôi, và tôi cảm nhận được hình dáng rắn chắc của anh xuyên qua những lớp quần áo của chúng tôi.

Mí mắt tôi nặng trĩu, tôi bám chặt vào mép bàn khi tay anh đùa giỡn trên cơ thể tôi. “Thằng

nhóc,” tôi hụt hơi nói.

“Nhóc không phiền đâu. Đang tập thể dục với tấm thảm rồi.”

Bật cười, tôi đẩy tay anh ra. “Để em rửa bát xong đã.”

Jack lôi hông tôi lại ép vào anh, muốn nghịch tiếp.

Nhưng chúng tôi bị phá rối vì tiếng chuông điện thoại. Tôi vội lấy và rút lên với anh, “Yên nào,” trước khi trả lời. “Alo?”

“Ella, là chị đây.” Tiếng nói của chị họ Liza của tôi, ngang phè, đầy tội lỗi. “Chị gọi để báo động cho em. Chị rất xin lỗi.”

Tôi sững người, tay Jack cũng bất động. “Kiểu báo động gì đấy?” tôi hỏi.

“Mẹ em đang đến gặp em. Cô sẽ ở đó trong khoảng một 5 phút đến nửa tiếng nữa. Có khi sớm hơn nếu đường thông thoáng.”

“Không đâu,” tôi nói. “Em không mời mẹ. Mẹ không biết em ở đâu đâu.”

“Chị nói cho cô biết rồi,” Liza áy náy nói.

“*Sao cơ?* Có lý do gì chính đáng cho việc chị đối xử với em không thế?”

“Chị không thể tránh. Cô trút giận lên đầu chị sau khi nói chuyện điện thoại với Tara, Tara kể con bé nghĩ là có gì đó giữa em và Jack Travis. Và giờ cả hai người đều muốn biết mọi chuyện đang như thế nào.”

“Em không nợ ai trong hai người đó lời giải thích nào hết,” tôi bùng nổ, mặt đỏ bừng lên. “Em biết rồi, Liza. Em chán những rắc rối của Tara rồi, ước gì mẹ em quan tâm đến cháu ngoại bà bằng một nửa so với đời sống tình dục của em thôi!” Quá muộn rồi, tôi nhận ra mình lỡ lời, và đưa tay lên bịt miệng.

“*Em đang quan hệ tình dục với Jack Travis à?*”

“Tất nhiên là không rồi.” Tôi thấy miệng Jack khẽ lướt lên gáy tôi, làm tôi rùng mình. Áp điện thoại vào ngực, tôi quay lại nhìn anh. “Anh phải đi đi,” tôi vội vã nói với anh.

Tôi đưa điện thoại lên tai, “...anh ấy ở đó với em à?” Liza hỏi.

“Không, đó là người giao hàng. Anh ấy muốn em ký giấy.”

“Ở đây,” Jack thì thào, kéo bàn tay không của tôi dọc theo người anh.

“Đi đi,” tôi lăm bắm, đẩy mạnh vào ngực anh. Anh không chịu nhúc nhích, chỉ tuốt kính của tôi ra rồi dùng gấu áo phong của anh lau mắt kính. “Có nghiêm túc không đấy?” Liza hỏi.

“*Không.* Đó là chỉ kiểu quan hệ đơn thuần về thể xác, hơi hợt, chả có ý nghĩa gì hết, mà cũng sẽ không đi đến đâu cả.” Tôi siết chặt tay khi Jack cúi xuống mút tai tôi.

“Tuyệt quá Ella, em có nghĩ là có thể giới thiệu chị với một anh bạn nào của anh ấy không? Gần đây chị kiểu như kiêng khem...”

“Em phải đi đây Liza. Em phải dọn dẹp và tìm ra cách để ... ôi...trời đất, em nói chuyện với chị sau nhé.” Tôi gác máy và giật lấy kính từ tay Jack.

Anh bước theo khi tôi chạy vào phòng ngủ. “Em làm gì thế?”

Tôi giật ga trải giường và trải lên cái giường lộn xộn. “Mẹ em sẽ đến đây trong vài nốt nhạc thôi, mà nhìn như thể mình vừa có cuộc truy hoan ở đây này.” Tôi dừng lại chỉ để nhìn anh. “Anh phải đi đi. Em nói thật đấy. Anh không gặp mẹ em được.” Tôi đặt gối xuống giường. Vội vã chạy ra phòng khách, tôi vợ đồng lộn xộn bỏ vào cái giỏ to dùng đan bằng cây liễu gai và đẩy vào một ngăn tủ.

Điện thoại nội bộ vang lên. Đó là nhân viên bảo vệ, David. “Thưa cô Varner...cô có khách. Đó là--”

“Tôi biết rồi,” tôi nói, ngồi thụp xuống thua cuộc. “Cho bà ấy lên đi.” Quay sang Jack, tôi thấy anh bế Luke lên và đang ấp anh vào ngực. “Em phải làm gì để rũ được anh đây?”

Anh cười. “Đừng có hòng.”

Chỉ trong 2 phút, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa quả quyết ngoài cửa.

Tôi mở cửa. Đó là mẹ tôi, với gương mặt trag điểm kỹ lưỡng, đôi giày cao gót, chiếc váy đồ bó sát phô diễn thân hình của một người phụ nữ chỉ bằng nửa tuổi mẹ. Mẹ tôi đắm mình trong thứ nước hoa hảo hạng, ôm và hôn gió tôi, rồi đứng thẳng lại để nhìn tôi đánh giá.

“Cuối cùng mẹ cũng chán chờ được mời quá rồi,” mẹ nói với tôi, “thế nên mẹ quyết định phải mặc kệ mà dẫn lên thôi. Mẹ sẽ không để cháu ngoại mẹ xa mẹ thêm nữa.”

“Giờ mẹ là bà ngoại rồi đấy à?” tôi hỏi.

Mẹ tiếp tục nhìn lướt qua tôi. “Con lên cân đấy Ella.”

“Thật ra là con vừa mới giảm vài cân đấy.”

“Tốt cho con. Giảm thêm nữa đi, rồi con sẽ lại về với một cỡ khỏe mạnh.”

“Cỡ 8 là khỏe rồi mẹ.”

Mẹ liếc tôi khiển trách với vẻ vô tư. “Nếu con nhạy cảm với chuyện đó thì từ giờ mẹ sẽ không nhắc đến nữa.” Mắt mẹ tôi mở to ra rất kịch khi Jack bước đến gần. “Á à, ai đây nhỉ? Sao con không giới thiệu mẹ với bạn con đi Ella?”

“Đây là Jack Tracvis,” tôi lầm bầm, “Đây là mẹ em--”

“Candy Varner,” mẹ tôi ngắt lời, bước đến ôm anh, khép cậu nhóc ở giữa họ. “Chúng ta không cần bắt tay bắt chân gì cả, Jack... Tôi luôn phát cuồng lên với bạn bè của Ella.” Mẹ nháy mắt với anh. “Và họ cũng phát cuồng lên vì tôi.” Mẹ nhìn chòng chọc vào đứa bé trong tay anh. “Và đây là cháu ngoại quý báu của bà đây... ôi, bà không biết sao lại để Ella tách xa bà ra lâu như thế, cục đường nhỏ của bà.”

“Con đã bảo mẹ có thể đến trông bé bất cứ lúc nào còn gì,” tôi lầm bầm.

Mẹ lờ đi, bước vào phòng. “Ở đây tuyệt quá. Mẹ thấy thật ngọt ngào, hai người các con chăm sóc Luke trong khi Tara đi nghỉ dưỡng.”

Tôi đi theo mẹ. “Con bé đang ở trung tâm điều trị cho người có vấn đề về tâm lý và cảm xúc.”

Mẹ tôi bước đến cửa sổ để nhìn ra ngoài. “Con thích gọi nó là gì cũng được. Những nơi như thế ngày nay có thừa. Những ngôi sao Hollywoodd vẫn hay làm thế - họ cần trốn chạy khỏi áp

lực, nên họ tìm ra vài vấn đề bịa đặt, rồi có thể nghỉ ngơi và nuông chiều bản thân vài tuần.”

“Đó không phải là một lý do vờ vịt nào đâu mẹ,” tôi nói, “Tara--”

“Em gái con căng thẳng thôi, chỉ thế thôi. Có lúc mẹ xem chương trình nói về Cortisol rồi, là loại hormone gây ra căng thẳng, và họ nói những người uống café thì có nhiều Cortisol hơn những người uống vừa phải. Và mẹ thì luôn nói là con với Tara uống quá nhiều café còn gì, cả hai đứa.”

“Con không nghĩ vấn đề của Tara – hay của con – là bởi vì uống quá nhiều café sữa đâu mẹ,” tôi u ám nói.

“Ý mẹ là, con tự làm tự chịu. Con phải cố mà vươn lên. Như mẹ đây. Không phải vì bên nội các con không có ý khi mà các con cũng giống như họ.” Mẹ tôi vừa nói chuyện vừa đi quanh nhà, nhìn mọi thứ chăm chú dưới cái nhìn của một chuyên gia thẩm định tài sản. Tôi khó chịu nhìn mẹ, mong muốn bế cậu nhóc lại. “Ella, lẽ ra con phải nói cho mẹ biết con sống ở đây chứ.” Bà liếc sang nhìn Jack đầy biết ơn. “Tôi muốn cảm ơn cậu vì đã giúp con gái tôi, Jack. Nhưng phải nói là con bé có trí tưởng tượng phong phú lắm. Hy vọng cậu không tin tất cả những gì con bé nói. Khi con bé còn nhỏ, nó cũng từng bịa ra những chuyện như thế rồi... nếu muốn biết con người thật của Ella, thì cậu phải nói chuyện với tôi. Sao cậu không đưa chúng tôi ra ngoài ăn tối nhỉ? Để chúng ta hiểu thêm về nhau? Tối nay được đấy.”

“Ý hay quá,” Jack thoải mái nói. “Nhưng để lúc khác đi. Không may là tối nay Ella và cháu có kế hoạch khác rồi.”

Mẹ tôi đưa trả cậu nhóc cho tôi. “Bế nó đi con yêu, váy này mới đấy. Lỡ thằng bé dính dãi lên.” Mẹ tôi duyên dáng ngồi lên sofa và duỗi đôi chân dài mượt ra. “Xem nào Jack, tôi sẽ là người cuối cùng xen vào kế hoạch của ai đó đấy. Nhưng nếu cậu dính líu đến con gái tôi, thì tôi sẽ thấy dễ chịu hơn nếu biết thêm về gia đình cậu. Để bắt đầu thì, tôi muốn gặp bố cậu.”

“Mẹ chậm chân rồi,” tôi nói. “Bố anh ấy có bạn gái rồi.”

“Sao cơ Ella, mẹ không có ý...” Mẹ tôi cười khẽ và bắn cho Jack cái nhìn thương hại, bí ẩn – *nhìn xem chúng ta phải đối phó với ai đây* – và giọng bà trở nên ngọt ngào đến điên người. “Con gái tôi luôn phần nộ vì đàn ông rất thích tôi. Tôi không nghĩ là có người bạn trai nào nó mang về mà không tán tỉnh tôi.”

“Chỉ có một,” tôi nói. “Thế là quá đủ.”

Mẹ lườm tôi sắc như dao cạo và phá lên cười, miệng mở rộng, căng mọng. “Cho dù Ella nói gì,” bà nói với Jack, “cũng đừng để ý. Cứ hỏi tôi đây này.”

Bất cứ khi nào mẹ tôi ở gần, thực tại cũng hiện qua nhiều hình như ở trong một nhà gương. Bệnh điên đơn giản chỉ là kết quả vì là một khách hàng thân thiết của Starbucks, cỡ 8 là một bằng chứng béo phì cần đến can thiệp y tế, và bất kỳ gã nào hẹn hò với tôi rồi thì cũng sẽ nghĩ tôi chỉ là món đồ thay thế sau Candy Varner. Và bất kỳ điều tôi nói hay làm cũng sẽ được cải biên cho phù hợp với ý mà mẹ tôi lựa chọn.

Bốn mươi lăm phút sau đó là show diễn của Candy Varner mà không hề có sự gián đoạn thương mại nào. Bà nói với Jack rằng lẽ ra bà mới là người chăm sóc Luke, nhưng vì bà quá bận, rằng bà đã làm hết nhiệm vụ của mình rồi, làm việc và hy sinh từng giây phút cho hai cô

con gái, mà không có đứa nào biết ơn, rằng cả hai đứa đều ghen tỵ với bà. Và nghĩ đến chuyện Ella đưa ra lời khuyên chỉ bảo người khác sống thế nào, khi Ella gần như không biết mình đang nói gì – anh phải sống nhiều hơn Ella thì mới biết ai là ai và cái gì là cái gì. Cho dù Ella biết gì về cuộc sống, thì đó cũng là từ trí khôn của mẹ truyền cho.

Mẹ cố thể hiện bản thân như là một bản gốc đáng mơ ước, có thương hiệu, còn tôi chỉ là một bản sao lỗi. Bà rõ ràng là làm dáng à ơ lộ liễu với Jack. Anh lịch thiệp và tỏ ra tôn trọng, thì thoảng liếc nhìn khuôn mặt trơ như đá của tôi. Khi mẹ bắt đầu buột ra vài cái tên, làm bộ bà cũng quen vài người quen giàu có của Jack, thì thật mất mặt đến mức tôi suy sụp. Tôi không đánh chính hay phản bác lại nữa, chỉ làm mình bận rộn với Luke, kiểm tra bím, đặt nhóc vào thảm bò, và chơi với nhóc. Tai tôi nóng rực lên còn những chỗ khác thì lạnh như băng.

Và rồi tôi nhận ra rằng, như chiếc đồng hồ, mẹ tôi đã chuyển hướng cuộc nói chuyện sang những vấn đề riêng tư không phù hợp, về chuyện gần đây mẹ tôi đã thử tẩy lông bằng laser ở một thẩm mỹ viện độc quyền tại Houston. “Tôi được cho là,” mẹ vừa cười vừa khúc khích với Jack như thiếu nữ, “có cô bé đẹp nhất Texas đấy--”

“Mẹ,” tôi sắc giọng.

Mẹ tôi liếc sang ranh mãnh và cười, “Ôi thật mà! Mẹ chỉ nói những gì người khác--”

“Cô Candy,” Jack nhanh nhẹn xen vào, “nói chuyện với cô vui quá, nhưng đến giờ cháu với Ella phải chuẩn bị để ra ngoài ăn tối rồi. Rất vui được gặp cô. Cháu đưa cô xuống quầy lễ tân để nhân viên đưa cô ra nhé?”

“Tôi sẽ ở đây trông Luke cho hai người đi,” mẹ tôi dai dẳng.

“Cảm ơn cô,” Jack trả lời, “nhưng chúng cháu mang Luke đi cùng rồi.”

“Tôi chưa có thời gian chơi với cháu ngoại tôi,” bà phản đối, nhú mày với tôi.

“Con sẽ gọi mẹ sau, mẹ,” tôi cố trả lời.

Jack đến cửa và mở cửa ra. Vẫn để cửa mở, anh bước ra ngoài sảnh. Giọng anh thân thiện nhưng kiên quyết. “Cháu đợi cô lấy ví nhé, cô Candy.”

Tôi đứng im khi mẹ tôi bước đến ôm tôi. Mùi nước hoa, sự gần gũi của mẹ làm tôi muốn khóc như trẻ con. Tôi tự hỏi sao tôi lại luôn mong ngóng mẹ yêu tôi theo cách mà mẹ không thể, sao với mẹ tôi và Tara không là gì hơn tàn dư huyết thống của một cuộc hôn nhân tồi tệ.

Tôi biết rằng có những lựa chọn cho một người mẹ không thể làm mẹ. Người ta có thể tìm kiếm tình yêu bên những người khác. Có thể tìm thấy ở những nơi mà thậm chí không cần kiếm tìm. Nhưng nỗi đau thì không bao giờ có thể hàn gắn. Tôi sẽ phải mang nó đi theo suốt đời, và cả Tara cũng thế. Thật trớ trêu... phải chấp nhận nó, mang nó đi suốt đời, biết rằng đó là một phần của mình.

“Tạm biệt mẹ,” tôi khàn giọng.

“Đừng cho anh ta mọi thứ anh ta muốn,” mẹ tôi thấp giọng.

“Luke ư?” tôi hoang mang hỏi.

“Không. Jack cơ. Như thế con sẽ giữ được anh ta lâu hơn. Cũng đừng tỏ ra thông minh. Thử trang điểm đi. Và bỏ ngay cặp kính đi, nó làm con trông như bà già ấy. Anh ta đã tặng quà cho

con chưa? Nói với anh ta là con thích những viên đá lớn, chứ không phải loại nhỏ - đó là khoản đầu tư lớn hơn.”

Nụ cười méo mó lướt qua mặt tôi, rồi tôi rụt người lại. “Gặp mẹ sau nhé, Mẹ.”

Mẹ tôi với lấy ví rồi nhàn nhã đi ra hành lang.

Jack nhìn qua khung cửa, ánh mắt trượt khắp người tôi. “Anh quay lại ngay.”

Lúc Jack quay lại, tôi đã uống xong một ly tequila trong bếp, hy vọng chất lỏng nóng rẫy đó có thể xua đi cái giá lạnh từ đầu đến chân. Nhưng nó không thể. Tôi thấy mình như cái tủ lạnh cần rã đông vậy.

Luke vùng vẫy trong tay tôi, cái kính rít lên, uốn éo.

Jack bước đến, nâng cằm tôi lên, buộc tôi nhìn lên cặp mắt dò hỏi của anh.

“Giờ anh thấy tiếc vì không nghe lời em mà đi trước đi chưa?” tôi ử dột hỏi.

“Không hề. Anh muốn biết em đã lớn lên với thứ gì.”

“Em đoán anh biết vì sao em và Tara cần được trị liệu rồi.”

“Quý sứ, đến anh còn cần trị liệu, dù mới chỉ dành một giờ cho bà ta.”

“Mẹ sẽ cố làm hoặc nói điều gì đó để thu hút sự chú ý, cho dù có xấu hổ đến đâu đi nữa.” Tôi sắc sảo nhìn anh khi một ý nghĩ ghê tởm lướt qua. “Mẹ em có ve vãn anh trong thang máy không?”

“Đâu có,” anh nói, hơi quá trớn tru.

“Có, có rồi.”

“Nó chẳng là gì cả đâu.”

“Ôi trời đất, quá tệ,” tôi thì thầm. “Mẹ em làm em cảm thấy quá chùng.”

Jack ôm đứa bé cái kính từ tôi, và Luke lập tức im bật.

“Không phải kiểu giận dữ bình thường đâu,” tôi tiếp tục. “Là kiểu làm cho anh cảm thấy mệt mỏi và lạnh lẽo khắp người, đến mức chẳng còn cảm giác gì hết. Kể cả đến nhịp tim mình cũng không nghe thấy nổi. Em muốn gọi cho Tara kể cho nó nghe, vì em nghĩ con bé hiểu.”

“Sao em không gọi đi?”

“Không, chính nó mách với mẹ chuyện của em. Em cũng điên tiết với nó nữa.”

Jack nhìn tôi một lúc lâu. “Lên phòng anh đi.”

“Để làm gì cơ?”

“Anh sẽ sưởi ấm cho em.”

Tôi lắc đầu ngay lập tức. “Em cần ở một mình một lúc.”

“Không, em không cần đâu. Đi thôi.”

“Dane luôn cho em không gian riêng khi em cần.” Tâm trạng tôi tồi tệ và khốn khổ, bất cứ cái gì anh làm cũng sẽ làm tôi nổi cáu lên. “Jack, em không cần được ôm ấp hay an ủi đâu, kể cả làm tình hay nói chuyện cũng không. Lúc này em không muốn cảm thấy khá hơn. Nên không có

lý do gì--”

“Mang theo túi bím sữa nhé.” Vẫn bố Luke, anh đi ra cửa, giữ cửa mở rồi kiên nhẫn chờ tôi đi cùng.

Chúng tôi đi lên phòng anh, và Jack đưa tôi thẳng vào phòng ngủ. Anh bật đèn rồi đi vào nhà tắm, tôi nghe thấy tiếng nước và máy xông hơi. “Em không cần tắm đâu,” tôi nói.

“Đi vào đó đợi anh.”

“Nhưng em--”

“Vào đi.”

Tôi thở đánh sượt. “Còn thằng bé thì sao?”

“Anh đỡ cu cậu cho. Đi đi.”

Tôi tháo kính ra rồi cởi quần áo, lê vào nhà tắm. Trong phòng mập mờ sáng và đầy hơi sương nóng, thoảng mùi khuynh diệp. Jack đã để chiếc khăn tắm trắng lên băng ghế dài gần tường. Tôi ngồi xuống và hít thở sâu. Trong một hai phút, tôi bắt đầu thấy thoải mái. Hơi nước thơm bao quanh tôi, lỗ chân lông mở ra, các cơ bắp mềm đi, phổi tôi đầy hơi ẩm ẩm. Rượu tequila lúc này mới phát huy tác dụng, cả người tôi như nghiêng ngả, và tôi thấy tim tôi như đập trở lại.

“Ôi, thật đỡ,” tôi nói thành tiếng, úp mặt xuống cái khăn. Không có tiếng gì ngoài tiếng hơi nước rì rì. Tôi cảm thấy màu sắc bắt đầu lan dần trên da. Tôi sảng khoái nằm trong hơi sương ấm áp, mất hoàn toàn khái niệm về thời gian. Tôi không biết mất bao lâu trước khi tôi thấy Jack ngồi cạnh tôi, cặp hông mượt mà thon thả ngay cạnh hông tôi.

“Luke thế nào rồi?” tôi mơ màng.

“Ngủ say rồi.”

“Em không biết nếu--”

“Yên nào.” Tay anh đặt lên lưng tôi, dễ dàng trượt lên làn da ẩm. Anh bắt đầu từ đôi vai, chà xát, nắn bóp những múi cơ căng ra. Áp lực nặng hơn. Tôi cảm thấy hai ngón tay cái của anh xoay tròn trên múi cơ và dây thần kinh, dần dần có tác dụng, mang đến sự thỏa mãn cho đến khi một tiếng rên không kìm nén vượt ra từ cổ họng tôi.

“Ôi, nó thật... Jack... em không biết sao anh có thể làm được như thế.”

“Shhhhh.” Anh chuyển xuống lưng tôi, tay anh trượt, quét lên xuống từng đoạn dài, rồi day sâu hơn, ấn nhanh hơn, xua đi căng thẳng, làm cho cơ bắp giãn ra. Tôi thả mình hoàn toàn cho đôi bàn tay mạnh mẽ chín chắn ấy, cơ thể tôi rã rời, vung vẩy, nặng nề. Anh tiếp tục với hông, đùi, bắp chân, rồi lật tôi nằm ngửa ra, đặt bàn chân lên đùi anh. Tôi bật ra tiếng kêu thỏa mãn khi ngón tay anh day đúng chỗ đau nhức.

“Xin lỗi anh vì em thật ngoa ngoắt.” tôi cố nói.

“Em có lý do mà cưng.”

“Mẹ em thật kinh khủng.”

“Đúng thế.” Anh giật từng ngón chân tôi. Giọng anh nhẹ nhàng như có hơi nước. “Mà nhân tiện, lời khuyên của bà ta cho em như phân bò.”

“Anh nghe thấy à? Ôi trời.”

“Em nên cho anh tất cả những gì anh muốn,” Jack nói. “Em nên nuông chiều anh. Và quá muộn để giả ngu rồi, và em xinh chết đi được khi không trang điểm.”

Tôi mỉm cười, mắt vẫn nhắm nghiền. “Còn kính của em thì sao?”

“Nhất định là cứ đeo lên như thế.”

“Bất cứ cái gì cũng làm anh nổi hứng nhỉ,” tôi chơi chữ.[43](#)

“Không phải tất cả.” Tiếng cười khàn khàn xen lẫn trong giọng anh.

“Đúng thế đấy. Anh giống như một người chào hàng được phẩm cảnh báo về 4 tiếng cương cứng ấy. Anh cần đi khám đi.”

“Nhưng anh không thấy ông bác sỹ ấy hấp dẫn chút nào.” Anh di chuyển lên trên, tách đùi tôi ra, tôi rít lên khi những ngón tay của anh trêu ghẹo trên tôi. “Em đã bao giờ được massage như thế này chưa Ella?” anh thì thầm. “Chưa à? Thế nằm yên đi...em sẽ thích đấy, anh hứa...”

Và cơ thể tôi cong lên phản ứng lại đôi tay lão luyện của anh, những bức tường đá vọng lại những tiếng rên khoái cảm của tôi.

HAI MƯƠI

Sau hôm mẹ tôi đến căn hộ của tôi, tôi cảm thấy khó chịu, tổn thương, thêm muốn sự cô lập cần thiết. Tôi khoác lên vẻ ngoài điềm tĩnh. Tuổi thơ tôi đã cho tôi khả năng vượt qua bất cứ thứ gì, kể cả một cuộc hủy diệt nguyên tử. Nhưng có điều gì đó trong chuyến thăm đó, chỉ việc nhìn thấy mẹ thôi, cũng làm tôi mất thăng bằng.

Sáng hôm đó Jack định đi thăm một người bạn mới nhập viện sau một tai nạn khi đi săn. “Lợn rừng,” Jack trả lời khi tôi hỏi bạn Jack săn bắn cái gì. “Có nhiều loại tai nạn có thể xảy ra khi săn được một con lợn rừng.”

“Sao lại thế?”

“Phải đi săn vào ban đêm, lúc đó lợn rừng mới di chuyển. Rồi nhiều gã chạy quanh rừng bắn lung tung trong bóng tối.”

“Thật đáng yêu.”

Jack kể bạn anh đã bắn được một con lợn rừng với một khẩu súng săn dài, đi vào bụi rậm chỗ nó nằm vì nghĩ nó đã chết, rồi con vật tấn công anh trước khi anh có thể rút vũ khí ra. “Nó húc vào gần háng anh ấy,” Jack nháy mắt.

“Kỳ lạ thật, những con lợn rừng bỗng cúi kính thể khi các anh bắn chúng,” tôi nói.

Jack vỗ lên hông tôi. “Thông cảm chút đi cô em. Một vết thương gần háng không phải chuyện giỡn chơi đâu.”

“Tình thương của em hoàn toàn dành cho lũ lợn rừng. Em hy vọng anh không thường đi săn lợn rừng. Em ghét phải nhân nhượng đời sống tình dục của mình với sở thích nguy hiểm ấy của anh.”

“Anh không săn lợn rừng,” Jack nói. “Khi anh săn giải thưởng ban đêm, thì đó là ở trên giường.”

Khi Jack đi rồi, tôi trả lời cho thư mục của mình.

Miss Independent thân mến,

Tôi kết hôn được 5 năm với một người tôi không thật sự yêu, mà chỉ vì lúc đó tôi đã 30 tuổi, đến lúc phải kết hôn. Bạn bè tôi đều đã lập gia đình, và tôi mệt mỏi vì cứ một thân một mình mãi. Người tôi cưới là một người đàn ông tốt. Anh ấy nhân hậu, ngọt ngào, và yêu tôi. Nhưng không hề có phép màu hay đam mê nào trong quan hệ của chúng tôi cả. Tôi chịu đựng anh, và mỗi lần nhìn anh, tôi luôn phải nhớ đến điều đó. Tôi thấy như mình bị nhốt trong một cái tủ, anh ở phía bên kia cánh cửa nhưng không có chìa khóa để mở ra. Chúng tôi không có con cái, nên tôi thấy nếu ly hôn, tôi sẽ không làm tổn thương ai ngoài hai chúng tôi cả. Nhưng có điều gì đó vẫn làm tôi chần chừ. Có lẽ vì tôi sợ tôi đã quá già để bắt đầu lại. Hoặc vì tôi sợ cảm giác tội lỗi sẽ đến, vì tôi biết anh thật sự yêu tôi, rằng anh không xứng đáng như thế.

Tôi không biết phải làm gì. Tất cả những gì tôi biết, là tôi đã đánh liều và đang hối hận vì

điều đó.

- Trái tim không ngủ yên

Trái tim Không ngủ yên thân mến,

Chúng ta đều là những tạo vật có nhu cầu và khát khao rắc rối. Điều chắc chắn duy nhất trong một tình cảm lãng mạn là cả hai người đều sẽ thay đổi, rồi một buổi sáng thức dậy, bước đến gương, bạn thấy một người lạ mặt. Bạn sẽ có điều mình muốn, và phát hiện ra mình muốn điều gì đó khác. Bạn nghĩ bạn biết bạn là ai, rồi bạn lại ngạc nhiên với chính mình.

Với mọi lựa chọn bạn có, Trái tim Không ngủ yên thân mến, chỉ có một điều rõ ràng: tình yêu không phải là thứ có thể vứt bỏ dễ dàng. Có điều gì đó ở người đàn ông này, đằng sau sự tình cờ về thời điểm và cơ duyên, đã kéo bạn lại với anh ấy. Trước khi bạn từ bỏ cuộc hôn nhân của mình...hãy cho anh ấy một cơ hội. Hãy thành thật với anh ấy về nhu cầu mà bạn chưa có được, về những giấc mơ bạn muốn theo đuổi. Để anh ấy tìm ra con người thật của bạn. Để anh ấy giúp bạn mở cánh cửa đó ra, rồi hai người cuối cùng có thể thật sự gặp nhau sau từng ấy năm.

Sao bạn chắc được là anh ấy không thể thỏa mãn những nhu cầu tình cảm của mình? Sao bạn có thể biết được anh ấy không khao khát phép màu và đam mê như bạn có? Bạn có thể khẳng định chắc chắn rằng bạn biết tất cả mọi điều về anh ấy không?

Luôn luôn có phần thưởng khi bạn nỗ lực, ngay cả khi bạn thất bại. Và nó cần cả sự can đảm, và sự nhẫn nại, Trái tim không ngủ yên ạ. Hãy cố hết sức...đấu tranh để ở lại với người đàn ông yêu mình. Chỉ bây giờ thôi, bỏ qua câu hỏi bạn có thể có gì khi ở bên cạnh người đàn ông khác, mà hãy tập trung vào cái bạn có thể có, cái bạn có, vào chính lúc này. Tôi mong bạn sẽ tìm ra những câu hỏi mới, và rằng chồng bạn có thể chính là câu trả lời.

- Miss Independent

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình, tự hỏi đó có phải là lời khuyên đúng đắn hay không. Tôi bỗng nhận ra mình lo lắng cho Trái tim Không ngủ yên và chồng cô ấy. Có vẻ như tôi bị bật ra khỏi vị trí người quan sát vô cảm khách quan thường ngày.

“Của nợ,” tôi khẽ nói, tự hỏi thế quái nào tôi lại quyết định đưa ra lời khuyên cho người khác về chuyện người ta phải sống như thế nào.

Tôi nghe thấy tiếng Luke thức dậy trong cũi, với tiếng ngáp và thở khục khịt. Bỏ máy tính ra, tôi bước đến nhìn xuống cũi. Luke cười, háo hức thức dậy, vui vẻ được nhìn thấy tôi. Tóc cậu nhóc xù lên như mào chim.

Tôi bế nhóc lên, ôm sát vào người, cảm giác người cậu nhóc áp vào thật hoàn hảo. Ôm cậu bé, cảm nhận hơi thở khẽ khàng như mèo con phả vào mặt mình, tôi sững lại vì niềm vui lan tỏa khắp người.

Đến năm giờ chiều tôi vẫn không thấy Jack. Tôi thoáng lo lắng, vì anh luôn gọi điện báo nếu không về sớm. Chúng tôi đã thống nhất là tôi sẽ lên phòng anh và nấu bữa tối Chủ nhật truyền

thống. Tôi đưa danh sách các thứ cần mua cho anh rồi.

Tôi bấm số của anh, anh bắt máy ngay, nghe cụt ngủn bắt thường. “Ừ?”

“Jack, anh không gọi cho em gì cả.”

“Xin lỗi em, anh đang dở chút.” Giọng anh nghe kỳ cục, kiểu như vừa cộc lốc vừa khó chịu vừa tổn thương. Anh chưa từng nói với tôi với giọng như thế. Có chuyện gì đó không ổn.

“Em có giúp gì được không?” tôi dịu dàng hỏi.

“Anh không nghĩ thế.”

“Anh có...anh có muốn hủy bữa tối, hay--”

“*Không.*”

“Được rồi. Em lên nhé?”

“Đợi vài phút nữa.”

“Được thôi.” Tôi ngập ngừng. “Anh bật lò 375 độ đi nhé.”

“Rồi.”

Sau khi cúp máy, tôi nhìn Luke đăm chiêu. “Chuyện quái quỷ gì thế nhỉ? Con có nghĩ là gia đình chú ấy có chuyện không? Hay là chuyện công việc? Sao chúng ta phải đợi ở đây nhỉ?”

Luke trầm ngâm gặm bàn tay.

“Đi xem múa rối ngón tay nhé,” tôi bế Luke ra sofa.

Nhưng chỉ 2 phút sau khi nghe tiếng nhạc cổ điển và xem lũ rối nhảy múa, tôi nóng ruột đến không thể ngồi yên. Tôi lo lắng cho Jack. Nếu anh phải giải quyết rắc rối nào đó, thì tôi muốn được ở đó. “Dì không chịu được,” tôi nói với Luke, “Đi lên xem có chuyện gì thôi.”

Lúng lằng túi bím sữa trên vai, tôi bế cậu nhóc ra khỏi phòng, đi thẳng ra thang máy lên tầng. Khi đến phòng Jack, tôi bấm chuông cửa.

Cửa mở ra ngay lập tức. Jack đứng chặn tôi vài giây, dáng anh căng thẳng như khi một người ước mình đang ở nơi nào đó khác. Tôi chưa từng thấy anh buồn như thế. Sau vai anh, tôi thấy một người khác di chuyển trong phòng.

“Jack,” tôi thì thầm. “Mọi chuyện ổn chứ?”

Jack nhấp nháy mắt, mấp máy môi định nói nhưng rồi lại thôi.

“Có ai ở đây à?” tôi gợi ý, cố nhìn xung quanh.

Jack gật đầu ngay, mắt anh ánh lên vẻ tuyệt vọng. Tôi đẩy anh ra đi vào và sững lại khi nhìn thấy Ashley Everson.

Cô ta tươi tắn mà vẫn lộng lẫy, đôi mắt long lanh sau lớp kẻ mắt dày, má óng ánh nước mắt, những ngón tay thanh mảnh nắm chặt một mớ khăn giấy. Búi tóc thẳng mượt của cô ta hẳn là được chải rất kỹ. Tôi ngạc nhiên với sự đối nghịch giữa vẻ mặt rầu rĩ của một cô gái bé bỏng với kiểu ăn mặc phong cách của cô ta, chiếc váy trắng ngắn, áo phông lửng bó sát tôn lên bộ ngực cao hoàn hảo, chiếc áo khoác lửng ôm, và đôi guốc dây cao 7 phân. Nếu lên ảnh, trang điểm nhem nhuốc đi, cô ta có thể là một người mẫu quảng cáo nước hoa hoàn hảo, một cô bé

lang thang gọi cảm.

Tôi không hề nghĩ Jack mời cô ta đến, hoặc anh vẫn muốn cô ta. Nhưng tôi không thể quyết định nên để anh tự giải quyết hay anh cần tôi có mặt để hỗ trợ.

Tôi liếc sang Jack cười nhanh. “Xin lỗi anh. Em quay lại sau nhé?”

“Đừng”. Anh lôi tôi vào trong và bế thốc đứa bé trong tay tôi như thể muốn lấy cậu nhóc làm con tin.

“Cô ta là ai?” Ashley hỏi, nhìn tôi không chớp mắt, khuôn mặt tròn hoàn hảo như nặn từ đất sét.

“Chào chị,” tôi nói, bước lên trước. “Ashley phải không? Tôi là Ella Varner. Chúng tôi cùng đến dự tiệc sinh nhật bác Churchill, nhưng chưa được giới thiệu với nhau.”

Cô ta lơ đãng bàn tay tôi, nhìn khắp chiếc áo phông và quần jeans trên người tôi, nói với Jack với vẻ hoang mang không che giấu. “*Cô ta* là người rời khỏi bữa tiệc với anh đấy à?”

“Đúng thế,” tôi nói, “Jack với tôi đang hẹn hò.”

Ashley quay lưng lại tôi, hoàn toàn hướng về Jack. “Em muốn nói chuyện với anh,” cô ta nói. “Em cần giải thích vài chuyện và...” Giọng cô ta nhỏ dần, bẻ ra với sự hoang mang khi thấy sự từ chối hiện ra trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, miệng anh mím lại khắc nghiệt. Thấy người cô ta khẽ sững lại, tôi đoán cô ta chưa từng nhìn thấy vẻ mặt đó của anh trước đây.

Đối diện với sự lạnh lùng của anh, cô ta quay cuồng rồi cuối cùng nói với tôi. “Nếu cô không phiền, tôi muốn nói chuyện với Jack. Nói riêng. Chúng tôi có quá khứ với nhau. Có rắc rối. Tôi và anh ấy đang gỡ dần.”

Phía sau cô ta, Jack lắc đầu và hất về phía sofa, lặng lẽ ra lệnh cho tôi ở lại.

Tình huống này sắp sửa khô hạn. Tôi khẽ gặm má trong, nghiên cứu cô ta. Tôi có thể thấy Ashley Everson luôn bất cẩn trong cuộc sống và không bao giờ xem xét đến thiệt hại mình gây ra với những cú sa chân của mình. Giờ thì mọi thứ đều dội ngược lại ập lên đầu cô ta, và cô ta trông thâm trầm đến mức tôi không thể kìm lại cảm giác thương hại không mong muốn dành cho cô ta. Mặt khác, tôi không định để cô ta với đống rắc rối của mình cho Jack. Cô ta đã làm anh tổn thương một lần, rất đau đớn, và cô ta sẽ không có cơ hội làm lại điều đó nữa.

Bên cạnh đó...anh là của tôi.

“Cô ấy sẽ không đi đâu cả, Ashley,” Jack nói. “Cô mới là người đi.”

Tôi thận trọng nói với cô ta. “Vì chuyện với Pete phải không?”

Mắt cô ta mở to cho đến khi nhìn thấy lòng trắng quanh con ngươi. “Ai kể cho cô biết?” Cô ta dán vào Jack cái nhìn quy kế, nhưng anh có vẻ chăm chú chỉnh lại bím cho Jack.

“Tôi biết nhiều,” tôi nói. “Chỉ biết là cô và chồng cô đã ghi được một bàn thắng. Đó đâu là phải kiểu quan hệ ngược đãi.”

“Không,” cô ta lạnh lùng trả lời. “Chúng tôi chuẩn bị chia tay rồi.”

“Tôi rất tiếc,” tôi chân thành nói. “Cô đã đi tư vấn chưa?”

“Cái đó chỉ dành cho người điên thôi,” cô ta chán nản.

Tôi khẽ mỉm cười, “Cũng cho những người tỉnh táo nữa đấy. Thực ra thì, càng tỉnh táo, cô càng thấy bối rối. Và tư vấn có thể giúp cô biết được rắc rối đến từ đâu. Cô có thể cần điều chỉnh lại suy nghĩ của mình về hôn nhân. Hoặc là, có thể một phần nguyên nhân nằm ở cách trao đổi của cô và Pete. Nếu cô muốn níu kéo cuộc hôn nhân, cô có thể nhìn lại những chuyện đó rồi...”

“tôi không muốn.” Rõ ràng là Ashely chán ngấy tôi, và tôi bị coi như một đối thủ không ngang sức. “tôi không muốn sửa đổi cái gì hết. Tôi không muốn là vợ Pete nữa. Tôi muốn--” Ashley ngưng bật và nhìn Jack khao khát mãnh liệt.

Tôi biết thứ cô ta nhìn thấy – người đàn ông có vẻ như là câu trả lời cho mọi rắc rối của cô ta. Đẹp trai, thành đạt, và đáng khao khát. Một sự khởi đầu tươi mới. Cô ta nghĩ nếu có thể quay trở lại với Jack, nó sẽ xóa đi hết mọi bất hạnh đã có kể từ khi kết hôn.

“Cô có con cái,” tôi nói. “Cô không nợ chúng một gia đình chính cô dựng nên hay sao?”

“Cô có gia đình chưa?” cô ta hỏi.

“Chưa,” tôi thừa nhận.

“Thế thì đừng có nhúng mũi vào chuyện này.”

“Cô nói đúng,” tôi bình tĩnh nói. “Tất cả những gì tôi biết là quay lại với Jack sẽ không giúp ích gì cho cô hay rắc rối của cô. Những gì cô có với anh ấy là quá khứ rồi. Jack có cuộc sống của anh ấy. Và tôi sẽ tự cho mình quyền mà nói thay anh ấy rằng anh ấy vẫn quan tâm đến cô như con người với nhau, nhưng không hơn thế. Cho nên, điều tốt nhất cô có thể làm cho Jack, và bản thân cô, cho tất cả mọi người, là về nhà với Pete và hỏi anh ta xem hai người có thể làm gì với cuộc hôn nhân của mình.” Ngừng lại, tôi liếc Jack. “Em nói đúng không?”

Anh gật, mặt giãn ra.

Ashley khịt lên giận dữ. Cô ta nhìn chăm chăm vào Jack. “Lúc trước anh đã nói anh luôn muốn em mà.”

Jack vẫn đứng, thoải mái áp đùi bé vào vai. Mắt anh mờ đi. “Tôi thay đổi rồi, Ashley.”

“Em thì không!” cô ta quát.

Anh đáp lại nhẹ nhàng. “Tôi xin lỗi vì điều đó.”

Cô ta vớ lấy túi mà không cần nhìn rồi đi thẳng ra cửa. Tôi đi theo, cau mày nghĩ có nên để cô ta đi trong tâm trạng quẫn trí thế không. “Ashley--” tôi nói, vươn ra chạm vào cánh tay mảnh mai của cô ta.

Cô ta rũ tay tôi ra.

Tôi nhận ra cô ta giận dữ nhưng vẫn kiểm soát được, mặt cô ta khắc nghiệt, trán nhăn lại như thể bị thêu quá chặt. Ánh mắt cô ta găm vào Jack đang đi phía sau tôi. “Nếu anh để em đi bây giờ,” cô ta nói, “anh sẽ không bao giờ có cơ hội khác đâu. Chắc chắn về điều anh muốn đi, Jack.”

“Tôi chắc chắn.” Anh mở cửa ra cho cô ta.

Mặt cô ta đỏ ửng lên gì giận dữ. “Cô nghĩ thứ cô có có thể giữ chân được anh tà à?” cô ta chế

nhạo tôi. “Anh ta sẽ vắt chanh bỏ vỏ đấy, cưng ạ. Anh ta sẽ cho cưng một chuyến đi nhanh chóng, rồi cưng sẽ thấy mình bị vứt bên rìa đường thôi.” Cô ta chuyển ánh mắt sang Jack. “Anh chẳng thay đổi gì hết. Anh nghĩ hẹn với người như cô ta sẽ khiến mọi người nghĩ anh trưởng thành à, nhưng sự thật là, anh vẫn là thằng khốn ích kỷ, nông nổi như anh vẫn thế thôi.” Cô ta ngừng lại để thở, nhìn anh. “Tôi xinh hơn cô ta nhiều,” cô ta buột miệng giận dữ, rồi bỏ đi.

Khi Jack đóng cửa lại, tôi quay lưng lại dựa lưng vào cửa. Vẫn ôm Luke, Jack nhìn tôi. Anh trông tư lự, như thể thấy mình đang ở một nơi không quen thuộc và cố chịu đựng. “Cảm ơn em.”

Tôi mỉm cười dò hỏi. “Không có gì.”

Jack lắc đầu, hoang mang. “Nhìn hai người cùng lúc thế này...”

“Quá khú và thực tại ý à?”

Anh gật đầu thờ dãi, khoe miệng anh cong lên với nụ cười miễn cưỡng. Vuốt một tay lên tóc, anh nói, “Khi nhìn vào một người như Ashley, em biết chính xác kiểu đàn ông nào muốn cô ta. Anh đã từng là một gã như thế, và điều đó làm anh phát điên lên như địa ngục.”

“Một gã muốn một chiến lợi phẩm ý à?” tôi hỏi. “Một gã muốn một người xinh đẹp và vui tính...em không khắt khe với anh ta quá đâu.”

“Em còn nữ tính hơn cô ta trước đây. Và xinh đẹp hơn ngàn lần.”

Tôi cười. “Anh chỉ nói thế vì em mới giúp anh rũ cô ta đi thôi.”

Anh đến gần hơn cho đến khi đưa bé kệt giữa hai chúng tôi, rồi trượt bàn tay quanh gáy tôi. Ngón tay anh mạnh mẽ và mát mẻ chạm vào gáy tôi. Sự mãnh liệt, ham muốn gần như không chịu nổi, làm tôi run rẩy. “Chúng ta không có rắc rối gì chứ?” anh buồn bã hỏi.

“Sao chúng ta lại phải có rắc rối chứ?”

“Vì bất kỳ người phụ nữ nào anh từng quen đều có thể phát điên khi đi lên đây và thấy Ashley trong phòng anh.”

“Rõ ràng là anh không muốn cô ta.” Môi tôi cong lên với nụ cười uể oải. “Và để nhắc cho anh nhớ, Jack...cho dù anh từng là loại đàn ông nào, thì giờ anh cũng không hề ích kỷ và nông nổi đâu. Em cam đoan đấy.”

Jack cúi đầu xuống, hơi thở nóng bỏng trên miệng tôi. Anh hôn tôi, mạnh mẽ, ngọt ngào, và nấn ná. “Đừng bao giờ xa anh nhé, Ella. Anh cần em.”

Tôi bỗng chốc thấy khó chịu trong vòng tay anh. “Luke đang giãy giụa kìa,” tôi vừa cười vừa nói, lùi ra khỏi tay anh, dù cậu nhóc vẫn đang nằm yên ngoan ngoãn giữa hai chúng tôi.

HAI MƯƠI MỐT

Tôi tận hưởng 2 tuần tiếp theo đó, vừa ngọt ngào vừa cay đắng ý thức rằng đây chỉ là một quãng đời ngắn ngủi trong cuộc sống của tôi. Jack và Luke đã trở thành một trục đề cả thế giới xoay xung quanh. Tôi biết cuối cùng rồi tôi cũng mất cả hai thôi. Nhưng tôi đẩy suy nghĩ đó đi xa nhất có thể, và đơn giản cho phép mình tận hưởng những ngày hè chói lọi tựa như có phép màu.

Đó là kiểu hạnh phúc bận rộn, hối hả, lịch làm việc của tôi dày đặc, chăm sóc Luke, tranh thủ gặp gỡ bạn bè, và dành mọi lúc rảnh rang bên Jack. Tôi chưa từng nghĩ mình có thể gần gũi với ai đó nhanh đến như thế. Tôi hiểu Jack đến từng nét mặt, từng câu nói yêu thích của anh, kể cả cách miệng anh mím lại khi tập trung suy nghĩ, hay cách khoe mắt anh nheo lại ngay trước khi anh cười. Tôi biết anh kiểm soát cảm xúc rất tốt, rằng anh rất nường tay với những người anh cho là yếu thế hơn anh, rằng anh không thể chịu đựng tính hẹp hòi hay nhỏ nhen.

Jack có nhiều bạn bè, có hai người trong số đó được anh coi là bạn thân, nhưng anh tin tưởng nhất vào anh em mình, nhất là Joe. Yêu cầu lớn nhất của anh đối với người khác là họ phải giữ lời.

Với Jack, một lời hứa là chuyện sống còn, là thước đo quan trọng nhất với một người.

Với tôi anh là một người đàn ông cường tráng đầy yêu thương và có ý chí mạnh mẽ. Anh thích chơi đùa, trêu chọc, dụ dỗ tôi thử những điều có thể làm cho tôi thấy khó mà giáp mặt anh trong ánh sáng rực rỡ buổi ban mai. Nhưng có một vài lần tình dục không hề có chút đùa giỡn nào, khi chúng tôi thở và di chuyển cùng nhau cho đến khi dường như Jack đã mang tôi tới bên bờ vực của cái gì đó, như một kiểu thăng hoa, làm tôi hoảng hốt với sức ép của nó, và tôi rút lui để phá vỡ xung lượng của nó, sợ hãi với điều có thể xảy ra.

“Cậu cần có con của chính mình,” Stacy nói với tôi khi tôi gọi cho cô nàng vào một buổi chiều. “Đó là điều mà đồng hồ sinh học thúc giục cậu đấy.”

Tôi cố miêu tả Luke cho cô nàng nghe, sự nhỏ bé và ngây thơ của cậu nhóc phá vỡ hàng rào phòng thủ của tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi trải nghiệm mối ràng buộc cảm xúc với một đứa bé, và nó mạnh hơn tôi từng mong đợi.

Tôi nói với Stacy rằng tôi đang gặp rắc rối khủng khiếp.

Tôi muốn có Luke mãi mãi. Tôi muốn ở bên cạnh cậu bé trong từng mốc trưởng thành. Nhưng rồi mẹ đẻ của cậu bé sẽ đến đón cậu, và tôi sẽ thành người ngoài.

Đó đúng là một cú thoi hai trong một mà Tara và Luke mang đến cho tôi.

“Sẽ rất đau khổ để từ bỏ cậu nhóc,” Stacy tiếp tục. “Cậu cần chuẩn bị tư tưởng trước đi.”

“Tôi biết. Nhưng tôi không biết làm thế nào có thể sẵn sàng được cho một chuyện như thế. Ý tôi là, tôi đã tự nhủ rằng tôi chỉ có thể có cậu nhóc 3 tháng thôi. Rằng đó không phải là khoảng thời gian to tát gì. Nhưng tôi đã gắn bó với cậu nhóc quá độ rồi.”

“Ella ơi, Ella... chẳng có gì là quá với trẻ con cả.”

Tôi nắm chặt điện thoại. “Tớ phải làm gì đây?”

“Lên kế hoạch đi. Quay lại Austin ngay sau khi Luke đi, và ngừng phí thời gian với Jack Travis đi.”

“Sao lại là phung phí khi tớ thích nó?”

“Không có tương lai gì cả. Tớ thừa nhận anh ta nóng bỏng, đến tớ cũng có thể gục trước anh ta nếu tớ còn độc thân. Nhưng Ella này, mở to mắt ra cho tỉnh táo. Cậu biết kiểu đàn ông đó không gắn bó lâu dài đâu.”

“Tớ cũng thế. Vậy nên chuyện mới hoàn hảo như thế.”

“Ella, về nhà đi. Tớ lo cho cậu lắm. Tớ nghĩ cậu đang tự lừa dối bản thân đấy.”

“Về chuyện gì?”

“Nhiều chuyện.”

Nhưng trong thâm tâm tôi tự hỏi nếu điều ngược lại là đúng – khi tôi ngừng lừa dối bản thân về nhiều thứ, và cuộc sống sẽ thoải mái hơn, đơn giản hơn khi tôi sa lầy trong sự huyễn hoặc của chính mình.

Tôi nói chuyện với em gái tuần một lần. Chúng tôi nói chuyện với nhau xã giao, ngượng nghịu, không tránh khỏi lúc chán ngắt kiểu bác sỹ tâm lý nói thế này thế kia, sau khi đã gặp một nhà tâm lý trị liệu. “Tuần tới em sẽ đến Houston,” cuối cùng Tara nói. “Thứ Sáu. Em sắp rời phòng khám rồi. Bác sỹ Jaslow nói em đã có khởi đầu rất tốt, nhưng có lẽ em nên tiếp tục gặp ai đó để tiến triển tốt hơn.”

“Chị mừng cho em,” tôi có nói, cảm thấy cái lạnh len lỏi toàn thân. “Chị mừng là em đã khá hơn, Tara.” Tôi ngừng lại trước khi ép mình thốt lên, “Em muốn đón Luke đi theo phải không? Vì nếu thì chị luôn có thể--”

“Vâng, em muốn thẳng bé.”

Có thật không? Tôi muốn hỏi con bé. *Vì em gần như không bao giờ hỏi về nhóc, và không có vẻ gì là em thấy thích thú cậu nhóc cả.* Nhưng có lẽ điều đó không công bằng. Có lẽ cậu nhóc có ý nghĩa với em tôi quá nhiều...có lẽ con bé không thể buộc mình nói chuyện về nó với sự mong mỏi mãnh liệt như thế.

Tôi tha thẩn đến bên cũi mà Luke đang ngủ. Tôi với tay chạm vào hũ mật đang đu đưa. Ngón tay tôi run rẩy. “Chị đón em ở sân bay nhé?”

“Không cần đâu, em... chuyện đó có người lo rồi.”

Markk Gottler, tôi nghĩ. “Nghe này, chị không muốn can thiệp, nhưng...thỏa thuận mà chúng ta có lần nói với nhau... đang trong căn hộ của chị. Chị hy vọng ít nhất em cũng nhìn qua một lần khi em ở đây.”

“Em sẽ liếc qua. Nhưng em không ký đâu. Không cần thiết.”

Tôi cắn môi để kiềm chế không tranh cãi với con bé. *Từng bước một thôi,* tôi tự dần lòng.

Jack và tôi tranh luận về chuyện đón Tara, vì anh muốn có mặt lúc đó, còn tôi thì muốn một mình đối diện với mọi chuyện. Tôi không muốn anh góp phần trong câu chuyện đau khổ và

riêng tư như thế. Tôi biết khá rõ chia lìa Luke sẽ rất đau đớn, và tôi thà không để Jack nhìn tôi vào giây phút yếu đuối như thế.

Hơn nữa, thứ Sáu là sinh nhật của Joe, họ định đi câu đêm đến Galveston.

“Anh phải ở đó với Joe chứ,” tôi nói với Jack.

“Anh có thể hoãn lại.”

“Anh đã hứa với cậu ấy rồi,” tôi nói, hoàn toàn ý thức được tác động của từ đó với Jack. “Em không tin được là anh lại có thể nghĩ đến chuyện lờ l hứa trong ngày sinh nhật của em trai mình.”

“Nó sẽ hiểu. Chuyện này quan trọng hơn.”

“Em sẽ ổn thôi,” tôi nói. “Và em muốn có thời gian riêng tư với em gái em. Tara và em sẽ không thể nói chuyện khi có anh.”

“Khốn kiếp, cô ta không có ý định quay về cho đến tận tuần sau. Vì cái quái gì mà cô ta lại đến sớm thế?”

“Em không biết. Em không tin là con bé không nghĩ đến chuyện sắp xếp những rắc rối về sức khỏe tâm thần của nó quanh chuyến đi câu của anh đâu.”

“Anh không đi đâu.”

Tôi điên tiết đi quanh căn hộ của anh. “Em muốn anh đi, Jack. Em có thể mạnh mẽ hơn khi không có anh. Em cần tự mình làm. Em sẽ đưa Luke cho Tara, uống một ly rượu lớn, đi tắm, và đi ngủ sớm. Nếu em thật sự cần có ai đó, em sẽ đi lên gặp Haven. Và khi anh trở về ngày hôm sau, chúng ta sẽ phân tích mọi chuyện.”

“Anh thích gọi nó là bình luận sau trận đấu hơn.” Anh căng thẳng nhìn tôi, và thấy quá nhiều. “Ella. Ngừng điếu qua lại đi rồi lê qua đây.”

Tôi đứng im trong mười giây trước khi bước đến với anh. Vòng tay anh ôm lấy tôi, anh ép cơ thể cứng đờ của tôi vào anh: toàn bộ vai, lưng, hông, eo.

“Đừng giả vờ là mọi chuyện đều ổn nữa,” anh nói sát bên tai tôi.

“Đó là cách duy nhất em biết. Nếu em giả vờ mọi chuyện sẽ ổn đủ lâu, thì cuối cùng mọi chuyện cũng thực sự ổn mà.”

Jack im lặng ôm tôi một lúc. Tay anh tiếp tục di chuyển chậm rãi khắp người tôi, ép tôi vào sát anh hơn, siết chặt, giục giã, như một nghệ sỹ nặn đất sét. Tôi thở sâu, để bản thân được ôm ấp vuốt ve, mạch tôi vọt lên khi anh kéo hông tôi sát vào anh, cho tôi thấy anh đã kích động đến mức nào.

Anh kéo quần áo của tôi ra, rồi đến của anh, mọi chuyển động đều chậm chạp có chủ ý, và khi tôi cố nói thì anh ôm đầu tôi và hôn, mở rộng miệng và hút cạn hơi thở tôi. Kéo tôi xuống sàn, anh nâng hông tôi lên, miệng anh vẫn gắn chặt với tôi. Tôi dướn người lên, cố gồng anh hơn, hướng người đến khoái lạc rắn chắc của anh. Chúng tôi lăn chậm rãi, lúc đầu tôi ở trên, rồi tới anh, rồi anh dạng hông tôi ra và trượt vào trong, sâu hơn, sâu hơn nữa, cho đến khi anh bị bao bọc bởi sự ẩm ướt và hơi nóng. Tôi rên lên thỏa mãn khi trọng lượng của anh neo vào tôi, khi

thấy anh ấn vào từng nhịp, còn của tôi thì mở ra chào đón.

Anh với lấy một chiếc gối tựa, đặt dưới hông tôi, và nghiền nát tôi với từng nhịp thúc, ấn đòi hỏi, khiến tôi phải rên lên nài nỉ khi đến cực khoái. Ngay cả lúc đó anh cũng vẫn tiếp tục, kéo dài nó, trì hoãn cho đến khi anh vỡ vụn. Anh ở lại cùng tôi một lúc lâu, những ngón tay khỏe mạnh luồn trong tóc tôi, không cho tôi rời khỏi miệng anh. Như thể anh đang cố chứng minh điều gì đó, thể hiện điều gì đó, mà trái tim và lý trí của tôi từ chối chấp nhận.

Trời vẫn còn tối khi Jack đi câu vào sáng sớm thứ Sáu. Anh ngồi cạnh tôi trên giường, kéo tôi dậy ôm tôi khi tôi còn vẫn ngủ. Tôi lờ mờ thức giấc, anh ôm đầu tôi bằng một tay, những ngón tay dài ôm chắc chắn sau đầu. Giọng nói trầm khàn dịu dàng của anh bên tai tôi. “Em làm điều em cần phải em. Anh sẽ không can thiệp vào đâu. Nhưng khi anh quay lại, em sẽ không được bắt anh đứng ngoài, rõ chưa? Anh định đưa em đi đâu đó ... mình sẽ có một kỳ nghỉ dài ... rồi sẽ nói chuyện, và anh sẽ ôm em khi em khóc, cho đến khi em thấy khá hơn. Chúng ta sẽ vượt qua được chuyện này.” Anh hôn lên má và vuốt tóc tôi, rồi hạ người tôi xuống đệm.

Tôi im lặng, mắt vẫn nhắm nghiền. Tôi thấy đầu ngón tay anh vuốt dọc theo mặt, trượt qua người tôi, rồi anh kéo chăn lên đến cổ tôi và đi.

Tôi không nghĩ có cách nào có thể thuyết phục Jack rằng anh muốn nhiều hơn những gì tôi đã trao cho anh, rằng với những người đã bị hủy hoại như tôi, thì sợ hãi và ý chí sinh tồn luôn mạnh mẽ hơn sự gắn bó. Tôi chỉ có thể yêu có giới hạn, trừ tình yêu với Luke, và đó là điều kỳ bí mà tôi chưa từng tin tưởng.

Nhưng giờ tôi đang mất đi Luke.

Tôi đã nhận bài học này nhiều lần trước đây. Đó thật sự là chân lý không cần đến lý lẽ để chứng minh. Mỗi lần tôi yêu, tôi đều mất mát, và bị phá hủy.

Tôi tự hỏi còn lại được bao nhiêu mảnh sau ngày mai.

Khi mặc cho Luke bộ quần áo thủy thủ và đôi giày trắng bé xíu, tôi cố hình dung Tara thấy cậu nhóc đã khác như thế nào, giữa một đứa bé sơ sinh và cậu bé 3 tháng tuổi. Luke giờ đã có thể cầm nắm được vật gì đó bằng tay, hoặc ve vẩy đập vào vật lộn lờ trước mặt. Cậu nhóc mỉm cười với tôi, và mỉm cười với bóng mình trong gương. Khi tôi nói chuyện, cậu gừ gừ phát ra tiếng động đáp lại, như thể chúng tôi đang có một cuộc nói chuyện say sưa tuyệt vời. Khi tôi bế cậu lên để chân cậu chạm xuống sàn, cậu ấn chân xuống như muốn đứng.

Luke đang chớm bước vào giai đoạn khám phá và rèn kỹ năng. Rồi sẽ sớm đến những mốc khác như từ nói đầu tiên, hay lần đầu tiên biết ngồi, rồi bước đi đầu tiên. Tôi sẽ nhớ tất cả những chuyện đó. Cậu nhóc sẽ không thể là của tôi ở bất cứ nơi đâu, trừ trong trái tim tôi.

Tôi thấy nhói lên những giọt nước mắt như khi muốn hắt xì nhưng không được. Nhưng có vẻ như cơ chế hình thành nước mắt đã không hoạt động nữa. Thật tệ, muốn khóc nhưng không thể. *Mình sẽ đến thăm bé mà, tôi nghiêm khắc tự nạt mình. Mình có thể tìm cách để trở thành một phần trong cuộc đời của cậu nhóc. Mình sẽ là một bà di tốt luôn tặng cho nhóc những món quà tuyệt nhất.*

Nhưng nó sẽ không còn như trước nữa.

“Luke à,” tôi ghen ngào, buộc lại dây giày cho nhóc, “Mẹ con sẽ đến đây hôm nay. Cuối cùng

mẹ con cũng quay lại với con rồi.”

Bé nhìn lên cười với tôi. Tôi cúi xuống ấn môi vào đôi má mềm hồng hào, và thấy những ngón tay tí hon túm lấy tóc tôi. Nhẹ nhàng mở nắm tay của bé ra, tôi bế bé lên và mang bé đến sofa. Tôi đặt bé ngồi lên đùi tôi và đọc cho bé nghe cuốn sách bé thích, về một con khỉ đột đã thả toàn bộ những con thú trong rạp xiếc ra khỏi chuồng chỉ trong một đêm.

Khi đọc được nửa câu chuyện, tôi nghe thấy tiếng bíp của điện thoại nội bộ. “Cô Varner, cô có khách đến thăm.”

“Nhờ anh cho cô ấy lên.”

Tôi căng thẳng và bất lực. Đầu đó bên trong tôi có một cơn giận dữ ngấm ngầm. Không phải rất giận dữ, chỉ một chút thôi, le lói, đủ để thiêu rụi bất kỳ tia lạc quan nhen nhóm nào về tương lai của tôi. Nếu Tara chưa từng nhờ tôi làm việc này, thì tôi sẽ không bao giờ biết đến sự đau khổ đến mức này. Và nếu tôi phải vượt qua chuyện này một lần nữa, thì có người sẽ phải đặt tôi vào một cái xô bẩn rồi tưới nước cho tôi ba lần một tuần.

Có tiếng gõ cửa, ba cái gõ nhẹ.

Bế Luke lên, tôi bước đến cửa.

Tara đứng đó, xinh đẹp hơn tôi nhớ, với vài đường nét góc cạnh không hề làm giảm sắc đẹp của con bé. Con bé gầy hơn, đẹp tuyệt trong chiếc áo lụa trắng và quần ôm đen, đi giày lười đen có dây bạc. Mái tóc bạch kim thả tự nhiên từng lọn, đôi bông tai to lủng lẳng trên tai. Cổ tay con bé óng ánh với thứ hẳn phải là chiếc vòng tay cỡ một 5 cara.

Tara bước vào căn hộ với sự thán phục không lời, không thử bế Luke từ tôi, chỉ vòng tay quanh người cả hai dì cháu. Tôi đã quên mất con bé cao đến thế nào. Tôi nhớ lúc còn bé, khi phát hiện ra con bé cao vọt hơn tôi, tôi đã than phiền rằng lẽ ra con bé không nên cao vổng lên như thế trước tôi. Rồi con bé trêu chọc tôi mà nói là con bé sẽ làm cả hai chị em lớn vổng lên. Cái ôm gợi nhắc đến hàng nghìn ký ức trong tôi. Nhắc tôi nhớ tôi yêu em tôi nhiều đến thế nào.

Con bé rụt lại nhìn tôi, rồi ánh mắt trượt xuống cậu nhóc. “Ôi Ella, thằng bé đẹp quá,” con bé ngạc nhiên, “và lớn thế này rồi.”

“Vậy sao?” tôi xoay Luke lên nhìn mẹ. “Luke à, nhìn mẹ con xinh chưa kìa...này, em bế bé đi.”

Chúng tôi cẩn trọng chuyển Luke qua nhau, khi Tara bế bé, tôi vẫn còn cảm thấy sức nặng của Luke trên vai tôi. Tara nhìn tôi với đôi mắt lấp lánh nước mắt, gò má ửng lên dưới lớp trang điểm. “Cảm ơn chị, Ella,” con bé thì thầm.

Tôi thoáng ngạc nhiên vì mình không khóc. Dường như có một khoảng không nhỏ nhưng nghiệt ngã giữa tôi và chuyện đang xảy ra. Tôi thấy biết ơn vì điều đó. “Ngồi xuống nào.”

Tara đi theo tôi. “Sống ở một 800 đường Main và cua được một anh chàng giàu có như Jack Travis... chị chắc chắn hạ cánh an toàn đấy, Ella.”

“Chị không hẹn hò với Jack vì tiền của anh ấy” tôi phản đối.

Tara cười. “Nếu chị nói thế, em tin chị. Dù sao thì chị có được căn hộ này từ anh ấy còn gì.”

“Chỉ mượn thôi,” tôi nói. “Nhưng giờ em đã quay lại rồi và chị không còn phải chăm sóc

Luke nữa, thì chị sẽ tìm nơi khác để sống. Chị vẫn chưa chắc sẽ đi đâu.”

“Sao chị không thể tiếp tục ở lại đây?”

Tôi lắc. “Chuyện đó không đúng. Nhưng chị sẽ giải quyết nó. Câu hỏi quan trọng hơn, từ giờ em sẽ ở đâu? Em và Luke định làm gì?”

Nét mặt Tara trở nên phòng thủ. “Em có một căn nhà xinh xắn không cách xa đây.”

“Mark thu xếp cho em à?”

“Gần như thế.”

Chúng tôi nói chuyện thêm một chút, khi tôi cố tập trung vào các chi tiết cụ thể trong hoàn cảnh của Tara: kế hoạch, tình cảnh, làm thế nào để con bé kiếm tiền. Con bé không muốn trả lời tôi. Kiểu thoái thác ấy làm tôi phát điên.

Hoặc nhảy cảm với sự căng thẳng giữa chúng tôi, hoặc vì buồn chán với vòng tay không quen thuộc, Luke ưỡn người cúi kính. “Thằng bé muốn gì thế?” Tara hỏi. “Này, chị bế nó đi.”

Tôi vươn ra đỡ bé và áp bé vào vai. Bé im lặng và thở dài.

“Tara,” tôi thận trọng nói, “chị xin lỗi nếu em nghĩ chị vượt quá giới hạn khi cố đạt được thỏa thuận với Mark Gottler. Nhưng chị làm như thế để bảo vệ em, để em và Luke có được sự bảo đảm. Sự an toàn.”

Con bé nhìn tôi với vẻ thanh thản khó hiểu. “Em có mọi sự bảo đảm em cần. Anh ấy hứa sẽ chăm sóc cả hai mẹ con, và em tin anh ấy.”

“Vì sao chứ?” tôi không nén nổi. “Sao em lại sẵn sàng tin lời người đàn ông đã lừa dối vợ mình chứ?”

“Chị không hiểu đâu Ella. Chị không biết anh ấy.”

“Chị đã gặp anh ta, và chị nghĩ anh ta là tên khốn lạnh lùng và gia trưởng.”

Điều đó chọc tức con bé. “Chị vẫn luôn thông minh mà, không phải sao Ella? Chị biết mọi thứ còn gì? Thế còn chuyện này thì sao? ...Mark Gottler không phải bố của Luke. Anh ấy chỉ thể thân cho người cha thật sự thôi.”

“Ai vậy Tara?” tôi hỏi với cơn giận mù quáng, đỡ đầu đứa bé bằng một tay.

“Noah.”

Tôi im lặng, nhìn chăm chăm vào con bé. Tôi nhìn thấy sự thật trong mắt em. “Noah Cardiff sao?” tôi khàn giọng hỏi.

Tara gật. “Anh ấy yêu em. Anh ấy được cả ngàn người yêu, và có thể có bất kỳ ai, nhưng em mới là người anh ấy muốn. Hay chị nghĩ chuyện một người đàn ông như thế yêu là không thể?”

“Không phải thế, chị...” Luke ngủ gật. Tôi vuốt ve cái lưng bé nhỏ. Luke...môn đệ ông ta ưa thích.

“Thế còn vợ ông ta thì sao?” tôi phải hắng giọng trước khi tiếp tục. “Bà ấy có biết về em không? Có biết về đứa bé không?”

“Chưa. Noah sẽ nói cho bà ấy biết lúc thích hợp.”

“Khi nào?” tôi thì thào.

“Lúc nào đó sau này, khi con cái anh ấy lớn hơn nữa. Anh ấy giờ có quá nhiều trách nhiệm. Noah thật sự rất bận rộn. Nhưng anh ấy sẽ giải quyết mọi chuyện. Anh ấy muốn ở cùng em.”

“Em nghĩ là ông ta sẽ chịu làm hoen ố hình ảnh của ông ta trước công chúng khi ly hôn à? Và bao lâu ông ta sẽ thăm Luke một lần?”

“Luke còn lâu nữa mới lên. Thằng bé sẽ không cần đến bố cho đến khi lớn hơn, và lúc đó thì em và Noah đã kết hôn rồi.” Con bé nhú mày khi nhìn thấy mặt tôi. “Đừng nhìn em như thế. Anh ấy yêu em, Ella. Anh ấy đã hứa sẽ chăm sóc cho em. Em an toàn mà, cả đứa bé cũng thế.”

“Có lẽ em cảm thấy an toàn, nhưng thực tế thì không đâu. Em chẳng có cam kết gì cả. Ông ta có thể đá em bất cứ lúc nào và để mặc em khô héo.”

“Vậy chị nghĩ chị có món hời hơn với Jack Travis sao?” con bé hỏi. “Chị có cam kết gì thế Ella? Sao chị biết chị sẽ không bị đá? Ít ra em còn có con của Noah đấy.”

“Chị không phụ thuộc vào Jack,” tôi lặng lẽ nói.

“Không, chị chẳng phụ thuộc vào ai cả. Chị không tin tưởng vào ai hay vào cái gì hết. Còn em, em khác. Em không muốn cô đơn – em cần một người đàn ông, và như thế không có gì sai trái cả. Noah là người đàn ông tốt nhất em biết. Anh ấy tốt bụng, thông minh, và luôn cầu nguyện. Và em cá anh có nhiều tiền hơn Jack Travis, và anh ấy *quen mọi người*, Ella. Chính trị gia và thương nhân, và ... tất cả mọi người. Anh ấy thật tuyệt vời.”

“Ông ta có ghi những gì ông ta hứa ra văn bản không?” tôi hỏi.

“Đó không phải là kiểu tình cảm của chúng em. Một hợp đồng có thể làm cho tình cảm rẻ rúng và xấu xí. Nếu anh ấy nghĩ là em không tin anh ấy thì anh ấy sẽ rất đau khổ. Anh ấy và Mark biết rằng bản thỏa thuận là do chị ép, chứ không phải em.” Nhìn nét mặt tôi, con bé cố mỉm cười để nén lại cơn giận. Nước mắt long lanh trên mi.

“Chị không thể chỉ mừng cho em thôi sao, Ella?”

Tôi chậm chạp lắc đầu. “Không phải thế này.”

Con bé chậm vệt ảm bên dưới mắt bằng đầu ngón tay. “Chị cũng cố kiểm soát người khác y như mẹ. Chị có bao giờ nghĩ thế không?” Con bé đứng lên, với lấy Luke. “Đưa đứa bé cho em. Em phải đi. Có xe và tài xế đợi em.”

Tôi đưa Luke đang ngủ say, và thu dọn túi bỉm sữa, nhét cuốn sách vào. “Chị có thể giúp em mang xe đẩy xuống ô tô--”

“Em không cần đâu. Em có một phòng có đầy đồ chơi mới cho trẻ con rồi.”

“Đừng bỏ đi giận dữ như thế,” tôi nói, bỗng nhiên hụt hơi, ngực tôi tràn ngập nỗi đau lạnh lẽo.

“Em không giận. Chỉ là...” con bé ngập ngừng. “Chị với mẹ là chất độc với em, Ella. Em biết đó không phải lỗi của chị. Nhưng em không thể nhìn vào mẹ hay chị mà không nhớ đến tuổi thơ địa ngục của chúng ta. Em cần để cuộc sống của tràn ngập những điều tốt đẹp. Từ giờ nó sẽ

chỉ có em, Noah và Luke thôi.”

Tôi sốc đến mức tôi không thể nói nên lời. “Chờ đã. Xin em.” Tôi cúi xuống cái nôi và lóng ngóng ấn nụ hôn lên trán đứa bé đang say ngủ. “Tạm biệt con, Luke,” tôi thì thầm.

Rồi tôi đứng thẳng lên và nhìn em tôi mang Luke đi. Con bé bế Luke vào thang máy, cửa thang máy mở ra rồi đóng lại, và họ biến mất.

Bước đi như một bà lão, tôi quay lại căn hộ. Tôi dường như không thể nghĩ được cần làm gì. Máy móc, tôi bước vào bếp và pha trà dù tôi biết tôi sẽ chẳng uống đến.

“Rồi sẽ qua thôi,” tôi nói thành tiếng. “Sẽ qua thôi.”

Luke sẽ thức giấc và tôi không có ở đó. Bé sẽ không biết vì sao tôi lại bỏ rơi bé. Giọng nói của tôi sẽ mờ dần trong ký ức bé. Cậu bé của tôi. Con của tôi.

Tay tôi nhúng vào nước nóng nhưng tôi không thật sự cảm nhận được cái đau rát. Phần nào đó trong tâm trí tôi mãi lo lắng về chuyện tôi đang bị giằng xé như thế nào. Tôi muốn Jack... hẳn là anh biết làm thế nào để phá vỡ lớp băng đang bao quanh tôi...nhưng cùng lúc, ý nghĩ có anh ở bên làm nổi sợ hãi tràn ngập trong tôi.

Tôi thay đồ ngủ, và cả buổi chiều tôi ngồi xem TV mà không nghe, không nhìn thấy gì. Khi chuông điện thoại reo, tôi để máy tự động trả lời. Trước khi nhìn vào màn hình, tôi vẫn biết đó là Jack. Tôi không thể nào nói chuyện với anh, hay bất cứ ai, vào lúc này. Tôi vặn chuông điện thoại nhỏ hết cỡ.

Biết rằng tôi cần phải làm như thói quen hàng ngày, tôi nấu súp với bột ức gà và chậm chạp ăn, rồi uống một ly rượu. Chuông điện thoại lại vang lên, hết lần này đến lần khác, và tôi vẫn để điện thoại tự động trả lời, cho đến khi cả nửa tá tin nhắn được để lại.

Ngay khi vừa mới định lên giường đi ngủ thì có tiếng gõ cửa. Là Haven. Đôi mắt nâu sẫm, y như màu mắt anh trai mình, tràn ngập sự lo âu. Cô không cố bước vào trong mà chỉ đút tay vào túi quần jeans và nhìn tôi chờ đợi. “Này,” cô khẽ nói. “Bé đi rồi hả?”

“Ừ. Đi rồi.” Tôi cố nói kiểu tỉnh khô, nhưng từ cuối cùng cùng tắc trong cổ họng tôi.

“Jack đã cố gọi cho chị đấy.”

Nụ cười hồi lỗi thoáng lướt qua môi tôi. “Chị biết. Nhưng chị không có hứng nói chuyện. Mà chị cũng không muốn làm hỏng chuyến đi của anh ấy với tâm trạng tồi tệ của chị.”

“Chị không làm hỏng chuyến đi của anh ấy đâu – anh ấy chỉ muốn biết là chị ổn. Vừa xong anh ấy gọi cho em và nói em xuống xem chị thế nào.”

“Xin lỗi em. Em không cần phải làm thế đâu.” Tôi cố mỉm cười. “Chị không đứng trên vực thẳm nào cả. Chỉ rất rất mệt thôi.”

“Ừ, em biết.” Haven ngập ngừng. “Muốn em ở lại cùng một chút không? Xem TV hay gì đó?”

Tôi lắc. “Chị cần ngủ. Chị...cảm ơn em, nhưng không cần đâu.”

“Được rồi.” Ánh mắt cô ấm áp dò hỏi. Tôi rùng mình dưới ánh mắt đó như con thú sống về đêm lẩn tránh ánh mặt trời. “Ella này. Em chưa từng có con, và cũng không biết chính xác

những gì chị đang phải trải qua...nhưng em biết về mất mát. Và đau buồn. Em cũng là người biết lắng nghe. Ngày mai mình nói chuyện, được không?”

“Thật sự là chẳng có gì để nói.” Tôi không có ý nói về Luke nữa. Đó là một chương mới khép lại trong cuộc đời tôi.

Cô vươn tay lên khẽ chạm vào vai tôi. “Khoảng 5h ngày mai Jack sẽ quay lại,” cô nói. “Có khi còn sớm hơn.”

“Lúc đó có khi chị không ở đây nữa đâu,” tôi nghe thấy mình nói. “Chị sẽ quay về Austin.”

Cô cảnh giác nhìn tôi. “Đi thăm ai sao?”

“Chị không biết. Có lẽ về đó luôn. Chị vẫn cứ nghĩ...chị muốn trở lại như trước kia.” Tôi đã an toàn ở Austin với Dane. Tôi lúc đó không cảm thấy quá nhiều, trao đi quá nhiều, cần quá nhiều. Chẳng có cam kết gì hết.

“Chị nghĩ có thể không?” Haven dịu dàng hỏi.

“Chị không biết,” tôi nói. “Chị có thể thử. Mọi thứ ở đây đều chẳng có gì đúng cả, Haven.”

“Chờ một chút trước khi quyết định bất cứ điều gì,” Haven nói nhanh. “Chị cần thời gian. Cho mình thêm thời gian, rồi chị sẽ biết cần làm gì.”

HAI MƯƠI HAI

Tôi thức giấc vào buổi sáng và đi vào phòng khách. Có gì đó kêu chít lên dưới chân tôi. Tôi cúi xuống nhặt lên con thỏ bông của Luke. Nắm chặt con thỏ, tôi ngồi xuống sofa và khóc. Nhưng chuyện này không hề tốt, không phải cơn khóc thốn thức mà tôi cần, mà chỉ vài giọt nước mắt chậm rãi như cơn mưa phùn đến chậm. Tôi đi tắm, đứng dưới làn nước nóng một lúc lâu.

Tôi nhận ra rằng cho dù Tara xa cách tôi đến đâu, cho dù Tara và Luke ở đâu hay làm gì, tôi cũng vẫn yêu họ. Không ai có thể cướp điều đó ra khỏi tôi.

Tara và tôi đều là những kẻ sống sót, đáp lại tuổi thơ giông bão theo cách khác nhau. Con bé sợ cô đơn cũng nhiều như tôi sợ không được cô đơn. Thời gian hoàn toàn có thể chứng minh rằng cả hai chúng tôi đều sai, và bí mật của hạnh phúc sẽ luôn lẩn tránh chúng tôi. Tất cả những gì tôi biết chắc rằng giới hạn của sự cô lập là điều duy nhất giữ cho tôi an toàn.

Tôi mặc quần áo và buộc tóc đuôi ngựa, rồi bắt đầu gấp quần áo thành từng chồng trên

giường.

Điện thoại vẫn im lặng. Tôi đoán Jack đã từ bỏ nỗ lực gọi cho tôi, làm tôi thấy bối rối và khó chịu. Tôi không muốn nói về Luke, về cảm giác của tôi, cũng nhiều như mong muốn được biết Jack đang ra sao. Khi bật chương trình thời sự địa phương, dự báo thời tiết cho thấy một cơn bão đang hình thành ở Gulf. Như vậy chuyến quay về của anh em nhà Travis sẽ gặp rắc rối, trừ phi họ quay về trước khi bão đến. Nửa giờ sau tin đầu tiên, áp thấp nhiệt đới đã biến chuyển thành cơn bão di chuyển bảy mươi hai ki lô mét một giờ.

Lo lắng, tôi nhắc điện thoại gọi cho Jack và thấy hộp thư thoại trả lời. “Em đây” tôi nói, khi tiếng bíp báo tin nhắn bắt đầu nhận. “Em xin lỗi vì tối qua không trả lời anh. Em mệt, và... à thì, mà thôi, em thấy dự báo thời tiết, em chỉ muốn gọi để chắc là anh không sao. Gọi lại cho em nhé.”

Thế nhưng anh không gọi lại. Jack giận vì tôi không nói chuyện với anh hôm qua, hay vì anh bận lái tàu quay về cảng?

Đầu giờ chiều, khi nghe thấy chuông điện thoại reo, tôi lao đến vồ lấy điện thoại mà không nhìn số hiển thị. “Jack à?”

“Ella, em Haven đây. Em đang không biết...liệu Jack có để lại lộ trình câu cho chị không?”

“Không. Chị còn không biết nó là cái gì. Nó trông thế nào?”

“Không có gì nổi bật đâu, chỉ là vài mảnh giấy ghép vào thôi. Cơ bản nó mô tả chiếc tàu, cho mình biết nó đi đâu, số điểm thả câu trên đường, và giờ mình quay lại.”

“Em không gọi cho Jack mà hỏi anh ý xem à?”

“Anh ấy và Joe không ai trả lời điện thoại cả.”

“Chị cũng thấy thế. Chị cố gọi cho Jack lúc trước sau khi nghe dự báo thời tiết nhưng anh ấy không nhắc máy. Chị nghĩ có lẽ anh ấy bận.” Tôi ngập ngừng. “Có đáng lo không em?”

“Không hẳn, chỉ là... em muốn biết chính xác lịch trình của hai anh em.”

“Chị sẽ lên phòng anh ấy tìm nhé.”

“Không cần đâu, em lên rồi. Hardy đang gọi cho trưởng cảng mà họ nhổ neo. Họ chắc phải để lại thông tin cho ông ấy.”

“Được rồi. Có tin gì báo cho chị biết nhé!”

“Chắc chắn rồi.”

Haven gác máy, còn tôi nhíu mày đứng nhìn điện thoại trong tay. Tôi vươn tay lên xoa xoa chiếc gáy đang căng ra. Tôi bấm số của Jack lần nữa, và tin nhắn tự động trả lời ngay. “Em chỉ kiểm tra lại thôi,” giọng tôi căng thẳng. “Gọi lại cho em biết anh thế nào nhé.”

Sau khi xem kênh thời tiết vài phút nữa, tôi nhắc ví lên ra khỏi căn hộ. Thật lạ khi đi ra ngoài mà không lúng lẫm những thứ đồ linh kính của Luke. Tôi lên phòng Haven và Hardy, và Haven mở cửa cho tôi.

“Chị lo quá,” tôi nói. “có ai có tin gì của Jack hay Joe không?”

Cô lắc đầu. “Hardy đang nói chuyện với trưởng cảng, họ đang tìm hải trình. Em nói với Gage

rồi, anh ấy nói là lẽ ra giờ này họ đã quay về rồi. Nhưng nhân viên ở cảng nói chỗ neo thuyền vẫn trống không.”

“Có khi nào họ quyết định đi câu lâu hơn không?”

“Vội thời tiết này thì không đâu. Mà, em biết là Jack có kế hoạch về sớm hơn. Anh ấy không muốn để chị một mình lâu, sau những chuyện hôm qua.”

“Chị thật sự mong anh ấy không sao, để chị có thể giết anh ấy khi anh ấy quay về,” tôi nói, và Haven cố cười.

“Chị có lẽ phải xếp hàng đấy.”

Hardy cúp điện thoại và vội lấy điều khiển TV, bật to lên khi có một tin thời tiết mới. “Chào Ella,” anh nói, mắt vẫn dán vào TV. Khác với sự quyến rũ thoải mái thường ngày, Hardy nhìn bối rối, đường nét trên mặt anh căng ra khắc khổ. Anh nửa ngồi lên sofa, dáng hình cao dài như thể sẵn sàng hành động.

“Trưởng cảng nói sao anh?” Haven hỏi.

Giọng anh đều đều trấn an. “Họ đang cố liên lạc với hai anh em qua đài VHF. Chẳng có gì ở kênh 9 – kênh cứu hộ - mà cũng không có thuyền cứu hộ nào cả.”

“Như thế là tốt à?” tôi hỏi.

Hardy nhìn tôi khẽ mỉm cười, nhưng vài đường nhăn xuất hiện giữa cặp lông mày. “Không có tin gì là tin tốt.”

Tôi không biết gì về tàu thuyền. Tôi thậm chí còn không biết hỏi câu hỏi gì. Nhưng tôi tuyệt vọng cố nghĩ ra lời giải thích về chuyện Jack và Joe mất liên lạc. “Có khi nào thuyền chỉ bị hết nhiên liệu hay gì đó không? Rồi cả pin điện thoại của cả hai người đều hết pin?”

Hardy gật. “Chuyện quái gì cũng có thể xảy ra, tình cờ hay không.”

“Jack và Joe đều rất có kinh nghiệm,” Haven nói. “Họ biết tất cả quy trình an toàn, và không ai trong số họ liều làm gì đâu. Em chắc họ ổn thôi.” Giọng cô nghe như đang cố an ủi cả cô lẫn tôi.

“Nếu họ không tránh được cơn bão thì sao?” tôi khó khăn hỏi.

“Cơn bão không lớn,” cô nói. “Nếu bị gặp bão, họ sẽ cố lái tàu về.” Cô chạy đi tìm điện thoại. “Em sẽ gọi cho Gage xem có ai ở đó với bố không.”

Nửa giờ tiếp theo Haven và Hardy liên tục gọi điện thoại, cố tìm thêm thông tin. Liberty đã đến River Oaks để ngồi đợi với bác Churchill, còn Gage đi đến văn phòng bảo vệ bờ biển ở Galena Park. Mấy thuyền cứu hộ đã đi tìm thuyền thất lạc. Đó là tất cả những gì chúng tôi nghe được.

Nửa giờ tiếp theo trôi qua, chúng tôi ngồi theo dõi kênh thời tiết, Haven làm bánh kẹp nhưng chẳng ai ăn. Chuyện này chừng như không thật, sự căng thẳng lớn dần lên khi thời gian trôi đi.

“Ước gì em biết hút thuốc,” Haven cười bối rối, bồn chồn đi vòng vòng quanh căn hộ. “Đây là một trong những thời điểm mà hút thuốc liên tục có vẻ phù hợp.”

“Ồi đừng,” Hardy lầm bầm, vươn lên túm lấy khuỷu tay cô. “Em có đủ thói xấu rồi cưng ạ.” Anh lôi cô ngồi giữa hai đùi khi dựa lưng vào sofa, cô nép vào người anh.

“Cả anh đấy,” giọng cô ghen ghét, “Anh là thói quen xấu nhất của em.”

“Đúng thế.” Anh chải ngón tay qua từng lọn tóc nâu, và hôn lên đầu cô. “Và chẳng có thói xấu nào vượt anh được.”

Chuông điện thoại vang lên làm cả tôi và Haven nhảy dựng lên. Vẫn ôm vợ bằng một tay, Hardy nhấc điện thoại. “Cates nghe. Anh Gage à, mọi chuyện thế nào? Họ tìm thấy hai anh em chưa?” Và rồi anh sững lại im lặng làm từng sợi lông của tôi dựng đứng. Anh nghe thêm một lúc nữa. Tim tôi đập nặng nề, đầu tôi hơi vươn ra và muốn nôn. “Em biết rồi,” Hardy lặng lẽ nói. “Có cần thêm máy bay không? Nếu cần thì em có thể có nhiều...em biết rồi. Nhưng nghe như thế cố tìm hai đồng xu chết tiệt người ta làm rơi ngoài sân ấy. Em hiểu. Được rồi, chúng ta sẽ đợi.” Anh ngắt điện thoại.

“Sao thế?” Haven hỏi, đôi tay nhỏ bé nắm chặt vai anh.

Hardy nhìn đi chỗ khác, hàm anh siết lại đến mức tôi có thể nhìn thấy những múi cơ nhỏ ở má anh. “Họ thấy một mảnh vỡ,” cuối cùng anh cũng nói lên được. “và phần còn lại của con tàu chìm dưới nước.”

Đầu óc tôi trống rỗng. Tôi nhìn chăm chăm vào anh, tự hỏi không biết điều anh mới nói có phải là điều tôi nghĩ anh nói không.

“Họ đang tìm kiếm và cứu hai người chứ?” Haven hỏi, mặt cô không còn thần sắc.

Anh gật. “Cảnh vệ biển đang cho mấy chiếc trực thăng Tupplewolf ra tìm – mấy chiếc trực thăng màu cam to đấy.”

“Mảnh vỡ,” tôi choáng váng, nuốt xuống cơn buồn nôn đang cuộn lên. “Như là... như là từ một vụ nổ à?”

Anh gật đầu. “Một giàn khoan báo về họ thấy có khói bốc lên gần đó.”

Cả ba chúng tôi vật lộn để chấp nhận tin tức đó.

Tôi đặt tay lên miệng, thở vào mấy ngón tay. Tôi tự hỏi Jack hiện giờ đang ở đâu, anh có bị thương không, có bị đuối nước không.

Không, đừng nghĩ về chuyện đó.

Nhưng trong một thoáng tôi có cảm giác như chính mình cũng bị chìm. Tôi thật sự cảm nhận được làn nước đen ngòm lạnh lẽo trùm lên đầu tôi, nhấn chìm tôi xuống nơi tôi không thể thở, không thể nghe hay nhìn thấy cái gì.

“Hardy,” tôi nói, ngạc nhiên vì giọng mình nghe lại tỉnh táo đến thế, dù cho có cả một mớ hỗn độn bên trong tôi. “Cái gì làm cho một chiếc thuyền nổ tung lên như thế?”

Giọng anh nghe bình tĩnh thái quá. “Rò rỉ gas, động cơ quá nóng, hơi nước đọng lại nhiều gần bình xăng, ắc quy... Khi còn làm việc ở giàn khoan, tôi có lần nhìn thấy một thuyền câu, dài 30 mét, nổ tung khi nó chạy vào vệt dầu loang trên biển.” Anh nhìn xuống khuôn mặt Haven. Mặt cô đỏ bừng, miệng xoắn lại như thể đang cố nén khóc. “Họ không tìm thấy cái xác nào cả,” anh thì thầm, kéo cô lại gần. “Đừng nghĩ đến chuyện xấu nhất. Họ có thể đang ở dưới biển, chờ

người đến cứu.”

“Vùng nước đó xoáy lắm,” Haven nói vào áo sơ mi của anh.

“Biển ngoài đó động dữ dội,” anh thừa nhận. “Gage nói viên đội trưởng đang chỉ huy đội cứu hộ đang dò trên một thiết bị máy tính để phán đoán xem họ có thể bị trôi giạt đi đâu.”

“Khả năng cả hai người họ đều an toàn là bao nhiêu?” tôi run rẩy hỏi. “Ngay nếu họ thoát khỏi vụ nổ, thì có khả năng ai trong số bọn họ đang mặc áo phao lúc đó không?”

Sự im lặng băng giá trả lời cho câu hỏi của tôi. “Không có vẻ thế,” cuối cùng Hardy cũng nói. “Nhưng dù sao cũng có khả năng.”

Tôi gật và nặng nề ngồi xuống chiếc ghế gần đó, đầu tôi ong ong.

Chị cần thời gian, Haven đã nói với tôi khi tôi chia sẻ ý định quay về Austin. *Cho mình thêm thời gian, rồi chị sẽ biết mình cần làm gì.*

Nhưng giờ không còn thời gian nữa.

Sẽ không bao giờ nữa.

Nếu tôi có thể có thêm năm phút nữa với Jack...tôi sẽ từ bỏ vài năm trong cuộc đời mình để có cơ hội nói cho anh biết anh có ý nghĩa với tôi đến dường nào. Tôi muốn anh nhiều ra sao. Và yêu anh.

Tôi nghĩ đến nụ cười rạng rỡ của anh, đôi mắt sẫm màu như đêm đen, vẻ đẹp giản dị của khuôn mặt khi anh ngủ. Ý nghĩa sẽ không bao giờ được gặp anh nữa, không bao giờ được nếm vị ngọt ngào của miệng anh trên miệng tôi, mang đến một nỗi đau tôi gần như không chịu nổi.

Đã bao nhiêu tiếng đồng hồ tôi ở cùng Jack trong im lặng, cùng nhau nghỉ ngơi, mọi lời nói đều giữ lại trong ranh giới mà trái tim tôi cho phép. Tất cả những cơ hội để thành thực với anh, tôi đều không tận dụng được lần nào.

Tôi yêu anh, và có lẽ anh không bao giờ được biết

Cuối cùng tôi cũng hiểu được điều tôi sợ nhất không phải là sự mất mát, mà là không bao giờ yêu. Cái giá của sự an toàn là sự hối hận mà tôi cảm thấy ngay lúc này đây. Và đó sẽ là điều sống cùng tôi trong suốt cuộc đời còn lại.

“Em không chịu được nữa,” Haven bật ra. “Chúng ta có thể đi đâu đây? Mình đến trụ sở Cảnh vệ biển được không?”

“Nếu em muốn thì anh đưa em đi. Nhưng ở đó chúng ta cũng không làm được gì đâu. Gage sẽ cho chúng ta biết ngay khi biết được gì đó.” Anh ngừng lại. “Em có muốn đến đợi với bố và Liberty không?”

Haven quả quyết gật đầu. “Nếu em điên lên vì phải chờ đợi thì ít nhất cũng được ở gần họ.”

Chúng tôi đang đi trên chiếc xe mui kín màu bạc của Hardy đến River Oak thì nghe thấy chuông điện thoại di động của anh vang lên. Anh vớ tay đến học để điện thoại ở giữa nhưng Haven đã chộp nó lên. “Để em, anh yêu, anh đang lái xe.” Anh áp điện thoại vào tai. “Anh Gage à. Sao thế anh? Anh tìm ra cái gì không?” Cô lắng nghe trong vài giây, mắt cô mở to. “Ôi Lạy Chúa. Em không thể tin nổi – ai hả anh? Họ không biết à. *Cút thật*. Liệu có ai đó – vâng, được

rồi, chúng em đến đây.” Cô quay sang Hardy. “Bệnh viện Garner,” cô hụt hơi nói. “Họ tìm thấy hai người rồi, đã vớt được lên, người ta đang đưa cả hai người đến thẳng đó. Một người có vẻ ổn, nhưng người kia – “Giọng cô vỡ ra. Nước mắt dâng lên trong mắt. “Người kia thì tệ lắm,” cô cố gắng nói.

“Ai vậy?” tôi nghe tiếng mình hỏi, khi Hardy luồn lách lái xe điên cuồng làm cho những tiếng còi xe phần nộ vang lên xung quanh chúng tôi.

“Gage không biết. Anh ấy chỉ biết có thể. Anh ấy đang gọi Liberty để chị ấy chở bố đến bệnh viện Garner.”

Bệnh viện nằm ở trung tâm y tế của Texas, được đặt tên theo John Nance Garner, nguyên phó tổng thống hai nhiệm kỳ người Texas dưới thời của Franklin Roosevelt. Bệnh viện 600 giường này có dịch vụ y tế hàng đầu, với sân bay đông thứ hai trong nhóm bệnh viện cùng quy mô. Garner cũng có một trong ba trung tâm chấn thương hạng nhất ở Houston.

“Bãi đỗ Skybridge à?” Hardy hỏi khi xe đi qua những tòa nhà ngoằn ngoèo ở trung tâm y tế. Chúng tôi đi qua tháp ba-mươi-câu-chuyện Tưởng niệm Hermann có các khung cửa bằng kính, một tòa nhà đa năng có cả văn phòng và bệnh viện.

“Không, có nhân viên bảo vệ ở cửa chính,” Haven nói, bật đai an toàn ra.

“Từ từ đi em yêu, anh vẫn chưa dừng lại mà.” Anh liếc tôi qua vai và thấy tôi cũng đã tháo dây an toàn ra rồi. “Cả hai cô làm ơn chờ cho đến khi tôi phanh xe lại trước khi nhảy ra chứ?” anh rầu rĩ nói.

Ngay khi người bảo vệ nhận lấy xe, chúng tôi bước vào sảnh bệnh viện, cả tôi và Haven đều phải vội vã đuổi theo những sải chân dài của Hardy. Ngay khi đăng ký tên ở bàn thông tin, chúng tôi được dẫn thẳng lên Trung tâm Chấn Thương cấp cứu ở tầng 2. Tất cả những gì họ nói chỉ là trực thăng hạ cánh an toàn ở sân bay, cả hai bệnh nhân đều được kíp cấp cứu chấn thương tiếp nhận rồi. Chúng tôi bị nhét vào cái phòng chờ màu be có bể cá và một bàn đầy tạp chí nhàu nát.

Trong phòng chờ im ắng khác thường, chỉ có tiếng rè rè của một kênh thời sự trên màn hình TV nhỏ. Tôi nhìn chăm chăm vào TV mà không thấy gì, từ ngữ trôi tuột khỏi đầu. Chẳng có gì ngoài kia có ý nghĩa với tôi.

Haven trông như không thể ngồi yên. Cô bồn chồn đi lại quanh phòng như con hổ bị nhốt trong chuồng, cho đến Hardy dỗ dành cô ngồi cạnh anh. Anh xoa xoa vai cô, khẽ thì thầm với cô cho đến khi cô thả lỏng và hít thở sâu, đôi mắt sưng húp của cô lén lút dán chặt vào gấu áo.

Gage đến gần như cùng lúc với Liberty và bác Churchill, cả ba người cũng phờ phạc và quần trí như chúng tôi.

Cảm thấy như kẻ lạc lõng xen vào chuyện riêng của gia đình, tôi bước đến Churchill sau khi Haven ôm ông. “Bác Travis,” tôi ngập ngừng, “Cháu hy vọng bác không ngại khi thấy cháu ở đây.”

Ông Travis nhìn già và mong manh hơn những lần gặp trước đó. Ông đang đối mặt với nguy cơ phải mất một hoặc cả hai đứa con trai. Tôi chẳng thể nói gì được.

Ông làm tôi sửng sốt khi vươn ra vòng tay ông quanh tôi. “Tất nhiên là cháu nên ở đây rồi

Ella,” ông khàn giọng nói. “Jack sẽ muốn gặp cháu.” Ông có mùi da thuộc và xà phòng cạo râu, và thoang thoang mùi xì gà... một mùi dễ chịu của người cha. Ông kiên định vỗ lên vai rồi buông tôi ra.

Gage và Hardy nói chuyện khẽ khàng trong một lúc, suy đoán về chuyện xảy ra trên thuyền, về lỗi gì đó, tất cả những tình huống có thể xảy ra cho Joe và Jack, và tính đến mọi lý do để hy vọng. Một khả năng mà họ không bàn đến cũng là khả năng là hầu hết chúng tôi đều nghĩ đến, rằng một người hoặc cả hai đều bị trọng thương.

Haven và tôi đi ra sảnh cho đỡ cuồn chân và để lấy cho cô chút cà phê từ máy pha tự động. “Chị biết không Ella,” cô do dự nói khi chúng tôi quay lại phòng chờ, “kể cả nếu họ có qua khỏi thì thời gian tới cũng rất khó khăn. Chúng ta phải kể đến phẫu thuật bỏ đi tay chân, hay chấn thương sọ não, hay... Ôi Lạy Chúa, em thậm chí còn không biết. Không ai có thể trách chị nếu chị quyết định không thể đương đầu nổi chuyện này.”

“Chị cũng đã nghĩ đến chuyện đó,” tôi trả lời không do dự. “Chị muốn Jack cho dù anh ấy có thể nào. Cho dù có chuyện gì xảy ra với anh ấy, chị cũng sẽ chăm sóc anh ấy. Chị sẽ ở với anh ấy trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Không là gì với chị cả, miễn là anh ấy còn sống.”

Tôi không có ý làm cô buồn, nhưng Haven làm tôi ngạc nhiên vì cô thốn thức.

“Haven,” tôi áy náy, “chị xin lỗi, chị--“

“Đừng.” Cố nén lại, cô vươn tay ra nắm lấy tay tôi, siết chặt. “Em chỉ mừng vì Jack đã tìm được người phụ nữ sẽ ở bên anh ấy. Anh ấy có rất nhiều phụ nữ muốn anh ấy vì những lý do thiếu cặn, nhưng--” Cô ngừng lại rút ra một tờ giấy Kleenex trong túi ra và hỉ mũi. “- không ai yêu anh ấy chỉ vì bản thân Jack. Và anh ấy biết điều đó, rằng anh ấy muốn điều gì đó còn hơn thế.”

“Nếu chị chỉ--” tôi định nói nhưng qua cánh cửa mở, Haven thoáng thấy bóng ai đó trong phòng chờ. Một cánh cửa ở phía đối diện mở ra, và bác sỹ bước vào.

“Ôi Chúa ơi,” Haven thốt lên, gần như làm đổ cốc cà phê khi chạy vào trong phòng.

Bụng tôi xoắn lại. Tôi chờ ra, những ngón tay bấm sâu vào khung cửa khi nhìn người nhà Travis vây quanh bác sỹ. Tôi nhìn khuôn mặt ông bác sỹ, và khuôn mặt họ, cố đọc ra bất cứ phản ứng nào. Nếu có ai trong hai người chết, tôi nghĩ bác sỹ sẽ nói ngay. Nhưng ông đang nói rất khẽ, và không ai trong gia đình họ thể hiện cảm xúc gì, ngoại trừ sự căng thẳng tột độ.

“Ella.”

Âm thanh khẽ khàng đến mức tôi gần như không nghe thấy qua tiếng mạch đập trong tai tôi.

Tôi quay lại nhìn ra sảnh.

Một người đàn ông bước đến bên tôi, dáng người thanh mảnh trong chiếc quần hộp rách rưới và chiếc áo phông lỏng lẻo. Cánh tay anh được băng bó trong lớp băng bạc chữa bỏng. Tôi biết hình dáng đôi vai đó, tôi biết chuyển động đó của ai.

Jack.

Mắt tôi cháy bỏng, tôi thấy mạch tôi đau đớn trong nhịp đập điên cuồng. Tôi run rẩy dưới tác động của việc cố vượt qua quá nhiều cảm xúc, quá nhanh.

“Là anh sao?” tôi thốt ra.

“Phải. Anh đây. Ôi Chúa, Ella...”

Tôi vỡ vụn, hơi thở loạn nhịp. Bàn tay tôi bấu vào khuỷu tay, khóc to hơn khi Jack đến gần hơn. Tôi không thể nhúc nhích. Tôi sợ rằng nếu tôi đang gặp ảo giác, đang tự dưng nên hình ảnh mà tôi mong mỏi nhất, rằng nếu vươn tới thì tôi sẽ không tìm thấy gì khoảng không.

Nhưng Jack ở đó, rắn chắc, và có thật, vòng xung quanh tôi trong vòng tay khỏe khoắn. Chạm vào anh như điện giật vậy. Tôi ép sát vào anh, không thể ở đủ gần. Anh thì thầm khi tôi thốn thức vào ngực anh. “Ella...em yêu, không sao rồi. Đừng khóc. Đừng...”

Nhưng sự nhẹ nhõm được chạm vào anh, ở gần anh, làm tôi tỉnh táo. Vẫn chưa quá muộn. Ý nghĩ đó đẩy tôi lên như được thăng hoa. Jack còn sống, và nguyên vẹn, và tôi sẽ không bao giờ thiếu trân trọng nó nữa. Tôi lập bập lần dưới gấu áo phông và tìm thấy làn da ấm áp ở lưng anh. Đầu ngón tay tôi chạm phải rìa một miếng băng khác. Anh giữ tay chắc chắn quanh tôi như thể hiểu được tôi cần sức ép đó để đảm bảo, cảm giác có anh ở quanh tôi khi cơ thể chúng tôi nói lên những thông điệp không lời.

Đừng buông em ra.

Anh ở đây rồi.

Những đợt run rẩy vẫn chạy khắp người tôi. Rằng tôi lập cập đánh vào nhau, làm tôi khó mà cất nên lời. “Em tưởng anh sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Miệng Jack, luôn luôn mềm mại, nhưng giờ thô nháp khô nẻ bên má tôi, cầm anh xù xì. “Anh sẽ luôn quay lại vì em.” Giọng anh khản đặc.

Tôi giấu mặt tôi vào cổ anh, hít thở anh. Mùi hương quen thuộc của anh bị xóa sạch vì mùi thuốc sát khuẩn và lớp dầu bôi chống bỏng, và cả mùi nước biển. “Anh bị đau ở đâu?” Sụt sịt, tôi với xa hơn sau lưng anh, rà tay xem vết băng dài tới đâu.

Ngón tay anh luồn vào búi tóc mềm mại của tôi. “Chỉ vài vết bỏng xước thôi. Không có gì đáng lo.” Tôi thấy má anh nhoẻn ra với nụ cười. “Những phần em thích nhất vẫn còn đây.”

Chúng tôi lại cùng im lặng một lúc nữa. Tôi nhận ra anh cũng đang run rẩy. “Em yêu anh, Jack,” tôi nói, và dòng nước mắt mới lại dâng lên, vì tôi thấy quá hạnh phúc khi có thể nói ra cho anh nghe. “Em cứ tưởng đã quá muộn...em cứ tưởng anh sẽ không bao giờ được biết, vì em quá hèn nhát, và em quá--”

“Anh biết.” Giọng Jack run run. Anh kéo tôi ra để nhìn tôi với đôi mắt đỏ ngầu lấp lánh.

“Anh biết sao?” tôi sụt sịt.

Anh gật. “Anh nhận ra anh không thể yêu em nhiều đến thế, nếu không biết em cũng có cảm giác gì đó với anh.” Anh hôn tôi mạnh mẽ, sự đụng chạm giữa miệng chúng tôi quá mạnh để có được sự thỏa mãn.

Tôi đặt ngón tay lên cái cầm xù xì và đẩy nhẹ mặt anh ra để nhìn anh. Anh bị va đập, bị trầy xước và cháy nắng. Tôi không thể hình dung anh bị thiếu nước đến thế. Tôi chỉ một ngón tay run rẩy về phía phòng chờ. “Gia đình anh đang ở đây. Sao anh lại ở sảnh vậy?” Ánh mắt hoang mang của tôi lướt xuống đôi chân trần của anh. “Họ...họ để cho anh đi loăng quăng trong bộ

dạng này sao?”

Jack lắc đầu. “Họ cho anh chờ trong một phòng ở cuối dãy để làm thêm xét nghiệm. Anh hỏi xem có ai nói với em là anh ổn chưa, nhưng không ai biết chắc cả. Nên anh đi ra tìm em.”

“Anh mới *bỏ đi* khi cần làm kiểm tra thêm à?”

“Anh phải đi tìm em.” Giọng anh khẽ nhưng không nhượng bộ.

Tay tôi lướt khắp người anh. “Quay lại đi...anh có thể bị chảy máu trong--”

Jack không động đậy. “Anh không sao. Họ chụp CT⁴⁴ rồi, không có máu. Họ chỉ muốn chụp MRI⁴⁵ để chắc chắn thôi.”

“Thế còn Joe thì sao?”

Mặt anh thoáng u ám. Đột nhiên trông anh trẻ trung và bồn chồn. “Họ không cho anh biết. Nó không ổn Ella. Nó gần như ngưng thở. Nó đứng ở bánh lái lúc động cơ phát nổ...có lẽ nó đang tệ như shit rồi.”

“Đây là bệnh viện hàng đầu thế giới, có bác sỹ giỏi nhất và trang thiết bị tối tân nhất,” tôi nói, một tay tôi thận trọng đặt lên má anh. “Họ sẽ chữa trị cho cậu ấy. Họ sẽ làm tất cả những gì họ cần phải làm. Nhưng...cậu ấy bị bỏng nặng lắm à?”

Anh lắc đầu. “Lý do duy nhất anh bị thương chút đỉnh là vì anh cố đẩy mấy mảnh vỡ cháy ra để tìm nó.”

“Ôi Jack...” Tôi muốn nghe mọi thứ anh đã phải trải qua, mọi chi tiết. Tôi muốn xoa dịu anh bằng mọi cách có thể. Nhưng có thời gian cho chuyện ấy sau. “Bác sỹ đang nói chuyện với gia đình anh trong phòng chờ. Đến xem ông ấy nói gì đi.” Tôi liếc anh đe dọa. “Rồi sau đó anh quay về đi chụp MRI ngay. Có thể họ đang tìm anh đấy.”

“Họ có thể chờ.” Anh trượt một cánh tay qua vai tôi. “Em nên nhìn cô ý tá tóc đỏ cứ lớn vờn quanh anh. Người phụ nữ hách dịch nhất mà anh biết.”

Chúng tôi đi vào phòng chờ, “Này mọi người,” tôi run run nói. “Nhìn xem cháu tìm thấy ai đây.”

Jack lập tức bị vây kín bởi gia đình mình, Haven chạy tới anh đầu tiên. Tôi lùi lại, vẫn không thở nổi, nhịp tim vẫn điên loạn.

Không có câu nói dí dỏm nào khi Jack ôm Liberty và em gái mình. Anh quay sang bố và ôm ông, mắt anh long lanh khi nhìn thấy giọt nước mắt rơi xuống đôi má dày của bác Churchill.

“Con ổn chứ?” bác Churchill khàn khàn hỏi.

“Vâng, bố.”

“Tốt.” Rồi Churchill chạm vào mặt con trai với một cái vỗ nhẹ ngắn.

Quai hàm Jack xoắn lại, anh hắng giọng. Anh có vẻ nhẹ nhõm khi quay sang Hardy, hai người nửa ôm nửa vỗ vai nhau,

Gage là người cuối cùng, ôm lấy vai Jack và chăm chú rà soát người anh. “Trông chú như shit ấy,” anh nhận xét.

“Mẹ kiếp anh,” Jack nói, và hai người lại ôm nhau mạnh mẽ, hai mái đầu sầm ghé sát nhau.

Jack vỗ vài cái lên lưng Gage, nhưng anh, nghĩ đến tình trạng của trai, chỉ vỗ lại nhẹ hơn nhiều.

Jack hơi lão đảo và lập tức bị dúi xuống ghế.

“Anh ấy bị mất nước,” tôi nói, bước đến cây nước trong góc và rót đầy cốc nước giấy,

“Sao con không được truyền nước?” Churchill hỏi, đi quanh con trai.

Jack chìa bàn tay có kim giữ ven truyền tĩnh mạch vẫn đang được giữ lại bằng mẩu băng keo. “Người ta dùng cả một mũi kim to, cảm giác như có 6 cái móng vuốt vào mạch con ấy. Nên con xin cái gì đó nhỏ hơn.”

“Vãi đái,” Gage trều mếu nói, xoa đỉnh đầu cứng nhắc tóc của Jack.

“Joe thế nào rồi?” Jack hỏi, lấy cốc nước từ tay tôi và uống hết liền trong vài hơi.

Họ liếc sang nhau – không phải dấu hiệu tốt – và Gage trả lời thận trọng. “Bác sỹ nói Joe bị đa chấn thương, có một vết bỏng nhẹ ở phổi. Phải mất một thời gian thì phổi mới trở lại bình thường được, có khi đến cả năm. Nhưng nó có thể bị nặng hơn thế rồi. Joe bị suy hô hấp và bị thiếu oxy trầm trọng – nên người ta đang cho thở oxy hỗ trợ. Nó sẽ phải ở lại thêm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Nó có thể nghe được một tai, còn tai kia thì không. Sớm thôi, chuyên gia sẽ cho chúng ta biết việc giảm thính lực đó có phải là vĩnh viễn không.”

“Thế cũng tốt,” Jack nói, “Dù sao thì có bao giờ Joe chịu lắng nghe đâu.”

Gage cười nhanh, nhưng điềm đạm nhìn xuống em trai. “Nó sắp phẫu thuật, vì chảy máu trong.”

“Ở đâu?”

“Hầu hết là ở bụng.”

Jack nuốt xuống nặng nhọc. “Tệ đến thế nào?”

“Chúng ta chưa biết được.”

“Cút thật.” Jack chán chường xoa mặt bằng cả hai tay. “Em đã sợ như thế.”

“Trước khi họ tóm cậu lại,” Liberty nói, “Cậu kể cho chúng tôi nghe xem đã xảy ra chuyện gì được chứ Jack?”

Jack ra hiệu cho tôi lại gần, anh kéo tôi ngồi cạnh cơ thể ấm áp của anh khi anh kể. Sáng đó trời quang mây tạnh, anh nói. Buổi chiều rất tuyệt, và họ khởi hành sớm để quay về cảng. Nhưng trên đường quay lại họ thấy một mảng tảo lớn, to cỡ 400 mét. Bãi tảo đã tự tạo một hệ sinh thái riêng với rong biển, động vật chân tơ, và các loài cá nhỏ, tất cả sống giữa tấm gỗ trôi và rế tảo biển.

Nhận thấy có thể câu tốt xung quanh bãi tảo, hai anh em tắt động cơ rồi chèo đến gần thăm tảo. Chỉ vài phút sau Jack đã câu được một con cá nục heo, cần câu gần như gãy làm hai và cuộn dây câu rít lên khi con cá nhanh nhẹn thoát thân. Nó nhảy lên khỏi mặt nước, lộ ra là một con cá dài mét rưỡi, một con quái vật, và Jack đi vòng quanh thuyền để không bị tuột dây. Anh hét lên với Joe để nổ tàu và đi theo con cá, nếu không thì sẽ rất tốn dây. Và ngay khi anh bắt đầu kéo dây câu, Joe đã nổ máy và rồi có tiếng nổ.

Jack ngừng lại khi kể đến đây, nhấp nháy mắt khi vật lộn để nhớ lại chuyện xảy ra tiếp đó.

Hardy nói khẽ, “Nghe như là bị tích tụ khối.”

Jack chậm chạp gật. “Có lẽ quạt đáy tàu bị cháy? Trời biết mấy cái đồ điện tử đó ... dù sao thì, em cũng không nhớ cái gì về vụ nổ cả. Sau đó em đột nhiên thấy mình ở dưới nước, mảnh vỡ ở khắp mọi nơi, chiếc thuyền giờ là một quả bóng lửa. Em tìm kiếm Joe.” Trông anh như bị chấn động, từ ngữ vỡ òa ea. “Nó bị vướng trong cái tủ ướp lạnh đang trôi nổi – nhớ cái màu cam anh đưa em không Gage – nên em chạy qua ngó. Em cứ sợ nó đã bị thổi bay một chân hay cái gì đó – nhưng nó vẫn nguyên vẹn, ơn Chúa. Nhưng đầu nó bị va chạm lạnh, nó đang thoi thóp. Em giữ nó rồi bảo nó thả lỏng, rồi kéo nó ra xa hơn cái thuyền cho an toàn.”

“Và rồi cơn bão kéo đến,” Churchill nói luôn.

Jack gật. “Gió xoáy, nước mấp mô, chúng con bị đẩy ra xa hơn khỏi con thuyền. Con cố trụ lại nhưng như thế mất sức quá. Nên con chỉ giữ Joe và cái tủ ướp lạnh, và thề sẽ không bỏ cuộc cho dù mất bao lâu mới có người tìm thấy mình.”

“Joe có tỉnh táo không?” tôi hỏi.

“Có, nhưng bọn anh không nói nhiều. Sóng quá to, Joe thì thở rất khó khăn.” Jack xoay sở cười ỉu rĩ. “Câu đầu tiên nó nói với anh là, ‘Em đoán là chúng ta mất con cá nục heo rồi hả?’” Anh dừng lại khi mọi người cười khúc khích. “Rồi sau đó nó hỏi xem bọn anh có phải lo ngại đến lũ cá mập không, và anh nói không cần phải nghĩ đến chuyện đó, vì nó vẫn đang là mùa tôm, và hầu hết cá mập đều ra khơi xa để sinh sản rồi.” Rồi anh do dự, dờ ra một lúc tưởng như vô tận. Anh nuốt mạnh. “Sau một lúc chờ đợi, anh có thể thấy Joe đang tệ đi. Nó nói với anh rằng nó không nghĩ nó có thể vượt qua được. Và anh nói--” giọng anh vỡ ra, đầu anh rớt xuống, không thể nói hết.

“Anh có thể kể tiếp sau,” tôi thì thầm, đặt tay lên lưng anh, khi Haven đưa cho anh túi giấy Kleenex. Như vậy là quá nhiều, khi gọi nhớ lại chuyện đó sớm như vậy.

“Cảm ơn em,” Jack nghiền nghệt nói sau một phút, hỉ mũi và thở hắt ra.

“*Anh đây rồi.*” Một giọng nói the thé buộc tội vang lên từ cửa, và chúng tôi đều nhìn lên, thấy một y tá tóc đỏ mập mạp hồng hào, đẩy một chiếc xe lăn đi vào phòng chờ. “Anh Travis, sao anh lại bỏ đi như thế? Tôi đi tìm anh suốt.”

“Tôi nghỉ ngơi chút thôi,” Jack ngượng ngập nói.

Bà y tá cau mày. “Đó sẽ là lần nghỉ cuối cùng của anh trong một thời gian dài đấy – anh sẽ phải đi truyền tĩnh mạch, rồi đi chụp MRI, và tôi có thể nghĩ đến vài xét nghiệm bổ sung để làm anh phải sợ tôi đến chết. Biến mất như thế...”

“Cháu hoàn toàn đồng ý,” tôi nói, ép Jack đứng lên. “Mang anh ấy đi đi. Và nhớ canh chừng anh ấy.”

Jack bắt cho tôi cái lườm qua vai khi anh bị ấn vào xe lăn.

Bà y tá nhìn chằm chằm không tin nổi vào cái quần và áo phông tơi tả của anh. “Anh lấy mấy thứ này ở đâu đấy?” bà căn vặn.

“Không đời nào nói đâu,” anh lầm bầm.

“Anh Travis, anh cần mặc áo bệnh viện cho đến khi chúng tôi làm xong các xét nghiệm kiểm

tra cho anh.”

“Cá là bà thích thế,” Jack vặc lại, “khi thấy tôi đi loăng quăng với cái mông trần khắp bệnh viện.”

“Với toàn bộ phần sau mà tôi thấy, anh Travis, tôi không nghĩ tôi bị ấn tượng đâu.”

“Chưa biết đâu,” anh trơ tráo nói, thoải mái trên cái xe. “Của tôi hơi bị được đấy.”

Người y tá đẩy xe quay lại và đi qua cửa khi họ bắt đầu lẳng mạ nhau.

HAI MƯƠI BA

Sau khi Jack đã xét nghiệm và kiểm tra xong xuôi, bệnh viện giữ anh lại thêm sáu giờ để theo dõi. Sau đó, bà y tá hứa, anh có thể về nhà. Họ cho anh tắm và đợi trong phòng riêng, một phòng VIP được trang trí bằng giấy dán tường màu hạt dẻ và một chiếc gương có viền vàng lộng lẫy, một chiếc TV đặt trong kệ kiểu Victoria.

“Phòng này nhìn như nhà chứa ấy,” tôi nói.

Jack cúi kính búng cái dây truyền để nó không vướng vào thanh chắn giường. Một y tá đã tháo kim cho anh đủ lâu để anh tắm, rồi sau đó lại ghim anh vào dù anh tuyệt vọng phản đối. “Anh muốn bỏ cái kim này ra khỏi tay anh. Và anh muốn chuyện quái gì đang xảy ra với Joe. Anh đau đầu phát điên lên, còn tay thì đau nhức.”

“Sao anh không uống một viên giảm đau mà họ cố đưa để anh uống?” tôi khẽ hỏi.

“Anh không muốn bỏ sót cái gì, phòng khi có tin tức của Joe.” Anh lướt qua hàng loạt kênh TV. “Đừng để anh ngủ quên nhé.”

“Được rồi,” tôi thì thầm, đứng cạnh anh. Tôi với tay vuốt ve mái tóc sạch sẽ ẩm ướt của anh, để đầu ngón tay tôi khẽ gại lên đầu anh.

Jack thở dài và nhắm mắt. “Tuyệt quá.”

Tôi tiếp tục vuốt tóc anh, khẽ gại gại như thể anh là con mèo lớn. Không đầy hai phút sau, Jack hoàn toàn ngủ gục.

Anh không cựa cựa trong suốt bốn giờ liền, kể cả những lúc tôi đều đặn xoa dầu lên môi anh, hay khi y tá vào để thay bạch truyền và kiểm tra máy theo dõi. Còn tôi ngồi ngắm anh suốt thời gian đó, nửa sợ hãi là tôi chỉ đang mơ. Tôi không hiểu vì sao có thể yêu sâu đậm một người tôi mới chỉ quen một thời gian ngắn ngủi. Có vẻ như trái tim tôi đã chạy đua hết tốc lực rồi.

Cuối cùng khi Jack tỉnh dậy, tôi cũng có thể nói với anh rằng em trai anh đã ra khỏi phòng phẫu thuật và đang trong tình trạng ổn định. Bác sỹ nói, với tuổi tác và sức khỏe của Joe, anh có khả năng cao sẽ bình phục tốt mà không có biến chứng gì.

Nhẹ nhõm, Jack bắt chợt im lặng khi chúng tôi làm thủ tục ra viện, ký tá hàng loạt giấy tờ và nhận một tệp đơn thuốc chỉ dẫn trị bệnh. Anh mặc quần jeans và áo phông mà Gage mang đến, rồi Hardy lái xe đưa chúng tôi về một 800 đường Main. Sau khi thả chúng tôi xuống, Hardy sẽ quay lại bệnh viện Garner để chờ Haven đang muốn ở lại thêm với Joe một chút trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Jack vẫn im lặng cho đến khi chúng tôi đi lên phòng anh. Dù đã được nghỉ ngơi ở bệnh viện, tôi biết anh vẫn còn kiệt sức. Lúc này đã quá nửa đêm, tòa nhà chỉ còn le lói ánh đèn, thang máy kêu bíp vang lên trong tĩnh lặng.

Chúng tôi đi vào phòng, rồi tôi đóng cửa. Jack có vẻ mơ hồ khi nhìn xung quanh mình, như thể anh chưa từng ở đây. Cảm thấy cần an ủi anh, tôi bước đến sau và choàng tay vòng qua eo anh. “Em có thể làm gì cho anh?” tôi dịu dàng hỏi. Tôi cảm thấy nhịp thở của anh, nhanh hơn tôi nghĩ. Cơ thể anh cứng lại, mọi múi cơ căng lên.

Anh quay lại nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Cho đến lúc đó tôi vẫn chưa bao giờ thấy Jack như thế, vốn vẫn luôn tràn đầy tự tin, giờ lại có thể vô định và không chắc chắn đến thế. Muốn xoa dịu anh, tôi nhón chân lên và dang hiển miệng tôi cho anh. Lúc đầu nụ hôn chỉ chớm nhẹ lên môi, nhưng anh túm lấy gáy tôi bằng một tay, và trượt tay kia quanh hông tôi, ấn tôi sát vào anh. Miệng anh nóng bỏng, mãnh liệt, mặn, và đòi hỏi.

Bứt khỏi nụ hôn, Jack kéo tay tôi vào phòng ngủ tối om. Hồn hển, anh túm lấy quần áo tôi với sự điên cuồng chưa từng được thể hiện trước đây.

“Jack,” tôi lo lắng nói, “chúng ta có thể đợi đến khi--”

“Bây giờ.” Giọng anh căng ra. “Anh cần em ngay.” Anh tuột cái áo phông ra, nhìn mặt khi nó chạm vào vết bỏng.

“Vâng. Được rồi.” Tôi sợ anh tự làm mình đau. “Từ từ thôi, Jack. Xin anh--”

“Anh không thể,” anh lầm bầm, với lấy gấu quần jeans của tôi, lỏng ngóng hấp tấp.

“Để em giúp,” tôi thì thầm, nhưng anh gạt tay tôi ra và lôi tôi lên giường. Sự tự chủ của anh tan biến, bị xâm chiếm bởi sự kiệt sức và cảm xúc. Quần Jeans và quần lót của tôi trượt ra rơi xuống sàn. Quý xuống tách đùi tôi ra, Jack hạ người xuống giữa. Tôi nâng lên sẵn sàng, mở ra cho anh, cả hai chúng tôi đều căng thẳng hướng đến cùng một thứ.

Anh đâm vào mạnh mẽ, chọc sâu, âm thanh khàn khàn rung lên trong cổ anh. Đôi tay run rẩy của anh túm lấy tóc tôi, anh chiếm lấy miệng tôi trong những nụ hôn làm môi tôi thâm tím. Nhịp điệu bắt đầu dồn dập, gần hết sức mạnh tàn phá, và tôi đáp lại từng cái thúc sâu với sự chấp nhận dửng dưng. Ôm đầu anh trong tay, tôi kéo tai anh lại gần môi tôi, và tôi thì thầm tôi yêu anh nhiều đến thế nào, yêu anh hơn tất cả mọi thứ. Anh căng ra và thốt lên tên tôi, người anh run rẩy với sức mạnh trong sự giải thoát của anh.

Trước khi trời sáng, có lúc tôi thức giấc khi nhận biết đôi tay ấm áp đang lần khắp người tôi, những đầu ngón tay trượt lên xuống đùa giỡn. Jack đang ôm tôi từ phía sau, đầu gối anh uốn dưới đầu gối tôi khi chúng tôi nằm nghiêng. Ngược lại với lần bạo liệt trước, những cái vuốt ve của anh giờ rất nhẹ nhàng, trêu chọc kêu gọi tôi. Tôi thấy được khuôn ngực cứng rắn của anh sau lưng tôi, chồm lông ngực mềm mại chải qua vai tôi làm tôi nổi da gà. Miệng anh chạm vào gáy tôi, răng khể nghiêng lên làn da mỏng nóng rẫy, truyền một cơn run rẩy dọc theo xương sống.

“Chậm thôi,” Jack thì thầm, vỗ về tôi với tay anh, hôn gáy tôi, vuốt ve nó với lưỡi anh. Nhưng không thể nằm yên khi anh mơn trớn ngực tôi, bụng tôi, giữa hai đùi tôi, những ngón tay dài của anh trượt vào trung tâm cơ thể tôi. Tôi rên lên và mò mẫm cổ tay anh, nắm chặt, cảm nhận từng cử động nhỏ tinh tế của cơ và xương anh. Môi anh cong lên sau lưng tôi.

Anh gạt tay tôi ra, cánh tay khỏe mạnh ngoắc xuống đùi trên của tôi, nâng nó lên. Chính mình vào giữa, anh đi vào sâu và dễ dàng, thì thầm, *Anh yêu em, để nó ra đi, Ella, để anh có em...* Anh rất thông thả, nhịp điệu mơ màng và chậm rãi, tôi càng cố cưỡng lại thì anh càng kéo dài ra. Chúng tôi cùng nhau vươn cao hơn, dần dần đến sau từng nhịp thúc, từng nhịp đập, từng hơi thở.

Chậm chạp rút ra, Jack lật tôi nằm sấp xuống. Anh tách tôi rộng ra và bắt lực bên dưới anh.

Những âm thanh lộn xộn vụt khỏi cổ tôi khi anh xâm nhập tôi lần nữa. Miệng anh chiếm lấy miệng tôi với sự dịu dàng kêu gọi, trong khi nhịp điệu rộn rã trong cơ thể chúng tôi vẫn không ngừng lại, những chuyển động mượt mà chỉ kéo ra nhiều thêm nhiều, thêm nhiều khoái cảm.

Mắt chúng tôi khóa chặt vào nhau, tôi chìm trong đôi mắt tối của anh, cảm nhận anh xung quanh tôi, bên trong tôi. Anh thúc nhanh hơn, sâu hơn, đi theo từng cơn thắt bên trong tôi, theo đuổi khoái cảm của tôi với những cái thúc mạnh và thỏa mãn cho đến khi anh nâng tôi đến cực khoái cao hơn và mạnh hơn tôi từng cảm thấy. Tôi kêu thét lên khi lên đỉnh, quần tay chân quanh anh, trong anh Jack thốt lên tên tôi và vội vã phun trào trong tôi, những đợt sóng khoái cảm chậm chạp trào dâng rồi lại rút xuống từng cơn.

Một lúc lâu sau đó, Jack ôm cơ thể run rẩy của tôi và vuốt ve tôi trong im lặng.

“Anh đã bao giờ nghĩ nó có thể như thế này chưa?” tôi thì thầm.

“Có.” Anh vuốt ve tóc tôi và hôn trán tôi. “Chỉ với em thôi.”

Chúng tôi ngủ đến khi tia nắng sáng chiếu qua khung cửa sổ, ánh sáng rọi vào phòng ngủ. Tôi mơ hồ cảm thấy Jack rời khỏi giường, tiếng vòi tắm, tiếng máy cà phê trong bếp, giọng nói khê khàng khi anh gọi đến bệnh viện để hỏi thăm Joe.

“Cậu ấy thế nào?” tôi mơ màng hỏi khi Jack quay về phòng ngủ. Anh mặc chiếc áo ngủ lụa trơn, mang theo tách cà phê. Anh vẫn có vẻ kiệt sức tơi tả, nhưng gọi tình hơn bất kỳ người đàn ông nào có quyền có được sau những chuyện đã xảy ra.

“Ổn định rồi.” Tiếng Jack vẫn hơi lạo xạo sau vụ tai nạn. “Nó sẽ ổn thôi. Rắn như quý.”

“Ừ thì, cậu ấy là một Travis mà,” tôi thấu hiểu nói. Trèo ra khỏi giường, tôi bước đến tủ quần áo của anh lôi ra một cái áo phông, mà khi mặc vào thì nó trùm quá đùi tôi.”

Khi tôi quay lại nhìn Jack, anh đang đứng ngay đó, cuốn một lọn tóc sau tai tôi, dăm dăm nhìn xuống tôi. Chưa ai từng nhìn tôi với sự lo lắng dịu dàng đến thế. “Kể về Luke cho anh nghe,” anh khê nói.

Và khi nhìn dăm đuối trong đôi mắt sẫm đó, tôi biết tôi có thể chia sẻ mọi thứ với anh. Anh sẽ lắng nghe, và anh sẽ hiểu. “Để em uống cà phê đã nhé,” tôi nói và đi vào bếp.

Jack đã để sẵn cốc và đĩa hứng cà phê phía sau máy pha. Tôi thấy một mẫu giấy nhắn, được gấp đôi lại, đặt bên cạnh chiếc tách rỗng. Bối rối, tôi mở tờ giấy ra và đọc:

Miss Independent thân mến,

Tôi mới nhận ra rằng trong tất cả phụ nữ từng quen, cô là người duy nhất tôi yêu hơn cả săn bắn, câu cá, bóng đá, và dụng cụ điện.

Cô có thể không biết, nhưng lần tôi nói cô cưới tôi đi, cái đêm tôi lấp cũi cho cô, tôi nói thật đấy. Cho dù lúc đó tôi biết cô vẫn chưa sẵn sàng.

Lạy Chúa, anh hy vọng giờ em đã sẵn sàng rồi.

Cưới anh đi, Ella. Vì cho dù em đi đâu hay em làm gì, anh cũng sẽ yêu em từng ngày trong suốt cuộc đời anh.

- Jack

Tôi không thấy sợ hãi chút nào khi đọc những lời đó. Chỉ ngạc nhiên, vì niềm hạnh phúc lớn nhường ấy có thể ở trong tầm tay.

Nhìn thấy cái gì đó khác trong chiếc tách, tôi vói vào trong lò ra chiếc nhẫn kim cương, viên đá tròn lấp lánh. Hơi thở tôi nghẹn lại khi tôi xoay nó ra ánh sáng. Tôi thử đeo nhẫn, và nó trượt xuống khít khao trên ngón tay tôi. Nhặt lên chiếc bút ở gần đó, tôi lật mặt sau tờ giấy và viết câu trả lời của tôi với nét chữ nguệch ngoạc.

Tôi rót cà phê, thêm kem và đường, rồi đi vào phòng ngủ, cầm theo mẫu giấy nhắn.

Jack đang ngồi trên giường, đầu anh khẽ giật khi thấy tôi. Ánh mắt nóng bỏng của anh nuốt trọn tôi từ đầu tới chân, treo ở viên kim cương lấp lánh trên tay tôi. Tôi thấy ngực anh nhô lên rồi hạ xuống trong một hơi thở gấp.

Nhấp một ngụm cà phê, tôi đến gần và đưa anh mẫu giấy.

Jack thân,

Em cũng yêu anh.

Và em nghĩ em đã biết bí mật của cuộc hôn nhân lâu dài và hạnh phúc – hãy chọn ai đó mình không thể thiếu.

Với em, có lẽ đó là anh.

Nên nếu anh cứ khẳng khẳng theo cách truyền thống thì...

Em đồng ý.

- Ella

Jack thở hắt ra. Anh ôm hông tôi trong tay khi tôi đứng trước anh. “Cảm ơn Chúa,” anh thì thầm, kéo tôi vào giữa đùi anh. “Anh cứ sợ em sẽ lại tranh luận với anh.”

Cẩn thận không làm rơi cà phê, tôi ngả người về phía trước và ấn môi tôi vào môi anh, để lưỡi chúng tôi chạm nhau. “Đã bao giờ em nói không với anh chưa, Jack Travis?”

Mi mắt anh trĩu xuống khi liếc sang môi dưới ẩm ướt của tôi. Giọng anh khản đặc. “Vậy, chắc như bấp là anh không muốn em bắt đầu nói bây giờ.” Lấy tách cà phê từ tay tôi, anh uống hết chỉ trong vài hớp rồi đặt tách xuống, không đếm xỉa đến tiếng cười phản đối của tôi.

Anh hôn tôi cho đến khi tay tôi quấn quanh cổ anh và đầu gối tôi sắp nhũn ra.

“Ella,” anh nói, kết thúc với một nụ hôn ngắn dịu dàng, “em sẽ không rút lại lời chứ?”

“Tất nhiên là không rồi.” Tôi dang tràn cảm giác đúng đắn, điềm tĩnh, và cùng lúc cũng vầng vất như thấy chiếc kính vạn hoa đầy bướm bay. “Sao em lại thế chứ?”

“Em từng nói em tin rằng hôn nhân là dành cho những người khác cơ.”

“Anh là người duy nhất có thể làm em tin rằng nó dành cho cả em nữa. Cho dù có từ chối nó, thì tình yêu vẫn là điều có thật. Em vẫn nói hôn nhân chỉ là một mẫu giấy thôi.”

Jack mỉm cười. “Thử tìm xem nhé,” anh nói, và kéo tôi xuống giường với anh.

Rất lâu sau đó tôi mới nhận ra rằng những người nói hôn nhân chỉ là một mẫu giấy thường là những người chưa từng kết hôn. Vì câu nói sáo rỗng đó đã bỏ qua một thứ quan trọng – sức mạnh của ngôn từ... và tôi, hơn bất cứ ai, đã có thể hiểu được điều đó.

Bằng cách nào đó lời hứa chúng tôi cam kết trên mẫu giấy đó đã cho tôi nhiều tự do hơn tôi từng biết trước đây. Nó cho phép chúng tôi tranh luận, cười đùa, lừa dối, tin tưởng – mà không sợ hãi điều gì. Đó là sự xác nhận mối liên kết đã tồn tại. Và đó là sợi dây kéo dài ra xa hơn những ranh giới khi chia sẻ một không gian để sống. Chúng tôi hẳn vẫn có thể ở cùng nhau mà không cần đến giấy đăng ký kết hôn...nhưng tôi tin và sự vĩnh cửu mà nó đại diện.

Đó là một mẫu giấy mà người ta có thể vun đắp cả đời.

Lúc đầu mẹ tôi không tin nổi khi tôi có thể bắt được một người nhà Travis, và mẹ cố hạ mình như một bệnh dịch ở Hy Lạp với hy vọng kiểm soát được từ mối quan hệ mới của tôi. Nhưng Jack khéo léo xoay sở, sử dụng cả sự dọa dẫm và khôn khéo để giữ mẹ tôi không vượt qua ranh giới. Tôi không gặp và không thường nghe tin từ mẹ tôi, và khi mẹ tôi gọi cho tôi, thật kỳ lạ, bị khuất phục và tôn trọng tôi.

“Em không biết có chuyện gì với mẹ,” tôi ngạc nhiên nói với Jack. “Mẹ không nói gì về cân nặng hay kiểu tóc của em, mà em cũng không phải nghe mấy câu chuyện khuếch trương về đời sống tình dục của mẹ hay mấy thói quen chải chuốt nữa.”

“Anh đã hứa tặng mẹ một chiếc xe mới nếu mẹ không làm phiền em trong sáu tháng,” anh nói. “Anh nói nếu anh thấy em nhăn nhó hay buồn phiền sau khi cúp máy với mẹ, thì thỏa thuận sẽ đi tong.”

“Jack Travis!” tôi vừa ngạc nhiên vừa cáu tiết. “Anh định mua mẹ em bằng mấy thứ to tiền như thế mỗi tháng để đẩy lùi sự tiến hóa của nhân loại đấy à?”

“Anh nghi ngờ là mẹ em có thể chịu được lâu đến thế,” anh nói.

Còn về phía gia đình Jack, tôi thấy họ đa màu sắc, tràn ngập tình yêu thương, thích tranh luận và quyến rũ. Họ là một gia đình thật sự, và họ đều dành tình cảm cho tôi, và tôi yêu họ vì điều đó. Tôi nhanh chóng yêu thích bác Churchill, một tâm hồn nhân hậu và hào phóng cho dù ông không chịu nổi mấy trò ngốc nghếch. Chúng tôi tranh luận nhiều chủ đề và trêu tức nhau khi gửi email chọc phá về chính trị, và chúng tôi cười với nhau, ông luôn bắt tôi ngồi cạnh ông trong những buổi tối có cả gia đình.

Sau 2 tuần nằm trong bệnh viện Garner, Joe về nhà để dưỡng sức tại biệt thự River Oaks, làm cho Churchill vui mừng nhiều như sự bức tức của con trai mình.

Joe nói cậu ta muốn sự riêng tư. Cậu ta không thích khi bất kỳ ai đến thăm cậu ta cũng đều gặp bố cậu ta trước. Nhưng với Churchill, gần như không ngại có nhiều phụ nữ trẻ hấp dẫn đến nhà chơi, phản lại rằng nếu Joe không thích thì tốt hơn nên khỏe lên nhanh đi. Kết quả là Joe trở thành một bệnh nhân mẫu mực, quyết tâm phục hồi sức khỏe càng nhanh càng tốt để trốn khỏi ông bố ưa can thiệp của mình.

Tôi kết hôn hai tháng sau khi Jack cầu hôn, gây sốc cho tất cả bạn bè tôi và hầu hết bạn bè

anh, vốn nghĩ rằng anh sẽ mãi mãi là anh chàng độc thân. Tôi nghe nhiều người phán đoán rằng trải qua tai nạn thập tử nhất sinh đã giúp anh chỉnh lại mục tiêu cuộc đời mình. “Kế hoạch của tôi vẫn ổn,” Jack ngày thơ nói với mọi người. “Chỉ có Ella là phải chỉnh lại thôi.”

Đêm trước đám cưới, em gái Tara của tôi đến dự bữa tối dành cho những vị khách ở xa. Con bé xinh xắn trong bộ đầm hồng, mái tóc đánh rối, những viên kim cương lóng lánh ở tai. Và không ai đi cùng con bé. Tôi muốn hỏi xem con bé thế nào, liệu con bé có được đối xử tốt không, rằng có hạnh phúc với Noah hay không. Nhưng mọi suy nghĩ về tình cảm của Tara với Noah Cardiff biến mất ngay khi tôi nhận ra con bé mang theo Luke.

Cậu bé như tiểu thiên sứ lộng lẫy với đôi mắt xanh, vớ và nắm mọi thứ, mỉm cười, và chảy dãi, quá đáng yêu để thốt nên lời. Tôi nòng nhiệt giơ tay ra, và Tara trao cậu nhóc cho tôi. Sức nặng của Luke áp vào ngực tôi, mùi hương và sự ấm của cậu nhóc, đôi mắt tròn tìm kiếm luôn cố thu mọi thứ vào, tất cả gọi cho tôi nhớ tôi sẽ không bao giờ trọn vẹn nếu thiếu cậu bé.

Trong hai tháng xa nhau, tôi đã cố dần lòng mình với ý nghĩ rằng vào lúc nỗi đau thiếu vắng Luke phai nhạt đi, tôi có thể sẽ quên và tiếp tục sống. Nhưng khi tôi kéo cậu bé lại gần và vuốt ve mái tóc đen mềm mại, và bé cười với tôi như thể nhớ ra tôi, tôi biết chẳng có gì thay đổi. Tình yêu không bao giờ thay đổi.

Tôi giữ Luke trong lòng trong suốt bữa tối chính thức, lúc thì đứng lên đi loanh quanh với cậu bé, lúc thì bế bé lên tầng để thay bỉm, dù em gái tôi phản đối là con bé có thể tự làm. “Để chị cho,” tôi nói với con bé, cười to khi Luke nắm lấy chiếc vòng ngọc tôi đang đeo và cố nín vùi viên đá vào miệng. “Chị không ngại đâu, chị muốn tận dụng từng phút với bé.”

“Cẩn thận đấy nhé,” Tara cảnh báo, đưa tím bỉm cho tôi. “Giờ bé lấy rồi đấy. Không cẩn thận là lăn xuống giường đấy.”

“Thật sao?” tôi hỏi Luke, mừng rỡ. “Con có thể lấy rồi à? Con phải làm cho dì xem đấy nhé cưng yêu dấu.”

Bé gù gù đồng ý, dứt dứt vòng ngọc.

Khi Luke đã được thay bỉm mới, tôi bế bé đi xuống, bước đến bàn ăn tối. Tôi dừng lại khi thấy Jack và Tara đứng trong phòng, cả hai người say sưa nói chuyện. Jack liếc thấy tôi khẽ mỉm cười, nhưng mắt anh có vẻ cảnh giác, và căng thẳng, như thể có điều gì đó muốn nói với tôi. Và Tara có vẻ phòng thủ.

Họ đang nói về chuyện gì vậy nhỉ?

“Này,” tôi nói, nặn ra một nụ cười. “Hai người đang sợ em quên cách làm à?”

“Không hề,” Jack trả lời ngay. “Em đã thay đủ tã nên anh không nghĩ em lại quên nhanh thế.” Anh bước đến và hôn phớt lên má tôi. “Em yêu, sao em không để anh bế Luke một chút? Anh và cậu nhóc có chuyện cần nói với nhau.”

Tôi lưỡng lự đưa đứa bé đi. “Có lẽ một lúc nữa nhé?”

Jack nhìn thẳng vào mắt tôi, mặt anh ngay phía trên mặt tôi. “Nói chuyện với em gái em đi,” anh thì thầm, “Và nói đồng ý.”

“Đồng ý về chuyện gì cơ?”

Nhưng anh không trả lời. Anh bế cậu nhóc ra khỏi tôi, đặt bé nằm trên vai anh, và vỗ lên cái mông đầy bím. Luke thoải mái vắt vẻo trong vòng tay an toàn của Jack.

“Chuyện này không mất nhiều thời gian đâu,” Tara nói với tôi, trông có vẻ lưỡng lự và rụt rè. “Ít ra, em cũng không nghĩ thế. Có chỗ nào yên tĩnh để mình nói chuyện không?”

Tôi dẫn con bé đi lên chiếu nghỉ trên tầng lửng, chúng tôi ngồi trên mấy chiếc ghế da vông. “Về mẹ phải không?” tôi lo lắng hỏi.

“Ôi trời, không.” Tara ngược mắt nhìn lên trời. “Mẹ ổn. Mẹ không biết gì về em và Noah đâu, đương nhiên rồi. Mẹ chỉ biết là em có một bạn trai giàu có. Mẹ đang kể với mọi người là em đang hẹn hò với một người nhà Astro.”

“Mọi chuyện với Noah thế nào?” tôi lưỡng lự, không chắc có nên nói tên ông ta ra không.

“Tuyệt hảo,” con bé nói không do dự. “Em chưa bao giờ hạnh phúc đến thế. Anh ấy thật sự tốt với em, Ella ạ.”

“Chị rất mừng.”

“Em có nhà,” Tara tiếp tục, “và đồ trang sức, và ô tô... và anh ấy yêu em, anh ấy luôn nói như vậy. Em hy vọng anh ấy có thể giữ lời hứa với em...em tin anh ấy cũng muốn thế. Nhưng kể cả khi anh ấy không thể, thì đây cũng là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời em. Em sẽ không đánh đổi nó vì bất kỳ cái gì. Chỉ là...gần đây em đang băn khoăn...”

“Em sẽ chia tay ông ta à?” tôi hy vọng hỏi.

Một nụ cười rầu rĩ cong lên trên đôi môi tô son bóng của con bé. “Không, Ella. Em sẽ dành nhiều thời gian hơn với anh ấy. Anh ấy sắp đi nhiều lắm...đi khắp nước để giới thiệu chương trình của mình ở những sân vận động lớn, và anh ấy sẽ đi đến cả Canada và Anh quốc. Vợ anh ấy ở lại đây với các con. Em sẽ là một trong những người tháp tùng anh ấy. Và em sẽ ở bên anh ấy mỗi đêm.”

Tôi không nói nổi lời nào trong một lúc. “Em muốn làm như thế à?”

Tara gật. “Em muốn được đi đến vài nơi trên thế giới, được biết những điều mới mẻ. Em chưa từng có cơ hội được làm như thế trước đây. Và em muốn ở cạnh Noah và giúp anh ấy bất cứ điều gì em làm.”

“Tara, em có thật sự nghĩ--”

“Em không xin phép chị,” con bé nói. “Và em cũng không muốn nghe ý kiến của chị đâu Ella. Em tự quyết định cho mình, và em có quyền làm thế. Sau khi lớn lên cùng mẹ, chị biết việc tự quyết cho bản thân quan trọng đến thế nào rồi.”

Điều đó làm tôi im lặng mà không điều gì khác có thể làm. Đúng thế, đó là quyền của con bé khi tự đưa ra quyết định cho mình, kể cả lỗi lầm của mình nữa. “Em đang từ giã chị sao?” tôi khàn giọng hỏi.

Con bé mỉm cười lắc đầu. “Chưa đâu. Phải mất vài tháng để thu xếp. Lý do em kể cho chị chuyện này là...” Nụ cười của con bé nhạt đi. “Lạy Chúa. Thật không dễ để nói lên cảm giác thật sự của em, thay vì nói lên điều em nghĩ em nên cảm thấy. Nhưng sự thật là, em đã chăm sóc Luke, đã dành thời gian nhiều cho thằng bé, nhưng nó vẫn mãi như mới bắt đầu. Có cảm giác

nó không phải của em. Không bao giờ. Em không muốn có con, chị Ella. Em không muốn trở thành một người mẹ...em không muốn sống lại thời thơ ấu của chúng ta.”

“Nhưng nó không như thế mà,” tôi vội vã nói, nắm lấy đôi tay dài thon thả của con bé trong tay tôi. “Luke không liên quan gì đến cuộc sống cũ của chúng ta hết.”

“Đó là điều chị cảm nhận,” con bé khẽ nói. “Nhưng không phải cảm giác của em.”

“Noah nói gì?”

Tara nhìn xuống đôi tay đang nắm vào nhau của chúng tôi. “Anh ấy không muốn Luke. Anh ấy đã có mấy đứa con rồi. Có thêm một đứa con ở xung quanh làm cho chúng em khó có thời gian cho nhau.”

“Luke sẽ lớn hơn. Em sẽ thay đổi suy nghĩ thôi.”

“Không đâu Ella. Em biết em đang làm gì mà.” Con bé nhìn tôi lâu, ánh mắt vừa ngọt ngào vừa cay đắng. “Chỉ vì một phụ nữ có con, không có nghĩa đó là một người mẹ. Cả em và chị đều biết như thế mà, phải không?”

Mắt mũi tôi tấy lên. Tôi nuốt xuống cơn nức nở thít chặt trong cổ. “Ừ,” tôi thì thầm.

“Nên em đang hỏi, Ella, là liệu chị có muốn có Luke mãi mãi không. Jack nói anh ấy nghĩ là chị có thể. Đó là điều tốt nhất cho Luke, nếu chị thích.”

Cả thế giới như ngưng lại. Tôi như bị treo lơ lửng trong một khoảnh khắc ngạc nhiên và chờ đợi thấp thỏm, nghĩ rằng có lẽ tôi không nghe đúng. Con bé không thể thật sự đề nghị tôi điều quý giá đến thế. “Nếu chị sẵn lòng,” tôi khản đặc nhắc lại, đấu tranh để kiểm soát giọng nói. “Làm sao chị biết là có ngày em sẽ muốn có nhóc lại?”

“Em sẽ không làm như thế với chị đâu, hay với con em. Em biết Luke có ý nghĩa với chị như thế nào. Em đã nhìn thấy tình yêu trên khuôn mặt chị mỗi khi chị nhìn bé. Nhưng chúng ta sẽ làm thủ tục cho nhận con nuôi chính thức. Chúng ta sẽ ký kết thành văn bản. Em sẽ ký mọi thứ, Noah cũng thế, miễn là thông tin của anh ấy phải được giữ bí mật. Luke là của chị nếu chị muốn bé, Ella.”

Tôi gật, đưa tay lên che miệng để kìm nén tiếng nấc. “Chị muốn,” tôi cố cất tiếng giữa những hơi thở mạnh. “Chị muốn. Đúng thế.”

“Đừng, chị làm hỏng lớp trang điểm bây giờ,” Tara nói, lấy ngón tay chấm nhẹ vào giọt nước đang chực lăn dưới mi mắt tôi.

Tôi vội lấy con bé, ôm thật chặt, không màng để ý đến phấn son, kiểu tóc hay váy vóc. “Cảm ơn em,” tôi nức nở.

“Khi nào chị muốn đón bé? Sau khi chị quay lại từ tuần trăng mật nhé?”

“Chị muốn đón bé luôn,” tôi nói, khóc òa lên, không thể kìm nén lâu hơn.

Tara buột ra tiếng khúc khích. “Đêm trước lễ cưới sao?”

Tôi nhiệt thành gật đầu.

“Em không nghĩ có thời điểm nào tệ hơn đâu,” Tara nói. “Nhưng em thấy không sao, miễn là Jack đồng ý.” Con bé lục lọi trong túi bỉm sữa và tìm thấy chiếc khăn sữa khô, đưa nó cho tôi.

Khi tôi chấm nước mắt, tôi biết được có người đang đến. Tôi nhìn lên thấy Jack và Luke đang đi tới. Ánh mắt anh đọc mọi nét mặt tôi như thể nó là lãnh địa quen thuộc thân thương của anh. Anh thấy mọi thứ. Một nụ cười nhếch lên ở khóe miệng anh, và anh thì thầm vào đôi tai bé xíu của đứa bé.

“Chị ấy muốn đưa bé luôn” Tara nói với anh. “Dù em đã nói là nên đợi cho đến sau lễ cưới.”

Jack đến sau tôi và hạ Luke vào vòng tay dang sẵn của tôi. Những ngón tay dài của anh trượt dưới cằm tôi, nâng mặt tôi lên, ngón tay cái dịu dàng gạt đi vệt ẩm ướt trên má tôi. Anh mỉm cười với tôi.

“Anh không nghĩ Ella muốn phí thêm chút thời gian nào,” anh nói khẽ, “Đúng không em yêu?”

“Đúng thế,” tôi thì thầm đồng ý, cả thế giới quanh tôi thu hẹp lại trong ánh mắt nóng bỏng sôi sục của anh, trong âm thanh giọng nói của anh và trái tim hối hả của tôi đập rộn rã đầy tiếng nhạc.

CHƯƠNG KẾT

Jack đón tôi ở sân bay sau khi hội thảo ở Colorado kết thúc, tôi có tham dự vào hội thảo, lên ý tưởng cho một vài biên tập viên tạp chí, và bán một cột báo tự do dự kiến có tên là, “Sáu Chiến lược Tìm kiếm và Gìn giữ Hạnh Phúc.” Đó là một hội thảo rất hay, nhưng tôi nóng lòng muốn về nhà.

Sau gần một năm kết hôn, bốn ngày này là khoảng thời gian tôi và Jack xa nhau lâu nhất. Tôi gọi cho anh thường xuyên, kể cho anh nghe về những người tôi gặp, về những điều mới mẻ tôi biết, về những ý tưởng cho những bài báo hay chuyên mục sắp tới. Còn Jack kể cho nghe về bữa tối của anh với Hardy và Haven, rằng Carrington đã hạ thủy chiếc xuồng của con bé, và lần tái khám của Joe cho kết quả tốt. Mỗi đêm, Jack lại kể cho tôi nghe mọi chuyện về Luke, và tôi ngẫu nhiên từng mẩu thông tin.

Hơi thở tôi nghẹn lại khi thấy chồng đứng chờ tôi ở nơi nhận hành lý. Anh đẹp trai và gợi tình đến tối, kiểu đàn ông hấp dẫn mọi tia nhìn của phụ nữ mà không cần cố, nhưng anh thờ ơ với mọi thứ ngoại trừ tôi. Khi anh thấy tôi đi về phía mình, anh vươn tới chỉ với ba sải chân, và cái miệng ấm áp của anh đã ở trên miệng tôi. Cơ thể anh rắn và che chở. Và dù tôi không hối hận vì đã đi dự hội thảo, thì cũng nhận ra rằng tôi không hề cảm thấy cảm giác tuyệt vời này từ khi xa anh.

“Luke thế nào rồi?” là câu đầu tiên tôi hỏi anh, và Jack làm tôi mua với câu chuyện anh bón sốt táo bằng thìa cho bé, và Luke túm ngay lấy một nắm sốt rồi bôi luôn lên tóc mình.

Chúng tôi lấy hành lý, rồi Jack lái xe đưa tôi về căn hộ của chúng tôi ở một 800 đường Main. Chúng tôi dường như không thể ngừng nói chuyện, dù chúng tôi nói với nhau hàng ngày khi ở xa nhau. Khi tôi hỏi anh xem anh có tập thể dục nhiều hơn bình thường không, thì anh nói đó là cách duy nhất để làm dịu đi sự bí bách tình dục của anh. Anh nói tôi sẽ bận rộn một thời gian, để bù đắp lại cho anh, và tôi nói được thôi.

Tôi nhón chân lên và hôn anh khi thang máy chạy lên, và anh hôn lại tôi cho đến khi tôi gần

như không thở nổi.

“Ella,” anh thì thào, giữ khuôn mặt đỏ lựng trong tay anh, “bốn ngày không có em, dài như bốn tháng vậy. Nếu anh nghĩ nó như thế thì làm sao anh lại chờ lâu thế mới gặp em nhỉ?”

“Vì anh đi chơi với nhiều người giữ chỗ quá mà,” tôi nói với anh.

Nụ cười nhả nhỏ trên khuôn mặt anh trước anh lại hôn tôi. “Lúc đó anh không biết mình đang bỏ lỡ điều gì.”

Khi Jack xách va ly, tôi vội vã chạy nhào ra hành lang đến phòng, tim tôi đập nhanh mong đợi. Tôi bấm chuông, và cô giữ trẻ mở cửa ngay khi Jack theo kịp tôi.

“Chào mừng về nhà, chị Travis,” cô reo lên.

“Cảm ơn em. Về nhà thích quá. Luke đâu rồi?”

“Trong phòng trẻ. Chúng tôi đang chơi với đoàn tàu của bé. Cậu bé rất ngoan khi chị không có nhà.”

Thả ví xuống cạnh cửa, quăng áo khoác lên sofa, tôi đi qua cửa vào phòng trẻ. Căn phòng sơn màu xanh lá và xanh biển nhẹ nhàng, một bức tường vẽ xe ô tô và xe tải với những khuôn mặt vui vẻ, và một tấm thảm trải in những con đường và đường ray tàu.

Con trai tôi đang tự ngồi, nắm chiếc tàu điện bằng gỗ trong tay, cố xoay bánh bằng tay mình.

“Luke ơi,” tôi gọi khẽ, không muốn làm bé giật mình. “Mẹ về rồi này. Mẹ đây này. Ôi, mẹ nhớ con quá, con bé bỏng.”

Luke nhìn lên tôi với đôi mắt tròn xanh và thả cái xe tải xuống, đôi bàn tay nhỏ xíu treo lơ lửng ở lưng chừng. Một nụ cười tươi rói nở ra trên mặt bé, để lộ ra một chiếc răng mới nhú. Bé nâng đôi tay về phía tôi.

“Mẹ,” bé nói.

Tôi sững lại vì tiếng gọi. Và bước ngay đến bên con.

Chú thích

[\[←1\]](#)

Whole-grain pasta

Clint Eastwood là diễn viên chuyên đóng vai cao bồi trong phim Mỹ, nổi tiếng với nhiều phim về cao bồi viễn Tây, ví dụ như “Người tốt, kẻ xấu và tên vô lại.”
(người dịch)

Xe Prius thuộc hãng Toyota, được đánh giá là loại xe sạch nhất vì lượng khí thải ra ít nhất.

[←5]

Khoảng 1,2 cây số vuông (ND)

Trong tâm lý học, người thuộc tuýp alpha là người mạnh mẽ, độc lập, hiếu thắng và luôn muốn dành được vị thế cao nhất cho mình (ND st)

[←8](#)

Đàn ông tuýp beta là cẩn trọng, luôn tránh rủi ro. Người nam beta không có được sự tự tin và sức mạnh thể chất, uy quyền như người đàn ông alpha. (ND st)

Một trò chơi luyện ngón tay của trẻ em Mỹ, các em vừa hát vừa dùng các ngón tay xếp thành hình (ND st)

Weenie cocktail: loại xúc xích viên, cỡ nhỏ và ngắn

Kielbasa: loại xúc xích to, dài

Bánh nướng nhân đại hoàng: cây đại hoàng được dùng làm bánh nướng

Cả Ella và Jack đều dùng từ “position”, Jack cố tình chơi chữ để hiểu sai ý Ella.

Buckle-bunny: những cô gái hay mời chài những anh chàng cao bồi ở Texas

Cô bé/cậu bé hát thánh ca ở giáo đường

[\[←25\]](#)

"You say tomato; he says tomahto"

Lưỡi câu cá hồi

Baptist, một nhánh của đạo Tin Lành, tin vào nghi thức dìm mình rửa tội nhưng chỉ chấp nhận rửa tội cho người lớn, không rửa tội cho trẻ sơ sinh (wikipedia)

Methodist, cũng là một nhánh của đạo Tin Lành, Giám Lý thường đơn giản và chú trọng đến sự thành tâm khi thờ phượng theo giáo huấn của Chúa Jesus, "*Thiên Chúa là Thần, nên ai thờ lạy Ngài phải lấy tâm thần và lễ thật mà thờ lạy* (wikipedia)

Lent: Mùa chay kéo dài 40 ngày trong năm, bắt đầu với thứ Tư Lễ Tro và kết thúc vào ngày thứ Bảy trước Chủ nhật của lễ Phục Sinh

529 plan: một dạng quỹ tiết kiệm cho trẻ em và người già

Amber spice: loại gia vị màu hổ phách

Acappella: thể loại âm nhạc chỉ có tiếng hát, không có nhạc đệm

Unaccompanied: Chơi chữ. Ella muốn nói là chỉ sex không, không có gì khác. Còn Jack cố tình hiểu là sex một mình, không có ai, theo nghĩa thủ dâm.

Ella chơi chữ (acapella) Sex và lên đỉnh một mình (hay còn gọi là thủ dâm)

Điệu nhảy truyền thống, thường là điệu nhảy xã giao của những người không quen biết nhau

Julius Scissors: thợ cắt tóc nổi tiếng ở Philadelphia

Ella chơi chữ. Câu trước Jack nói: “Definitely turn-on”, ý chỉ đeo kính. Ella cố tình hiểu “turn-on” là nổi hứng, gợi hứng. “Everything’s a turn-on for you.”

Chụp cắt lớp vi tính, tạo ra tia X để tạo hình ảnh bên trong cơ thể, rõ hơn chụp X-quang

Chụp cộng hưởng từ, dùng từ trường và sóng vô tuyến để thu hình ảnh bên trong cơ thể

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>